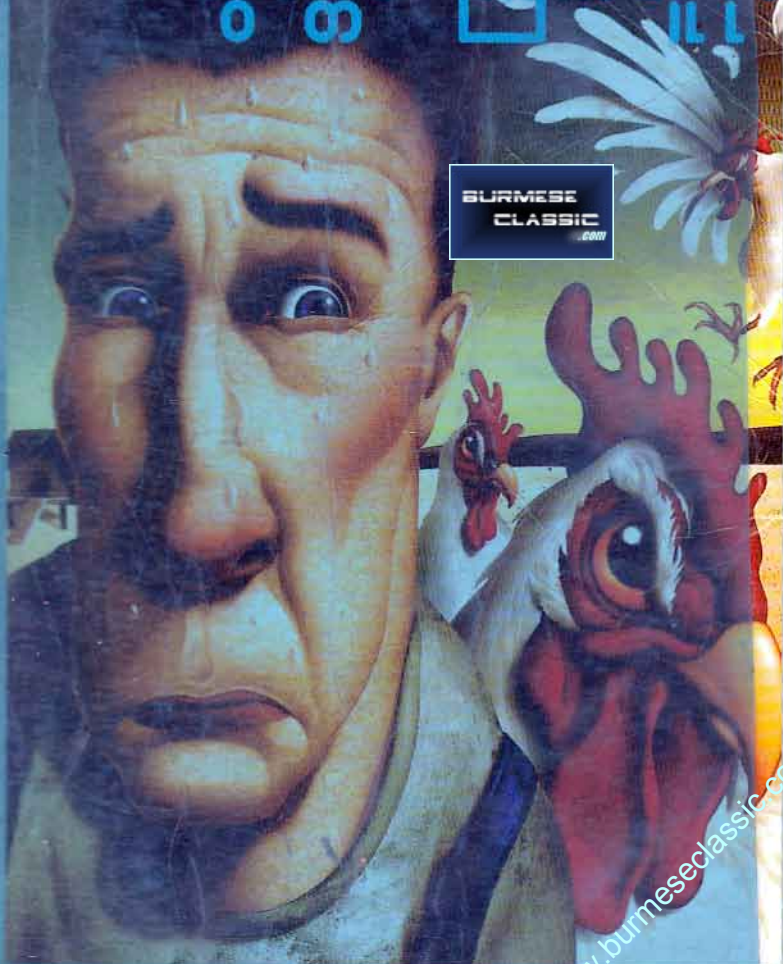


သော်တာဆွေ
ဘွဲ့နွေ ကြက်သွန်

BURMESE
CLASSIC
.com



သားဦးမြတ်ဗုဒ္ဓ
ဗျာဓိသားဦးမြတ်ဗုဒ္ဓ

ဗျာဓိသားဦးမြတ်ဗုဒ္ဓ
ဗျာဓိသားဦးမြတ်ဗုဒ္ဓ

ဗျာဓိသားဦးမြတ်ဗုဒ္ဓ

ဗျာဓိသားဦးမြတ်ဗုဒ္ဓ

ဗျာဓိသားဦးမြတ်ဗုဒ္ဓ

ဗျာဓိသားဦးမြတ်ဗုဒ္ဓ

ဗျာဓိသားဦးမြတ်ဗုဒ္ဓ

၄၆၂/၂၀၀၁ (၅)
၄၃၆/၂၀၀၁ (၆)

၁၈၈၀

ဦးထွန်းထွန်းဦး
(၁၆၄၂၆)

အင်းကြိုင်ညိုပုံနိပါတ်

၁၅၊ တက္ကသိုလ်ရိပ်သာလမ်း

၀၈၈၊ ရန်ကုန်

ဦးတိုးဝင်း (၁၂၄၃၀)

နေလရောင်အောင်အောင်

၁၁-လမ်း၊ ရန်ကုန်

ဦးကျော်အောင်

ရဲအောင်စာပေ (၁၉၃၂)

အမှတ် ၂၊ ဧရာဝတီ (၁) လမ်း

မင်္ဂလာတောင်ညွန့်၊ ရန်ကုန်

ထက်ဝယ်အကြိမ်

မြတ်ဗုဒ္ဓ၊ ၂၀၀၁ ခုနှစ်

၅၀၀

၄၀၀-ကျပ်

၄၀၀-ကျပ်

သားဦးမြတ်ဗုဒ္ဓ



ဝတ္ထုရေးသူအဖို့ အရေးကြီးသော ပစ္စည်းနှစ်ရပ်မှာ ဇာတ်လမ်းနှင့် ဇာတ်ကောင်ဖြစ်သည်။ ဝတ္ထုဖတ်သူများ၏ စိတ်တွင် ထိုးဇာတ်မှန်း သိလျက်နှင့် 'တကယ့်အဖြစ်အပျက်များလေလား' ဟု ထင်ယောင် ထင်မှား ဖြစ်သွားစေနိုင်သည်။ ဝတ္ထုဇာတ်လမ်းကိုပင် တကယ့်အဖြစ် အပျက်ပမာ စာဖတ်သူ၏ စိတ်တွင်ဝယ် ဝမ်းနည်းခြင်း၊ ဝမ်းသာခြင်း၊ ခေါ်သဖြစ်ခြင်းဖြစ်ပေါ်လာအောင် ဆွဲဆောင်သွားစေနိုင်သည်။ ဝတ္ထု ရေးသူ လက်စွမ်းထက်လျှင် ထက်သလို ဇာတ်ကောင်များသည် ဝတ္ထု ရေးဆရာ၏ စိတ်ကူးအရိပ်အယောင်မျှသာမဟုတ်ဘဲ တကယ့် လူတွေကဲ့သို့ ထင်မြင်စေနိုင်သည်။ ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ကို ဖတ်ပြီးလျှင် 'ဒီလိုလူမျိုးတွေ တကယ်မရှိပါဘူးကွာ၊ ဝတ္ထုထဲသာ စာရေးဆရာစွဲ စိတ်ကူးနဲ့လုပ်ထားလို့သာဖတ်နေရတာပါ' ဟု စာဖတ်သူ၏စိတ်၌

ပြန်သွားလျှင် ဝတ္ထုရေးဆရာသည် သူ၏ဇာတ်ကောင်ကို တကယ့်လူ နှင့်တူအောင် အသက်မသွင်းနိုင်ဟု ဆိုရပေမည်။ ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်၏ တောင်းခြင်းလက္ခဏာမှာ ဇာတ်ကောင်ပေါ်တွင် များစွာတည်နေ သည်။

သော်တာဆွေ၏ 'သွန္နောကြက်သူခိုး' ဝတ္ထုကို ဝတ္ထုကောင်း တို့ ရှိအပ်သော အင်္ဂါများနှင့် ပြည့်စုံသည် မပြည့်စုံသည်ကို စံချိန် ထိုး၍ ကြည့်ရန်လိုပေသည်။ ဘယ်လို စံချိန်ထိုးမည်နည်း။ မမီလို့ ရှုံးကာမှ ရှုံးစေတော့၊ ကမ္ဘာစာပေတွင် ဝတ္ထုကောင်းဟု ထင်ရှား အသိ အမှတ်ပြုထားသော ဝတ္ထုကြီးများနှင့် နှိုင်းကြည့်ရတော့မည်။ (မကျော် ရ ပြန်ရုံပေါ့ သော်တာဆွေရယ်၊ ယှဉ်မည့်ယှဉ် ထိပ်တန်းနှင့် ယှဉ်ကြ ရအောင်)

ကမ္ဘာ့ စာပေကောင်းစာရင်းဝင် ရှားလော့ဟုမ်းစုံထောက် ဝတ္ထုများမှာ ဇာတ်လမ်းအချိတ်အဆက်သည် အကွက်လည်လှသည်။ စာဖတ်သူများ၏စိတ်၌ကား ရှုပ်ထွေးဆန်းကြယ်သော ဝတ္ထုဇာတ် လမ်းကို သေချာစေ့ငုစွာမှတ်မိကျန်ရစ်ခဲ့ရန် ခဲယဉ်းပေသည်။ သို့သော် ဆေးတံကြီးခဲနေသည့် နှာခေါင်းချွန်ချွန်၊ စူးရှသော မျက်လုံးရှိသော စုံထောက်ကြီးရှားလော့ဟုမ်း (မြန်မာလို ဦးစံရှား) ကိုကားစာဖတ်သူ၏ စိတ်တွင် စွဲကျန်ခဲ့သည်။ စာရေးဆရာကြီး ဆာကွန်နွန်ဒိုင်းသည် သူ၏ဇာတ်ကောင်ရှားလော့ဟုမ်းကို အသက် သွင်းနိုင်ခဲ့သည်။

ရှားလော့ဟုမ်းသည် စာဖတ်သူတို့၏ စိတ်တွင် တကယ့်လူ ကဲ့သို့ မည်မျှစွဲသည်ကို သာဓကတစ်ခုက သက်သေခံသည်။ တစ်ရံ ခါသော် ပြင်သစ်ပြည်မှ ကျောင်းသားကလေးများ အင်္ဂလန်သို့အလည်

အပတ်လာကြရာ ခေါင်းဆောင်ဆရာဖြစ်သူက 'မင်းတို့ဘယ်ကို အရင် ဆုံးသွားကြည့်ချင်ကြသလဲ၊ ဝက်စမင်စတာ ဘုရားရှိခိုးကျောင်းလား၊ ဘတ်ကင်ဟမ်နန်းတော်ကြီးလား' ဟု မေးရာ ကျောင်းသားလေးများ တ 'ဘေကာလမ်းက ရှားလော့ဟုမ်းနေတဲ့ အိမ်ခန်းကို သွားကြည့်ချင် ခါတယ်' ဟု ဖြေကြသော ဟူသည်။



ကြက်သူခိုးဝတ္ထုဇာတ်ကောင်များဖြစ်ကြသော ကိုတက်ပု ဇနီးမောင်နှံနှင့် သားကလေး ဟစ်တလုံးတို့ကို ရှုမဝမဂ္ဂဇင်း 'မြူပြာ မူလကျီ' ဝတ္ထုတွင် စတင်တွေ့ခဲ့ရသည်။ 'ဦးကြီးမူ' ဝတ္ထုတွင် သူတို့ ခိသားတစ်စုသာမက ဦးကြီးဖြိုး၊ အရီးချစ်စုတို့နှင့် မိတ်ဆက် ခဲ့ရပြန်သည်။ ထန်းရေကလေး တမြို့နှင့် ကိုတက်ပု၊ ကြက်ခိုးတွင် ဝိဇ္ဇာဘွဲ့ရ ကိုတက်ပု၊ မြာကလေးတွေနှင့် နန့်တတ်သည် ကိုတက်ပု၊ ကောင်းဟူသမျှကို စုံအောင် နည်းနည်းချင်း ဝါသနာကလေး ပါတတ်သော ကိုတက်ပု၊ မယားနှင့် ယောက္ခမသာမက သားတော် မောင်ဟစ်တလုံး ကုမ္ဘာကိုပါ ကြောက်ရသည့် ကိုတက်ပုသည် စာဖတ်သူကို ရယ်ချင်အောင်၊ သူ့ကိုတစ်ခါတစ်ခါ အမြင်ကတ်လာ အောင်၊ တစ်ခါတစ်ခါ သနားလာအောင်ဆွဲဆောင်နိုင်လေသည်။ သူဇနီး မငွေမြိုင်ခေါ် မနော်ကလည်း ကြက်သူခိုးကတော် ပီသပါပေ သည်။ 'မြူပြာမူလကျီ'ဝတ္ထုတွင် လင်ကကြက်ခိုးသွားတယ်ဆိုလျှင် အိပ်မုန့်စုံမွှားနှင့်ထ၍ ငရုတ်သီးထောင်းနေပြီးဖြစ်သည်။ လက်ညှိုး တွင် ဓားခုတ်ရာတွေ ဝရပွေနှင့် မှင်စာကလေးလိုလို သွားကျိုးလေး နှင့် ကလေးဆိုး ဟစ်တလုံးကုမ္ဘာမှာလည်း စကားတတ်လှသည့် အတွက် ချစ်စရာကောင်းဖို့ နေနေသာသာ ဖင်ကလေးကို ခပ်စပ်စပ် ရိုက်ချင်စရာကောင်းလှသည်။ သူတို့တစ်တွေမှာ ကော်လိပ်ကျောင်း

သား သူငွေသား ဇာတ်လိုက်တွေ၊ ခေတ်သစ်မယ် အပျိုချော
ဇာတ်လိုက်တွေ၊ ရုပ်စုံတိုဘရယ်ကို အစကလေးကို အကျီ ဘောင်းဘီ
ချုပ်ဝတ်ပေးထားသည့် လူချမ်းသာ၏ ကလေးများကဲ့သို့ နှစ်သက်
စရာ၊ မက်စရာတစ်ကွက်မှ မရှိချေ။ သို့သော် သူတို့တစ်တွေ၏
ထူးခြားချက်ကား တကယ့်ကျေးတောသူ ကျေးတောသားနှင့် တူလှ
သည်။ သရုပ်ပါလှသည်။ အသက်ဝင်သည်။

မြန်မာပြည် ကျေးတောရွာကလေးများရောက်သည့်အခါ
ကလေးခါးထစ်ခွင်၍ ခေါင်းစုတ်ဖွားနှင့် ထွက်လာသော မိန်းမမှာ
မငွေမြိုင်နှင့် ဟစ်တလုံးလေလား။ မျက်နှာသုတ်ပဝါ ခေါင်းပေါင်း၍
ဓားမတို ခါးညပ်၍ထွက်လာသော ရွာသားမှာ ကိုတက်ပုများလား။
အကျီမပါ ကျောပြောင်ကြီးနှင့် တဲအိမ်ခါးပန်းတွင် ထိုင်ဆေးလိပ်
သောက်နေသည့် လူကြီးကား ဦးကြီးဖြိုးများလားစသည်ဖြင့်
စိတ်ကူးကစားချင်စရာ ဖြစ်တော့သည်။

ဤဝတ္ထုဇာတ်လိုက် ကိုတက်ပုသည် တကယ့်လူနှင့်တူ သည်။
အသက်ဝင်သည်။ ကျေးတောသားတစ်ယောက်ကို မြင်လိုက် တိုင်း
ကိုတက်ပုကို သတိရသည်။ စာဖတ်သူ အဖို့ ကိုတက်ပုသည်
သော်တာဆွေ၏စိတ်ကူးထဲက ဖန်ဆင်းလိုက်သော ကိုတက်ပုမဟုတ်
တော့ဘဲ မြန်မာကျေးတောသားအစစ် ကိုတက်ပုဖြစ်နေသည်။

ဇာတ်လိုက်ကိုတက်ပုကဖြင့် အသက်ဝင်ပါပြီ။ ဇာတ်ဖြည့်
ဇာတ်ရံများကို တစ်ဖန်ကြည့်ပြန်ရာ ဦးကြီးဖြိုး၊ အရီးချစ်စုတို့အပြင်
တစ်ခါတလေမှ ပေါ်လာတတ်သော ဆန်သည်မကလေး ဖွားသက်
ပင်လျှင် စာဖတ်ရသူစိတ်ထဲတွင် တကယ့်လူကဲ့သို့ မှတ်မိနေသည်။
ထန်းရေပိုင်းတွင် တောသားတစ်စု နွားမတမ်းမ တင်ပဆုံသား



အရသာရှိပုံ ပြောနေကြသည်မှာ စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းသလောက်
တစ်ခါတစ်ခါ သိပ်ရိုင်းပါလား။ တယ်ရက်စက်ပါလားဟု ဖတ်ရသူစိတ်
ထဲတွင် ရွံ့သလို တွန့်သွားမိသည်။ တောသူတောင်သားများမှာ မြို့ကြီး
သားများကဲ့သို့ ကာမဂုဏ် စည်းစိမ်ခံစရာတွေများများ မရှိရှာကြ။
သူတို့ဘာသာဘာဝအရသာ ယူရှာကြပေသည် တကားဟု သူတို့
အလုပ်ကို မကဲ့ရဲ့ မထောက်ခံဘဲ လျစ်လျူရှုလိုက်ခြင်းပင်လျှင် ဤ
ဝတ္ထု၏အနုပညာဂုဏ်မြောက်သည်ဟု ဆိုချင်ပါသည်။ တောင်သူ
လယ်သမား ကျောမွဲတွေဘက်က ရှေ့နေလိုက်ခြင်း၊ အသနားခံခြင်း
ပေါ့။ သူတို့၏အခြေအနေကို 'အရင်းအတိုင်း' ပြနိုင်ခြင်းမှာ ဤဝတ္ထု
၏ထူးခြားချက်ဖြစ်ပေသည်။ ကိုတက်ပုသည် သူရဲကောင်း ဇာတ်
လိုက်ကြီး၊ ဘုရားလောင်း ဇာတ်လိုက်ကြီးများလိုထည်ဝါ ခန့်ညားခြင်း
မရှိ။ သာမန်လူဖြစ်၍ သူများနည်းတူ ကောင်းသည့်အခါကောင်း၊
ဆိုးသည့်အခါဆိုး၊ သူလိုငါလိုလူဖြစ်သည်။

ဘယ်လိုပင် ထန်းရေသောက်သောက်၊ ကြက်ခိုးခိုး ဥပုသ်
တော့အနည်းဆုံးတစ်လတစ်ခါ ဟန်လုပ်လို့ဖြစ်ဖြစ် စောင့်ရရှာသည်။
ရုပ်အကျီလျှော်ပြီးသားကလေးနှင့် ရွာရက်လုံချည်ကလေးကို ဝတ်ကာ
တဘက်ပျော့ကလေး ခေါင်းမှာပတ်၍ ခါတိုင်းလို အကျီမပါ ပုဆိုး
ညစ်နှင့် အလုပ်ပင်ပင်ပန်းပန်း မလုပ်ရဘဲ အားအားယားယား ဟန်
ချိုးဖမ်းရရှာသည်။ မယားလုပ်သူက ဆန်နို့ဆီဘူး သုံးလုံးခန့်ကို
ထမင်းပန်းကန်ပြားထဲမှာ ခပ်မောက်မောက်ကလေးထည့်ပြီး အပေါ်
တစ်ပယ်ကုံးကလေး ရစ်ခွေလို့၊ အဲဒါလေး လက်ကကိုင်ပြီး ဘုန်းကြီး
ကျောင်းသွားဖို့ ပြင်ရှာသည်။ ထိုခဏတွင် ကြက်ခိုးထန်းရေသမား
ကိုတက်ပုနှင့် ခုနစ်အိမ်ကြား ရှစ်အိမ်ကြား အယုတ္တ အနတ္တတွေ

အော်ဆဲတတ်သော မငွေမြိုင်တို့မှာ သူတို့၏ ရိုးတွင်းခြင်ဆီ၌ စွဲနေသည့်ဗုဒ္ဓဘာသာမြန်မာ၏ ယဉ်ကျေးမှုကလေးများနှင့် မကင်းကွာကြောင်း တွေ့ရပေသည်။

ကိုတက်ပုသည် မြို့သို့ရောက်သောအခါ၌ ပတ်ဝန်းကျင်အခြေအနေ၏ တွန်းကန်နှိပ်စက်မှုကြောင့် တစ်မျိုးတစ်ပုံ ပြောင်းလဲရရှာပြန်သည်။ 'ဖြူပြာမူလကျီ' ဝတ္ထုတွင် ဟစ်တလုံးကုမ္မာအား 'ရပ်ပြစ်ရှစ်ပါး' ပုံပြင် လက်သစ်ဖြင့် ချော့ခဲ့သည့် အာဝဇ္ဇန်းများသည် ဆရာမကလေး အရီနှင့် တွေ့သောအခါ ကဗျာဉာဏ် အဘော်များ အဖြစ်သို့ တစ်ဆင့်တက်လာခဲ့၏။ အရီ၏နိုင်ငံရေးတရားများ ပြောဆိုပုံမှာ ဝတ္ထုထဲသို့ နိုင်ငံရေးစကား အတင်းပစ်သွင်းသည်နှင့် မတူဘဲ အာလာပ သလ္လာပပြောရင်းက ကိုတက်ပုသွားချေး ထူသည်တို့ စကားစပ်မိသွားသည်။ ထိုမှတစ်ဖန် တောသူတောင်သားများ၏ မသိနားမလည်မှုကိုရောက်သွားရာ နိုင်ငံရေးစကားအဖြစ် ပြောင်းသွားပုံမှာ ယဉ်လှသည်။ ကိုတက်ပုနှင့်အရီ စကားလက်ဆုံကျနေစဉ် ဖွားသက်ရောက်လာလိုက်၊ နွားရောင်းမည့်သူ ရောက်လာလိုက်နှင့် ဖြစ်သွားပုံမှာ အရီ၏စကားများကို လက်တွေ့ ထောက်ခံနေသည်။

အရီ၏ နိုင်ငံရေးတရားကို ကိုတက်ပုသာမက စာဖတ်သူပါ စိတ်ပါသွားရသည်။

အရီသည် သော်တာဆွေ၏ဇာတ်ကောင်များတွင် စိတ်ကူးယဉ် ဖန်ဆင်းထားသော သူတစ်ဦးဖြစ်သည်။ စာရေးဆရာက ဖြစ်စေ ချင်သည် မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ ကိုတက်ပုတို့ကဲ့သို့ သူလိုငါလို အရောင်အဆင်းမရှိ မွဲခြောက်ခြောက် ဇာတ်ကောင်တွေ ကြားထဲတွင် သူကအရောင်တောက်နေသည်။ တစ်ဇာတ်လုံး

သောကျားတွေက ထန်းရေသမား၊ ကြက်သူခိုး၊ မိန်းမတွေကလည်း ဝါးစပ်က အယုတ်တမာတွေဆဲ၊ လူတစ်ဖက်သား ကောက်ကျစ် ညှဉ်းဆဲနေသူတွေချည်းဆိုလျှင် အဘယ်မှာ ကောင်းနိုင်ပါတော့မည်နည်း။ အရိပ်လာလိုက်ပုံမှာ အကုသိုလ်တွေ ဗရပွေနေသည့် အမှောင်ထုထဲတွင် အားယူ၍ မှိတ်တုတ်မှိတ်တုတ် နေရှာသော ကြယ်ကလေးနှင့် တူပေသည်။ နောက်ဆုံးတွင် ထိုကြယ်ကလေး၏ အလင်းရောင်သည် အမှောင်ထုကိုလွှမ်းမိုး အောင်မြင်သွားပုံမှာ စာဖတ်သူ ဘဝင်ကျပီတိ ဖြစ်ဖွယ်ကောင်းပါပေသည်။

မနှစ်မြို့စရာ အနိဋ္ဌာရုံတွေကိုမူတည် ဇာတ်အိမ်ဖွဲ့ရေးရင် အရီကဲ့သို့ အလင်းရောင်ပေးသည့် ဇာတ်ကောင်တစ်ဦးဝင်အောင် သွင်းလာပုံမှာ အမှတ်မဲ့ကြည့်လျှင် သာမန်လက်ရာဟု ထင်စရာရှိသည်။ သို့သော် ထိုလက်ရာမှာ ပညာသည်၏လက်ရာဖြစ်ကြောင်းကို သက်သေပြလိုသည်။ (ခွေးကောင်လေး . . . မင်းသိပ်သွေးကြီးသွေးနဲ့ဦး၊ ဘုန်းပီလို့ဝမ်းကျလဲငါမတတ်နိုင်ဘူး . .)။

လူ့လောကတွင် ကြောက်ဖွယ်လိလိ အကုသိုလ်များ မိုးမွှန်သည့် ဇာတ်လမ်းများကို ဇာတ်ကွက်ဆင်၍ ရေးရာတွင် ရှိပ်စပ်ပေးသည့် အလွန်ရက်ရက်စက်စက် နိုင်လှသည်။ မိဘကို ပြစ်မှားနှိပ်စက်သူ၊ ကျေးဇူးရှင်ကို ရက်ရက်စက်စက်သတ်၍ မင်းလုပ်သူ၊ တစ်ဇာတ်လုံး မျောက်မထား၊ လင်သတ်၊ မကောင်းကြံအစရှိသည်ဖြင့် အမျိုးမျိုးသော အနိဋ္ဌာရုံများဖြင့် တင်းကြမ်းပြည့်ဇာတ်များကို ရေးရာတွင် စာဖတ်သူ၏စိတ်တွင် လောကကြီးဟာ အကုသိုလ်တရားတွေ ပြည့်နေတာပဲ၊ ဆောက်တည်ရာမရနိုင်တဲ့ အမှောင်ထုကြီးပဲဟု ခွဲသွားစေရန် အလင်းရောင်ပေးသည့် ဇာတ်ကောင် တစ်ကောင်

သော်တာဆွေ

ထည့်ပေးတတ်သည်။ ထိုဇာတ်ကောင်သည် တစ်လောကလုံး ရှေးသွယ်
၍ ဖြစ်ချင်ရာ ဖြစ်နေသော်လည်း ကျောက်တောင်ပမာတည်တံ့၍
နောက်ဆုံးအားလုံး သေကြေပျက်စီးသောအခါ သူ့လက်ထဲတွင်
အလင်းရောင် မီးပွားကလေး ကျန်နေခဲ့သည်။ ထိုမီးပွားကလေးသည်
နှောင်ခါ မီးရှူးမီးတိုင်ဖြစ်ကာ လူ့လောကကို အလင်းရောင်ပေးစေရန်
ဖြစ်သည်။

သော်တာဆွေသည် ရှိပ်စပီးယားကို မဖတ်ဘူးဟု ထင်သည်။
ဤသို့ရေးလိုက်ခြင်းမှာ သော်တာဆွေ ရှိပ်စပီးယားလောက် တော်
သည်ဟု မဆိုလိုပါ။ သော်တာဆွေ၏လက်ရာသည် ပညာသည်တို့၏
လက်ရာဖြစ်ကြောင်းကိုသာ ထင်ရှားစေခြင်းဖြစ်သည်။ သူ့ အမှတ်
မထင်ဆွဲလိုက်သော ကလောင်ချက်သည် ပညာသည်၏ လက်ရာ
ဖြစ်ကြောင်း သူ့ဘာသာသိချင်မှလည်း သိမည်။ ထိုလက်ရာမျိုးကို
အကဲခတ်သူကကြည့်၍ ဝတ္ထုကို ဝေဖန်ရခြင်းဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့်
ပင်လျှင် ဤ 'ဘွဲ့နွှော့ကြက်သူခိုး'ဝတ္ထုမှာ ဝတ္ထုကောင်းတို့၏ အင်္ဂါနှင့်
ပြည့်စုံပါသည်ဟု ထင်မြင်ယူဆမိပါကြောင်း။

ခင်မျိုးချစ်

သော်တာဆွေ ဘွဲ့နွှော့ ကြက်သူခိုး

ဝတ္ထုရေးဆရာ
သော်တာဆွေ
သော်တာဆွေသည်
ဘာသာပြန်သူ
ဟောင်းသည်...



၁

သတ္တု ခုလွှာသည် ရခဲဘိခြင်း ရစဉ်တွင်းဝယ် အရင်းမပျက်
မြတ်ထွက်အောင် ဆောင်ရွက်ကြလော့၊ ဒါနကိုပြု သီလကိုစုကာ
ဘဝနာကိုစီးပြန်းပါမှ သံသရာဤစခန်းက လွတ်လမ်းကို မြင်တော့
သည်။ ဘွဲ့နွဲ့သပုရိသအပေါင်း သူတော်ကောင်းတို့

ကျွန်တော်တို့အိမ် မြောက်ဘက်ဆီမှ ဤအသံ ပေါ်ထွက်
လာသည်။ လင်းအားကြီးဘက်၏ အရှက်တက်လုနီးတွင် ရွာပြေ
သူနဲ့အိမ်ခြေ၏ ဆိတ်ငြိမ်ခြင်းကို ဖောက်ထွင်းလိုက်လေသည်။
သူနဲ့သည် ဥပုသ်နေ့ပါတကာ။ နံနက်ခင်းလေပြည်လည်း ချိုမွှေး
သဖြင့်လှသည်။

ကျွန်တော်တို့ရွာ ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ အစီအမံဖြင့်
ပြည်လကွယ် ရှစ်ရက်ဥပုသ်နေ့ နံနက်ခင်းများ၌ လင်းကြက်မတွန်
သံနှင့် ကာလသား လူငယ်များကို နိဗ္ဗာန်ဆော်စေသည်။ လျှောက်
ဆက်ရန် စာတိုပေစ ကလေးများကို ကျက်စေသည်။ တစ်ယောက်

တင်လှည့် အော်ရန်၊ နှစ်ယောက်တစ်တွဲတွဲပေးထားသည်။ 'ဘွန္တော သပုရိသအပေါင်း သူတော်ကောင်းတို့' ဆိုသောအပိုဒ်ကျသောအခါ၌ သံပြိုင်ကြိတ်လိုက်ရသည်။ ဆိုသားကျနေသမို့ မြိုင်ဆိုင်ဝေဆာထူသည်။ တစ်ယောက်တည်း အော်စဉ်မှာလည်း သံနေသံထားကျ၍ သာတောင့်သာယာရှိလှပေသည်။ ဘုန်းဘုရား ရေးပေးသော စာလေး များလည်း (ကိုယ့်ဆရာမို့ ကိုယ်ဆိုတော့) ကောင်းလှပေ၏။ နားထောင်စမ်းပါဦးလော့။

'သင် . . . အခုနောက်မကျ ရောက်ခဲ့ရသည် လူ့ဘဝမှာ သင်လိုရာစခန်းရှေ့ဆက်၍ မြန်းနိုင်သည့် လမ်းခွဲခရီးဆုံးတည်း။ ဤခရီးဆုံးမှာ သာသနာရောင်လင်း၊ ပြောင်ပြောင်ဝင်းသမို့ သင်တို့အကဲကောင်းလှသည်။ ထကြွနိုးကြား မြတ်တရားကို အားထုတ်ကြ ကုန်လော့ . . . ဘွန္တော သပုရိသသူတော်ကောင်း အပေါင်းတို့'

'ဟေ့ . . .'

ကျွန်တော် အာမေဒိုတ်သံနှင့်အတူ မြည်လိုက်မိသည်။ ယခုလို နံနက်မိုးသောက်ယံဘက်တွင် ဤလိုစာသံပေသံ တရားသံတို့ကို ကြားရသူတို့မှာ ဘဝင်ငြိမ်၍ ပီတိဆီဝံ့ပေမည်။ ရတနာသုံးပါး သတိရကာ ဘုရားပုထိုးကိုထ၍ ရှိခိုးကြပေလိမ့်မည်။ ကျွန်တော်မူကား ဘွန္တောသပုရိသ မဟုတ်သူပီပီ သောက်လွဲစိတ်တူ ပေါက်မိကာ . . .

'ဟေ့ . . . မနော် . . . မနော် . . .'

ခပ်အုပ်အုပ် အသံဖြင့် လက်ဝဲဘက်တွင် အိပ်နေသော ကျွန်တော့်ဇနီးသည် အံ့မာဒါနီရယ်လို့ လက်နှင့်တို့လိုက်ရာ . . .

'ဘာရဲကျ ကျွန်တော်ပါ'

သားတော်မောင် ဟစ်တလုံး၏ ငေါက်ဆတ်ဆတ်အသံ ပေါ်ထွက်လာသဖြင့် 'ဟင် . . . သောက်ကမြင်းမသားလေး ဘယ် အချိန်များ ကြားပြန်ဝင်အိပ်နေပါလိမ့်' ဟု စိတ်ထဲမှ ရေရွတ်လိုက်ပြီး သူ့အပေါ် လက်ကျော်၍ တစ်ဖက်သော တင်ပါးဆုံကို လှမ်းပွတ် လိုက်ရကာ . . .

'ဟေ့ . . . မနော် . . . မနော်'

'ဘာတုန်းတော့ ကလေးတွေနိုးနေပြီ၊ ကျုပ်ဒီဘက်က အငယ်ကို နို့တိုက်နေရတယ်၊ သူ . . . ဟင်း . . . ဘုရားပုထိုးတော့ မှီခိုးမယ်စိတ်မကူးဘူး'

'အို နင်ကလဲ မဟုတ်ပါဘူးဟ၊ စကားပြောချင်လို့ပါ'

'ဘာများတုန်း'

'ခု အော်လာတဲ့အသံ ကြားတယ်မူတ်လား'

'ကြားသားပဲ'

'နောက်ပိုင်းမှာ အင်ဖူးအသံ ပျောက်နေတယ်။ မှီနီရိုး၊ တစ်ယောက်တည်းအော်နေရတယ်၊ အမှန်က မှီနီရိုးရဲ့ 'မနုသတ္တ ဒုလ္လဘ' ပြီးတဲ့အခါမှာ အင်ဖူးက 'ငါးပါးပဉ္စသီ' ကိုအော်ဖို့ကွ၊ အခု မှီနီရိုးကပဲ နောက်တစ်ပုဒ် ဆက်အော်ရတယ်၊ အဲဒီတစ်ပုဒ်အဆုံးမှာ အင်ဖူးရဲ့ 'ဘွန္တော' သံပြိုင်မပါဘူးကွ'

'အဲဒါ ဘာဖြစ်လဲ၊ အို . . . သွတ် . . . သွတ် . . . သွတ် . . . သွတ် ကလေးကလဲ နို့ကိုသွားဖုံးနဲ့ ကြေးလိုက်တာ'

'သွားပေါက်ခါနီးပြီမို့ ဟာပဲကွ၊ ငါ့စိတ်ထင်တော့ အင်ဖူး ဟာ တစ်အိမ်အိမ် ကြက်ဝင်ခိုးပြီကွ'

'အို . . . တော့မလဲ မဟုတ်တာတော်၊ နိဗ္ဗာန်ဆော်ရင်းတော့

ထဲ ခိုးပါလား'

'အမယ်... ငါက ဒီကောင်ဇာတ်သိကွ၊ အရင်တစ်ပတ်
တ သူနဲ့ငါနဲ့ အတွဲကျတုန်းကလေ 'ကိုလေးတက်ပုတစ်ယောက်တည်း
ဆက်အော်သွားစမ်းပါဌာ' တဲ့။ 'ရရင် တစ်ယောက်တစ်ဝက်' ဆိုပြီး
နောက်ဖေးလမ်းကြားထဲ ခိုးသွားတာ၊ မကြာဘူး ဒေါ်ဇာနီအိမ်က
ကြက်မတမ်းလေးရလာလို့ အဲဒီမနက် တို့တစ်ခြမ်းစားလိုက်ရတယ်
မဟုတ်လား'

ဤတွင် ကျွန်တော့် မိန်းမသည် တစ်ဖက်မျက်နှာလှည့်၍
ကလေးနှို့တိုက်နေရာမှ လက်နောက်ပြန် ကျွန်တော့်ပေါင်တွင်းကြော
ကို ဆွဲလိမ့်လိုက်ရာ၊ သူ့မှာလည်း အမှတ်တမဲ့ပို့ ကျွန်တော့်နည်းတူ
ကြားက သားတော်မောင် ဟစ်တလုံးပင် ဖြစ်နေပြန်ရာ ငမ္ဘတ်ကလေး
မခံရပ်နိုင်တော့ဘဲ...

'အမယ်လေး.. ခင်ဗျားတို့နှစ်ယောက်ကြား နေရတာကွာ
တစ်ယောက်က ကုတ်လိုက်၊ တစ်ယောက်က ဆိတ်လိုက်နဲ့ကြာရင်
ကျုပ်သေရပါလိမ့်မယ်' ဟုဆိုပြီး တစ်ဖက်သို့ထပြေးလေ၏။

သူ့အမေပင် ရယ်မိကာ ဟစ်တလုံးကျွန်တော့် ကိုယ်ပေါ်
ကျော်သွားသည်၌...

'ဟိုလူကြီး ဒီဘက်ကိုတိုးစမ်း'

'တိုးပါတယ်ဗျာ'

ကျွန်တော်သည် ဤနေရာမျိုး၌ မိန်းမ ပေါင်တွင်းကြော
လိမ်တာတော့ အင်မတန် သဘောထားကြီးသူ ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်
တော့် မိန်းမသည် လက်နောက်ပြန်ပင် ဆွဲလိမ့်ကာ...

'ဒါနဲ့ အဲဒီကြက်သားတုံးက ကိုယ်ပြောတော့ ကိုမောင်ခိုကြီး

အိမ်က ကြက်မကလေးဆို၊ သူ့မိန့်မ မမြစ်ကလေးမီးနေတာ ငါးခွ
ထဲသို့ ငရုတ်ကောင်းဖိုးရအောင် တစ်ခြမ်းခွဲရောင်းတာ၊ သုံးဆယ့်ငါး
တုပ်သားလောက်ရှိတာ၊ သုံးမတ်တည်းနဲ့ပဲရတာ သိပ်တော်တာပဲဆိုလို့
သူ့ပိုက်ဆံလက်ငင်း ထုတ်ပေးလိုက်ရပါလားဟင်... ဆန်ပေါက်
အဖုနဲ့ တစ်ပြည်ခွဲပေးပါရစေ ဆိုတာတောင် မရဘူး'

'အို... ဒါတော့ကွာ ဟဲ... ဟဲ... တို့ဘွန္တောရင်း
ကြက်ခိုတာပေါ်တော့လည်း ဘယ်ကောင်းမလဲ၊ နို့ပြီး ပိုက်ဆံသုံးမတ်
ထဲ ကိုယ်က အိမ်မှာ ဟင်းကောင်းကလေးရှိရင် ထမင်းမစားခင်
ဆန်းရည်လေးဘာလေး ချလိုက်ချင်သေးတာပဲကိုးကွ... ဟဲ ဟဲ ဟဲ
ဆဲ... ဟိတ်... ဟိတ်... မနော်... မနော်... တကယ်နာတယ်ကွာ'

သူ့လက်ကို ချုပ်ကိုင်လိုက်ရပြီး ကျွန်တော့်ကျောဘက်
ဆရာနေသော ဟစ်တလုံးအား 'ဟေ့ လူလေး၊ စောစောမီးစီး မျက်နှာ
ဆသစ်ပြီး တင်းကုပ်ထဲဆင်း နွားသေးတင်ချေပါလားကွာ'

'ဟင်အင်းကွာ... မနက်အချောကြီး ချမ်းတယ်'

'ဒီရာသီများ ချမ်းနေရသေးလားကွာ၊ မင်းကြီးရင် လယ်
လုပ်စားမယ်ဆို၊ လယ်ထွန်တော့ စောစောထနိုင်အောင် ခုနစ်ထဲက
ထုင့်မှပေါ့ကွ'

'ဟင်အင်းကွာ... ခညားကြီးညာဏ် ကျွန်တော်ဓိပါတယ်'

'မင်း... ဖအေထက်သားတစ်လကြီးကလေးချည်း

လုပ်ချင်တယ်။ လူကြီးစကားများတော့ ဘယ်တော့မှ နားမထောင်ဘူး'
'ထောင်တင့်မှ ထောင်မယ်လျ၊ ခင်ညားကော ကျွန်တော့်
ဗုဒ္ဓကားနားထောင်လို့လား'

'ဘာများ ငါကမင်းစကား နားမထောင်လို့လဲ'

၁၁၁၁

‘ညကလေ အိမ်ကကြက်ကလေး ရိုက်ချက်ကျွေးပါ ချိုတာလေ’

‘ဟာ ဒါကတော့ ဘယ်ဖြစ်မလဲကွာ၊ ညီညီလေး ခမဲကြက်ကွ၊ နို့ပြီး တစ်အိမ်လုံးမှ ဒီတစ်ကောင်တည်း ရှိတော့တာ၊ မျိုးဆက်ကလေးထားဦးမှာပေါ့’

ကျွန်တော်သည် ကိုယ့်သားလည်း အစားသရဲသည်ဖြစ်၍ အိမ်တွင် ကြက်မသုံးလေးမ အမြဲမွေးထားလေ့ရှိပါသည်။ စားကြက်မပြတ်ခဲ့ပါချေ။ သို့ရာတွင် ကျွန်တော်တို့တောရွာ နှစ်စဉ်ထုံးစံအတိုင်း နွေလယ်လောက်အပူပြင်းထန်ချိန်၌ ကြက်နာကျ၍ အိမ်တိုင်းလိုလိုပင် ကြက်မျိုးပြုတ်မတတ်ဖြစ်ကုန်သည်။ ကျွန်တော့်အိမ်၌ နာပြီးသေ၍ ချည်နှံကျန်ခဲ့သော ကြက်ကလေးသုံးလေးကောင်လည်း သားတော်မောင်၏ အိပ်ရာဝင် ပူဆာချက်ကြောင့် သတ်ကျွေးရ၍ ကုန်ခဲ့ပါပြီ။ ယခုလက်ရှိ အုန်းခွံမလေးတစ်ကောင်တည်း မနော်အမေ ကျွန်တော့်ယောက္ခမကက်ကက်လန်မကြီးက ကျွန်တော်တို့၏ နောက်ကလေးသုံးမြေးကလေးကို ခမဲပေးထား၍ ကျန်ရှိနေခြင်းဖြစ်ပါသည်။ သည်ကြက်များရိုက်စားလိုက်မိရင်တော့ ယောက္ခမကြီး ထဘီဒူးဆစ်မပြီး ဆူလိုက်မယ့်ဖြစ်ခြင်းဗျာ၊ တွေး . . . မတွေးဝံ့ပါဘူး။ ထို့ကြောင့် ဤကြက်မကလေးကို ဟစ်တလုံးက ပူဆာပြီဆိုလျှင် ကျွန်တော်တို့လင်မယားနှစ်ယောက်မှာ ကိုယ့်သားကိုယ်ပင် ရှိခိုးမတတ် တောင်းပန်ခြင်းအမှု ပြုရလေ့ရှိပါသည်။

‘မနုသတ္တဒုလ္လဘသည် ရခဲဘီခြင်း ရစဉ်တွင်းဝယ်’

ဤအသံသည် ကျွန်တော်တို့အိမ်ကို ကျော်လွန်သွားချေပြီ။

‘ဟေ့ . . . ဟေ့ . . . မနော်၊ မှိုနီရိုး တစ်ယောက်တည်း သူရတဲ့

၁၁၁၁

ခမဲလှတဲ့ တစ်လှည့်စီ ကြိတ်နေပြီကွ၊ အင်ဖူးတော့ ဘယ်အိမ်များ ခမဲခိုးနေပါလိမ့်’

‘ဘယ်အိမ်ခိုးခိုးတော် . . . ကျွန်မကျော ဟောဒီနား ကုတ်မေးစမ်းပါ’

ဤအခိုက်တွင် ကျွန်တော်တို့ ခြေရင်းဆီမှ . .

‘ဝုတ် . . . ဝုတ်’

ကျွန်တော် နားစွင့်ထောင်ကာ . . .

‘ဟော . . ရန်လုံဟောင်တယ်ဟေ့’

ခွေးဟောင်သံနှင့် မရှေးမနှောင်းပင် လူခြေသံလိုလိုကြား

ရသည်။

‘ဟား . . ငါတို့အိမ်က ကြက်မများ ဝင်ဆွဲမလား’

ကျွန်တော် ပုဆိုး ဖိုသီဖတ်သီနှင့် ကယျာကသီထကာ . .

‘မနော် . . လုံ . . လုံ . . ဘယ်မှာထားလိုက်မိလဲကွ’

‘တော့ခေါင်းရင်း တိုင်မှာပဲ မဟုတ်လား’

‘မတွေ့ဘူးကွ . . မီးခြစ် ခြစ်စမ်းပါဦး’

‘မီးခြစ်တောင် ဘယ်ရောက်ပါလိမ့်၊ ဒီကလေး နို့တစ်ဖက်နဲ့

အင်း . . အင်း . . တွေ့ပြီ’

‘ပေး . . ပေး . . ’

ကျွန်တော် မီးခွက်ကိုထွန်းလိုက်မှ လှံကို အိပ်ရာခြေရင်းတွင်သွားတွေ့သည်။

‘ငါ့သားက လှံကိုယူယူ မကစားပါနဲ့ပြောတယ်ကွာ’

‘ဘတူယူကကျားလို့လဲဗျ၊ ညီညီလေး လေးဖက်ထောက်သွားတော့ လှံလဲကျမှာစိုးရတယ်ချို့ပီး ခင်ညားကြီးပဲ ရွှေထားလိုက်ဟယ်

သိက္ခာ

မှတ်လား၊

‘အေး.. အေး.. ဟုတ်ပါတယ်ကွာ၊ ငါမေ့လို့’

ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် ကျွန်တော် အိမ်အောက်ရောက်လာခဲ့သော အခါတွင် ကျွန်တော်နောက်ကျလေပြီ။ အိပ်တန်းပေါ်၌ ကြက်မကလေးမရှိတော့ပြီ။ ကျွန်တော်တို့ အိမ်တောင်ဘက်ဆီမှ အင်ဖူးငါးအော်သံကိုကြားရလေသည်။

‘ပါနာတိပါတ် သူသက်သတ်ခြင်း၊ အဒိန္နဒါနသူဥစ္စာ ခိုးယူခြင်း၊ မုသာဝါဒါမဟုတ်မမှန်လုပ်ကြံပြောဆိုခြင်း၊ ကာမေသုမိစ္ဆာ စာရာ သူတစ်ပါးသားမယားကို ပြစ်မှားခြင်း၊ သူရာမေရိယာ သေရည် သေရက်ကို သောက်စားခြင်းတည်းဟူသော မကောင်းမှုတို့မှ ဝေရာ မကပ်သိက္ခာပဒ်ရှောင်ကြဉ်ရန် ပဋိပတ်သိက္ခာပုဒ်တော် အကျင့်မြတ်ကို မပြတ်ဆောက်တည်ကြကုန်လော့၊ ဘွဲ့န္တောသပုရိသအပေါင်း သူတော်ကောင်းတို့’

မိုးနီရိုးနှင့် နှစ်ယောက်ယှဉ်ကာ သူကအော်သွားစဉ် ကျွန်တော်က နောက်မှ ကြံရွှက်လှံတိုက်လေးကိုကိုင်ကာ သုတ်သုတ် သုတ်သုတ်နှင့်ပြေးလိုက်သွားသည်။ ခွေးမသား လက်ပူး လက်ကြပ် မိရင်တော့ကွာ.. မိလဲ မိမှာပဲ၊ ဒီအချိန် ဘယ်သူမှ ဝင်မထားနိုင်သေးဘူး။

အဆင်သင့်ပင် သူ့ဘွဲ့န္တောအဆုံး၌ သူ့ကိုမိမိ..

‘ဟေ့ အင်ဖူး’

ခပ်ငေါက်ငေါက် အော်လိုက်ရာ ငနဲ ဆတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်

ပြီး..

‘ဟာ.. လန့်လိုက်တာဗျာ၊ ကိုလေးတက်ပု ဘာတုန်းဗျ’

ဘုရားကြီး

‘ဘာတုန်းဗျလုပ်မနေနဲ့၊ မင်းအချင်းချင်းတောင် မရှောင်ဘူး ပြန်ပေး၊ ဘယ်မလဲ ငါ့ကြက်မ’

သူ့အံ့အားသင့်ဟန်ပြုလျက်..

‘ဟာ ဘယ်ကြက်မလဲဗျာ’

‘ဘယ်ကြက်မလဲဗျာ လုပ်မနေနဲ့’

သူသည် ပုဆိုးတစ်ထည်စည်း တစ်ထည်ခြုံဖြစ်လေ

ရာ...

‘မင့်ပုဆိုးခြုံ ဖွင့်လိုက်စမ်း’

‘ဟာ ချမ်းလို့ ခြုံထားတာပါဗျာ’

‘ဟေ့... ရှည်မနေနဲ့’

ပြောပြောဆိုဆိုနှင့်ပင် ကျွန်တော် သူ့ပုဆိုးခြုံကို ဆတ်ခနဲ ဆွဲချလိုက်လေသည်။

သို့သော် ကျွန်တော်မျှော်လင့်တာကို မတွေ့ရလက်မဲ့ ဖြစ်နေ၍ သူကပင် အသံမာကာ..

‘ကိုလေးတက်ပုက ကျွန်တော့်ကို ဘာကြောင့် အရမ်းစွပ်စွဲရတာလဲဗျာ’

‘ဟေ့ အင်ဖူးရာ၊ မင့်လက်ထဲခုမတွေ့ရပေမယ့်လို့ မင်းပဲဆိုတာ ငါအတပ်သိပါတယ်ကွာ၊ မင်းအသံဟာ အတော်ကြာကြီး ပျောက်နေတယ်၊ မိုးနီရိုးတစ်ယောက်တည်းချည်းအော်နေတာ ငါကြားတယ်’

‘ဒါက ကျွန်တော် ခလုတ်တိုက်မိတာ နာနေလို့ပါဗျာ၊ မယ့် မိုးနီရိုး မေးကြည့်ပါ’

‘အောင်မယ် ငါ့မယ့် ငါ့မယားမေးကြည့်ဆိုတဲ့ အပေါက်မို့ တွေ့ လုပ်မနေပါနဲ့၊ မင်းတို့ချင်း ရှယ်ယာအစုစပ်ဖြစ်မှာပဲ’

ဤတွင် မှီခိုရိုးက...

'အမယ် ... ကိုတက်ပုကြီး၊ ခင်ဗျား ကျွန်တော့်ကိုတော့ ဒီလိုထည့်ပြီး မစွပ်စွဲနဲ့၊ ဘုန်းကြီးကြီး လျှောက်လိုက်မယ်ဗျ၊ ကျွန်တော် တို့နှစ်ယောက် တစ်ယောက်တစ်လှည့် လျှောက်အော်လာတာ တစ်ရွာလုံးက သိတယ်ဗျ'

'အေးပေါ့ကွာ၊ လက်ပူးလက်ကြပ်မဟုတ်တော့ ခံရတာပေါ့'

ဘုန်းကြီးကြီးလျှောက်လိုက်မယ် ဆိုကတည်းက ကျွန်တော် သူတို့ကို အလုပ်ပျက်အောင် ဆက်မေးမနေဝံ့တော့ပါ။ ဘာသာ သာသနာကိစ္စကိုးဗျ။ စိတ်ထဲ အခဲမကျေနှင့်ပင် အိမ်သို့ ပြန်ခဲ့ရပါ သည်။

ရောက်၍ အကျိုးအကြောင်း ပြောပြသည့် ကျွန်တော့်ကို အဆူဆူးမှာ ဟစ်တလုံးဖြစ်ပါတော့သည်။

'ကောင်းတယ် တူများခိုးတွားတာ ဝမ်းတာတယ်ဗျ၊ ကျနော် က ရိုက်ချားပါချိုတော့ချင့် ဘာရေးညာရေးနဲ့ ခညားကြီးတို့ ဖင်ကောင်းကျယ်လိုက်ကြတာ ခုတော့ ပက်လယ်ချိတေးလဲ'

'ဟ ... လူကလေးရာ သိပ်အော်မနေပါနဲ့ကွ၊ ငါ့လဲ မင်း အဖေပဲ မင်းလို စားချင်တာပဲ၊ ဒါပေမယ့် မင်းအမေကြီး ဝယ်ပေးထား တဲ့ ခဲမကြက်မို့ဟေ့၊ မင်းအဘွား အာကျယ်မကြီးကြောက်လို့ကွ၊ ကိုယ့်သားကိုယ်ပေးထားတဲ့ ခဲမကြက်ဖြင့်လဲ ဘာမှအရေးမကြီးဘူး၊ ဒါမျိုးအမွေးတူတာရှာပြီး နောက်ထပ်ပေးနိုင်တယ်၊ ခုတော့ မင်း အဘွားအာကျယ်မကြီးဟာ ခုတောင် ဘာပြောမယ် မသိသေးဘူး'

'ဒါတော့ ကိုတက်ပုရယ်၊ လူခိုးသွားတာတော့ ဘယ်တတ် နိုင်မလဲ၊ သေချင်းဆိုး ကာလနာတွေကလဲတော်'

'အိမ်လူခိုးခံရတာကို ယောက်ျားလုပ်တဲ့လူ ဆူဦးမှာပဲကွ၊

အမေဓာတ် ငါကသိတယ်၊ အမှန်တော့ မင်းသိတဲ့အတိုင်း ခွေး ဘောင်သံကြားကြားချင်း ငါထတာပဲ၊ မီးခြစ်ရှာရတာနဲ့ လှံရှာရတာနဲ့ ခြင်းနည်းကလေးကြာသွားတာ'

'ဒါကျွန်မကြည့်ပြောပါမယ်ရှင်'

'အေးဟာ သမီးယောက္ခမ ရန်ဖြစ်တဲ့ကိစ္စမှာ မယားက ချီသ့်ဘက်ပါတော့ တစ်အားတက်စရာပဲ၊ ဒါနဲ့ မနော်ရေး . . . ငါခုမှ စိတ်ကူးရပြန်တယ်။ ဒီကောင်ဟာ ခွေးဟောင်ပြီး ငါအိပ်ရာက ထတာ ချီသ့်သွားလို့ ကြက်ကိုသူနဲ့တစ်ပါတည်း ယူမသွားဘဲ တစ်နေရာရာ ဆဲလည်လိမ်ပြီး ဝှက်ခွဲလိမ်မယ်။ ဟောဒီ ခြံနောက်ဖေးအနီးအနား ဆဲပဲ ဖြစ်ရမယ်။ ဒီတော့ ငနဲဟာ မိုးမလင်းခင်တော့ ပြန်ယူရဦးမှာပဲ။ အဲဒါငါသွားချောင်းနေမယ်ကွာ'

ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် ကျွန်တော်အိမ်ပေါ်ကဆင်းရာ ဟစ်တလုံး က...

'ဟေ့ . . . ဖေဖေ၊ ကျွန်တော်လဲ လိုက်မယ်'

'ဟာ ... မလိုက်နဲ့ကွာ မြွေပါးကင်းပါး ခြေလက်စိုးရိမ်ရ တယ်'

အချိန်မှာ အရုဏ်တက်၍ လင်းကြက်တွေ လှိုင်လှိုင်တွန် လေပြီ။ ကျွန်တော်တို့၏အိမ်နောက်ဖေးဝါးရုံတွေ၊ သရက်ပင်တွေ အောက်၌ အလင်းပျောက်တွေဝင်လေပြီ။ ကျွန်တော့်အိမ်ခြံစည်းရိုးမှ ထွက်၍ နောက်ဖေးခြံကျယ်ကြီးထဲရောက်သောအခါ၌ လှုပ်တုတ် လှုပ်တုတ်လျှောက်သွားသော သဏ္ဌာန်တစ်ခုကိုမြင်ရ၍ ကျွန်တော် အပြေးကလေးလိုက်သွားရာ ဘယ်သူ့ဘယ်ဝါ၏ ပုံပန်းဖြစ်ကြောင်း

မျက်မှန်

သံသယကွဲသိနိုင်လောက်အောင် နီးကပ်သွားသည်...။

‘မုတ်ဆိတ်ပျားစွဲတာပဲဟ’

ကျွန်တော်ဝမ်းသာအားရ ဖြစ်သွားကာ ခပ်အုပ်အုပ် အသံဖြင့်...

‘ဟေ့... ပန်းစုံ’

စောင်းမကလေးသည် ရုတ်တရက် လန့်ဖျပ်သွားဟန်ဖြင့် ဆတ်ခနဲလှည့်ကြည့်ပြီး...

‘ဟင်... ဦးလေးကိုတက်ပူကြီး’

‘ဟဲ့... ငါ့ကိုဦးလေးမခေါ်ပါနဲ့လို့ ပြောပေါင်းများလှပြီ နင့်ဘယ်သွားမလို့လဲ၊ နင့်ခေါင်းပေါ်က ခံတောင်းကြီး ချစမ်းပါဦး’

‘ဟင်အင်း... ကျွန်မဈေးသွားမလို့’

‘နင် ဈေးသွားမှာက နင်တို့အိမ်နောက်ဖေးတည့်တည့်က မထွက်ဘဲနဲ့ ဘယ်နှယ်ဒီအပိုင်းရောက်လာတာလဲ’

‘ဟောဒီ လမ်းဆုံက အရိုးလေးဒေါ်သဲပွင့်ကြီး လာစောင့်တာ’

‘စောပါသေးတယ်၊ ဒီမိန်းမကြီး လာဦးမှာ မဟုတ်သေးပါဘူး ခဏတဖြုတ် ထိုင်စမ်းပါဦး’

‘ဟင်... ကိုတက်ပုလွတ်ပါ၊ ကျွန်မအရင်လို မဟုတ်တော့ဘူးရှင်’

‘ပန်းစုံကလဲဟယ်၊ မတွေ့ဘူးတဲ့လူချင်းကျနေတာပဲ၊ နင့်ကို ဝါတကယ်ချစ်တာဟ သိရဲ့လား’

‘ဟင်အင်... ဟင်အင်၊ လွတ်... ကိုတက်ပု လွတ်’

‘အမယ်လေးဟယ်... ဒီပါးကလေး နမ်းရုံလေးများ ပဲ့သွားတာကျနေတာပဲ၊ ခဏထိုင်ဟယ်၊ မှန်း... နင့်ခေါင်းပေါ်က

ကွဲပြားစွာ

ခံတောင်းကြီးချ’

‘အိုး... အိုး... မလုပ်နဲ့ကိုတက်ပု၊ ဟိုမှာ အရိုးလေး ဒေါ်

သဲပွင့်ကြီးလာနေပြီ’

တောက်... အရေးကောင်း ဒီနီးဒေါင်းဖျက်၊ မြွေပွေးကိုက် သေမယ့်ဟာမကြီး (ကန်တော့ပါရဲ့) ကျွန်တော်လစ်ခဲ့ရပါတော့သည်။

အချိန်ကောင်း၊ နေရာကောင်း၊ အစာကောင်းကလေးတွေ၊ လျက်သားနဲ့ တောက်... ငတ်ချင်တော့ မသဲပွင့်ကြီးရာ ကွမ်းတစ်ရာ ညက်လောက်များ နောက်ကျလိုက်ပါတော့။

ကျွန်တော့်စိတ်ထဲ တဖျစ်တောက်တောက်နှင့် ကြက်သူခိုး အင်ဖူးကို ဝါးရုံရိပ်အောက်မှ ထိုင်စောင့်နေပါသည်။

ဤနေရာ၌ စကားအဆင်သင့်၍ အင်ဖူး၏ အတင်းကို ပြောရဦးမည်။

‘အင်ဖူး’ မှာ သူ၏နာမည်ရင်းမဟုတ်ချေ။ မူလ ပထမ သူမိဘများမှည့်စဉ်က ကွယ်လွန်သူ ဘုရားဒကာ စိန်ကြီး၏ နာမည်

ကိုယူ၍ မောင်ဘိုးစိန်ဖြစ်ပါ၏။ နောက်အရွယ်ရောက်၍ ကြက်ခိုး နာမည်ကြီးသည်၌ ကြက်ခိုးဘိုးစိန်ဟု ခေါ်တွင်၏။

ထိုမှတစ်ဖန် တစ်ညသ၌ ရုတ်တရက်ညဏ်လျင်မြန်သော လူကြီးတစ်ယောက်၏ အိမ်က ကြက်ကိုဝင်ခိုးရာချောင်းဟန့်သဖြင့်

လူကြီးနိုးကြောင်းသိ၍ သူရုတ်တရက်ထွက်မပြေးဝံ့ဘဲ ကြက်ကို လည်ပင်းညစ်ကာ စပါးပုတ်ကွယ်မှာ ဝပ်နေရ၏။ ဤအခိုက် လူကြီး

သည် ကြက်အိပ်တန်းကိုဆင်းကြည့်၍ ကြက်ပါသွားမှန်း သိသော အခါ၌ အသက်ကကြီးတော့ အော်လား လိုက်လားလည်း မပြုလို

သဖြင့် အောက်ပါအတိုင်း ရေရွတ်သည်ဟူသတတ်။

‘တောက် . . . ကွာ၊ ငါဒီကြက်မလေး အင်ဖူးနဲ့ ချက်စား
မလို့ထားတာ အင်ဖူးအဆင်မသင့်သေးလို့ စောင့်စောင့်နေရတာနဲ့
လူခိုးခံရတာနာသကွာ၊ ဟိုကောင်ကလေးတွေကလဲ အင်ဖူးခူးခဲ့ပါဆို
တာ တစ်နေ့လာမယ် တစ်နေ့လာမယ်၊ ခုတော့ ငတ်တာကောင်းတယ်
လခွီး . . . ငါက အင်ဖူးနဲ့ ကြက်သား ဘယ်လောက်ကောင်းသလဲ
ဆိုတာ သူတို့သိသွားအောင် ချက်ကျွေးမလို့ဟာ ဒါလူတိုင်းသိတာ
မဟုတ်ဘူးကွ’

သူ့အမယ်ကြီးကိုပြောသည့် အဟန်မျိုးပြု၏။

နောက်တစ်နေ့နံနက် ဆွမ်းခံထွက်ချိန်၌ ကြက်သူခိုး ဘိုးစိန်
မှာ ရုတ်တရက်ဒေါသကို မချုပ်တည်းနိုင်တော့ဘဲ ကြက်သားဟင်းကို
အိုးပါနောက်ဖေးကြမ်းပြင် လွင့်ပစ်မိတော့သတည်း။ သူ့အရိပ်
အခြည်ကို ချောင်းမြောင်းကြည့်ရှုနေသော အဆိုပါလူကြီး ဟက်ဟက်
ပက်ပက်ရယ်လေသတည်း။ အကြောင်းမှာ အင်ဖူးသည် ကြည့်တော့
သာ ထွေးထွေးနုနု ကွေးကွေးလှလှနှင့် အင်မတန်ချိုဆိမ့် သင်းပျံ့မည်
ထင်ရသည်။ သို့သော် ဟင်းချက်လိုက်သောအခါ၌ကား တမာ
ခွေးတောက်တို့ထက် တက်တက်စင်အောင် ခါးသတည်း။

ယင်းအဖြစ် ပျံ့လွင့်ပေါက်ကြားသွားသောအခါ၌ (အဆိုပါ
လူကြီးစကားပြောဝါဒဖြန့်ကလည်းကောင်း၏) ကြက်သူခိုး ဘိုးစိန်မှာ
နာမည်ရင်းပျောက်ကွယ်ပြီး အင်ဖူးဟူသော ခေါ်တွင်တော့သတည်း။

‘ဟင်း . . . ခုတစ်ခါတော့ ခွေးမသားမျိုး ‘အင်ဖူး’ ကနေပြီး
နိမိတ္တက၊ အနာရွတ်ထလို့မို့ ‘မင်္ဂလာ’ ဖြစ်ရမယ်ပေါ့ကွာ’ ဟု ကျွန်တော်
သည် လက်က ကြံရွှတ်လှဲသွားပြားပြား ကလေးကို လက်နှင့်ပွတ်ကာ
သူ့ကိုစောင့်သတည်း။

သို့သော် မိုးစင်စင်လင်းသည် အထိငနဲမျိုး၏ အရိပ်အခြည်
တို့မျှ မမြင်ရချေ။ နောက်ဆုံး၌ ကျွန်တော် လက်လျှော့ကာ ပြန်ခဲ့
ရပါ၏။

‘တောက် . . . ဒီဟာတော့ ငါအခံပြင်းဆုံးပဲ မနော်ရာ၊
ခွေးမသား ဘယ်နေရာထားခဲ့ပြီး ဘယ်လိုပြန်လှည့်ယူတယ်ဆိုတာ
စဉ်းစားမရဘူး။ ငါနောက်ဖေးခြံထဲက စောင့်မယ်ဆိုပြီး အိမ်ပေါ်က
ဆင်လာတော့ ရွာတောင်ဖျားမှာ သူတို့အော်သွားတာကြားရတုန်းပဲကွ’
‘ရှင် မိုးလင်းမှ သစ်ပင်ကြို သစ်ပင်ကြားတွေ လျှောက်
ကြည့်သေးလား’

‘ကြည့်တယ်၊ တို့ခြံခေါင်းရင်း အထွက်ဝနဲ့ ဟိုမချမ်းမြ
နောက်ဖေးတည့်တည့်က သရက်ပင်မြစ် ခွကြားမှာ အမွှေးနည်းနည်း
တွေ့တယ်။ အဲဒီသရက်ပင်အောက်က ဟာကလည်ပင်းမွေးတွေကွ၊
ကြက်မသေတော့သေပါပြီလေ၊ ဘယ်သူ့အိမ်မှာ ဘယ်အချိန်ချက်စား
မလဲဆိုတာသာ မသိရတယ်၊ ငါအခုမနက် ရွာထဲလျှောက်ပြီး အနံ့ခံ
အကဲခတ်နေချင်တယ်ကွာ၊ ဒါပေမယ့် မအားဘူး။ ဒီနေ့မှ ဥပုသ်
မစောင့်ရင် ဘုန်းကြီးကြီးက ငါ့ကိုကြိုးနဲ့တုပ်ရိုက်လိမ့်မယ်’

အကြောင်းမှာ ဆရာတော် ဘုရားသည် ကျွန်တော်တို့
လူငယ်များအား တစ်လမှာ ဥပုသ်လေးရက်ရှိသည့်အနက် အနည်း
ဆုံး တစ်ရက်မျှ စောင့်ရမည်။ နို့မဟုတ် နွားကြိမ်နှင့်ဆော်မည်ဟု
အမိန့်ထုတ်ထားပါ၏။ ယနေ့သည် လကွယ်နေ၊ လွန်ခဲ့သော သုံး
သီတင်းက ကျွန်တော်တစ်ခါမျှ မစောင့်ခဲ့ရသေး။ ထို့ကြောင့်
ကျွန်တော်မှာ ဤနေ့သည် အခါကျပ်ရက်ကျပ်ကြီးဖြစ်နေပါ၏။ ဒါကို
ကျွန်တော့်ဇနီးလည်းသိပေရာ . . .

ဇာတ်ကဏ္ဍ

‘ဒါဖြင့် ရှင်စိတ်ဖြောင့်ဖြောင့်သာ ဥပုသ်သွားစောင့်လေ၊
ကျွန်မပဲလျှောက်အကဲခတ်လိုက်မယ်၊ ဖီးဖီးချောင်ကိစ္စဆိုတော့ ကျွန်မ
တို့ မိန်းမသားကသာပြီး မေးရစမ်းရလွယ်တာပေါ့’

‘အေးကွာ... ဟုတ်ပြီ၊ ဒီမှာမနော်၊ ကြက်သားဟင်းချက်
တဲ့အိမ်တွေ့ရင် ရှင်းရှင်းပဲ၊ ကျွန်မတို့ ကြက်ပျောက်လို့ဆိုပြီး
ခြေထောက်ရိုးသာ တောင်းကြည့်ကွာ၊ တို့ကြက်မကလေး ခြေထောက်
မင်းမှတ်မိတယ်မဟုတ်လား၊ ဘယ်ဘက်ခြေခုံမှာနဲ့ ညာဘက်အူဆစ်
ဖောက်နားမှာ အမည်းကွက်စက်ကလေးတွေပါတယ်’

‘ကျွန်တော်မှတ်မိတယ်အဖေ’

‘အေး... ဒါဖြင့် လူကလေးမင်းပါအတူလိုက်သွားကွာ၊
ဒီမှာမနော် တခြားလူအိမ်မှာ တွေ့နေရင် ဘယ်ကရသလဲ၊ ဘယ်က
ဝယ်သလဲ ချောမေး၊ အေး... သူ့အိမ်မှာနဲ့ မှီနီရိုးအိမ်မှာဆိုရင်တော့
ငါ့ကို ကျောင်းလိုက်ပြီးသာခေါ်ကွာ၊ ဥပုသ်ကြီးနဲ့မက ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်
ခွေးမသား အရင်မဇာနည်အိမ်က ကြက်ခိုးတာပါဖွင့်ပြောပြီး ဘုန်းကြီး
ကြီးကိုလျှောက်မယ်၊ သူ့ကြီးအိမ်ကို တိုင်မယ်၊ ချိုး... အချင်းချင်း
ကတုံးပေါ်ထပ်ကွက်တာတော့ မခံနိုင်ဘူး’

*

J

ကျွန်တော်သည် ရှပ်အင်္ကျီလျှော်ပြီးသားကလေးနှင့် ရွာရက်လုံချည်
တစ်ရေချက်ကလေးကိုဝတ်ကာ တဘက်ပျော့ဖတ် ကလေးကိုခေါင်းမှာ
ဆတ်၍ အတော်ပင် သပ်သပ်ရပ်ရပ်ရှိနေချေပြီ။ ကျွန်တော်တို့ မင်္ဂလာ
ဆောင်တုန်းက ဝယ်တဲ့စားပွဲတင်မှန် (သားတော်မောင် ဟစ်တလုံး၏
ထက်ချက်ကြောင့် ကွဲအက်၍တော့ နေပါပြီ) ၎င်းမှန်ကို ဖုန်သုတ်ပြီး
ဆိုလှုပ်ရပ်ကိုယ်ကြည့်လိုက်တယ်။ ‘အမယ် တက်ပုတို့က ဒီလိုဆင်
ဆိုက်ပြင်လိုက်တော့ အတော်နုပျို တုန်းပါကလား’

ခါတိုင်းနေ့မျိုးဆိုလျှင် အင်္ကျီဝတ်ရိုးလား၊ ပုဆိုးညစ်
ဆပ်ထပ်ပင် တစ်ထည်စည်း တစ်ထည်ပေါင်းနှင့် ဘယ်တော့မှ မဆုံး
နိုင်တဲ့ အိမ်တာဝန်တွေကို တစ်နေ့ကုန်တစ်နေ့ခန်းလုပ်ရတယ်။
ဪ... ဒီနေ့မျိုးဆိုတော့ အနားလည်းရ ကုသိုလ်လည်းရပေါ့။
နို့သော် ညစာမစားရတာက ခက်လှတယ်၊ ဒါပေမယ့် ကျုပ်တော့
သာရင် ထတွယ်တာပဲ။

ဤအချိန်၌ ကျွန်တော့် အုံမာဒါနီသည် ဆန်နို့ဆီဘူးနှစ်လုံး
နှင့်ကို ထမင်းပန်းကန်ပြားထဲမှာ ခပ်မောက်မောက်ကလေး ထည့်ပြီး

အပေါ်က

အိမ်ရှေ့ပင်ကပွင့်တဲ့ စံပယ်ပန်းကုံးကလေးကို ရစ်ခွေ
ထားလို့။

‘ကိုတက်ပုရေ . . . ဟောဒီပန်းကလေးတွေ ရှင်ကိုယ်တိုင်
ဘုရားမှာ ကပ်လိုက်ပါနော်’

‘ဟောဒီ ပန်းဒကာမကလေးဟာ ဖြစ်လေရာဘဝမှာ ဤ
စံပယ်ပန်းလို ဖြူဖြူမွေးပြီး ကြူကြူမွေးပါစေဆိုတဲ့ ဆုတောင်း
ပေါ့နော်’

အလဲ့ ကျွန်တော့်မယား၏ မျက်စောင်းကလေးဟာ ချစ်
ရာ ကောင်းတုန်းပါပဲကလား။

ထို့နောက် ကျွန်တော်သည် ဤနေရာ ထိုနေရာတို့
ဟိုမှောက်သည်လွန် လုပ်နေရာမှ . . .

‘ဟေ့ . . . မနော်ရေ၊ ပုတီးကောကွ’

‘မသိတော့လား။ ရှင်အရင်လက ဘယ်နေရာ ပစ်ထားလို့
လဲ’

‘အဲဒါ မသိတော့လို့ပေါ့ကွ’

‘တော့သားများ ယူဆော့မလား။ သူခေါ်မေးကြည့်ပါဦး’

‘ကောင်လေး ဘယ်များဆင်းသွားပါလိမ့်’ ကျွန်တော်အိမ်
ရှေ့လှမ်းကြည့်လိုက်ရာ ‘ဟဲ့ ကြည့်စမ်း . . . ကြည့်စမ်း။ လူကလေး
ဒီရဲတင်းပုဆိန်ယူပြီး ထန်းပလပ်ကို မခုတ်နဲ့ပြောနေတာ’

‘ခုတ်တော့ ဘာဖြစ်ရဲလျ’

ကြက်ကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီး သူကျွန်တော့်ကို စိတ်မျက်
သည်။

‘ပုဆိန်ကြီးက လေးတော့ မင့်ချော်ချက်ရှုမှာစိုးလို့ ပြောတာ

ဟေ့’

‘ခြေချ’

‘ကဲ . . . ဒါဖြင့် မင့်သဘောပဲ။ ငါ့ပုတီးများ ဘယ်တွေ့မိလဲ
ဆော့ ပြောပါဦး’

‘ကျွန်တော်က ခညလိုမှနေတိုင်း တရားအားမထုတ်နေတာ၊
ဘယ်တိမရဲလျ’

‘အောင်မယ် . . . ငါသတိရပြီ၊ မင်းဟိုနေက ကြောင်မ

ပုတီးနဲ့ ချည်ပြီး မြင်းလုပ်ကစားနေတယ် မဟုတ်လား’

ဤတွင် သူ့အမေက မီးဖိုချောင်ထဲမှ . .

‘ကိုတက်ပုရေ . . . တိုးတိုးရှင့်၊ လူများကြား ရှက်စရာကြီး
ဟောဒီမှာ တွေ့ပြီ၊ ငါးပိချက်အိုးအောက်က ကရွတ်ခွေထဲက’

‘ပြတ်သတ်များနေသေးလားဟယ်၊ ပုတီး ၁၀၈ လုံးလဲ
ဘယ်လောက်များရှိတော့လဲ မသိပါဘူး’

‘မပြတ်သေးဘူးရှင့်’

ဤတွင်မှ ကျွန်တော့်မှာ ဥပုသ်စောင့်သွားရန် အတောင်
အလက်စုံချေပြီ၊ လှူဖွယ်ဝတ္ထု ပန်းကန်ကိုညာလက်ဝါးပေါ်မ၍
အိုးမည်းများသုတ်သင်ပြီးသော ပုတီးကိုဘယ်ဘက် လက်ကောက်
ဝတ်မှာ ရစ်ပတ်ကာ အိမ်ပေါ်မှဆင်းခဲ့တော့၏။

အောက်ရောက်မှ ကိုယ့်ဝမ်းအတွက်ကို သတိရပြန်ကာ . .

‘ဒီမှာ မနော်ရေ၊ ခုမနက် ဥပုသ်ဆွမ်းအတွက်တော့
ဖွယ်ဖွယ်ရာရာကလေး လုပ်ပါကွာ’

ကျွန်တော့် မိန်းမသည် ကလေးတစ်ဖက်၊ ဆေးပေါ့လိပ်
တစ်ဖက်နှင့် ပြုံးစနဲ့နဲ့ကလေး ထွက်လာကာ . . .

'ဒီမှာ ဆရာတက်၊ ကိုယ့်အချင်းချင်းပဲ ဥပုသ်ဆွမ်းတွေ ဘာတွေ လုပ်မနေပါနဲ့ကွယ်၊ ရှင်ဘယ်တော့များ ညစာလွတ်သလဲ'

'ဟဲ့ . . . ဟိုဘက်အိမ်ကကြားပါဦးမယ်၊ ညစာမလွတ်ကော ခုမနက်မှာ ဘုန်းကြီးရှေ့ထိုင် ပုတီးကိုင်ပြီး ပါးစပ်က ပွစိပွစိ လုပ်နေ ရတာက မသက်သာဘူးကွ၊ ဟင်းသည် ကျွေးသည်ကလေးများလာ . . . ဝယ်ပါကွာ'

'ဝယ်နိုင်ပေါင်တော်၊ ယင်းတိုက်ရွက်ဟင်းချို၊ ငါးပိရေနဲ့ သခွပ်နို့ခြောက်တို့စရာပဲ၊ ဥပုသ်စောင့်ရတယ်လို့ ဒီနေ့မှ ရှင့်ပါးစပ်က ထူးပြီး မစားနိုင်ဘူးဆိုလဲ နေရော'

'ငါလခွီးတဲ့ . . . သွားမယ်ကွာ'

ကျွန်တော် စိတ်ပျက်ပျက်နှင့်ခေါင်းလှည့်အထွက်

'ထွား . . . ထွား . . . ခဉ္စားကြီး အိမ်ကကြက်မတော့' ဟု ဆိုပြီး သားတော်မောင် ဒေဝဒတ်က ရဲတင်းပုဆိန်နှင့် ရွယ်သော ကြောင့် ကျွန်တော်ဗိမ္ဗိသာရကြီးမှာ ကျောင်းတော်ဝိဟာသို့ အမြန်လစ် ခဲ့ရပါတော့သည်။

*

နံနက်ခင်းမို့ ရွာတွင်းမှာ အေးမြသာယာတုန်းပါ။ ရွာရိုးတစ်လျှောက် မှာ နှစ်အိမ်ခြား သုံးအိမ်ခြားတို့မှ ဆန်ဖွပ်မောင်းထောင်းသံ၊ ရက်ကန်းစင်တို့မှ လက်ခတ်သံ၊ အိမ်ရှင်ယောက်ျားကြီးများ၏ ထင်းခွဲ လွှဲဆွဲသံ၊ ထန်းသမားတို့၏ ထန်းပင်များတို့မှ သီးရင့်ရိုက်သံ၊ မိုး ကပ်ပြိုက်နှစ်ပြိုက်ရွာပြီမို့ လယ်သမားတို့ရဲ့ ထယ်တုံး ထွန်တံပြင်တဲ့ အသံ။

ဤအသံများကို စုပေါင်းပြီးတော့ဖြင့် မိတ်ဆွေတို့လို မြို့ကြီး သား လူယဉ်ကျေးများကတော့ 'ကျေးရွာငါဂီတ' လို့ ဆိုကြမယ်ပေါ့။ သို့သော် ဤအသံများကိုပေါ်ထွက်စေတဲ့ လူများမှာတော့ မသက်သာ ချာကြပါဘူး။

ဆန်ဖွပ်သမကလေးတွေက ခုမနက်စာ ထမင်းချက်မိ အောင်တဲ့ဗျ။ ရက်ကန်းသမတွေကိုလည်း 'လက်ခတ်သံ ကျွန်းဖိုသား သောင်းတိုင်ကကြား' ဆိုတဲ့ သီချင်းနဲ့ ဘုရားလှူဖို့ မသိုးသင်္ကန်း များရက်နေတယ် မအောက်မေ့ကြနဲ့ သူပိုင်ချည်းမဟုတ်ပါဘူး။ သူ့ကို လက်ခစားငှားတဲ့လူ အထည်သိမ်းလာရင် အချိန်မီပေးနိုင်အောင် တဲ့ဗျ။ ခွေးတပြိုက်ပြိုက်နဲ့ ထင်းခွဲလွှဲတိုက်နေတဲ့ လူကြီးများကတော့ အိမ်မှုကိရိယာ မိုးမရွာမီ ပြီးအောင်တဲ့ဗျ။ ဟိုထန်းသမားကြီးကိုလဲ အလကား သူ့အပျော်အပါးသောက်စားဖို့ လုပ်နေတယ် မအောက်မေ့ နဲ့ဦး။ သူက သက်စွန့်ဆဲဖျား ထန်းတက်ပြီး အသက်မွေးရတဲ့လူ။ အခု လေ သီးနှံရိုးတံတွေဖြုတ် ထန်းဖိုလက်ငုတ်လောက်သာ ကျန်တော့လို့ သီးရင့်ခိုင်တံကို အမြန်နဲ့နေရတာခင်ဗျ။ ဒါမှ သူမိုးတွင်းစာကလေး ရပေမယ်။ လယ်သမားတွေကိုတော့ အထူးပြောစရာလိုမယ် မထင် ပါဘူး။ နွေပေါက်ရင် သူတို့ဖို့ ဝမ်းစာလေး မလောက်မငုထားပြီး မိတ်ဆွေတို့ မြို့ကြီးသားတွေစားဖို့လေ၊ ခုနယ်ထဲက ပြင်ကြ ဆင်ကြ ရပြီ။

'တောသားတွေ ဆင်းရဲကြမှာပေါ့၊ အသိဉာဏ်မှ မရှိကြတာ ဘဲလို့ ဆိုချင်ဆို ကျုပ်တို့က ခံဖို့အသင့်ပါပဲ။ သို့သော် ကျုပ်တို့လို အသိဉာဏ်မဲ့တဲ့လူတွေ မရှိရင်ဖြင့် ခင်ဗျားတို့ ရွှေမြို့တော်သူ၊ ရွှေမြို့ တော်သား ခါနာပြတ်လို့ မာလကာရွာန်ကြွကုန်ကြလိမ့်မယ်။

သိမ်းချ

ဒီတော့ နည်းနည်းပါးပါး သက်ညှာကြပါဗျာ။ ကျုပ်တို့တောကလူများ
မြို့ဈေးဝယ်တက်လာရင် လယ်တောအမဲတဲ့ဆိုပြီး သိပ်သိပ်မန့်
လိုက်ကြပါနဲ့ ဒီကတော့ ခံဘက်ကချည်းပါပဲ။ ဘာမှနားမလည်ရှာ
ကြပါဘူး'

*

'ဟေ့ . . . မောင်တက်ပု၊ ဥပုသ်စောင့်လားကွ'

'ဟုတ်ကဲ့ ဦးကြီးဘိုးဆင်ရေ နို့ ဦးကြီးဘိုးဆင်ကော'

'ငါတော့ ဒီတစ်ပတ်အိမ်စောင့်ကျသကွာ၊ မင့်အရီးများ
သွားကြလေရဲ့။ ခြံထဲက သစ်ပင်လေးတွေ စိုက်စ ကြက်မောင်းစရာ
ဝင်းကာစရာကလဲရှိတာနဲ့ဟေ့၊ အေး . . . သွားဟာ သွားဟာ၊ ဒါမှ
ကိုယ့်ဖိုပါသကွ၊ ရေဘူးနဲ့ ဖိနပ်မပါ နွေအခါမှသိမတဲ့၊ ဒါနဲ့ သီလမပါ
သေခါမှသိမတဲ့'

'ဟုတ်တာပေါ့ ဦးကြီးဘိုးဆင်ရာ'

ဦးကြီးဘိုးဆင်အိမ်မှ လွတ်မြောက်ခဲ့သော် ပိဿာငါးဆယ်
ကျော်ထွက်မည်ဟု ခန့်မှန်းရသော သူဝက်ကြီးကို အရိပ်တကြည့်
ကြည့်နှင့် စိတ်ကူးယဉ်ကာ ဝက်စာ ပိန်းရိုးစင်းနေသော ကိုဆတ်
ကလေးအား . . .

'ဗျို . . . ကိုဆတ်ကလေး၊ ခင်ဗျာကောင်ကြီး ဘယ်တော့
ပေါ်'

'ဟိုက်' ကျွန်တော်စကားမဆုံးမီ ရှုတ်တရက် သတိရပါ
သည်။ ငါ ဥပုသ်စောင့်သွားမှာပါကလား၊ ကိုဆတ်ကလေးကတော့
အဖြေပေးလေပြီ။

ဘုမ္မာပြန်

'ဖိန်းနွဲ့ခါဟေ့ . . . မင်းလာကွာ၊ အုတ်ရှစ်ပင်ရွာအတွက်
ငါးတွဲလောက် မင်းတာဝန်ယူကွာ'-

'ဟယ်' မေးမိတော့မှဖြင့် မထူးတော့ပါဘူးကွာ၊ သီလလဲ
ယူရသေးတာမှ မဟုတ်တာ။

'ကောင်းပြီလေ . . . ကျွန်တော်လာခဲ့မယ်၊ ဘယ်အချိန်လဲ'

'မနက်ရောင်းမီ ညနေတစ်စောင်းပေါ့'

ကျွန်တော် ဝက်ဖျက်တာထဲမှာ လက်သည်ပါရမည်။
ဝမ်းတွင်းသား၊ ခေါင်းသားနှင့် ခြေထောက်ရိုးများ စားရသည်။ နောက်
တစ်နေ့၌ တစ်ပိဿာတွဲများကို လက်သည်တွေခွဲဝေ၍ ဟိုရွာ
သည်ရွာ သွားရောက်ရောင်းရသည်။ အုတ်ရှစ်ကုန်းရွာမှာ ကိုဆတ်
ကလေး ဆွေမျိုးများရှိ၍ ကျွန်တော့်ကို လွှတ်ခြင်းဖြစ်သည်။
ဆွေမျိုးတို့မည်သည် ကိုယ်ချင်းပဲဟာဆိုပြီး အကြွေးယူ၏။ နောက်ပြီး
အတောင်းရခက်၏။

'အမယ် . . . ဦးကြီးဖြိုးတို့ကတော့ ဖိမ်ပါပဲလား'

အရီးချစ်စုလင် ကျွန်တော့် ဘကြီးဖြိုးကိုကား မိတ်ဆွေ
မှတ်မိကောင်း မှတ်မိပါလိမ့်မည်။ ကျွန်တော့်အား ဦးကြီးမူဟူသော
မူတစ်ခုချပေးခဲ့ဖူးသူဖြစ်သည်။ ယခုသူသည် နံနက်စောစောဝင်
ထန်းရည်ကျည်တောက်ကို နံဘေးမှာ ထောင်၍ အုန်းမှုတ်ခွတ်နှင့်
ကြိတ်နေသည်။

'အေး . . . ဟိတ် . . . တက်ကလေး၊ တစ်ခွက်လောက်
မော့သွားပါဦးလား'

'ဘယ်ဖြစ်မလဲ ဦးကြီးရာ ဥပုသ်စောင့်သွားရမှာတို'

'မင်းသီလမှ မယူသေးတာဘဲကွ၊ ယူပြီးမှ မသောသ်ဘဲ'

သံသယ

နေရတာ'

'ဖြစ် မထင်ပေါင်ဗျာ ပါးစပ်ကနဲနေပါမယ်၊ ဦးကြီးတို့တော့ အသက်ငါးဆယ်ကျော်တော့ ဘုန်းကြီးမပြောတော့ဘူး၊ ဥပုသ်မစောင့် ဆိုင်လဲနေရပြီ၊ ထန်းရည်ကလေးသောက်ပြီးခိုခိုပဲ'

'မခိုခိုနဲ့မောင် ဒီထန်းရည်သောက်ပြီး ရှိုးထိပ်က လယ် ကလေးမှာ ဆောက်မြစ်တွေသွားပေါက်ရမှာကွ၊ ဒါကြောင့် နေပူခံ ကလေးလုပ်နေရတာ'

ကျွန်တော်ဆန်ခွက်ကလေးတမမနှင့် ဆက်လျှောက် ခဲ့ရာ . .

'ဟာ . . . ဘယ်နှယ်ဦးကြီးဘိုးသင်း စောစောစီးစီး လှည်း တစ်စီးနဲ့ ဘယ်အချိန်ကများ အိမ်ကထလာလဲ'

အကြောင်းမှာ ဦးကြီးဘိုးသင်းရွာသည် ကျွန်တော်တို့ရွာနှင့် နှစ်တိုင်ခန့်မျှဝေး၏။ ဦးကြီးဘိုးသင်းသည် စိတ်ချမ်းသာစွာနှင့် . .

'ဟာ . . . ပြောမပြောချင်ပါဘူး၊ တက်ပုရာ တာလမ်းက ကျောက်စရစ်ခဲပုံ နှစ်ပုံလောက်လှည်းနဲ့တိုက်ယူမလို့ ၄ နာရီ လောက် မောင်းခဲ့တာ တာတစ်လျှောက်မိုးသာ စင်စင်လင်းရော ကျောက်ခဲပုံ မတွေ့ရဘူးကွ၊ ငါ့အရင် ယူသွားတဲ့ လူတွေက ရှိနေတာကိုး၊ ဟောဒီ မင်းတို့အပိုင်းရောက်မှ တွေ့တော့တယ်၊ ဒီတော့ လူမြင်သူမြင် ဖြစ် နေပြီ။ ဒါကြောင့် ခုည မင်းတို့ရွာမှာနေပြီး သန်းခေါင်ကျော်လောက် ကျောက်ခဲတင်ပြန်မယ်လို့ကွ'

'နေပါဦး၊ ကျောက်ခဲက ဘာလုပ်ဖို့တုန်း ဦးကြီးရ'

'ဟာကွာ . . . ငါ့အိမ်ဟောင်းကြီး နေမဖြစ်တော့လို့ပြင်တာ တိုင်သစ်မဝယ်နိုင်တော့ တိုင်ဟောင်းတွေပဲ အောက်ခြေကဖြတ်ပြီး က၊ကတစ်ခဲရတယ်ကွ၊ အဲဒါ ရွာထဲကျောက်စည်လုပ်ရောင်းတဲ့

ဘုန်းကြီးတို့

သူငယ်တွေဆီက ချေးထားတဲ့ကျောက်စရစ်ခဲ ပြန်ပေးဖို့ကွ၊ နို့ မင်းကလဲ ကျောင်းဥပုသ်စောင့်လား၊ ငါ့တူက တယ်လိမ္မာနေပါ လားဟေ့'

'ဟာ . . . လိမ္မာတာတော့ မပြောပါနဲ့တော့ ဦးကြီးရာ'

'အေး . . . လိမ္မာတာ ကောင်းတာပေါ့ကွ၊ ဦးကြီးတော့ ဒီအသက်ဒီအရွယ်ရောက်မှ တာလမ်းမက သံဃိကပစ္စည်းခိုးရတဲ့ အဖြစ် ရောက်နေတယ်ဟေ့၊ အင်တိုင်းလဲသွားတိုက်မပေးနိုင်ဘူးဟ၊ သူတို့လိုပဲ'

*

ကျွန်တော်သည် လမ်းတွင် ဟိုပြောသည်ပြောနှင့်လေဖောခဲ့ကာ ကြောမီ ကျောင်းတော်မဟာသို့ ရောက်ခဲ့ပါတော့သည်။

အလို . . . မြို့က ဦးမြတ်ချမ်းတို့ဒေါ်အေးဆင့်တို့ အိမ်သား တွေလဲ လာကြပါလား၊ အမယ် မြို့သူ ကောင်မလှလှကလေး တစ် ယောက်လဲ သူတို့အိမ်သားတွေထဲ ပါလာတယ်ဟေ့၊ အမောက် ထောင်ထောင်၊ နှုတ်ခမ်းနီနီ၊ နားသံသီးတွဲလောင်းကလေးနဲ့ သူ့အသားရောင်နဲ့ နိုင်လွန်အကျီပါးကလေးကလည်း၊ အဟိ ဦးပဉ္စင်းကလေး မျက်စိကျွတ်ကျမှာစိုးရတယ်၊ ကောင်မလေး အသား အရေကလဲ ဝိုဝိုပြည်ပြည် ဝဝကပ်ကပ်၊ ကြည့်စမ်း . . . မအေးပေးမှန်း ခိုခိုရိုးတို့ သာအေးတို့ အောင်ခဲတို့ လူသိုက်က အနားတရစ်ရစ် နေကြပါလား၊ ကွမ်းအစ်တည်သလိုလို လက်ဖက်ရည်ပွဲချသလိုလိုနဲ့ အေးလေ . . . ပိုးကြပန်းကြပေါ့ကွာ၊ မင်းတို့အချိန်နဲ့ မင်းတို့အရွယ် စတ်ပေကိုး . . . ။

www.burmeseclassic.com

သံသရာ

ဦးမြတ်ချမ်းနှင့် ဒေါ်အေးဆင့်တို့မှာ မူလပထမက ကျွန်တော်တို့ရွာက ဖြစ်ပါသည်။ သို့သော် သူတို့မှာ ပစ္စည်းဥစ္စာ ချမ်းသာသူများဖြစ်၍ ယခုလို ခေတ်မကောင်းသည်၌ တောရွာမနေဘဲ တောဘဲ မြို့သို့ပြောင်းရွှေ့သွားရခြင်းဖြစ်ပါသည်။ သူတို့သည် မကြာခဏပင် ဥပုသ်နေ့များ၌ လှူဖွယ်ဝတ္ထုအစုစုနှင့် ဥပုသ်စောင့်ပြန်လာတတ်ကြသည်။ ရွာက ဆရာရင်း တပည့်ရင်းပေကိုး။

အနီလို သူတို့လာကြပြီဆိုလျှင် ရွာက လူကြီးအချို့နှင့် သူတို့လူသိုက်သာ ဘုန်းကြီးအနားမှာ ဝိုင်းအုံနေကြသည်။ ဒီကရိုးသာယာတို့ အစိုးဗွေတုပ်တို့ လူစုဖြင့် နောက်ချောင်ကုပ်၍ နေရပေသည်။

ကျွန်တော်သည် အရောက်လည်းနောက်ကျ၊ လူပုံလူပန်းကလည်း တယ်မခန့်လှသဖြင့် မရွံ့မရဲနှင့်ပင် လူတောထဲဝပ်ကုပ်ကုပ်ကလေး လျှောက်သွားရာ...

‘အံ့မာ... မောင်တက်ပုကလဲ ဥပုသ်စောင့်လာသကိုးလာကွ၊ ဒီဘက်ကို’

ဦးမြတ်ချမ်းကိုယ်တိုင်က လှမ်းခေါ်လိုက်သံကြားရတော့လူကို အတော်ကလေး မျက်နှာထားရဲပြီး သူတို့လူသိုက်ဆီသို့ ဆိုက်ရောက်ခဲ့ပါတော့၏။ ၎င်းတို့လူစုကို ပြုကြည့်နှုတ်ဆက်ပြီး လက်ထဲက ဆန်ပန်းကန်ကိုရှေ့မှာချပြီး ဘုန်းကြီးဝတ်ပြုစဉ်...

‘ဟင်... စံပယ်ပန်းကလေးတွေက လတ်ကလတ်သနဲ့ မွေးလိုက်တာဟယ်’ ဟူသော အနီကောင်မကလေး၏ အသံကို ကြားရသည်၌ ကျွန်တော့်မှာ လောဘဇာကြောင့်မသိ နှုတ်မှရေရွတ်နေသော ဗုဒ္ဓပူဇော်မိ၊ ဓမ္မပူဇော်မိ၊ သံယံပူဇော်မိတွေစိတ်ထဲမှ ပျောက်

သံသရာ

ပျက်သွားကာ ပန်းရှိသမျှ အကုန်လုံးလက်ခုပ်နှင့်ကျုံးပြီး ပြုံးပြုံးကြိုးပေးလိုက်ချင်စိတ်သာ ပေါ်သွားပါတော့၏။ ဘုရားကိုစူးပါရအေးရဲ့။

သို့သော် ဘယ်ဖြစ်မှာတုန်း၊ အိမ်က မရွှေ့နော်က ဘုရားကို တင်ဖို့ပေးလိုက်တာ၊ အို... ဒီလိုလူတွေမရှိဘူးဆို ပေးချင်ပေးလိုက်မိမှာ လူစိတ်ဟာ မျောက်စိတ်ဆိုတာ တယ်မှန်။

‘ဘယ်နှယ်လဲ၊ မောင်တက်ပုတို့ အိမ်သူအိမ်သားတွေ ကျန်းမာကြရဲ့လား’

ကျွန်တော် ဘုန်းကြီးဝတ်ဖြည့်အပြီး ဦးမြတ်ချမ်းက ပဋိသန္ဓာရ ပြုသဖြင့် တင်မဆစ်တုပ်နှင့် သူဘက်လှည့်ကာ...

‘မာကြပါတယ်၊ နို့... ဦးလေးချမ်း အိမ်သားများကော’
‘ဟောဒီ မြင်တဲ့အတိုင်းပဲ၊ ပုစုခရ အကုန်ပါခဲ့ရဲ့’

ကျွန်တော့်မှာ လူစေ့သက်စေ့ လှည့်ကြည့်ပြီးပြီရပြီး အငယ်ဆုံး အကောင်လေးအား...

‘ဟေ... ကိုမှတ်ကလေးက မြို့သားဖြစ်ပြီး ဝလို့လှလို့ ပါလား’ ဟု ဟိုကောင်မကလေးကိုကြည့်ရင်းပြောလိုက်မိပါသည်။ စိတ်ထဲကတော့ ဘာရယ်လို့မဟုတ်ပါ။ ပုထုဇဉ်နော ဥမ္မာတကော ကြည့်ကောင်းလို့သာ ကြည့်တာပါဗျာ။

‘ဒါနဲ့... မောင်တက်ပု၊ မင်းမြို့များ မရောက်ဘူးလား၊ ရောက်ရင် တို့အိမ်ဝင်ပါထွက်ပါကွာ၊ ဟိုမှာလာပြုစား သောက်နေချင်လဲနေပေါ့’

‘ဟုတ်ကဲ့’
ကျွန်တော့်မှာ ဤလိုလူကြီးနှင့် ဘုန်းကြီးရွှေ့ပျောက်သွင်

www.burmeseclassic.com

သံသရာ

ခပ်ဆွဲဆွဲ။

ဦးမြတ်ချမ်းလိုလူက ကျွန်တော်လိုကောင်အပေါ် ဤဒီ
ဖော်ရွေနေကြတာ ကြည့်ပြီးတော့ဖြင့် ဒီလူကြီးတယ်သဘောကောင်း
ပါလားလို့ မအောက်မေ့လိုက်ပါနဲ့ဦးခပ်ဆွဲ။ အကြောင်းကရှိပါသေး
တယ်။ ဒီလိုပါ။ သူဟာ အခုမြို့မှာ ရောက်နေပေမယ့် သူတို့ ငှက်ဖျော
ခြံ၊ သံရက်ခြံတွေကရွာမှာ ကျန်နေပါတယ်။ ဒါတွေကို ကျွန်တော်တို့
လိုလူငယ်လက်ဆော့ခြေဆော့ ကောင်လေးတွေက သူတို့ သောက်မြင်
ကတ်ပြီး အလကားသက်သက် ဖျက်ဆီးပစ်မှာစိုးလို့ဗျ။ ကျုပ်ကလည်း
လူပါးသိသားပေါ့။ ဒါကြောင့်သူက ကျွန်တော့်ကို တရေးတရာ စကား
ပြောနေတာပါ။

‘မင်းတို့ အသုံးအစားကော ချောင်လည်ရဲလားကွ၊ စပါးစွေး
လဲ သုံးပိဿာ လယ်ခတွေကလဲ အရင်လိုမဟုတ်ဘူး။ လယ်ခွန်နှစ်ဆ
ပေးရတာ’

‘ဒါပေမယ့် ကုန်ဈေးတွေက အဆမတန်ကြီးတော့ မထူးပါ
ဘူး ဦးလေးချမ်းရာ’

‘ထူးပါမလား’ ကိုယ်တော်ကြီးသည် မူလက ကွမ်းညှပ်နှင့်
တဖြောက်ဖြောက် ညှပ်နေသော ကွမ်းသီးစိတ်များကို ပါးစပ်ထဲပစ်
သွင်းလိုက်ပြီး လူစကားထဲဝင်လေပြီ။ ‘နင်တို့ကလေးတွေက လက်ထဲ
ပိုက်ဆံကလေးရှိရင် ထန်းရေကလေး တမြမြ၊ အရက်ကလေးတမြမြ
နဲ့ ဘာမှ ဘုရားမှန်းတရားမှန်း သိတာမဟုတ်ဘူး မြတ်ချမ်းရာ၊ သူဒီနေ့
ကျောင်းလာတာမှ တစ်လတစ်ခါမှ ဥပုသ်မစောင့်ရင် ရိုက်မယ်ဆိုလို့
နို့မဟုတ်ရင် မလာသေးဘူး။ အခု သူလာတာလဲကြည့်ဦးလေ။ ဒီလ
ထဲမှာ ဒီနေ့နောက်ဆုံးလကွယ်နေ့’

အနုပညာ

ဦးမြတ်ချမ်းတို့ အိမ်သားများက ကျွန်တော့်ကိုကြည့်၍
ကြည့်သည်။ ကျွန်တော်ရှက်ပါသည်။ လူလောကထဲမဝင်ဘူးသော
ဘုန်းတော်ကြီးကား သူထုံးစံအတိုင်း ဆက်လက်၍ ကြိမ်းမောင်းလေ
သည်။

‘လူကလေးတွေက ချမ်းသာပါမလား။ အတိတ်ဘဝက
ကုသိုလ်မရှိခဲ့၊ အခုပစ္စုပ္ပန်လဲ ဒါနမပြုချင်။ နင်တို့ကပြောဦးမယ်။
နို့လို့ မလှူတာလို့၊ အေး . . . မရှိလို့မလှူ။ မလှူလို့မရှိတာဟ၊
သူတယ် တန်းတယ်ဆိုတာက နည်းတာများတာကိုပြောတာ မဟုတ်
ဘူး၊ စေတနာသာ ပဓာန၊ စေတနာကောင်းရင် ညောင်စေ့ကလေးက
ညောင်ပင်ကြီးဖြစ်တာမျိုးဟ၊ ခုမြတ်ချမ်းတို့ချမ်းသာတာ ဘာကြောင့်
သိသိလား။ အတိတ်ဘဝက ကုသိုလ်ကံလဲပါတယ်။ အခုပစ္စုပ္ပန်မှာလဲ
အလှူရေစက်လက်နဲ့မကွာဘူး။ ဘုရား တရား သံဃာကိစ္စမှာလဲ
နင်တို့သိခဲ့တဲ့အတိုင်းပဲ ဘယ်လောက်လုံ့လဝီရိယရှိခဲ့သလဲ’

ဘုန်းဘုရားစကားကို ကျွန်တော်မျိုး မငြင်းလိုပါ။ မငြင်း နိုင်ပါ။
ဦးမြတ်ချမ်းကို ကျွန်တော်တို့ရွာ ရှေးခေတ်ကောင်းတွင် နေစဉ်တုန်းက
ကျွန်တော်သတိရပါသည်။ သူတို့အိမ်ရှေ့မှာ ခရီး သွားတို့
ရပ်နားအပန်းဖြေနိုင်ရန် အမိုးနှင့် ထိုင်ခုံများရှိသော ဇရပ်
တလေးဆောက်ကာ သန့်ပြန့်အေးမြသော ရေအိုးစင်ကလေးထား
ပါသည်။

ငင်းဇရပ်လေး မျက်နှာစာမှာ (အာဂန္တု သံဃာတော်များ
ဆွမ်းလုပ်ကျွေးပါသည်။) (ပုံ) ဒကာ မြတ်ချမ်း၊ ဒကာမ မအေးဆင့်)
တို့ ဆိုင်းဘုတ်ရေးထားပါသည်။ ဤဆိုင်းဘုတ်မျိုးကို ဘယ်နေရာ
ဘယ်ဌာနမှာ မိတ်ဆွေတွေ ဖူးပါသနည်း။ စေတနာ ထက်သန်လှတဲ့

ဦးမြတ်ချမ်း ဇနီးမောင်နှံမို့သာပေါ့။ အဓိပ္ပာယ်မှာ 'ခရီးကျွဲလာသော' ဘုန်းကြီးဧည့်သည်များရောက်လာပါက ဆွမ်းကျွေးရန်အသင့် ထု ဆိုလိုသည်။ (ဆယ်နှစ်ကြာလို့မှ ဘုန်းကြီးဘယ်နှစ်ပါး လာစားမယ် ဆိုတာတော့ မိတ်ဆွေစာရင်းတွက်ကြည့်တော့)

ထို့ပြင်ရပ်ရွာ တရားဒေသနာကိစ္စနှင့် စပ်လျဉ်းလည်း မဖြစ်မီ။ ၃-၄ နှစ်လောက်က အသံကောင်း၊ အဟောကောင်း တွေကထိက ကိုယ်တော်များခေတ်စားစဉ်၊ ဘယ်ဘုန်းကြီး တရားကောင်း သဟေ့ဆိုလျှင် ဦးမြတ်ချမ်းကိုယ်တော်ထံပါးသွား၍ ရွာကိစ္စရအောင် ပင့်ဆောင်သည်။ ထိုကိုယ်တော်ကြွလာမည့်ရက်ချိန်း ရခဲပြီဆိုလျှင် ပင် ဘယ်ကိုယ်တော် ဘယ်နေရာမှာ ဘာတရား ဟောပါ လိမ့်မည်တူ ရွာနီးခြောက်စပ်ကို မောင်းကြေးနင်းခတ်စေသည်။

သူ့ဆောက်ထားသော တရားမဏ္ဍပ်ကလည်း ကျယ်ပြန့် ခမ်းနား၏။ တရာဟောပလ္လင်ကလည်း သပ္ပာယ်လှ၏။ ဘယ်လောက် ငွေကုန်လူပန်း ဆောင်ရွက်သော သူပေနည်း။ ဒီလူမျိုးမရှားလှဘဲ ခင်ဗျာ။

အချိန်တန်လျှင် ပရိသတ်သည် မဏ္ဍပ်ပင် လျှံလေ၏။ ထိုခေတ် (၁၉၃၅-၃၆-၃၇) တရားပွဲများသည် နွားလည်းတွေ ညဇ္ဇေ တန်းတွေနှင့် ဇာတ်ပွဲကဲ့သို့ စည်ပင်လေသည်။ ကိုယ်တော်များကလည်း ဇာတ်မင်းသားသာအောင် အသံကျကျနှင့် အဆွဲအငင် အလှည့်အပဲ့ အဖွဲ့အနွဲ့ ကောင်းလှသည်။ တရားတော်များကလည်း 'စိန်ခြူးကြာညောင်' 'ထောင်ရောင်နေ' 'လာပါ လာပါ မကြည်ရဲ့လို့'

ကိုယ်တော်သည် ပထမပိုင်း၌ကြည်နူးစရာ အဖြာဖြာတွင် သောလုံး၊ ရွှင်လုံးများနှင့် အလှူရေစက် လက်နှင့်မကွာဖို့ကို ဖိသွန်ပြီ

ချောက် 'ခေတ္တရပ်ဆိုင်း ဟတ်ပခိုင်း' ဟူ၍ အားလပ်ချိန်ပေးလိုက်၏။ ဤအခါ၌ ဦးမြတ်ချမ်း၏ လက်စွဲတပည့်များက (ကျွန်တော်လဲ မိမိဖူးသပေါ့) မောင်းထောင်ခွက်ကိုယ်စီကိုင်ပြီး 'ဂျလောင် . . . ဂျလောင်'နှင့် ပရိသတ်ထဲ အလှူခံဆင်းရ၏။

ယင်းကာလ၌ ရွှေကျီးကန်း၊ ငွေမီးကွက်၊ စိန်တစ်တီတူး (ဆိုယ်တော်တို့၏ တရားဟော၍ရသော နာမည်များဖြစ်၏) စသော ဆိုယ်တော်တို့မှာ မူလပထမ ပင့်စဉ်ကပင် ပလ္လင်ဆင်းငွေချေ၊ မည်၍ မည်မျှဟူ၍ စရန်တစ်ဝက်ပင် နှက်ခွဲပြီ ဖြစ်သောကြောင့် 'ရတနာ သုံးပါး' ဂုဏ်ကျေဇူပါပဲဟေ့၊ ငါဘယ်တော့ မနွဲ့ဘူး' ဟု ဦးမြတ်ချမ်းက ပြောဖူးပါသည်။

ဪ . . . ပိုက်ဆံကြေးငွေ ပြည့်စုံတဲ့လူဆိုတော့ ဘာလုပ် ဆိုက်၊ လုပ်လိုက်၊ အောင်မြင်တင့်တယ်လို့မို့ ရွာပြေမှာ သတင်းလှပေ သပ။ သူချမ်းသာတာကလဲ ကုသိုလ်ကံဆိုတာ ဟုတ်ပါလိမ့်မယ်။ ထေမအစဦးတုန်းကဆိုရင် သူလိုငါလိုပဲတဲ့၊ ဦးကြီးဖြိုးတို့နဲ့ သက်တူ ခွယ်တူမို့ ဦးကြီးဖြိုးကပြောပြဖူးတယ်။

'မြတ်ချမ်းတို့ ချမ်းသာတာတော့ မပြောနဲ့ဟေ့၊ ရသမျှ စားရက် မသောက်ရက် တယ်စုတာပဲ၊ ပိုက်ဆံရဖို့ဆိုလဲ အင်မတန် ကြံကြံဖန်ဖန် ကြိုးကြိုးကုတ်ကုတ် လုပ်တယ်။ ငါတော့ သူတို့ ထင်မယားအိတ်ထဲမှာ တံစဉ်းကလေးတစ်လက်နဲ့ လွှပါးကလေးတစ် ချောင်း အမြဲတမ်းရှိတယ်လို့ ချင်ဆိုသကွ'

'ဟင် . . . သူတို့က ညအိမ်တွေ ဘာတွေဖောက်တတ်ခဲ့၊ တတ်လို့လား'

ကျွန်တော်ငယ်စဉ်က မေးမိပါသည်။

သီတာ

‘ခိုးတာထက် ဆိုးသမောင့်၊ အဲဒီတံစဉ်နဲ့ လွှမ်းမိုးလေးတ
သူတို့အားအားရှိရင် ပိုက်ဆံတစ်ပြား နှစ်ပြားမှတ်လို့ ခွာခွာနေတာတွေ’

ကျွန်တော်လူလားမြောက်၍ သိတတ်သော အရွယ်ရောက်
သည်၌ သူတို့လင်မယားမှာ အိမ်ကြီးရခိုင်နှင့် လယ်ပိုင်ချောင်းပိုင်
နှင့်ဖြစ်နေချေပြီ။ ရပ်ရွာတွင် လူချမ်းသာဟု နာမည်ရှိ၏။ ငွေတိုးနေ
သည်။ စပါးပေး ပေးသည်။ ရွှေပေါင်ခံသည်။ ခေါင်းရွက်သည်
ဈေးသည်မကလေးတွေကို နေပြန်ပေး ပေးသည်။

နောက်ဆုံး၌ အတိုချုပ်ကိုပြောမည်။ တစ်ရွာလုံးတွင်
အခြေခံဝမ်းစာစပါး။ ကျွဲ နွား ပြည့်ပြည့်စုံစုံမရှိ၊ တစ်နှစ်လုံးလုပ်ပြီး
သည်၏ အဆုံးမှ တစ်နှစ်စာရသော လူများနှင့် တစ်နေ့လုံးလုပ်ပြီး
သည်၏ အဆုံးမှ တစ်နေ့စာရသော လူဆင်းရဲများ၏ လုပ်အားသည်
သူတို့အတွက်သာ ဖြစ်လာတော့၏။

သူတို့သည် တစ်စတစ်စနှင့် အမြင်ကျယ်လာလေရာ
ရပ်ရွာတွင် ဤသို့အားထုတ်ရုံမျှ အားမရတော့ဘဲ ရှိသောလယ်ကိုပြန်
ချစ်တီးထံငွေချေးပြီး တစ်သုတ်ပြီး တစ်သုတ်လယ်တွေဝယ်ကာ
လယ်သီးစားခများ ချလေ၏။

ဘုန်းဘုရားပြောသည့်အတိုင်း အလှူရေစက်လည်း လက်
နှင့်မကွာချေ။ သားမြေး ရှင်ပြုချိန်တန်ပြု၏။ ဘုရားကိုးဆူကပ်
သည့်အခါ ကပ်၏။ သံဃာတော်များ ဆွမ်းလုပ်ကျွေးခြင်းများလည်း
ပြု၏။ ပစ္စည်းဒကာလည်း ခံခဲ့လေသည်။

တစ်ခုသော သက္ကရာဇ်၌ကား ဦးမြတ်ချမ်းသည်ရှိသမျှ
ပစ္စည်းအားလုံးကို သားသမီးတို့အား ရုတ်တရက်နာမည်လွှဲပေး
လိုက်ခြင်းဖြင့် ရသေ့ရဟန်းပြုကာ တောထွက်တော့ မည်လားဟု

အောက်မှေကြရလေသည်။ သည်အတိုင်းမှန် ဘုရားအလောင်းပါပေ
မဟု သာဓုအနုမောဒနာ ပြုသည့်လူများက ပြုကြကုန်လေသည်။
ဦးသော် မဟုတ်ပါ။ ချစ်တီးကြွေးများကို ဒေါလီခံလိုက်ခြင်းမျှ
ဖြစ်ပါ၏။

ယခုကား ဦးမြတ်ချမ်း ဦးမြတ်ချမ်း နာမည်ကြီးတစ်လုံးနှင့်
ကျွန်တော်သို့ ရွာသာမက မြို့ပေါ်မှာပင် ထိပ်သီးထဲက ဖြစ်နေပေ
သည်။ ဘုန်းဘုရားပြောမယ်ဆိုလည်းပြောစရာပ၊ ချီးမွမ်းထိုက်ပါပေ
သည်။ အမွှန်း တင်ထိုက်ပါပေသည်။

ယခုလွယ်လွယ်ဝတ္ထု အစုစုတွေက ဆရာတော်ရှေ့မှောက်မှာ
ကျနေသည်။ နို့ဆီဘူးက နှစ်လုံး၊ ငါးသေတ္တာက တစ်ဘူး၊ ဘုရား
တံဆိပ်ပါတဲ့ ရောင်စုံယောင်းတိုင်ထုပ်ကြီးက တစ်ခု၊ ခင်ဗျားတို့မြို့
ခေါ် ကိုးလင်းဘတ်ခေါ်မလား၊ ဆင်တံဆိပ် မုန့်သေတ္တာကြီးက
တစ်လုံး၊ နို့ပြီး ငါးရဲ့ခြောက်ကြီးက သုံးပြားတောင်ပဲ။

ထိုမျှမကသေး၊ ယနေ့နံနက်စာသည် သူတို့ပါ ဒီမှာစား၍
ဘုန်းဘုရားကိုလည်း ဆွမ်းကပ်မည်ဖြစ်သောကြောင့် ကြက်သားတွေ၊
ဆက်သားတွေ၊ ကြက်သွန်ဥကြီးတွေ ဘာတွေ ညာတွေက တောင်းကြီး
နှင့် တစ်လုံးပါခဲ့သေးသည်။

ကျွန်တော့်အားလည်း ဦးမြတ်ချမ်းကိုယ်တိုင်က သူတို့နှင့်
အတူ ဥပုသ်ဆွမ်းစားပါဟု ဘိမန္တက ပြုသောကြောင့် ဖိုးတက်ပု
အကြည်ဆိုက်ပြီး အိမ်က မရွှေ့နော်အား ‘သခွပ်ရိုးပြုတ် ငါးပိချက်နှင့်
သင်းတိုက်ရွက်ဟင်းချို နင့်ဟာနင်မျို’ တော့ဟု လူကြိုစကား ပါး
ဆိုက်တော့၏။

*

www.burmeseclassic.com

သူတို့မြို့ချက် ချက်တဲ့ ဝက်ရိုးပြတ်ဟင်းချိုက ကြွန်းနားရွက်တွေ မြူစွမ်းတွေ၊ ကြက်သွန်ဥကြီးတွေခတ်လို့ အင်မတန်ချို၊ ကြက်သား ကလဲဗျာ ဆီများများနဲ့ မဆလာတွေ၊ သစ်ဂျိုင်းတွေ၊ ကလအုပ်ရွက် တွေ ဘာတွေခတ်တော့ တယ်မွေးပြီးအရသာရှိတာပဲ။ ဝက်သားဟင်း ဆိုတာကဖြင့် သူတို့မြို့ချက် ချက်တာ၊ တစ်မျိုးပဲဗျာ၊ ညိုပြီး အိဇို အီလည်း မအီဘူးဗျ၊ ဒီအထဲ ပုစွန်ခြောက်နိုင်နိုင်၊ ကြက်သွန်ဥ ကြီးလှိုင်လှိုင်နဲ့ ဆီချက်တွေရွှေနေတဲ့ သရက်သီးသုပ်က ပါသေးတော့ သိပ်အဆင်ပြေတာပေါ့။ နို့ပြီး ငါးပိလိမွှေးကြော်ကလဲ ခင်ဗျားတို့ မြို့ခေါ်တော့ 'ဗာလချောင်'ဆိုလား၊ ပုစွန်ခြောက်ကများတော့ သိပ် ကောင်းတာပဲ၊ ကျွန်တော်ဖြင့် အိမ်တောင်ထုပ်ယူသွားချင်သေးတယ်။ ဒါပေမယ့် ဘယ်သင့်လျော်မလဲဗျာနော်။ ဪ... သူတို့မြို့က လူချမ်းသာတွေများတော့ ဒါမျိုးတွေ နေ့တိုင်းစားနေမှာပဲလို့ အောင် မေ့မိတယ်။ ကျုပ်တို့တောသားများဖြင့် ဖင်ထဲ၌တစ်ခွဲသားဝင်အောင် နွားနဲ့ဖက်ရုန်းရပြီး ချေး... စားရတော့ တစ်ခါလာ ငါးပိချက်

ခင်းရွက်ပြုတ်၊ တစ်ခါလာ ငါးပိချက် ဟင်းရွက်ပြုတ်၊ ဒါ 'တံပဲ' ခါရမှာနော် ဟုတ်လားဟင်...

အဲဒီနေ့ဖြင့်ဗျာ... တစ်သက်မှာတစ်ခါကြုံ၊ ရတနာပုံ ဆိုတဲ့ တက်ပုခေါ်ရမှာပေါ့၊ စားကောင်းလိုက်တဲ့ဖြစ်ခြင်း။ ဆန်နို့ဆီ သုံးလုံးချက်ထက်တော့ မအောက်ဘူး ထင်လိုက်တာပဲ။ မှန်တာ ပြောပါရစေ၊ ရှက်လဲ ရှက်ပါရဲ့။ ဘုန်းကြီးကြီး ဝက်သားတုံးသွား ခြေပုံအောင် ကိုက်ကိုက်ပြီး ဘုန်းပေးနေတာ မြင်ကတည်းက ကျွန်တော့်မှာ သွားရည်တကျွင့်ကျွင့် ဖြစ်နေတာ၊ ဘုန်းကြီးတွေ စားလှချေလား ကြာပဲ ကြာလှပြီ၊ ကြက်သားမှ ကျန်ပါဦးမလား' လို့ သူများလှူတာကို ကြားက မနာလို ဝန်တိုမိစွာဖြစ်မိတာ အမှန်ပါပဲ။ ဒါကို ကိုယ်စားလို့ ဗိုက်ပြည့်မှ 'အင်း... ငါတော့ ခဲကြီးမှာပဲ' ဆို သတိရတယ်။

ကျုပ်တို့ ထမင်းခိုင်းမှာ ရွာကလူ သုံးလေးယောက်ပါသေး တယ်။ ကိုဖိုးသက်ဆိုတဲ့ လူနဲ့ကျွန်တော်နဲ့ ဟင်းခွက်မှာ လက်ချင်းဆုံ ဆိုနေလို့ ရယ်ရသေးတယ်။ ဒီကိုဖိုးသက်လဲ ကျွန်တော်တို့ရွာမှာတော့ သူချမ်းသာပေါ့။ ဒါပေမယ့် ဦးမြတ်ချမ်းအမအစတော့ မကင်းပါဘူး။ ငွေ ၅၀ဝိ ထင်ပါရဲ့။ လယ်ပေါင်တစ်လ ၅ ကျပ်တိုးနဲ့ ချေးထားတာ ဥနှစ်ရှိပြီ၊ အတိုး ၃၀ဝိ သာ နှစ်စဉ်ပေးနိုင်တယ်။ အရင်းမကျေသေး ဘူး။ တို... ကျုပ်တို့ရွာမှာတော့ ဦးမြတ်ချမ်းကျေးဇူးကင်းတဲ့ လူရှားပါတယ်လေ။ တချို့အပေါင် မရှာဘဲနဲ့တောင် တစ်လတစ်ရာ ခုန်ကျပ်တစ်ဆယ်တိုးနဲ့ ချေးသေးတာပဲ။ ဦးမြတ်ချမ်းတို့က (သူထမင်းစားရတာနဲ့ သူ့အကြောင်း အကောင်းပြောနေတယ်လဲ အောက်မေ့နဲ့၊ ကျွန်တော်က မှန်တာပြောတာ) အင်မတန် ရက်ရော

တဲ့လူ၊ ကိုယ့်ရွာကဆိုတော့ ယုံရတဲ့လူဆိုရင် သွားချေးပေးလိုက်တာပဲ။ ကျွန်တော်တောင် အရင်တုန်းက အဲ . . . အဲ . . . ဟစ်တလုံးပေးတဲ့ နှစ်ပေါ့။ ငွေတစ်ရာ အပေါင်မရှိတစ်လ ၁၀ တိုးနဲ့ ချေးလိုက်ရ သေးတယ်။ တစ်နှစ်ကျော်ကြာတယ်။ လစဉ်အတိုးသာ ပေးနိုင်ပြီး အရင်းမဆပ်နိုင်တာ တော်ပါပေတယ်။ မောင်မင်းကြီးသား သည်း ရှာတယ်။ သက်တော်ရာကျော်ရှည်ပါစေဌာ။

စကားစပ်မိတာနဲ့ သူ့ကျေးဇူးတွေ လျှောက်ပြောနေလိုက် ရတာ ဘယ်များရောက်ပါလိမ့်၊ အဲ . . . အဲ . . . အဲဒီနေ့ကဖြင့် ဒီလို ထမင်းကောင်း ကောင်းစားရဖို့ ဖန်လာအောင် ဘုန်းကြီးကြီး ဥပုသ် အတင်းစောင့်ခိုင်းတာပဲ ကျေးဇူးတင်လိုက်ရသေးတယ်။

ထမင်းစားပြီးတော့ ကော်ဖီရေ အချိုလဲသောက်လိုက်ရ သေးတယ်ဌ။ နောက်ပြီးတော့ ဦးမြတ်ချမ်း မြို့ကပါလာတဲ့ ထားဝယ် ဆေးလိပ်ပါးစပ်ခဲပြီး ဇရပ်ပေါ်မှာ ဥပုသ်နှပ်တော့တာပဲ။

ဆေးပြင်းလိပ် တစ်ဝက်လောက်အကျမှာ မှေးခနဲပျော်သွား ပြီး ဘယ်လောက်ကြာတယ်မသိပါဘူး။ ခွေးလေးမယ်မြင့် လာနှိုးတာနဲ့ နိုးရတယ်။

‘ဟဲ့ . . . တက်ပု . . . တက်ပု . . . ထစမ်း၊ နင့်အိမ်မှာ နင့်ယောက္ခမနဲ့ နင့်မိန်းမ ဆူနေကြတယ်’

‘ဘာဆူနေကြတာလဲ’

‘ကြက် . . . ကြက် . . . ကြက်သူခိုးပေါ်ပြီဆိုလားပဲ၊ ဥပုသ် ကြီးနဲ့မို့ ငါမေးလား၊ စမ်းလား မလုပ်ခဲ့ပါဘူး၊ လမ်းဖြတ်လာရင်း ကြားခဲ့တာပါပဲ’

ကျွန်တော်အိပ်ရာမှ ဝုန်းခနဲထပြီး ဆေးလိပ်တိုတစ်ဖက်

ဝုတီးတစ်ဖက်ကိုင်ပြီး တစ်ခါတည်း လစ်ခဲ့တော့တာပဲ။ ခွေးလေး မယ်မြင့်ကတောင် ‘ဟဲ့ နင့်မှာ ဥပုသ်ကြီးနဲ့ သတိထား’ လို့ လှမ်းမှာ လိုက်သေးတယ်။

ဒါပေမဲ့ ဘယ်ရမလဲ။ ကျွန်တော်တို့ လူငယ်ဆိုတော့ ဒါမျိုး မှာ တရားလက်လွတ် ငှက်တောင်ကျွတ်ဖြစ်တာပေါ့။ ပုဆိုးကျွတ် ကျန်ခဲ့အောင်တောင် မနည်းကြီးခိုင်ခိုင် စည်းခဲ့ရတယ်။

ကြက်ခြေထောက်ရိုး ဘယ်မှာတွေ့သလဲ၊ ဒီကြက်သူခိုး ဘယ်သူလဲ၊ တက်ပုအကြောင်းတော့ ကောင်းကောင်းကြီးသိစေမပေါ့။

ကျွန်တော် တမူးရှူးထိုးနှင့်အိမ်ပြန်ရောက်၊ အိမ်ပေါက်ဝင် ပြီဆိုပဲ ကျွန်တော့်မိန်းမက သူ့အမေကြည့်ပြီး . . .

‘အမေ . . . ဟိုမှာပြန်လာပြီ’

ကျွန်တော်က မဆိုင်းမတွပင် ဆူတို့အနားရောက်သွားပြီး . .

‘အေးဟ . . . ခွေးလေးမယ်မြင့်ပြောလို့ ချက်ချင်းထလာခဲ့ တာ၊ ကဲ . . . ဘယ်လိုက ဘယ်လိုတွေ့ခဲ့ကြတာလဲ၊ ဘယ်သူလဲပြော စမ်း’

သို့သော် ကျွန်တော့်မှာ တစ်မဟုတ်ချင်းအတွင်း၌ အံ့ဩ ခြင်း ကြီးမက အံ့ဩရတော့သည်။ မျက်လုံး မျက်ဆန်ပြူးရပါတော့ သည်။ ကျွန်တော့်ယောက္ခမသည် တစ်ဖက်သို့ လှည့်သွားပြီး ထိုင်ခနဲ တံတွေးထွေးလိုက်၏။ ကျွန်တော့်မိန်းမမျက်နှာသည် ပြောင်ပြတ်ပြတ် ဖြစ်ကာ အလွန်စက်ဆုပ်သော အမူအရာနှင့် . . .

‘အမယ်လေး . . . ကိုတက်ပု၊ ရှင့်ဟာရှင် လုံလုံပြီအောင်

မေ့နေသလား၊ ရှင့်ကိုယ်ရှင် တယ်တော်လှပြီလို့ ထင်နေတုန်းက ပြောစမ်း ပြောစမ်း ပြောစမ်း’

သောက

ခြေဆောင်၍ ဒေါသသံပါကာ ပို၍ပို၍ကျယ်လာသည်။
နောက်ဆုံး အလုံးကားကုန်း၍ အော်လိုက်သည်။ ကျွန်တော်မျက်နှာ
သေကလေးဖြစ်ကာ အသံကလေး ညောင်နာနာနှင့် . . .

‘ဟဲ့ ဘာတုန်းဟ’

‘ဟင် . . . မေးတုန်းပဲလားဟဲ့၊ သေချင်းဆိုးရဲ့ . . . ကာလ
နာရဲ့ . . . မြွေပွေးကိုက်ရဲ့ . . . နင်လုပ်ပုံတို့မသိတော့ဘူး အောက်
မေ့နေတုန်းပဲလား ဟဲ့’

‘ဟဲ့ . . . သမီးရဲ့၊ သူ့အကွက်ဆင်ထားလိုက်တာကလဲ လုံ
လုံပြီ ထင်စရာပေါ့ဟယ်’

ယောက္ခမကြီးက ခွန်းထောက်ပြုလိုက်၏။

‘ဒီကိစ္စမျိုးမှာ သူ့ရွှေညာဏ်တော်ကလဲ ကြီးမြင့်တော်မူလှပါ
ပေတယ်။ တကတဲ သူ့ခမျာများ စိတ်ကောင်းစေတနာကောင်းနဲ့
နိဗ္ဗာန်ဆော် လျှောက်အော်နေတာပဲ၊ ဟော . . . ဘယ်သူ့အသံ
ပျောက်သွားပြီ၊ ကြက်ဝင်ခိုးတာဖြစ်ရမယ်ကွနဲ့။ တစ်ဖက်သားကို ခုတ်
လုပ်လိုက်သေးတယ်။ နောက်ပြီးတော့ ရန်လုံဟောင်တယ်ဆိုပြီး
သူ့ဟာသူဆင်းသွား၊ အမယ် . . . ဒီဆင်းသွားခါနီးမယ်လေ အချိန်
နည်းနည်း နောက်ကျလို့ မမိလိုက်ဘူးဆိုတဲ့အဖြစ် ရောက်အောင်ပေါ့။
သူ့လှသူ့ ခြေရင်းဘက်ဝှက်ထားပြီး မီးခွက်ထွန်းခိုင်းရတာနဲ့ ကလေး
မာန်ရတာနဲ့ ကြီးပါတယ်ရွှေညာဏ်တော်ကတော့ အတုလဲ အတုမရှိ
ထဲကပါပဲ’

‘နော့ပြီး ဟို သူငယ်များလဲ လိုက်မေးသေးဆို’

ယောက္ခမကြီး စကားခင်းလိုက်၏။

‘မေးသေးသတဲ့လေ၊ မေးပြီးမှ အိမ်ပေါ်တစ်အောင့်တနား

သုတ္တန်

ပြန်ရောက်သေးတယ်။ ဘာဘာညာညာပြောနေပြီး ဟိုကောင်မ
ရောက်ချိန်တန်လောက်မှ . . .”

ကျွန်တော့်ရင်ထဲတွင် ဒိန်းခနဲ၊ လူမှာ ဆတ်ခနဲဖြစ်သွားကာ
‘ဟဲ့ မနော်၊ ဘယ်ကောင်မလဲ’

‘ဪ . . . မသိရှာသေးဘူး။ ကိုတက်ပုကို ကျွန်မ ပြောရ
ဦးမယ်လား။ ပြောရတာပေါ့တော်။ ပြောရတာပေါ့။ သေသေချာချာ
နားသောတဆင်တော်မူပါနော်၊ ဒီနာမည်ကလေးကို ကြားချင်လှပေ
မယ်။ ကြားချင်လှပေမယ်။ မပန်းစုံတဲ့ရှင်၊ နာမည်ကလေးက မပန်း
စုံတဲ့ ကြားရတာများ တယ်နားဝင်ချိုသနော်၊ ကိုတက်ပု ထပ်ကြား
ချင်သေးသလား။ ကျွန်မထပ်ပြောဦးမယ်လေ၊ မရေမ၊ ပစောက်
နယ်သတ်ဝစ္စနှစ်လုံးပေါက်ပြီး စလုံးချောင်းငင်သေးသေးတင်ရတဲ့
မ-ပန်း-စုံတဲ့ရှင်၊ သိပ်လား ကိုတက်ပု။ တောင်ပိုင်းက ဒေါ်ညှပ်ကြီး
သမီးလေ။ ဟိုလူတော်တကာနဲ့ အရပ်ပျက်မကလေးပေါ့ကိုတက်ပုရဲ့
ဟုဆိုပြီးမှ သူ့အသံရွာကျော်အောင် အော်ပြန်ပါသည်။

‘တကတဲတော် ယောက်ျားမဖောက်ပြားရဘူးလို့ မဆိုနိုင်ပါ
ဘူး။ သူ့မောင် ကိုယ့်မောင် အချောင်ရလုပ်ကြတာချည်းပေါ့။ အခု
သူ့မတော့ရှင် ကိုယ့်ရင်သွေး နီတာထွေးလေး ခမေပေးထားတဲ့ ကြက်မှ
ခိုးပေးပြီးမှ ဖောက်ပြားရသတဲ့၊ အရသာခံရသတဲ့’

ကျွန်တော်မျက်လုံးပြူး မျက်ဆန်ပြူးနှင့် လက်ဝါးတား၍
‘ဟေ့ . . . ဟေ့ . . . နေပါဦး။ မင်းဒီစကား ဘယ်နှယ်

ကြောင့် ဒီလိုပြောနိုင်တာလဲ’

‘ဪ . . . ပြောနိုင်တဲ့အကြောင်း လျှောက်တင်ရဦး
မယ်လားကိုတက်ပုရဲ့’

အိမ်ထောင်ရေး

‘လျှောက်တင်လိုက်ပါသမီးရယ်၊ သူ့ခမျာတို့မသိရွာဘူး အောက်မေ့နေတာ’

ချစ်ယောက္ခမကြီးက ဝင်တော့ပြန်၏။

‘လျှောက်တင်ရတာပေါ့ အရှင်ရယ်၊ သေသေချာချာ နာခံတော်မူပါ။ အရိုးလေး သံပွင့်နဲ့ ပန်းစုံက အခုမနက်ဈေးအတူတူ သွားဖို့ ချိန်းထားသတဲ့။ မူလအစီအစဉ်က အရိုးလေး သံပွင့်က ပန်းစုံအိမ်သွားပြီး သူတို့နောက်ဖေးပေါက်က ထွက်ကြဖို့ပြောထားသတဲ့။ သို့သော်လဲ မနက်စောစော အရိုးလေး သံပွင့်သူတို့အိမ်ရောက်သွားတဲ့အခါမှာ ပန်းစုံမရှိတော့ဘူး။ မချမ်းမြအိမ်နောက်ဖေးက သရက်ပင်ကြီးအောက်လိုက်ခဲ့ပါလို့ မှာထားခဲ့ကြောင်း သူ့အမေပြောလို့ အရိုးလေးသံပွင့်လိုက်လာတဲ့အခါမှာ ရှင်က ကိစ္စမပြီးသေးဘူးတဲ့။ ဟိုက ခံတောင်းခေါင်းပေါ် ရွက်ပြီးလို့ သွားမယ်လုပ်နေတာတောင် ရှင်က ဖက်နမ်းတော်မူတုန်းတဲ့။ ရှင်ဟာ ဒါမျိုးအင်မတန်ကဲတယ်၊ ကျွန်မသိတယ်’

ကျွန်တော် မျက်လုံးဖြူကာ . . .

‘ဟယ်’

‘မဟယ်နဲ့ ကိုတက်ပု။ ရှင်ဟာ ဒီကိစ္စမျိုးဆိုရင် ဘယ်တော့မှ ရပ်တန်းက မရပ်ချင်သေးဘူး။ ဟိုက ရုန်းနေတာတောင် အရိုးလေး သံပွင့်လာမှ လွှတ်လိုက်သတဲ့’

ကျွန်တော်မျက်နှာကို အပြင်းအထန်ရှုကာ . . .

‘ဟ ဒါတွေနင့်ဘယ်သူကပြောတာလဲဟ’

‘ဘယ်သူကဖြစ်ရဦးမလဲ။ ရှင်ကောင်မ ဖက်နမ်းနေတုန်းက ဘယ်သူလာတာမြင်မှ လွှတ်လိုက်သလဲ’

အိမ်ထောင်ရေး

‘ဟာ . . . ဒီမိန်းမကြီးဟာ မမြင်မကန်းနဲ့ ရမ်းသမ်းပြီး တော့’

‘ကဲ . . . ကဲ . . . အရိုးလေး သံပွင့်က ဝေလီဝေလင်း

အချိန်မှာ မျက်စိမဲ့မို့ အမြင်လွဲတယ်ထားပါဦးတော့၊ အိမ်ကကြက်မလေး ပန်းစုံစံတောင်းထဲ အဝတ်နဲ့ ထုပ်ပါတာတာကော ဘာပြောချင်သေးသလဲ’

‘ဟင် . . . နင့်ဘယ်သူပြောတာလဲ’

‘ဘယ်သူပြောရဦးမလဲ။ ဒီကောင်မကလဲ အတင့်ရဲလိုက်တာ၊

အိမ်ထဲရောက်လို့ ကိုအီစမန်ကြီးအိမ် ကြက်ဝင်ရောင်းတော့ အရိုးလေးသံပွင့်နဲ့ အတူတူတဲ့၊ အရိုးလေးသံပွင့်က ဒီက ကြက်မလေးမှန်းဘာကြောင့် သိသလဲကောမေးချင်သေးသလား၊ အဲဒီကြက်မကလေး ဟော့ဒီသူမြေးကလေး ခမပေးဖို့ အရိုးလေး သံပွင့်အိမ်ထဲ တစ်ကျပ်ခွဲနဲ့ ဝယ်ရတဲ့ကြက်ရှင်။ ကဲ . . . သိပလား။ ရှင်အိမ်ထဲဝတ်လုံခေါ်ပြီး ထုချေချင်သေးသလဲ’

ကဲ . . . အမှုအခင်းသွားတော့ အထင်းသားပေါ်ပါပြီ၊ အဖြစ်

အဆိုးလိုက်ဘိခြင်း၊ ကျွန်တော်နဲ့ပန်းစုံတွေ့လိုက်ရပုံတော့ မိတ်ဆွေအိမ်မှာ အတိုင်းပါပဲ၊ ကြက်သူခံတောင်းထဲပါသွားတာတော့ ဘယ်လိုပဲနဲ့ဆိုတာ မစဉ်းစားတတ်တော့ဘူး။ သူတို့စွပ်စွဲချက် အခြေအမြစ်ကလည်း ခိုင်လုံလိုက်တာ၊ ကျွန်တော်က ကျွန်တော့် မယားထံ အသနားခံရပါတော့သည်။

‘အမှန်တော့ ငါနင့်စွပ်စွဲသလို မဟုတ်ပါဘူးမနော်ရယ်၊

ကြက်မ ပန်းစုံဘယ်လိုရလာသလဲဆိုတာကို သူ့မေးကြည့်ပါဦး’

‘အမယ်လေး ကိုတက်ပုရယ်’ သူ့ခပ်ဟက်ဟက်ကလေး

အသံသွင်းသွင်းလိုက်ပြီး ‘ရှင်အကြံဉာဏ်ဟာ ဒီနေရာမှာတော့

ဆက်တိုက်

ဆန်ကောလောက်မှ၊ လောက်မနက်ပါလား။ ရှင်တို့ချင်းဘယ်လို
အချိတ်အဆက်နဲ့ ဘယ်သို့ဘယ်ပုံပြောဖို့ဆိုဖို့ တိုင်ပင်ထားတာလဲ
ကျွန်မကပဲ ရှင့်ဟာမကို သွားမေးရဦးမလား။ ဟား . . ဟား . . .
ဟား . . . ဟား . . .

မရွှေနိုင်၏ အော်သံရယ်သံများကြောင့် အိမ်နီးပါးနားများ
နားစွင့်ကြချေပြီ။ အချို့မူ အိမ်သို့ပင်လျှောက်လာပြီး သောက်လိုက်
ကန်းဆိုးမသိစွာ မေးကြမြန်းကြတော့၏။

‘အမယ်လေး . . . လောကမှာ ပြောရမှာတော့ ရှက်စရာ ပါပဲ
မကြိတ်ဆုံရယ်၊ ဟောဒီ ကျွန်မလင် သူတော်ကောင်းကိုထက်ပို လေး
သူအခု ဥပုသ်စောင့်က ပြန်လာတာမကြာသေးဘူးရှင်။ ကြည့် အခု
လက်မှာတောင် ပုတီးရှိသေးတယ်’

ရွှေပွဲလာတို့က ကျွန်တော့်ဘက် လှည့်ကြည့်ကြရာ
ကျွန်တော်ဤမှ လက်က ပုတီးသတိရပြီး ‘ဟယ်’ ဟု အော်မိကာ
ပုတီးကို မြေကိုင်မိသလို ဆတ်ခနဲလွင့်ပစ်လိုက်မိတော့၏။ ရွှေပွဲလာ
တို့ သဘောကျသည်။ ဤတွင် ကျွန်တော့်မယားက စကားဆက်၏။

‘အဲဒီသူတော်ကောင်း သူမြတ်လောင်းကြီးကပေါ့ရှင် . .
ဟောဒီဘွားအေက သူမြေးကို ခဲမဲပေးထားတဲ့ကြက်မကိုခိုးပြီး အရပ်
ပျက်မနဲ့ ပျော်ပါးရသတဲ့ မချမ်းမြတ်အိမ်နောက်ဖေးက သရက်ပင်
ကြီး အမြစ်ဆုံပေါ်မှာ တော်တော်ပဲ အီလိုက် ဆိမ့်လိုက်မှာပဲ’

ကျွန်တော် နားရှက်ကာ . .
‘ဟဲ့ . . . မနော် . . . တော်ဟယ်’
‘မတော်နိုင်ဘူးရှင် . . . မတော်နိုင်ဘူး။ ပြောစရာရှိတာ
ပြောရဦးမယ်။ ကိုယ့်လင်မို့ ကိုယ်သိပါရဲ့’

အနုပညာ

ဟယ် . . . အထုပ်ဖြေဟဲ့။

ကျွန်တော် ဒေါသထွက်ကာ . . .

‘ဟဲ့ . . . မိနော် တော်ဆိုနေတာကို’

‘ဟဲ့ . . . မတော်နိုင်ဘူးဟဲ့ ငပုတက်ရဲ့’

‘အမယ် . . . နင်ကများငါ့ကို ငပုတက်လေး ဘာလေးနဲ့
အောင်နဲ့ပေါက်လိုက်လို့ တစ်အောင်လောက် မေ့သွားရော့မယ်’

‘အမယ် . . . နင်ကငါသမီးများ ထိကြည့်စမ်း’

ဟောဗျ . . . ယောက္ခမကြီးဝင်ပြီ၊ သူခါးထောက်ကာ သူ့ဗိုက်
စူးကြီးက ကျွန်တော့် မျက်နှာရှေ့ဝဲလာသည်။ အင်း သူ့ဒါကြောင့်
တစ်ထောင့်က ဆေးပေါ့လိပ်ကြီး တစောင်းခွဲပြီး စောင့်နေတာကိုး။
ဒီနေရာက သူ့အကွက်။ သို့သော် ကျွန်တော်က လက်လျှော့လိုက်
တော့ ငနဲမကြီး ပြန်လှည့်သွားတယ်။ သည်တော့ သူ့သမီးက တအား
တက်ပြီး ရှေ့ဆက်တာပေါ့။

‘မေးလို့ရှိမှ လိပ်ပတ်လည်အောင် ပြောရဦးမယ်။ ဥပုသ်နေ့
နက် အရက်တက်မှာ ထူးမြတ်တဲ့နတ်ဩဇာ မှီဝဲလိုက်ရလို့ လူနဲ့
ချည်ပြီး နေထွက်တော့မှ ယိုင်တိုင်ယိုင်တိုင်နဲ့ အိမ်ပြန်လာတော်မူ
တယ်’

‘ဟယ် . . . ဝါပြန်လာတာ ယိုင်တိုင် ယိုင်တိုင်လဲ မဟုတ်ပါ
ဘူးဟယ်’

ကျွန်တော်က ဝင်မောက်လိုက်ရာ ဤမှ သူက ပို၍ အကွက်
ကောင်းရပြီး . . .

‘အမယ်လေး ဟုတ်ပါတယ် . . . ဟုတ်ပါတယ် ကျွန်မ
စကားပြောမှားသွားပါတယ်။ ကိုတက်ပုမယိုင်ပါဘူး။ သူက မိမိများမှာ

သော်ကော

အင်မတန် ဉာဏဗလ ကာယဗလကောင်းတဲ့ လူရှင် . . . မကြိတ်ဆုံ
ရဲ့

ဟင် . . . ကြည့်စမ်း . . . ကြည့်စမ်း၊ ဒါမျိုးက ကိုယ့်လင်
ကိုယ်သိ သိုသိုသိပ်သိပ်နဲ့ တိတ်တိတ်နေရမယ့် ကိစ္စမျိုး မဟုတ်
ပါလား။

‘ဟဲ့ . . . မနော်၊ မအေးစိန် လေသံမျိုးတွေ ထွက်လာ ပါလား’
ကျွန်တော်တို့ ရွာတောင်ပိုင်းက ပန်းပဲသမား မယား
မအေးစိန်ဆိုတာလည်း သူ့လင်နှင့် ရန်ဖြစ်လျှင် ဤသို့ပြောတတ်ပါ
သည်။

‘ဟုတ်တယ်ရှင် . . . ရှင်လိုလူကို မအေးစိန် လေသံမျိုးပဲ
ပြောရမယ်။ ရှင်က သူ့လင်ကိုတောက်တဲ့နဲ့ ဘာထူးသေးသလဲ။
ရှင်တို့နှစ်ယောက် သောက်ဖော်သောက်ဖက်၊ စားဖော်စားဖက်၊
ကြိဖော် ကြိဖက်တွေ မဟုတ်လား’

‘ဟဲ့ . . . မဆိုင်တဲ့လူကို ဆွဲမထည့်နဲ့’
‘ရှင်လူထိလို့ နာသလား။ ဆွဲထည့်တော့ ဘာဖြစ်သလဲ။
ကြည့်စမ်းပါဦး မကြိတ်ဆုံရယ်၊ ကိုယ့်ကိစ္စ အောင်မြင်မှပဲ အေးအေး
ဆေးဆေး မပြီးသေးဘူး။ ကျွန်မတို့ သားအမိနှစ်ယောက်ကို ဒုက္ခ
ပေးခဲ့သေးတယ်။ သူဥပုသ်စောင့်သွားခါနီးမှာ ဒီနေ့မနက်ရွာထဲ
ဘယ်အိမ် ကြက်သားချက်သလဲ လျှောက်စုံစမ်းတဲ့၊ တွေ့ရင်
ခြေထောက်ရိုးတောင်းကြည့်တဲ့၊ ဘယ်လိုအမှတ်အသားပါတယ်၊
ဘာညာနဲ့၊ ဒါနဲ့ ကျွန်မတို့သားအမိမှာ သူ့စကားအဟုတ်ကြီးလုပ်ပြီး
ရွာထဲလျှောက်အနံ့ခံပြီး မေးမြန်းရတယ်။ ကိုချစ်စရာကြီးအိမ်မှာ
အားလဲနာပါရဲ့။ ကြက်သားဟင်းချက်တယ်ဆိုလို့ မလှတင်ဆီ

အောင်ကျော်

ခြေထောက်ရိုးတောင်းကြည့်ခဲ့ရသေးတယ်။ အဲဒါဟေ့ . . . ဒီကျွန်မ
သားသရဲကလေး ဟစ်တလုံးကလဲ ‘ဒီကြက်ခြေထောက်ဟာ
မှတ်တော့ မဟုတ်ဘူးဗျာ။ ဒါပေမယ့် ပြန်မယူပါနဲ့တော့။ ကျွန်တော်
အားပစ်လိုက်တော့မယ်’ ဆိုပြီး ပြောပြောဆိုဆိုနဲ့ ရွတ်ရွတ်မြည်
အောင် ဝါးစားပစ်လိုက်မယ်လို့ မလှတင်သား ခိုးပေးနဲ့ လိုက်လုရင်း
ရန်ဖြစ်မယ် လုပ်ကြသေးတယ်’

‘ဖအော့သား . . . ဖအော့လိုပဲ၊ သရဲကိုအေ’
ယောက္ခမကြီးက ဝင်နှောက်သည်။ ကျွန်တော်ခေါင်းငုံ့
ထိုင်သည်။ ကျွန်တော့်မယား စကားဆက်သည်။

‘ဒီရွာစင်လျှောက် ဟင်းစုံစမ်းရတဲ့ဒုက္ခ ဘယ်ကျမှ စခန်း
အိမ်သလဲဆိုတော့ အရိုးလေးသေပွင့် ဈေးက ပြန်လာလို့ စကားစပ်မိ
တော့မှပဲ ရပ်နားရပါရောရှင်။ ကောင်မက ကြက်မလေးရောင်းတာ
ဖြစ်ကျပ်တစ်မတ်ရသတဲ့။ အဲဒါ သူ့အိတ်ထဲပါခဲ့တာနဲ့ ဖြည့်ပြီးတော့
နိုင်လွန်တစ်ဝတ်စာ ဆယ်ငါးမူးနဲ့ ဝယ်သတဲ့။ ဪ . . . ကျွန်မ
ဆင်က သူ့ဟာမ နိုင်လွန်ဆင်ချင်လွန်းလို့ မပြည့်တာ ဖြည့်ဝယ်ဖို့
အိမ်ကသားကလေး ခမဲပေးတဲ့ကြက်မ ခိုးပေးရတာကိုး၊ တော်ပါ
ဆတယ်ရှင် . . . တော်ပါပေတယ်’

ယောက္ခမကြီးသည် တစ်ထောင့်ကထပြန်၏။
‘ဒီဖြည့်ဝယ်ရတဲ့ ကြက်ဖိုးတင် ဘယ်ဟုတ်မလဲ။ အရင်က
အောင်မလေးလက်ထဲ ရောက်နေတဲ့ ပိုက်ဆံကော သူပဲပိုးထားတာ
ဖြစ်မှာပေါ့’

‘ဟုတ်မှာပေါ့၊ အမေရယ်၊ ဒီအင်္ကျီလောက်တင် ကမယ်
မဟုတ်ဘူး။ ဟော . . . အမေ’ ကျွန်တော့်မိန်းမ မျက်လုံးမျက်ဖန်

မျက်မှန်

တွေ ကျယ်လာကာ

ကျွန်မ သတိရပြီ၊ အရင်ဟောဒီ အမေ့မြေးမလေး အလုပ်ပေးတဲ့ လက်စွပ်ကလေး ပျောက်တာကော'

ဟယ် . . . လုပ်ကပြီ။

အင်း . . သင်းရှိမှာပေါ့'

ယောက္ခမကြီးက ဆို၏။

ကျွန်တော် ဆတ်ဆတ်ထိဖြစ်ကာ . . .

အမယ်လေး . . . ဘုရားစူးရပါစေရဲ့ . . . မဟုတ်ရပါဘူး

ဗျာ'

အလိုလေး . . . မောင်တက်ပုရယ်၊ ငါ အသက်ငါးဆယ် ကျော်ပါပြီ၊ ကျွန်တော်ခိုးပါတယ်လို့ပြောတဲ့သူခိုး တစ်ခါဖူးမှ မတွေ့ခဲ့ဖူးသေးပါဘူး'

ကဲ . . . ပိတ်ကရောဟ၊ ငြိမ်သာခံရော။

သမီး 'ဒါလောက်တောင် ဖြစ်တာမျိုးတော့ ကြားကြားပေါင်တော်၊ ကိုယ့်ရင်သွေး ကိုယ့်သားသမီးပစ္စည်းမှပဲ မသိတော့ဘူး မအေ 'တဏှာကိုအေ တဏှာ'

သမီး 'သူကတော့ တဏှာမကပါဘူးအမေရယ်၊ နှစ်ဏှာ သုံးဏှာ၊ လေးဏှာ၊ ငါးဏှာ၊ ခြောက်ဏှာ'

မအေ 'အေးလေ သူ့ဟာသူ ကျာတစ်ရာပဲဖြစ်ဖြစ် ငါလုပ်ပေးတဲ့ ငါ့မြေးပစ္စည်း လာလာထိတာက ခက်လှတယ်၊ ကိုယ့်လုပ်စာနဲ့ ကိုယ်ကျွေးဖို့ကောင်းတယ်'

သမီး 'အမယ်လေး . . . သူ့လုပ်ခကော ဘာရှိလို့လဲ အမေရယ်၊ မငတ်ရုံစား မပေါ်ရုံဝတ်နေရတာပဲ'

အောင်မြင်စွာ

မအေ 'ညည်းက ဒီလင်ပဲပေါင်းနေတာကိုအေရဲ့'

ဟော . . . လုပ်ကပြီဗျ။ ယောက္ခမများ သမီးနဲ့သမက် နေပြစ်ရင်တော့ ဘယ်တော့မှ ဖျဉ်ဖို့များဖြင့် စိတ်မကူးကြဘူး။ ဆင်မယား ခွဲပစ်လိုက်ဖို့လောက်သာ ကြံကြံနေကြတာပဲ။ ဘယ်လို သတ္တဝါမကြီးမှန်း မသိပေါင်ဗျာ။ သည်က ကောင်တွေမှာဖြင့် မယား ဆင်ယောက်ရဖို့ ရှာလိုက်ရ၊ ကြံလိုက်ရ၊ ဂေါ်လိုက်ရတဲ့ဖြစ်ခြင်း။ အဆင်မသင့်ရင် ဖိနပ်ရိုက်များတောင်ခံလိုက်ရပါသေးတယ်။ သူတို့ ဖြင့် သမက်ဆိုတာ မှီပေါက်သလို အလိုလိုဖြစ်လာတယ် အောက်မေ့ နေကြတယ်။ ညစ်တီးညစ်ပတ်က ပြောလိုက်ကြသေးတယ်။

'ယောက္ခမနှိုင်းနင်းရေးပါတီ တို့မြန်မာပြည်ဆိုတာတော့ ချွေးမှပါပဲ။ သမက်ပေါင်းစုံညီလာခံခေါ်မယ်ဗျို့'

အင်း ကိုယ့်ဆန္ဒပြနေရတာနဲ့ သူတို့စကားစတောင် ဘယ်ရောက်သွားပါလိမ့်။ အဲ . . . အဲ . . . သူ့သမီးက . . .

'ကျွန်မက သူ့မက်လို့ပေါင်းနေတာ မဟုတ်ဘူးရှင်။ ဟောဒီ သားကလေးတွေ ဖတဆိုး မအေကွဲလေးတွေဖြစ်နေမှာစိုးလို့ပါ'

ဤတွင် ဓားဆိုးမကလေးကိုင်လျက် တိုင်တစ်တိုင် မှီကာ သူကြီးတွေ ပြောစကားပေ၍ နားထောင်နေသော သားတော်မောင် တစ်လုံးက သူ့အကွက် ဝင်လာသည်ဖြစ်၍ . . .

'အမေ . . . ဒီအဖေမျိုးနဲ့များ ကွဲကွဲဗျာ၊ ကွာတာပစ်လိုက်၊ အရှက်ကလေးတွေကြီး၊ ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာလဲ ဟိုမြို့ကလာတဲ့ ခေတီကောင်မလေးအနားမှာ တွားတချဲ့ချဲ့နဲ့ နေတာပဲတဲ့၊ မောင်ပု ခြီးက ကျောတယ်'

အမယ်လေး . . . ကြည့်စမ်း . . . ကြည့်စမ်း၊ ကိုယ့်သား ကပါ

www.burmeseclassic.com

ဆက်သွယ်

ကိုယ့်ဒီလိုနဲ့ပဲတော့ ကျွန်တော်ဒေါသထွက်ကာ . . .

‘ဟဲ့ကောင်လေး . . . ဘာနင်လူကြီးတွေ စကားထဲ ဝင်ပြောရသလဲ၊ နင်သေချင်သလား’

‘ခင်ညာကြီး မဟုတ်ဘူးလား’

ကျွန်တော် ရှက်လည်းရှက် ဒေါသလည်း ထွက်လာကာ

‘ကြည့်စမ်း . . . ဖအေသတ်မယ့် ဒေဝဒတ်ကလေးပါလား’

မယားလည်း အနိုင်ခံရ၊ ယောက္ခမလည်း ကြောက်ရဖြစ်နေသော ကျွန်တော်မှာ သားကျမှပဲ အရှက်ပြေ အစွမ်းပြရတော့မည်ထင်ခွေးမသားလေးရိုက်ရန် တစ်ဟုန်တည်းနေရာမှအထ ယောက္ခမက ကြားဝင်လာတဲ့ပြီး . . .

‘ဟေ့ . . . ငါ့မြေး လက်ဖျားနဲ့မထိနဲ့’

လူချင်း မျက်နှာချင်း ဟပ်မိကာ . . .

‘ကျုပ်သား ကျုပ်ဆုံးမမယ်’

‘အမယ် . . . နင်လို့ဟာက ဆုံးမမယ်ဆိုတဲ့စကား သုံးရသလား၊ ကလေးက နင်ပြန်ဆုံးမတာဟဲ့’

‘လူကြီးတွေကြားထဲ ဘာဝင်ပြောရတာလဲ’

‘သူကပြောတာ ဟုတ်နေလို့ နင်နာတာမဟုတ်လား’

‘ဖယ်ဗျာ . . . ကျုပ်သားကျုပ်ရိုက်မယ်’

‘မဖယ်ဘူးဟဲ့ . . . မရိုက်ရဘူးဟဲ့’

‘ဘယ်နှယ် . . . ဟင်၊ ခင်ဗျားသမီးတုန်းကလဲ ငါ့သမီးမထိနဲ့၊ ကျုပ်သားကျုပ်ပြန်တော့လဲ ငါ့မြေးမို့လို့၊ ဟင် . . . ကျုပ်မှာ ဘုန်းကြီးပျံလဲမမီ ထီးတင်တာလဲမမီ၊ ကြားက မျောက်သစ်ကိုင်း လွတ်ဖြစ်နေပါရောလား၊ ခင်ဗျားက ကြားက ခွတုတ်ခလောက်

ဆန်မကြီးပါလား’

‘အမယ် . . . နင်ကများ ငါ့ခလောက်ဆန်မကြီးလေး၊

ဘာလေးနဲ့ နင်တော်တော်မိုက်ရိုင်းပါလား’

‘မိုက်ရိုင်းတယ်ဗျာ . . . မိုက်ရိုင်းမယ်’

‘မိုက်ရိုင်းတော့ ဒီလိုဆုံးမတယ်ဟယ်’

‘ဖြောင့်’

ကျွန်တော့်ဇနီးကို အုပ်လိုက်သည်။

‘ဟင် . . . ခင်ဗျားကြီးကလား ကျွန်တော့်ကို’

ကျွန်တော် ရုတ်တရက် မှန်ထူသွားကာ ရွှေပွဲလာတို့ ရှေ့မှာ ယောက္ခမအနက်ခံရတယ်ဆိုတော့ ရှက်လည်းရှက်တာကိုး။ သူ့ကိုယ်ကြီးကို ဆောင့်တွန်းလိုက်မိပါသည်။ အင့်ခနဲ ‘မင်ထိုင်ကျသွားရာမှ အလျင်အမြန် ပြန်ထပြီး . . .

‘ဟင် . . . နင်ငါ့ကို လုပ်တယ်ပေါ့’

ပြောပြောဆိုဆို အာဂယောက္ခမကျွန်တော့်လည်ပင်း ဝင်ဖျစ်တော့သည်။

‘အမေ . . . လုပ် . . . လုပ်’

သမီးက ထလာသည်။

‘အဘွား . . . ချ . . . ချ’

သားကပါ ဝင်တွယ်သည်။

ခဏတွင်း၌ကား ကျွန်တော့်မှာ သုံးယောက်နှင့်တစ်ယောက် သတ်ရတော့သည်။

ကျွန်တော်တို့ ယောက်ျားများက ကိုယ့်ကိုယ်ကို ကာကွယ်ရန်မှတစ်ပါး ကိုယ့်မယား ကိုယ့်သား ကိုယ့်ယောက္ခမကို နာနာ

သီတာချီ

ကြည်းကြည်း မလုပ်ရက်ကြပါ။ သူတို့ကတော့ တတ်အားသမျှ ဆော်
ဘိ၏။ မယားက လက်သီးနှင့် တဖုံးဖုံးထု၏။ ငွ်ကိုက်၏။ သားတ
မားဆိုးမနှင့် တဒုတ်ဒုတ်တေ၏။ ယောက္ခမကြီးက သူချထားတဲ့
ဆေးပေါလိပ်ကြီးပြန်ကောက်ပြီး မီးရဲရဲနှင့် ကျွန်တော့်ကျောပြင်ကို
တဖွားဖွားထိုး၏။

ကြားမကောင်း မြင်မကောင်း၍ အနီးပတ်ဝန်းကျင်က လူများ
လာရောက် ဖျဉ်ပြီးသောအခါတွင် ကျွန်တော့်မှာ ဒဏ်ရာ ဒဏ်ချက်
များနှင့် သွေးတွေထွက်လို့ပေါ့။

မိန်းမချင်းက သူတို့ကိုတား။ ယောက်ျားပိုင်းက ကျွန်တော့်
ကိုဆွဲ။ သည်တော့မှ ကျွန်တော်က ဖိရုန်းရင်း...

‘လွတ်ကြဗျာ... လွတ်ကြဗျာ၊ ဒါတွေ အကုန်သတ်ပစ်မယ်’
‘ဟာ... မလုပ်နဲ့ တက်ပု၊ လွန်မယ်... လွန်မယ်’

နောက်က ဆွဲအားကောင်းလေ ရှေ့က ရုန်းအားကောင်း လေ။
‘ဟာ... လွတ်ကြဗျာ... လွတ်ကြဗျာ၊ ဘာဖြစ်ဖြစ်’

သို့သော် ထုံးစံမို့ ကုန်းသာ ရုန်းနေရသည်။ တကယ်လွတ်
လိုက်မှာလဲ စိုးရိမ်သေး။ တော်ပါသေးရဲ့၊ ဘုရားသိကြားမလို့
မောင်မင်းကြီးသားများ ကျေးဇူးပါပဲ၊ မလွတ်ကြပါပေဘူး။

ယောက္ခမပါတီကလဲ ကျွန်တော်လွတ်လာရင် ထပ်ဆော်
ကြဦးမလို့ အင်္ကျီလက်မောင်းတွေ ပင့်လို့ ထဘီတိုတိုတောင်းတောင်း
ဝတ်ထားကြလို့။

ကျွန်တော့် အံ့မာဒါနီက...

‘ဟဲ့... နင့်ကို မပေါင်းဘူးဟဲ့၊ ကွာမယ်’

‘ငါကလဲ ကွာမယ်ဟေ့’

ဘုန်းကြီးရဲ့

အောက်ကျမခံသာပြန်ပြောလိုက်ရသည်။ စိတ်ထဲကတော့

...

ဤအချိန်တွင် ဦးကြီးဖြိုးလည်း ရောက်နေကာ...

‘ဟဲ့ နင်တို့ဟာက အကွာမြန်လှချေလား၊ ဘယ်လိုဖြစ်ကြ

တာတုန်း’

အံ့မာဒါနီက ဟန်ချီချီနှင့်...

‘ကိုယ့်တူပဲ ကိုယ်မေးကြည့်တော့၊ သူ့အပြစ်သူပြောပါစေ၊

ကျွန်မတို့တော့ ပါးစပ်သနလို့ မပြောတော့ဘူး’

‘ဟဲ့... ကောင်မလေး၊ နင်အပြောကလွန်လှချည်လား’

‘ကိုယ့်တူ အပြစ်လွန်ထားတာတော့ မသိသေးဘဲကီး’

‘ငါ ကြားသင့်သလောက် ကြားပြီးပါပြီ၊ နင်တို့ဟာတ
အဖြစ်က မြန်လှတယ်၊ ဒီနေ့ဆိုတာ အခါကြီးရက်ကြီး၊ တက်ပုလဲ
နောက်က ဥပုသ်စောင့်သွားလို့၊ တကယ်ဆို မနက်ဖြန် သူဥပုသ်ပါ
ထွက်မှ’

ဦးကြီးဖြိုး စကားမဆုံးမီ မကက်ကက်လန်က ဖြတ်၍

‘အမယ်လေးတော် သူတို့တူ ဥပုသ်စောင့်သွားတာပဲ အဟုတ်

ကြီးမှတ်လို့၊ ဒီမှာ ပြောပါရစေ၊ သူနဲ့ကျွန်မနဲ့ ညားတာ ကလေး
နှစ်ယောက်ရပါပြီ၊ ဘုန်းကြီးက ဥပုသ်မစောင့်မနေရဆိုလို့
ကျောင်းသွား သိလယူပေါင်းလဲ များလှပါပြီ။ အဲဒါဝိကာလဘောဇနာ
နဲ့ အဗြဟံစရိယာဆိုတာ ဘာလဲလို့ သူ့ကို မေးကြည့်ကြစမ်းပါ’

ကျွန်တော်မျက်လုံးပြိုကာ၊ ဟယ်... ပါတီနှစ်ခြမ်းကွဲတော့
ဇုတ်သင်ဥတွေပေါ်ပြီပေါ့။ ပါတီသမားထုံးစံအတိုင်းပဲ၊ သူ့ဘက်လှည့်
ပြန်နိုင်ဦးမှ...

သံစာအုပ်

‘ဟဲ့ . . . ငါမသိဘဲနေပါ့မလား၊ သိတာပေါ့ဟ၊ ဝိတာလ
ဘောနာဆိုတာက နေ့လွဲညစာ စားခြင်းဟ၊ ကဲ . . . ငါ့ပုသ်
စောင့်တဲ့နေ့ ညစာစားတော့ ဘယ်သူက ခူးခပ်ပေးသလဲဟ’

‘အမယ် . . . ငါက ရှင်က ဆာတယ်ဆိုလို့ ခူးပေးရတာပေါ့
‘အေး . . . အဲလိုပဲ မှတ်လိုက်ပါ’

ကျွန်တော် တစ်လုံးချင်း ခပ်ပိုင်ပိုင်ကြီးပြောချလိုက်ပါသည်။
ငနဲမ မျက်လုံးဝိုင်းဝိုင်းလည်သွားကာ . . .

‘အမယ် ကြည့်စမ်း ကြည့်စမ်း၊ စကားတင်စီးသွားလိုက်တာ
ဟဲ့ . . . သေချင်းဆိုးရဲ့၊ ကာလနာရဲ့၊ မြွေပွေးကိုက်ရဲ့၊ မျက်ပေါက်
ကျဉ်းရဲ့’

‘ဟဲ့ . . . မျက်ပြူးမရဲ့၊ ဇီးကွတ်မရဲ့၊ နှာခေါင်းချွန်မရဲ့၊
လင်းကွင်းတစ်ခြမ်းတည်းတီးလို့ မမြည်ဘူးဆိုတာ နင့်အမေကို မေး
ကြည့်ဦးဟဲ့’

‘ဟဲ့ ငါ့အမေကိုနင်စကားထဲ ထည့်မပြောနဲ့ဟဲ့ အယုတ်
တမာကောင်ရဲ့၊ ဖုတ်ပြိတ္တာကောင်ရဲ့၊ တိရစ္ဆာန်ကောင်ရဲ့’

‘ဟဲ့ . . . တစ်တီတူးမရဲ့၊ ပေါင်တံရှည်မရဲ့၊ ခြေသလုံး
ကြီးမရဲ့၊ ပြော . . . ဘာဖြစ်သလဲဟ’

ကျွန်တော့် ဆွေမျိုးများပါရောက်နေ၍ ဖောက်ကျမခံသာ
ပြန်ပြောနေရပါသည်။ ကျွန်တော့်စကားတွေ ဘယ်ရောက်လို့ ဘယ်
ပေါက်မှန်းတော့ မသိပါ။

‘ဟဲ့ . . . အကောင်၊ တကျာ လူယောင်ဆောင်နေတဲ့
အကောင်၊ နင့်ငါမပေါင်းဘူးဟဲ့၊ ကွာမယ်ဟဲ့’

‘ကွာဟဲ့၊ ကွာဟဲ့၊ နင်ကတော့ ဘာက လူယောင်ဆောင်

သံစာအုပ်

နေသလဲ ငါမပြောတတ်ဘူး’

‘လာ . . . အမေ သူကြီးအိမ် ခုသွားမယ်’

ကံဆိုးချင်တော့ နှစ်ဖက်သော ဆွေမျိုးတွေက ကျွန်တော်တို့
နီးမောင်နှံ နှစ်ယောက်စလုံးကိုပဲ သောက်မြင်ကတ်ဟန်တူသည်။
ဘယ်သူကမှ တားမယ့်လူမရှိ။

သူကြီးအိမ်ရောက်တော့လည်း သူကြီးမင်းက . . .

‘ဟဲ့ . . . မသင့်တာဟယ်၊ စဉ်းစားပါဦး’ ဟု တစ်ခွန်းတည်း
သာ ဝတ်ကျေ ဝတ်ကုန်ပြောပြီး ကျွန်တော့်မိန်းမက . . .

‘ကျွန်မတော့ သူနဲ့ ဘယ်နည်းနဲ့မှ မပေါင်းနိုင်တော့ဘူး
တစ်သက် အပြတ်ပါပဲ’ ဟုပြော၍ ကျွန်တော်ကလည်း ဘောက်ကျ
ခံ . . .

‘ကျွန်တော်ကလဲ နှစ်သက်၊ သုံးသက်ပြတ်ပါတယ်ခင်ဗျာ’
ဟုသာ မနည်းဖျစ်ညစ်ပြောလိုက်ရပါတယ်။ သူကြီးမင်းက ဘာမှ
ရှေ့မဆက်တော့ဘဲ လင်မယားကွာရှင်းစာ ဖြတ်ပိုင်းသာ ကောက်နေ
တော့တာပဲ။ ဘယ်လောက်များ ဆိုးတဲ့သူကြီးလဲလို့၊ တကယ်ဆို
နှစ်ခွန်း သုံးခွန်းလောက်တော့တားပါဦး တဲ့လား။ ကျွန်တော်က
သူ့စကားကိုနားမထောင်ဘဲ နေမတဲ့လား၊ မိကောင်းဖခင်သားပဲ၊
လောက်မိုက်ရိုင်းတဲ့လူမှ မဟုတ်ဘဲ။

ခုတော့ ဘယ်တားမလဲလေ၊ သူက ငွေငါးကျပ် အပင်း
ခွီရတာကိုး။

*

ဟယ် . . . ကွာမယ်၊ ကွာမယ်ဆိုတုန်းက မတားကြတာက အရပ်က
တကယ့် တကယ်ကွာပြီးလို့ လွမ်းရတော့ ငါပါလားဟဲ့။ ဟင် . . .
ဘယ်သူက လွန်ကြသလဲ၊ တကယ်ဆို 'မလျော်ပါဘူး' မောင်တက်ပု
ရယ်၊ မနော်ရယ်လို့ ဝိုင်းတားကြပါတော့တိုလား။ ခုတော့ သူတို့မှာ
ပါးစပ် အပ်နဲ့ချုပ်ထားသလို မြဲလို့ အရပ်အားကိုးလို့တော့ ဘယ်တော့
မှ မဟန်ပါဘူးလေ။

လွမ်းပြီဗျ၊ လွမ်းပြီ။

မိတ်ဆွေတို့က အောက်မှေ့ကြလိမ့်မယ်။ (စာကြောင်းချင်း
နီးနေတာနဲ့) မင်းတို့ဟာက ဘယ်လောက်များကြာသေးလို့လဲလို့။

ကြာပြီလားဗျ၊ ကြာပြီလား။ စက္ကန့်တွေကို မိနစ်ကစား
မိနစ်တွေကို နာရီကမျှ၊ နာရီတွေကို ရက်ကဝါးလို့မို့ စုစုပေါင်း အင်း
လက်ခိုးရေလိုက်ဦးမယ်၊ တစ်၊ နှစ်၊ သုံး၊ အမယ်လေး သုံးရက်တောင်
ရှိသွားပါပြီလား။ ဘုရား ဘုရားကြာလှပြီကော။

ကျွန်တော့်မယား မျက်လုံးရွဲရွဲ နှာတံပေါ်ပေါ်မကလေးကို
တွေးပြီးလွမ်းတယ်။ သတ်ကြ ပုတ်ကြတုန်းက သူ့ကိုက်လွှတ်လိုက်တဲ့

ကျွန်တော့်လက်မောင်းက သူ့သွားရာ အကွင်းကလေးကို ငွဲ့နမ်းပြီး
တွင်းရတယ်။ သူတစ်ခါတလေ စိတ်ကောက်ပြီဆိုမှဖြင့် 'ဟင် . . . ဟင်'
ဆိုပြီး ခြေဆောင့်တတ်တဲ့ သူပေါင်တံရှည်ရှည် ခြေသလုံး တုတ်ကက်
တက်ကလေးကို တွေးပြီး လွမ်းရတယ်။

'အမယ်လေး မငွေမြိုင်ရယ်' ကျွန်တော့်မယားက ခြေထိုး
ခြေဆောင့် ကောင်းလို့ ဇာတ်မင်းသမီးကြီး မငွေမြိုင်လို့လဲ ကျွန်တော်
က ချစ်စနိုးခေါ်တယ်။ 'ငါတော့ လွမ်းတာနဲ့ သေရပါတော့မယ်
မငွေမြိုင်ရယ်'

နွေနှောင်းရက်ကုန်လို့ ကဆုန်က နယုန်လအကူး၊ တောင်
လေကသုတ်ဖြူ၊ မိုးဦးကျပြီဆိုမှဖြင့် ကျွန်တော်တို့ တောသူတောင်
သားတွေမှာ တအားသစ်ရတယ်။ မနှစ်က ဖြစ်သမျှကို ဒီနှစ်အစမှာ
ပြန်လွန်လို့တွေး တရေးရေး မြင်ရတယ်။ ကိုယ်အလုပ်မှားခဲ့တာ
အသုံးလွန်ခဲ့တာတွေ ဆင်ခြင်ပြီး ဟင် . . . ဒီတစ်မိုးတော့ ကြိုးပမ်း
ဆိုက်မဟဲ့၊ သားကလေးတွေ ရှင်ပြုဖို့ငွေစုရမယ်။

လင်က ထွန်ထုံးထွန်တံပြင်၊ မယားက စပါးဖျားလှမ်း
ဆင်းခြမ်းတွေ ထင်းစင်ပေါ်တင်တာတင်၊ လင်က ကြိတ်ထိုးတော့
မယားက ဆန်ခါချလို့ ဆန်ပြာရတယ်။

ဟင် . . . တွေးမိပါသေးတယ်။ ကြိတ်ထိုးတဲ့အနား ကြက်
အားလာလို့ 'လူကလေးရေ ကြက်မောင်းလိုက်ပါ ဆိုမှဖြင့် တကတည်း
တစ်တလုံးက အသေပစ်တော့တာပါပဲဗျာ။ သူများအိမ်က ကြက်ဆို
လဲ အလျော်ပေးလို့ ဟင်းစား၊ ကိုယ့်အိမ်က ကြက်များဆိုတော့
အဖို့ဘေးအမြန်ရောက်၊ မအေးကြီးကတော့ ငျစ်တီးငျစ်တောက်နဲ့
ဒီလောက်တောင် ဟင်းစားသရဲရပါမို့လား'လို့။

သံတေး

ဟင် . . . ခုတော့ သည်သားနဲ့ သည်မယား၊ ကျွန်တော့် အနားမှာ မရှိတော့ပါလားဗျာ၊ ရှိပစ္စည်းတစ်ဝက်ခွဲလို့ သူတို့ အစေ့အိမ်သွားနေကြပြီ။

အို . . . ယောက္ခမကြီး . . . ယောက္ခမကြီး၊ အသင်သာ သမီးနဲ့ သမက်အကြား ဝင်မရှုပ်ငြားက ငါတို့လင်မယား ကွဲကြမည် မိဟုတ်ပါတကား။ လင်နဲ့မယား လျှာနဲ့သွားမို့ ဖြစ်ပြီးခဏပြန်လို့ တည့်ကြမည် မဟုတ်ပါလား။

ခုတော့ ယောက္ခမကြားဝင်ရှုပ်လို့ ဝရုတ် ဝရုတ်ကွဲသွား ကြရတယ်။ ယောက္ခမ ကြားဝင်တော့လို့ ဒရာသောပါး ကွဲသွားကြရ တယ်။ ယောက္ခမကြားဝင်အူလို့ ငြဲငြဲစူစူဖြစ်သွားကြရတယ်။ ယောက္ခမကြားဝင်ဟောင်လို့ မောင်နဲ့မယ်နဲ့ ဝေးသွားကြရတယ်။ လောက၌ ယောက္ခမတို့သည် ကြောက်စရာ သတ္တဝါမျိုးတွေပါ တကား။ ဤကမ္ဘာမြေအပြင်ဝယ် ယောက္ခမတို့သည် မရှိအပ်။ သမီး များ အပျိုဖြစ်၍ လင်ယူတော့မည်ဆိုလျှင် ကမ္ဘာသမဂ္ဂသမက် အစည်းအရုံးက သင်းတို့ကို သတ်ပစ်ဖို့ ကောင်းသည်တကား။ သင်းတို့ကို သမီးချောချော မွေးပေးဖို့ သက်သက်သာ အသုံးချဖို့ ကောင်းသည်တကား။

သမီးလင်ရပြီဆိုလျှင် သင်းတို့အား လူပြည်မှ ထွက်ခွာသွား ကြစေကုန်သတည်း။ သွားကြစေကုန်သတည်း။

(ဤဆောင်ပုဒ်ကို သက်ရှိ သမက်အပေါင်းတို့ ရွတ်ဆို ကုန်ကြလော့၊ ကပ်ကြီးသုံးပါး ကျော်နင်းနိုင်အံ့၊ အန္တရာယ်ခပ်သိမ်း ကင်းငြိမ်းအံ့။)

ဟယ် . . . သည်လို ကိုယ်တစ်ယောက်တည်း အိမ်ပေါ်

ဆိုင်ခိုင်နေလို့လည်း မပြီးသေးပါဘူး။ ကြံနိုင် ဖန်နိုင်တဲ့လူဆိုသွားဦးမှ။ မိတ်ဆွေ။ ကျွန်တော့် ဦးကြီးဖြိုးကို မှတ်မိပါလိမ့်မည်။ သခင်တစ်ခါ ကျွန်တော်တို့ လင်မယားကွဲစဉ်က သူပင် ပြန်ပေါင်း ထုတ်နိုင်ရန် စီမံပေးခဲ့ဖူးသည်။

ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်သည် ပုဆိုးတစ်ထည်စည်း တစ်ထည် ခေါင်းပေါင်းဖြင့် ဦးကြီးဖြိုးအိမ်ဆီသို့ လျှောက်ခဲ့သည်။

*

‘တောက် . . . သုဝဏ္ဏသာမတို့နဲ့များ ကွာပါကွာ’

အိမ်ရှေ့ရောက်လျှင် အဆင်သင့်ပင် တံစက်မြိတ်အောက် ၌ ကျောပြောင်ကြီးနှင့် ဆောင့်ဆောင့်ထိုင်ကာ သူ့သားအား မာန်မဲ နေသော ဦးကြီးဖြိုးကိုတွေ့ရပါသည်။ ကျွန်တော်ဝင်ပေါက်မှ အသာ ဝင်ခဲ့ကာ . . .

‘သားအဖတွေ ဘာများဖြစ်နေလို့လဲ ဦးကြီးဖြိုးရ’

‘ဟာ . . . ရေလေးတစ်ခေါက် သွားခပ်ပါဆိုတာကွာ၊ အလ ကား ပေတိပေကတ်လုပ်နေတယ်’ ဟုပြောပြီး သူ့သားဘက် ပြန် လှည့်ကာ . . .

‘နင်တော့လား . . . နင့်လိုကောင် မြားများ မှန်မယ်ဆိုရင် ဒုက္ခလနဲ့ပါရိကလိုတော့ ‘ငါ့သား . . . သုဝဏ္ဏသာမသည် မြားဆိပ် ပျောက်စေသတည်း’ လုပ်နေလိမ့်မယ် မအောက်မေ့နဲ့၊ ‘ခွေးမသား စံနဂုတ်သည် ချက်ချင်း အသက်ထွက်စေသတည်း’ ဆိုပြီး တစ်ချက် တည်း ဖနောင့်နဲ့ ပေါက်သတ်လိုက်မယ် . . . မှတ်ထား’

ဤစကားသွား စကားလာကို ထောက်ချင့်ရုံမျှနှင့်ပင်

မိတ်ဆွေသည် ကျွန်တော့်ဦးကြီး လူရည်လူချင်းကို အကဲခတ်နိုင်လောက်ပြီ ထင်ပါသည်။

ဤဇာတ်တော်ကို အခြေပြု၍ ကျွန်တော့်ဦးကြီးက သူ့သားအား ဆုံးမခြင်းဖြစ်သည်။ ဘယ်လောက်စာပေပြောင်မြောက်တဲ့ ဩဝါဒလဲ ခင်ဗျာ။ သူ့သားနာမည်လည်း ကြည့်ဦးလေ 'စံနုဂုတ်' တဲ့။ ပထမမူရင်းက ဘယ်ကျမ်းဂန်ထဲကလဲဗျာ ဟိုမုန့်ဆီကြော် နှုတ်ခမ်းသားဖဲစားလို့ စစ်နိုင်တဲ့ဘုရင် 'စံနုဂုတ်' မင်းသား နာမည်ယူ မှည့်တာ။ နောက်မှ ကာလရွေ့လျော့လို့ ကျေးရွာစကားသုံး အတိုင်း စံနုဂုတ်ဖြစ်ရတာ။ ဤမျှဗုဒ္ဓဝင်ကျမ်းဂန် ကျွမ်းကျင်၍ ပညာရှိဖြစ်နေသော ပုဂ္ဂိုလ်အား ကျွန်တော့်ကိစ္စအတွက် အားမကိုးထိုက်ပါလား ခင်ဗျာ။

သူ့စကားကြောင့် သူ့သား စံနုဂုတ်အောင်အောင် ညစ်ညစ် နှင့် ရေထမ်းပုံးဆွဲကာ ထွက်သွားမှ ကျွန်တော့်ဘက်လှည့်ကာ...

'ဘယ့်နှယ် . . . ငါတူ မသက်မသာ ငယ်မျက်နှာနဲ့ ဘယ် တွက်တာကြောင့် ဦးကြီးထံပါး အခစားလာသတန်း'

ကဗျာလင်္ကာနဲ့လည်းပြောတတ်တယ်ခင်ဗျာ။

ကျွန်တော်သည် သူနှင့်မျက်နှာချင်းဆိုင် ထိုင်လိုက်ကာ တုတ်တစ်ချောင်းကောက်၍ မြေကြီးကို ဟိုခြစ် သည်ခြစ်ပြုရင်း...

'ဟာ . . . ဦးကြီးရာ၊ ကျ . . . ကျ . . . ကျွန်တော်တော့ ကျွန်တော့်မိန်းမလွမ်းလှပြီဗျ'

ဦးကြီးသည် သူ၏သွားသံချေးတက်ကြီးတွေကို ဖြိုရယ်လိုက်ကာ...

'မင့်ဟာကလဲ လွန်လှချည်လား၊ ဘယ်နှစ်ရက်များ ရှိသေး

ဦးလဲ'

'သုံး . . . သုံး . . . သုံးရက်ကြီးများတောင်ရှိသွားပြီ ဦးကြီးရ'

'အမယ်လေး . . . ဒီရက်နဲ့များ ဒီလောက်ဖြစ်ရသလားကွာ'

'ဦးကြီး အရင်ပြောဖူးတဲ့ ဟိုကိစ္စရာလင်မယားဖြင့် ကဲ တစ်ည

တည်း ချောင်းခြားတာနဲ့တောင်'

'ဟဲ့ ဒါတွေက လင်ငယ် မယားငယ် နေရမုန်းမသိ၊ တစ်လင်

တစ်မယားကွဲရင် နောက်လင်၊ နောက်မယား ယူရမုန်း လူတွေလိုမှ

သိဉာဏ်မရှိတဲ့ အဟိတ်တိရစ္ဆာန်တွေပဲဟ၊ သင်းတို့တုပြောနေလို့

သိပ်ဖြစ်မလဲ၊ နို့ပြီး သူတို့နှစ်ကောင်က တစ်ကောင်နဲ့ တစ်ကောင်

သတ်ညီပြီး ပြိုင်တူလွမ်းကြတာကွ၊ မင့်မှာတော့ တစ်ဖက်သတ်၊

သောက်ျားဖြစ်ပြီး ရှက်စရာကောင်းလှတယ်ကွာ'

'မရှက်နိုင်ဘူး ဦးကြီး၊ ကိုယ့်ဝေဒနာကိုယ်သာသိတယ်'

'ငါလဲ နားလည်ပါတယ်ဟာ၊ ဒါနဲ့ မင်းဋ္ဌေးလေး မယ်ကျင်ကြီး

အောင်သွယ်ကောင်းလှတယ်၊ သူ့ပြောပါလား'

ပြောပြီးပြီဗျ၊ သူက အပျိုလူပျိုမှတဲ့၊ လင်ကွဲမယားကွဲ ပြန်စပ်

တာက အိမ်သာပျက်ပြင်ရသလိုဟာ၊ မလုပ်ချင်ဘူးတဲ့'

'အေး . . . သူပြောတာလဲ ဟုတ်သားပဲကွ၊ ဒါဖြင့် မင့်မိန်းမ

မင်းပဲ ပြန်ပြီးလူပျိုလှည့်ပါလားကွ၊ သူရေခတ်တော့ထွက်သား

တယ်လား'

'သူ့အမေကြီးက အမြဲတမ်းပါတယ်ဗျ၊ ကျွန်တော်ချောင်း

မင်းများလှပြီ၊ သူ့အမေကြီးမပါလဲ ဟစ်တလုံးပါတယ်ဗျ၊ ဒီကောင်

သားက ဟိုကြက်သား မစားလိုက်ရကတည်းက ကျွန်တော့်ကို စိတ်

ကျော့ဘူး၊ သူ့လက်ထဲမှာ ဓားမတိုလေးတစ်ချောင်းနဲ့ ကျွန်တော်

သူ့အမေနားကပ်ရင် ခုတ်မတွဲ၊ သူ့အမေကြီးကလဲ မြောက်ပေးထားတယ်

‘အေး... မင်းအဖြစ်က အဲဒီကြက်ကိစ္စကို ဆိုးနေတယ်ကွာ’

‘ဟာ... ဦးကြီးရ ဒီကြက်က ကျွန်တော်ပေးရတာ မဟုတ်ဘူးဗျ၊ ကျွန်တော်ပြောတာ ယုံစမ်းပါ။ ဦးကြီးကို ကျွန်တော်မဟုတ်ရင် ဘာလို့ ဖုံးကွယ်ထားမလဲ။ အရင် ကျွန်တော့် ယောက္ခမကြီး ပယင်းပုတီးနဲ့ ဆံစု ခိုးရောင်းပြီး အရက်သောက်ပစ်တာတောင် ဦးကြီးကို ပြောတယ်မှတ်လား’

‘အေးလေ... ငါကတော့ ငါတူကိုယုံပါပြီ။ အရေးကြီးတာက သူတို့ပါယုံမှ မင်းတို့လင်မယားပြန်စေ့စပ်လို့ကောင်းမယ်မှတ်လား။ ဒီတော့ ဒီကြက်ကို ပန်းစုံလက်ထဲ ရောက်အောင် ဘယ်သူပေးသလဲ ဆိုတာကို ခိုင်ခိုင်လုံလုံ ပြနိုင်မှဖြစ်မယ်’

‘ဒါတော့ အင်ဖူးဖြစ်ရမယ်ဗျာ’

‘အေးလေ... ဒါက မင့်ယူဆချက်တော့ ဟုတ်ပြီ၊ သူတို့မယုံကြည်မှုက ပစာနမဟုတ်လား။ လက်ဆုပ်လက်ကိုင်ပြနိုင်ခဲ့တာလို့တယ်။ ပန်းစုံသော်လည်းကောင်း၊ အင်ဖူးကသော်လည်းကောင်း ဝန်ခံမှဖြစ်မယ်’

‘ကျွန်တော်နှစ်ယောက်စလုံးကိုပဲ ချောမောပြောကြည့်ပြီး ကောင်မက ‘အမယ်... ဒါကျွန်မအိမ်က ကြက်ပါ’ တဲ့။ ‘ဒေါ်သိပ္ပံကြီးက အလကားသက်သက်တိုင်တာ’ တဲ့၊ ဟိုအကောင်ကတော့ ဘူးကွယ်တာပေါ့ဦးကြီးရာ’

‘အေး အဲဒါကို သူတို့မငြင်းနိုင်အောင် မိမိရရ ဖမ်းပြဖို့ ဟာကဟော... အဆင်သင့်ပဲဟေ့’

ဦးကြီးသည် လမ်းမဘက် လှမ်းကြည့်လိုက်ကာ...

‘ဟိုမှာ တို့စုံထောက်ကြီး လျှောက်လာတယ်၊ ဟေ့ ဖင်ကြား

ကြီး ခဏလာပါဦးကွ’ ဟု လှမ်းခေါ်လိုက်၏။

ခင်ဗျားတို့ ရန်ကုန်က စုံထောက်ကြီး ဦးစံရှားကိုတော့ ကျွန်တော်မမြင်ဖူး၍ ဘယ်ပုံသဏ္ဌာန်နေမည်တော့မသိ။ ကျွန်တော်တို့ရွာ စုံထောက်ကြီး ဦးဂန်ဂျားကား ငယ်စဉ်က ဖွတ်စအိုနာစွဲ၍ အခေါင်းပျောက်ကွယ်သွားပြီး မျက်နှာအလယ်က အပေါက်နှစ်ပေါက် ဖာရှိတော့သည်။ မေးစေ့မှာ ဝမ်းတွင်းပါအတိုင်းတို၍ တစ်ဖက်ရွှေနေ၏။ မျက်စိမှာ သူငယ်နာမျက်ခမ်းစပ်ဖြစ်၏။ ဦးခေါင်းမှာ ပေါက်ချွန်းကဲ့သို့ နောက်စေ့ထွက်၍ နားထင်ကျပ်ကာ နဖူးကျဉ်းမြောင်းလှ၏။

ကိုယ်လက်အင်္ဂါကား အရပ်ပုအိုက်၍ လက်တစ်ဖက်သိမ်နေသည်။ ငယ်စဉ်က ထင်းခုတ်ရင်း သစ်ကိုင်းညှပ်မိသဖြင့် ခြေတစ်ချောင်း မသန်ချေ။ လမ်းလျှောက်လျှင် စောင်းငန်း စောင်းငန်းနှင့် တရွတ်ဆွဲခမန်းဖြစ်နေသည်။ သို့သော် ဗန်တိုဗန်ရှည် သိုင်းပညာ အရာ၌ကား (မိတ်ဆွေတို့ ယုံမည်တောင် မဟုတ်ပါ) လုံးဝမတတ်ချေ။

ခင်ဗျားတို့ မြို့စုံထောက်ကြီးဦးစံရှားမှာ ဆေးတံသောက်သည်ဟု ကျွန်တော်ကြားဖူးသလိုလိုရှိသည်။

ဦးစံရှားမှာ မိန်းမဆိုလျှင် လှည်းထောက်ခွပင် လှည့်မကြည့်သလို ကြားမိ၏။ ကျွန်တော်တို့ ဦးဂန်ဂျားကား... အခြားသူလူမည့်သူမရှိသော ချိုကျိုးနားရွက်ပဲ့တွေကိုရသမျှ အကုန်ယူ၎င်း၊ နန္ဒငမ္မနံသည်၊ ဆေးရိုးသည်၊ မုန့်စိမ်းပေါင်းသည်၊ ကန်စွန်းရွက်သည်

www.burmeseclassic.com

သီတင်းသင်

တစ်ယောက်ပြီး တစ်ယောက်၊ တစ်ခါတစ်ရံ နှစ်ယောက်ပြန်။

သူလိုက်ရသော အမှုများကား ကြက်ခိုးမှု၊ နွားထောင်မှု၊ ပျံ့ခင်း ဓားနဲ့ခုတ်မှု၊ ကောက်ရိတ်ချိန် ကောက်လှိုင်းပျောက်မှု၊ တစ်ခါ တရံ လင်ငယ်နေမှု၊ ကြာခိုမှုများပါ ငှားသူရှိလျှင် လိုက်သေး၏။

သူသည် အလွတ်စုံထောက်ဖြစ်သော်လည်း သူ၏စွမ်းရည် သတ္တိများကြောင့် ရွာသူကြီးက အလေးမူရလေသည်။ တစ်ကြိမ်သော အခါက သူကြီးကတော် မျောက်မွေးသည်ကို ရှင်းရှင်းပေါ်အောင် စုံထောက်ပေး၍ သူကြီးက ဤမိန်းမကို ဝမ်းသာအားရ ကွာလိုက်ရပြီး သူတိတ်တိတ်ပုန်း မိန်းမကို ထင်ထင်ရှားရှား ယူလိုက်ရသဖြင့် ယခု သူကြီး လင်မယားမှာ သူ့ကိုကျေးဇူးတင်လှလေသည်။ ပထမသူကြီး ကတော်လည်း သူ့လင်ငယ်လေးနှင့်ရသွားသဖြင့် သူ့ကို ဉာဏ်ပူဇော် ၏။

ကဲ . . . ကိုယ်တို့ စုံထောက်ကြီးဂုဏ်ပုဒ်တော့ ဖော်ထုတ်ပြီး ပါပြီ။ ကျွန်တော့် အမှုသွားကို ဆက်ပါရစေတော့။

ကျွန်တော့်ဦးကြီးဖြိုးက ကဲ . . . မင်းဖြစ်ပုံ အကုန်ပြောပြ လိုက်ကွာဆိုသဖြင့် ကျွန်တော် မရှက်မကြောက် အလုံးစုံပြောပြီးသည် နောက်၌ ကျွန်တော့်ကို မေးခွန်းများထုတ်သည်။

‘ဗန်းထုံနဲ့ မောင်နဲ့ အခင်းခြစ်တာ ဘာနေရာလဲ’

(စုံထောက်ဦးဂန်ဂျားမှာ နှာခေါင်း အခင်ပျက်နေ၍ စကား ပြောလျှင် မပီသချေ။ နှာသံပါ၏။)

‘ဟာ အခင်းမဖြစ်ရပါဘူးဗျ၊ နမ်းရုံတင်ကလေးပါဆိုနေ’

‘အေးနေ၊ အဲတီ နမ်းရုံတင်ပဲ၊ ဘယ်နေရာလဲ မေးတာ’

‘မချမ်းမြ အိမ်နောက်ဖေးတည့်တည့်က သရက်ပင်ကြီး

အောက်မှာ’

‘ဟချိန်က ဘယ်ဟချိန်လဲ’

‘အရက်တက်စပေါ့’

‘ဒါခြင်အခြေ့ကောရာကျွန်းက ချွင်းမှုန့်ရောင်ကလေး

ဆန်းပီပေါ့’

‘ဟုတ်ပါတယ်၊ ခင်ဗျားမိန်းမ ဒေါ်သဲကြီး ခံတောင့်ထဲက

နုနုမွတ်များများရောထားတဲ့ နနွင်းမှုန့်ရောင် အတိုင်းပါပဲ’

ကျွန်တော် စိတ်မရှည်နိုင်သဖြင့် အဖွဲ့တိုက်လိုက်ပါသည်။

ဩဉ်ဦးလေ ပြောပုံဆိုပုံလဲ၊ အရှေ့ဂေါယာကျွန်းတဲ့၊ ကြီးကြီး

ထွယ်ကျယ်၊ အမယ်သူက ကျွန်တော်အဖွဲ့တိုက်လိုက်တာပဲ သဘော

ထူးပြီး . . .

‘အဲတီလို တိတိကျကျကြောတာမှ တဘောကျတကွ’

သူ့ပေါင်သူပုတ်ပြီး အားပါးရကြီးလုပ်လိုက်ချေသေး။

‘နမ်းတော့ ဘယ်နှယ်ချုပ် နမ်းနှိုက်တလဲ’

ကျွန်တော် စိတ်ထဲ ကသိကအောက်ဖြစ်လာကာ . . .

‘ဟာ . . . နမ်းတာတွေချည့် လျှောက်မေးနေလို့ ဘယ်လို

နမ်းနမ်း ဘယ်နှစ်ရှုပ်ပဲနမ်းနမ်း၊ ဒါက အမှုကို ဘယ်လိုအထောက်

အပံ့ရမှာမို့တုန်း၊ နမ်းပါတယ်ဆိုမှပဲ ပြီးရာပေါ့ဗျာ’

‘မဟုတ်တေးဘူး မောင်တက်ပုရဲ့ အချိန်ကို တိချင်နို့’

‘အရက်တက်စပါလို့ ခင်ဗျာ ပြောပြီးမှပဲဗျ’

‘ဒီအချိန် မဟုတ်ဘူးနေ၊ နမ်းတော့ ကြာတဲ့အချိန်ကြောတာ’

‘ဒါဖြင့်ဗျာ၊ မင်းဘယ်လောက်ကြာကြာ ဖက်နမ်းနေသလဲ’

မေးလိုက်ပါတော့’

ဆက်လေ့

‘ဒါက မင်းဂမ္ဘေးထိုး ရုပ်ရတုကိစ္စမှာ အချိန်ဘယ်နှောတ် ကြာသလဲချီတာကို တိတိကျကျမှတ်ထားနေနိုင်မှာလား’

‘နမ်းတာကော ဘယ်နှစ်ရှုပ်လဲဆိုတာကို ဘယ်သူက တိတိ ကျကျမှတ်မှာလဲဗျ’

‘ဟဲ့တာညှိုးက စိတ်ထဲ တအံ့နွေးနွေးနဲ့ ကြံကြံတွေးတွေး ပေါ်ပေါ်နေတာညှိုးကွ၊ မျက်သိသံမှာတောင် ညင့်ယောင်လာတယ် ဤတွင်မှ ကျွန်တော်သဘောပေါက်ကာ . . .

‘အင်း . . . ဟုတ်သဗျို့၊ ကဲ . . . ခင်ဗျား ဒီအရှုပ်သိတော့ ကော ဘယ်နှယ်လုပ် အချိန်တွက်မလဲ’

‘ဒါကျတော့ နွယ်တာပေါ့ကွာ၊ နာရီချက္ကန့်လက်ကြည့်ပြီး တော့’

‘အင်း . . . ကျွန်တော်နမ်းတာတော့ ဘယ်ပြန်ညာပြန် လှည့်မွှေးပစ်လိုက်တာ အခါနှစ်ဆယ်ထက် မအောက်ဘူး’

ဦးကြီးဖြိုးက ကြားဖြတ်၍ . . .

‘ဟာ . . . မင့်ဟာ များလှချသလား’

‘များဆို ကောင်မလေးက မနက်စောစော သနပ်ခါးရေ ကျက်လေး လိမ်းလာတာ တယ်မွှေးတာပဲ ဦးကြီးရ၊ သူကလဲ ရုန်း တော့ သောက်မြင်ကတ်ကတ်နဲ့ ရသမျှ အဝကြိတ်မဟဲ့ဆိုပြီး နှိပ်ပစ် လိုက်တာ၊ ဟိုဒေါ်သံပွင့်မြွေပွေးကိုက်မကြီး လာတာမြင်မှ လွှတ်ပစ် လိုက်ရတယ်။ တောက် . . . နာလိုက်တာ’

‘အင်း . . . ငါ့တူကတော့ ကာများပါကွာ၊ မင့်ပြောသား ပုံဖြင့် ကောင်မလေးပါးမှာ သနပ်ခါးမှုန့်တစ်မှုန့်မှ ကျန်တော့ပုံ မပေါ်ဘူး’

‘မကျန် ကျန်ကျန်ဗျာ၊ ကိုယ့်ဖို့ ကိုယ်ကြိုးပမ်းရတာ’

အနုပညာ

ဆိုပြီးနောက် စုံထောက်ကြီးဘက်လှည့်ကာ ‘ကဲ . . . ဒီ ဆရာအချိန်သိတော့ကော အမှုဘယ်လိုအထောက်အပံ့ဖြစ်မှာလဲ’

‘ဖြစ်တာပေါ့ . . . မောင့် ထင်မြင်ယူဆချက်မှာ ကြက်သူဌိး တာ ကြက်ကိုတစ်နေရာရာ လည်လိပ်ပစ်ခဲ့ပြီးနောက် ကြံယူမှာကို ဆရာနေတယ် ချိုတယ်မဟုတ်လား၊ ဒီတော့ မင်းအဲဒီ နမ်းနေတဲ့ အချိန်အတွင်းမှာ တူလာယူနိုင်တာပေါ့ကွ’

‘နေပါဦး . . . ပန်းစုံခံတောင်းထဲမှာ ပါလာတယ်လို့ ဆိုသံပွင့်ကြီးက အခိုင်အမာဆိုတာပဲ’

‘ဟဲ့ . . . အဲဒီအချိန်မှာ တူခံတောင်းထဲ ရောက်နေပြီလို့ ဆယ်တူအတိအကျကြောနိုင်မှာလဲ၊ မင်းဖက်နမ်းနေတုန်းက ခေါင်း ဆီက ကြက်တံကြားသလား၊ ကြက်အရှင်ရှိနေရင် မင်းဘက်နမ်းနေ ဆိုခံတောင်းယမ်းတာနဲ့ ကြက်အော်သံကြားရတယ်ကွ’

‘မကြားမိဘူး’

‘ခွီပြီး ကြက်ကလဲ ကိုအိချမန်အင်ကြီးအိမ် ဝင်ရောင်းတယ် ဆိုတော့ အရှင်ခြစ်ရမယ်၊ ကုန်းဟာ ကြက်ကိုအတေမနွယ်ဘူး။ ဒီတော့ ပန်းစုံဟာ လမ်းတွားရင်း ဘယ်မှာဝင်သေးတလဲ ချီတာကို ဆိုသံပွင့်မေးရမယ်။ အဲဒီတဲနွန်စယူပြီး ချုံထောက်ရမှာပဲ၊ ကဲ . . . ကဲ ကျုပ်ဒီအမှုနက်ခံပြီလေ’

‘ဦးကြီးဖြိုး ဒါဖြင့် အခုရှုပ်မှ နောင်ရှင်း၊ ဒီအမှုပေါ်ရင် ဆယ်လောက်ပေးရမလဲဆိုတာပြောထားဦး၊ ပျောက်တဲ့ကြက်မ တော့ နှစ်ကျပ်တစ်မတ်ပဲတန်တယ်’

‘ဒါတော့ ကိုရင်ချိုးရာ ကိုယ့်အကျင်းကျင်းတွေပဲ၊ ကြည့်ပေး တာပေါ့၊ ခုသာဟေ့ . . . တက်ကနေ့’ ကျွန်တော့်ဘက်လှည့်၍

သံကဏ္ဍ

‘ချဉ်းချားခန်းဝင်ဘို့ ဘတ်မတ်လောက် နုတ်နိုက်ကွာ’

ကျွန်တော်သည် မိမိဗလာကိုယ်ထီးကို ငဲ့ကြည့်၍ . . .

‘ဟင် . . . ကျွန်တော့် အင်္ကျီတောင် ပါမလာဘူး’

ဦးကြီးဖြိုး ဒီတစ်မတ်တော့ မင်းအရိုးချစ်စုဆီ တောင်းလို့ကွာ’

‘အရိုးချစ်စု ရှိသလား’

‘ရှိတယ် . . . အိမ်ပေါ်မှာ ချည်ဟပ်နေတယ်’

ကျွန်တော် အိမ်ပေါ်သို့လှမ်း၍ . . .

‘ဗျို . . . အရိုးချစ်စု’

‘ဝေး’

‘ပိုက်ဆံတစ်မတ်လောက် ချေးစမ်းဌာ’

‘ဘာသုံးဖို့လဲ’

‘ဟောဒီမှာ စုံထောက်ကြီးပေးဖို့’

‘ဟေ . . . ဒီနှာခေါင်းကျိုးကြီးဖြင့်’ ကျွန်တော်တို့ စုံထောက်ကြီးအား အချို့ကလည်း ဤသို့ လေးလေးစားစားခေါ်ကြ၏။

‘ငါသူ့ဆိုင်မှာ ပိုက်ဆံသုံးမူးတစ်ပဲ ရစရာရှိတယ်၊ အဲဒါထဲက နှိမ်လိုက်’

ဦးဂန်ဂျားက သူ့မျက်ခမ်းစပ် မျက်မှေးကလေးဖြို၍ . . .

‘အမယ်နေး . . . နှုတ်ပါနဲ့ဦး . . . ချစ်စုရာ၊ အခု အတုနဲ့ နီနေလို့ပါ’

ကျုပ်တို့ စုံထောက်ကြီးမှာ ငွေရေး ကြေးရေး၌လည်း ဤစုံတောင့်တင်း၏။

‘ဟဲ့ . . . ငါ့ကြွေးက နင့်ဆီနှစ်လကျော်နေပြီ’

အတ္ထုပ္ပတ္တိ

‘အိမ်က မိတ်ကြီး ချနှမ်းတစ်ပေါ်တော့ ချယူဟာ’

‘ဟဲ့ . . . ငါက နင့်မိန်းမ နှုတ်ချည်း သုံးမူးတစ်ပဲဖိုးတောင့်

သူရမှာလား ဘာသုံးဖို့လဲဟ’

‘နင်တော်ကြာ နောက်တောင်နောက်မှာ မဟုတ်ဘူး၊

အစ်ကိုယ်နှုံးနိမ်းရတဲ့ကိန်း မကြာခင် ချိုက်ဦးမှာပါဟ’

အရိုးချစ်စု ရှက်သွားကာ . . .

‘ဟဲ့ . . . စောက်ကတောင်ကြီး’

ဤတွင် ဦးကြီးဖြိုးက . . .

‘ပေးလိုက်စမ်းပါ ချစ်စုရာ’

ယင်းမှ အိမ်ပေါ်က ကြမ်းခြေနင်းသံကြားရပြီးနောက် . . .

‘ဟဲ့ . . . သောက်ပလုပ်တုပ်တုပ်၊ ဘုရားရှင် တန်ခိုးတော်

ဆုံ’

‘ဘာလဲ . . . အရိုးချစ်စုရဲ့ သောက်ပလုပ်တုပ်တုပ် ဘုရား

ရယ်လဲ မကြားဖူးသေးပါလား’

‘ဟယ် . . . ငတက်ပုရယ်၊ ကြွက်လျှောက်ပေါ်တင်ထားတဲ့

ပိုက်ဆံစမ်းလိုက်ရင်း အိမ်မြှောင်ဟေ့ . . . အိမ်မြှောင်ဟဲ့၊ အင့် ရော့

. . . ငါပစ်ချလိုက်မယ်၊ နှာခေါင်းကျိုးကြီး ခေါင်းပေါ်ကျရော့

လဟယ်’

စုံထောက်တို့၏ သွက်လက်ဖျက်လတ်ခြင်းဖြင့် လျင်မြန်စွာ ရှောင်လိုက်ရာ ငယ်ထိပ်ပေါ်သို့ ဒေါင်ခနဲ မှန်လေ၏။ နို့ပြီး စုံထောက်

၏ မျက်စိကလည်းရှင်ရကား သူ့ခြေမရှေ့ကျနေသော ဆတ်စေ့ကို မြင်၍ ကျွန်တော် ကောက်ပေးလိုက်ရ၏။

‘စောက်ပေါကြီး . . . သူ့ကိုစုံထောက်ကြီးရယ်လို့ မြှောက်

သံသရာ

ပေးထားတာနဲ့ စကားရရင် စစ်စစ်ပေါက်ပေါက် လျှောက်မေးမိန်းမတွေ အတင်းအဖျင်းပြောရင် အိမ်အောက်က လေးဖက်ထောင့်နားထောင်၊ ကလေးတွေ ချောပေါင်း၊ ဒါနဲ့ သူကြာခဲ့တဲ့မျောက်မွှေးထဲ သဲလွန်စတွေရတာကွ၊ လူက မျက်စိကလဲ မကောင်း၊ ခြေလက်အင်္ဂါကလဲ မသန်တော့ ဒီပြင်အလုပ်လုပ်မစားနိုင်တော့ ဒါပဲ လုံးပန်းမတော့ သူဟာနဲ့ သူ့လဲ ဟုတ်တဲ့နေရာမှာ ဟုတ်နေတာကွ၊ အခု မင်းကိစ္စလဲ သူမရမနေ စုံစမ်းမှာပဲ၊ ဒီအတွင်းမှာ မင်းက ယောက္ခမအားရအောင်အများ အထင်သေးစရာဖြစ်အောင် မှိုင့်မှိုင့်မနေစမ်းပါနဲ့ကွ၊ ရွှင်ရွှင်လန်းလန်း နေစမ်းပါ'

'ဟာ . . . ဦးကြီးရ ကျွန်တော်တကယ်စိတ်ညစ်နေတာပဲဗျာ၊ 'ယောက်ျားပဲ အဲဒီစိတ်ညစ်တာကို ပျော်ဟန်ဆောင်နိုင်မယ်ကွ'

'ဘယ်လို ဆောင်နိုင်ရမလဲ'

'ဘာခက်သလဲ၊ ရွာထဲ သီချင်းပါ လျှောက်ဆိုပေါ့ကွ'

'ကျွန်တော်က ခုကလပေါ်သီချင်းတွေ မရဘူးဦးကြီးရ'

'ဘာလဲ . . . ရှေးသီချင်းကြီးထဲကလား'

'အင်း ရှေးသီချင်းကြီးထဲကပဲ ဆိုရမှာပေါ့လေ၊ ကျွန်တော်တို့ ငယ်ငယ်တုန်းက ပေါ်တာ 'လာပါ လာပါ မကြည်ရဲ' တို့၊ စံစအကြောင်းမပါရင်တို့၊ ဆရာစံ ဂဠုန်အပေါင်းဆောင် သူပုန်ခေါင်းဆောင်တို့ အဲဒီသုံးပုဒ်ပဲရတယ်'

'အဲဒါတွေပဲ လျှောက်ဆိုပေါ့ကွ'

'ဟာ ဆိုလို့ ကျွန်တော်က အသံလဲမကောင်း၊ အဆိုကလဲ မကျတော့ စိတ်မရဲဘူးဦးကြီးရ'

ကုန်းကြီး

'ဒါဖြင့် ပလွေမှုတ်ကွာ၊ ပလွေတော့ မှတ်တတ်သား . . . တော့တလား'

'အင်း . . . ငယ်ငယ်တုန်းကတော့ တွယ်ဖူးတာပဲဗျာ၊ ဒါပေမဲ့ ခု ပလွေမရှိဘူး . . . ဦးကြီးရဲ'

'ငါ့အိမ်မှာ ရှိပါတယ်ကွာ၊ ဟေ့ စံနဂုတ်'

ကောင်လေး ရေခပ်ရာမှ ပြန်ရောက်နေပြီ။

ဗုဒ္ဓဝင်ဇာတ်တော်တွင် သိဒ္ဓတ္ထမင်းသား လေးတင်မပြမီက သူ့ယောက္ခမဘက်ဆွေမျိုးများက ဘုရားအလောင်းအား 'အလကား ဒီမင်းသား ဘာအသုံးကျသလဲ၊ ကျေးသားတောက်နဲ့ ဂျင်ပေါက်သာ တတ်တာပဲ' ဟု ကဲ့ရဲ့သင်္ဂြိုဟ်စကားတင်းဆိုသည်ဟု ရေးသားသောကြောင့် (အနိယောက္ခမမျိုးဟာ ဘုရားမပွင့်မီကတည်းက မကောင်းဘူးဆိုတာ သတိပြုကြပါတော့) ခင်ဗျားတို့ မြို့ကြီးသား အခေါ်ဖြင့် 'ကျေးသား' ဟု ဆိုကြပေမည်။ ကျွန်တော်တို့ တောအခေါ် ကတော့ ကျစ်လစ်ဆံခင်ဗျာ။ အဲ . . . စံနဂုတ်သည် ဝင်းထောင့် မန်ကျည်းပင် အောက်မှ တစ်ယောက်တည်း ကျစ်လစ်ဆံတောက် နေရာမှ ဦးကြီးပြီး ခေါ်လိုက်သော အခါ၌ သူ့ကိုရေထမ်းခိုင်းဦးမည် ထင်သောကြောင့် . . .

'ဘာလဲဗျာ၊ နောက်တစ်ခေါက်တော့ မထမ်းနိုင်တော့ဘူးဗျာ'

'အေ၊ မငိုလဲ ငါမထမ်းခိုင်းပါဘူးကွ၊ ဒီမှာ ခဏလာပါဦး'

ဟိုနောက် မင်းပလွေလုပ်နေတာမြင်ပါတယ်။ ပြီးပလား'

စံနဂုတ် အနီးရောက်လာကာ . . .

'အပေါက်တော့ဖောက်ပြီးပြီဗျာ၊ အဲဒါ အခင်လုပ်ဖို့ ဖယောင်း

မရှိလို့'

သက်တော

အနုပညာ

‘မင့် ကိုလေးတက်ပုံ ရှာထည့်ပါလိမ့်မယ်ကွာ၊ သူ့ခဏမှာ လိုက်ပါ’

‘ယူလေ’

ပလွေမှာ ပျားဖယောင်း စစ်စစ်ကို အခင်တပ်နိုင်မှ ကောင်းသည်။ ကျွန်တော်သည် စံနဂုတ်ယူပေးသော ဝါးပလွေကိုကိုင်ကာ

‘ငါ့ချီး၊ ဖယောင်းက ဘယ်မှာရပါမလဲကွာ’

‘ကျွန်တော် ခုခြံကြိုခြံကြားမှာ ပျားအုံလိုက်ရှာနေတာပဲဟဲ့ တစ်ခုတော့ တွေ့ထားတယ်။ ဒေါ်ဖျမ်းဘုံကြီးအိမ်ခေါင်းရင်း သရက်ပင်မှာ အဲဒါနီးဖွပ်မှ ဖြစ်မှာ၊ ကျွန်တော် ကောင်းကောင်း မဖွပ်တတ်လို့ ကိုလေးတက်ပုံ တက်ဖွပ်ဗျာ၊ ညကျ ကျွန်တော်နဲ့သွားမယ်’

‘ဟာ . . . ဖြစ်ပါ့မလားကွ၊ ဒီမိန်းမကြီးက အပေါက်ကဆိုးနဲ့’

‘မသိအောင်ပေါ့ဗျ၊ ညအိပ်ချိန်သွားမှာပဲ၊ သူတို့အိမ်ယောက်ျားလဲ ရှိတာမဟုတ်ဘူး၊ သူ့သမီး ပေါတာမကြီးနဲ့ သူပဲရှိတာပဲ ဦးကြီးဖြိုး ‘ဟုတ်သားကွာ၊ ဟေ့ တို့ ပျားလဲစားရအောင်’

*

*

၁

သုံးရက် လကွေးသည် ရေးရေးမျှ ပေါ်လျက်ရှိသည်။ ခုည မိုးသားမိုး အိမ်ကင်းစင်ရတား ကြယ်ကလေးတွေသည် ပြုတ်စီပြုတ်စီနှင့် နှာရရာကြုံနေသည်။ ညဉ့်ဦးလေချိုကလည်း နေညိုကတည်းကပင် စောင်ပက်ဖျန်းခဲ့ရာ ခုခါမဖြင့် အအေးဘက် သက်လျက်ရှိပြီး သာတောင့်သာယာရှိလှပါသည်။

လျှပ်စစ်မီးရှိန် ထိန်ထိန်ညီးနေသော မြို့ကြီးသူ မြို့ကြီးသား များဖြင့် ဤအရသာကို ခံစားရရာမည် မဟုတ်ပါချေ။ သူတို့သည် ပြိကွဒိန်မကြည့်က လဆန်း၊ လဆုတ်မျှ မသိကြချေ။

ကျွန်တော်သည် အိမ်ရှေ့ကဝင်းကိုကျောမှီကာ သုံးရက် လကွေးကိုငေးလျက်ရှိသည်။ သုံးရက်လ၊ ခုံးမျက်စနဲ့ မငွေမြိုင်ကြီး ရယ်’ ဟု ကျွန်တော့်မယားကို ချစ်ကျီစယ်ခဲ့ဖူးပါသည်။

ကျွန်တော်တို့ သမီးရည်းစားဘဝက ဤသို့ လသာသာ ရေပစ်က ခြံကြီးထဲ ချိန်းတွေ့၊ သစ်ရိပ်အောက်မှာ သူ့ကိုငွေ့ထား

သံတေး

ပြီဆိုမှဖြင့် သူကလေ လဖွေးဖွေး ငေးကြည့်နေရာက . . .

'ကျွန်မလေ . . . ဒီလို လသာပြီး လေတိုက်နေမှဖြင့် သိပ်
ပျော်ပိုက်တာပဲကွယ်၊ ဟင် . . . လကြီးက ရေထဲမှာတစ်ခုနော်'

မှတ်မိသေးလားဟယ် . . . မင်းအခုတော့ ငါ့ကို စိမ်းရက်
တယ်ကွယ် . . .

ကျွန်တော် ငေးလျက်ရှိသည်။ တွေးလျက်ရှိသည်။ ဆွေး
လျက်ရှိသည်။

ငွေစင်သုံးရက်လျှာလေး။

ဝေဟင် ကုန်းထက်ကပြေး၊

သူငယ်အိပ်ဆိတ်၊ လင်မယား နှစ်သိမ့်ချိန်ရောက်၊

ထိုနောက် သက်ကြီးခေါင်းချ၊ ကာလသားကြက်ခိုးချိန်

ကျတော့ . . .

'ဗျို . . . ကိုလေးတက်ပ'

စံနဂုတ်ရယ်၊ ကျွန်တော်နဲ့ပျားခိုးဖွပ်ဖို့ သွားရအောင်လာပြီ။

'ဟေ့ . . . မင်းဆေးပြင်းလိပ် ပါခဲ့လား'

'အမေ့ကို လိပ်ပေးခိုင်းတယ်၊ ဟော့ဒီမှာ'

ပျားအုံကို ဆေးပြင်းလိပ်ငွေ့ မှုတ်ကာ မှုတ်ကာ ဖွပ်ရသည်။

ပျားတွေမူးပြီး တဝီးဝီး ထပြန်ပြေးကြတော့မှ သစ်ကိုင်းကို ချိုးပြီး
ယူရသည်။

ကျွန်တော်သည် ဓားမတိုလေးကို ခါးမှာထိုးပြီး ပုဆိုး
တစ်ထည်စည်း တစ်ထည်ခြုံဖြင့် စံနဂုတ်ယူလာသော ဆေးရွက်ကြီး
လိပ်ကို ဖွာလျက် ဒေါ်ဂျမ်းဘုံကြီးတို့ အိမ်ဆီသို့ လျှောက်ခဲ့ကြသည်။

အားလုံးလူခြေတိတ်ပါပြီ၊ ဒီမိန်းမကြီးသားအမိ အိပ်လောက်

အနုပညာ

ပြီ၊ ဟော သူတို့အိမ်ခေါင်းရင်းဘက်ရောက်ခဲ့ပါပြီ။

အခြေအနေကို ညနေကတည်းက ကြည့်ရှုထားသည်။

သရက်ပင်မှာ ခြံဝင်းအတွင်းဘက်က ကပ်ပေါက်လျက်ရှိသည်။ ဤမှ

ဆက်သွားပြီး သူတို့အိမ်ဘက် ထိုးသွားသောအကိုင်မှာ ပျားအုံ
နီးသည်။

ကျွန်တော်ပုဆိုးကို ခါးတောင်းကျိုက်၍ ခြုံခဲ့သော တစ်ထည်
ကို စလွယ်သိုင်းလျက်တက်ခဲ့သည်။ ဆေးပြင်းလိပ်ကို ဖွာဖွာကြည့်
ခဲ့၍ ပျားအုံအနီးရောက်သည်၌ သစ်ကိုင်းမှာ ကိုယ်နေကိုယ်ထား
ကျအောင် တွယ်လိုက်ပြီး စလွယ်သိုင်းပုဆိုးကို ခေါင်းမြီးခြုံလိုက်
သည်။ မျက်စိနှင့်ပါးစပ်ပေါက်သာ ဖော်ထားသည်။ ပျားထိုးမှာ စိုးရ
သကိုး။

ကျွန်တော်သည် ပျားအုံကို စတင်ဆေးလိပ်ငွေ့ မမှုတ်မီ
သူတို့အိမ်ဘက်လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ကျွန်တော်နေသော သစ်ကိုင်း
အညံ့တညံ့ ပြတင်းပေါက်ကပွင့်လို့၊ အထဲမီးရောင်နဲ့။

ဟယ် . . . ဒေါ်ဂျမ်းဘုံသမီး 'ဖွတ်ကြီး' အိပ်ခန်းပါလား။

အမယ်လေး . . . ပေါတာမကြီး၊ အအိပ်ကလဲ ဆိုးလိုက်
တာဟယ်။

'ဗျို . . . ကိုလေးတက် . . . ဖွပ်ဗျ၊ ခင်ဗျားအပေါ်ရောက်
နေတာကြာပြီ၊ ဆေးလိပ်ဖွာတာ မမြင်သေးဘူး၊ ဘာလုပ်တာလဲ'

ဤမှ ကျွန်တော်ရင်ထဲ ဒီတခန့်ဖြစ်သွားပြီး ကိုယ့်အလုပ်ကို
သတိရပါတော့သည်။

ထောင်ပေါက်ဟဲ့ . . . ထောင်ပေါက်၊ နင့်မိန်းမ နင့်ပြန်ရဖို့
ပလွေမှုတ်ဖို့ ဖယောင်းရအောင် ပျားသာဖွပ်ဟဲ့၊ နင်ဒီဘက်ငါးလှည့်

နှင့်မိန်းမနဲ့ နှစ်ကွဲနေတာ မဟုတ်လား။

ကိုယ့်ကိုယ်ကို ဆုံးမပြီး အလုပ်စရပါတော့သည်။ သစ်ကိုင်းပေါ် ပေါင်နှစ်ချောင်းခွ၍ ဝမ်းလျားမှောက်ဝပ်ကာ လက်တစ်ဖက်က ပုဆိုးခါင်းပြီး လှဲအောင်ကိုင်ပြီး ဆေးပြင်းလိပ်ကို တအားရှိုက်ဖွားပြီး ပျားအုံကို ဖူးခနဲ ဖူးခနဲမူတ် နှစ်ဖွာ သုံးဖွာကျရင်ပဲ ပျားတွေအိပ်ရာက လန့်နိုးပြီး တဝီးဝီးထပြန်ကြ၊ နည်းတဲ့ပျားတွေလား၊ အထဲမှာ သူတို့သားလေးတွေကလဲ သောင်းခြောက်ထောင် အတောင်မပေါက်သေးဖွေးဖွေးနုနုကလေးတွေ၊ ဒါလေးတွေကိုပဲ လူတွေက သူတို့အိမ်ဖြစ်တဲ့ ပျားသလက်နဲ့ရောထွေး၊ သူတို့အစားဖြစ်တဲ့ ပျားရည်နဲ့ နယ်စားကြတယ်။

ပျားဖွပ်သားထိုး မယားခိုး၊ တောမီးတစ်ကွက်၊ မုဆိုးတစ်သက်၊ လူဖြစ်ရုံတော့၊ ပုံးသမားလို့ ဆိုစကားရှိတယ်။ ပုံးသမားသည် ငါးစာပြုရန်ပုံးထဲ၌ ခြံအုံများကိုထည့်ရသည်။ ခြံတစ်အုံသည် ပျားတစ်အုံထက် အကောင်များသေး၏။

ကျုပ်တို့ ဗုဒ္ဓဘာသာတောသားတွေ ဒီစကားတွေ အကုန်သိပါရဲ့၊ ဒါပေမယ့် ဆင်းရဲသားတွေဆိုတော့ 'အသိခေါက်ခက် အဝင်နက်' ကြကုန်၏။

ကျွန်တော်၏ ဆေးလိပ်မီးခိုးဖြင့် နောက်ဆုံး ပျားများ အားလုံး ထပ်ကြသည်၌ ကျွန်တော်သည် ပျားအုံကိုင်းကို ခုတ်ရန် ခါးကစားကို အနှုတ်လိုက် မျက်နှာ အဝတ်လစ်သွားသဖြင့် အမယ် လေး . . . လေးငါးချက်တော့ ဝင်ထိုးသွားပေဟေ့။

ဟယ် . . . သူ့ဟာစားချင် ဒါလောက်တော့ခံရမပေါ့ကွာ။ ယောက်ျားဖြူရိုးလား၊ သစ်ကိုင်းတစ်ချက် ဒေါက်ခနဲခုတ်လိုက်ပြီး

ခြင်းခနဲ ချိုးယူလိုက်တယ်။

'ရောဟေ့ . . . စံနဂုတ်'

အောက်ကကောင်ကလေးက ဆီးဖမ်း၊ ကိုယ့်ကိစ္စပြီးတာအောင် ကျွန်တော် နွားလဲမဟုတ်၊ ရဟန္တာလဲ မဟုတ်တဲ့ကြားက အာသတ္တဝါ ဟိုသင်းကြီးသတိရတာနဲ့ တော်တော်နဲ့ ပြန်မဆင်းသေး။ အသည်ဟာကြောင့် ကျွန်တော်ဒုက္ခရောက်တော့တာပေါ့၊ ဘာလဲဆိုတော့ . . .

'ကိုလေးတက်ပု ဘာလို့မဆင်းသေးလဲဗျ၊ ဟိုမှာ မိန်းမကြီး ခွက်ကြီးနဲ့ဆင်းလာပြီ၊ ကျွန်တော်တော့ပြေးပြီ'

ပြောသံကြားမှ ကျွန်တော်ကမူးရှူးထိုး လျှောချ၊ အောက်လဲ ချရော ဒေါ်လှမ်းဘုံကြီးနဲ့ ပက်ပင်းပါ တိုးနေရာ . . .

'ဟင် . . . မောင်တက်ပု'

သူမီးခွက်နဲ့မြှောက်အကြည့် ကျွန်တော် ကြက်သေသေနေ။

ခဏအတွင်း ကျွန်တော် ကြက်သေသေနေရာမှ မျက်ဖြူ နှိပ်သွားရသည်ကား မိန်းမကြီးသည် ရယ်သွမ်းသွေးလိုက်ပြီး . . .

'မိနေမှဖြင့် မထူးပါဘူးကွာ ကြောက်မနေပါနဲ့၊ မင်းလဲ ခါးမိန်းမနဲ့ကွာနေတာ ငါသိပါတယ်။ ယောက်ျားဘယ်နေနိုင်မလဲ၊ သမီးဖွတ်ကြီးက ပေါတောတောကြီးပေမယ့် သဘောကောင်းပါ သယ်တယ်၊ မင်္ဂလာဆောင်ယူလိုက်ပါ'

အမယ်လေးဗျာ။

ကျွန်တော် ထခုန်မတတ်ဖြစ်ကာ . . .

'မ . . . မ . . . မဟုတ်တာဗျ'

'ဘာ . . . မဟုတ်တာလဲကွယ်၊ ဒီလို အတည်မကြံဘဲနဲ့

အချောင်ကျောရုံလောက်တော့ ဘယ်တရားမလဲကွယ်'

'အမယ်လေး ဘယ်လိုမှ မကြုံရပါဘူးဗျာ'

'လုပ်မနေစမ်းပါနဲ့ မောင်တက်ပုရယ်၊ ငါလဲ ငယ်ရာထဲ ကြီးလာတာပါ။ မင်းဒီသရက်ကိုင်ကနေပြီး ငါ့သမီးအိပ်ခန်းထဲ ဝင်တော့မလို့ မဟုတ်လား။ ငါဆင်းလာတာ မင်းအောက်စောင့်နေ ပြောလို့ အကြံအထမမြောက်တာ မဟုတ်လား'

ကဲ . . . ချောက်ပေါက်တော့ ဝင်ပြီကော။ ကျွန်တော်နှင့် သူနှင့် စကားအရှည် ပြောမနေလိုတော့ဘဲ . . .

'ခင်ဗျားကြီး မဟုတ်တာတွေဗျာ'

ဆိုပြီး တစ်ပါတည်း သုတ်ခြေတင်ခဲ့တော့၏။

'အေး . . . မင်းသိစေမပေါ့ကွာ'

သူ့ကြိမ်းဝါးသံကို ကြားခဲ့ရသေး၏။

*

အလိုလေး . . .

နောက်တစ်နေ့၌ ကျွန်တော့်ကို သူကြီးအိမ်က ဆင့်ခေါ် တော့သည်။ ဒေါ်ဂျမ်းဘုံကြီးက ရောက်နှင့်နေပြီ။ သူကြီးရှေ့မှောက် မှာ ဆေးပေါ့လိပ်ကြီးဖွာလို့။

• တရားလို၊ တရားခံ၊ တရားသူကြီး၊ အိမ်ဆင့်ဖျာပေါ်၌ သွေးယောက် ဖိုခဲလောက်ဆိုင် ထိုင်မိကြသောအခါတွင် သူကြီး . . .

'ကဲ . . . မောင်တက်ပု၊ မင်းဘယ်လို ထုချေမလဲ'

'ဘာကိုလဲ သူကြီးမင်းရဲ့'

'ဟောဒီ ဒေါ်ဂျမ်းဘုံက မင်းသူ့သမီးဖွတ်ကြီးကို ညအချိန်

တော် ကြိပါတယ်လို့ တိုင်ချက်ရှိတယ်'

'ကျွန်တော် မကြုံရပါဘူး'

'ကဲ . . . ဒေါ်ဂျမ်းဘုံ၊ ခင်ဗျာ ခွဲချက်ကိုတင်'

'ကျွန်မ တရားနိုးမှာ ဖွတ်ကြီးအိပ်ခန်းခေါင်းရင်းဘက်က သူ့သံလိုလိုကြားတာနဲ့ ဖွတ်ကြီးအိပ်ခန်းဘက် ထလာတော့ ဖွတ်ကြီး က ညက ဘုတ်အုပ်ဖတ်ရင်း မီးခွက်မမှတ်မိဘဲ ပိုးစိုးပက်စက်အိပ် တာတွေ့ရတယ်။ ခေါင်းရင်ပြတင်းပေါက်ကလဲ ပွင့်လို့၊ အဲဒီက မီးပြင်းလိပ်နဲ့ရတာနဲ့ 'အင်း. . . ကောင် တစ်ကောင်ကောင် ဘာချောင်းတာပဲ' ဆိုပြီး ကျွန်မမီးခွက်နဲ့ အောက်ဆင်းခဲ့တော့ သရက် ဆင်းအောက် အရောက်မှာသင်း သရက်ပင်ပေါ်က ဆင်းလာတာနဲ့ အိပ်ပင်ပါ တိုးနေတယ်။ သင်းအဖော်အောက်စောင့်ကတော့ ကျွန်မ ဆင်းပေါ်က ဆင်းလာတာမြင်တာနဲ့ သင်းကိုပြောပြီး တစ်ခါတည်း သွတ်ပြေးပါတယ်။ အဲဒီသရက်ပင်အကိုင်ကဆိုရင် ကျွန်မသမီး ဖွတ်ကြီးအိပ်တဲ့ အိပ်ခန်းကို ပြတင်းပေါက်ကလွယ်ကူစွာ ဆင်းနိုင်ပါ တယ်။ မယုံရင် သူကြီးမင်းလိုက်ကြည့်ပါ။ မဖြစ်ဘူး ခုညတော့ ဖွတ်ကြီးအခန်းပြောင်းအိပ်ခိုင်းမှပဲ'

သူကြီး 'ခင်ဗျားသမီး အခန်းပြောင်းအိပ်ခိုင်းတာ ဒီပြော နေစမ်းနဲ့၊ နေစမ်းပါဦး သရက်ပင်ပေါ်က ဆင်းလာတာ မောင် တက်ပုရယ်လို့ ခင်ဗျား ဘယ်နှယ်ကြောင့် အတပ်စွဲနိုင်သလဲ'

'ကျွန်မမှာ မီးပုံးနဲ့ မီးခွက်ပါပါတယ်။ သူ့မျက်နှာကို သေသေချာချာမြင်ရပါတယ်။ ကျွန်မသူနဲ့တောင် စကားပြောလိုက်ရ ခဲ့သေးတယ်'

သူကြီး . . . 'ဘာပြောလိုက်သလဲ'

သံတေး

‘မင်း ငါ့သမီးကို အတည်ယူကွာလို့ ဒီလို အချောင်ကြုံရတာ မလုပ်နဲ့လို့၊ အခုသူက ယူမယ်ဆိုလဲ ကိုယ့်သမီးနဲ့ သမက်ဖြစ်ပြီ။ တိုင်ချက်ကိုပြန်ရှုပ်သိမ်းပါတယ်။ ကျွန်မမှာလဲ ဒီသမီးတစ်ယောက် ရှိတာ သူ့အိုးအိမ်ချပြီးရင်ဖြင့် စိတ်အေးရပါပြီ၊ ခုတော့ သူ့နောင်ရေး တွေးတွေးပူနေရတာ သူ့ကြီးမင်းလဲ သိတဲ့အတိုင်းပဲ ဖွတ်ကြီးတာ ပေါတောတောပေမယ့် အင်မတန် သဘောကောင်းပါတယ်။ အလုပ် အကိုင်ဘက်က ဆိုရင်လဲ ရေအိုးနှစ်လုံးလောက် ဆင့်ရွက်ပြလိုက်ရင် မလား။ ကောက်ရိတ်တာများ ယောက်ျားကြီးတွေနဲ့ ရင်ပေါင်တန်း..’

သူကြီးနားငြီးကာ...

‘နေစမ်းပါဦး... ခင်ဗျားသမီး ခင်ဗျားချည်း ချီးမွမ်းမေး စမ်းပါနဲ့၊ ဒီကတစ်ဖက်လူ မေးပါရစေဦး’ ဆိုပြီး...

‘ဘယ်နှယ်သဘောရသလဲ မောင်ဇာကပု’

ကျွန်တော်က နဝေတိမ်တောင်နှင့်...

‘ဘာကိုလဲ သူကြီးမင်းရ’

‘ဖွတ်ကြီးကို ယူဖို့လေ’

‘ဟာ... ကြံကြံဖန်ဖန်ဗျာ’

‘ဘာကြံကြံဖန်ဖန်လဲ မင်းဒါဖြင့် ဒေါ်ဂျမ်းဘုံ ခွပ်စွဲချက် အတိုင်း အချောင်ကြံတာ သက်သက်ပေါ့’

‘ဟာ... ဘယ်လိုမှ မကြံရပါဘူးဗျာ’

‘နို့ မင်းညက အချိန်မတော် သရက်ပင်အပေါ်က ဆင်း အလာ သူနဲ့တွေ့နေတယ်ဆိုတာ ငြင်းနိုင်သလား’

‘မငြင်းနိုင်ပါဘူး၊ ကျွန်တော်ရှင်းရှင်းပဲ ဖွင့်ပြောတော့မယ် ခုမှဖြင့် မထူးတော့ဘူး’

ဘုရားပြန်

‘ဘာထူးတော့မလဲကွာ၊ ကွယ်မှ မကွယ်နိုင်တော့တာကိုး ဒီလိုချည်း ဘယ်နှစ်ခါရှိပြီလဲ’

‘ဟာ... နေစမ်းပါဦး သူကြီးမင်းရ ကျွန်တော် သရက်ပင် အပေါ်တက်တာက သူ့သမီးနဲ့ ဘာမှမဆိုင်ဘူးဗျို့၊ ပျားတက်ဖွပ်တာဗျ၊ နား... ပျား၊ ဟော ခုကျွန်တော်မျက်နှာကြည့်ဦး ညက ပျားထိုးလို့ ချောင်နေတာ’

အမှန်ပင် ကျွန်တော့် မျက်လုံးတစ်ဖက်ပိတ်၍ ပါးတစ်ခြမ်း ချောင်နေပါသည်။

ဒေါ်ဂျမ်းဘုံ... ‘ဒါမဟုတ်နိုင်ပါဘူး သူကြီးမင်း၊ သူ့လီစယ် အပါ၊ ကျွန်၊ သရက်ပင်မှာ ဘယ်တုန်းကမှ ပျားမစွဲခဲ့ပါဘူး၊ ပျားစွဲလို့ နိုင်ရင် ကျွန်မတို့ အရင်မြင်မှာပါ’

ကျွန်တော်... ‘ခင်ဗျားကြီး ကျွန်တော်တို့အိမ်မှာ ပျားအုံက သစ်ကိုင်းရိုးတောင် ရှိပါသေးတယ်’

သူကြီးမင်း... ‘ဟေ့... တရားခံနဲ့ တရားလိုက တစ်ယောက် တစ်ယောက် တိုက်ရိုက်မပြောရဘူးလေ၊ ငါ့ကိုတစ်ဆင့်ပြောရမယ်’ ဤမှ ကျွန်တော်က...

‘ဟုတ်ပါတယ် သူကြီးမင်း၊ ပျားအုံက သစ်ကိုင်းရိုးရှိပါသေး တယ်’

ဒေါ်ဂျမ်းဘုံ... ‘တခြားအပင်က သစ်ကိုင်းရိုးလဲ ဖြစ်နိုင်ပါ တယ်သူကြီးမင်း’

သူကြီး... ‘မောင်ဇာကပု ပျားအုံက သရက်ကိုင်းက ဘယ် ယောက်ကြီးသလဲ’

‘လက်မလောက်ရှိပါတယ်’

သီတာသံ

သီတာသံ

‘မင်းချိုးတော့ အငုတ်ကျန်ခဲ့ဦးမှာပေါ့’

‘ကျန်ခဲ့ပါတယ်’

‘ဒါဖြင့် ဒီအငုတ်တံ ဆက်ကြည့်ရမယ်’

ဤအခိုက်တွင် သူငယ်လေးတစ်ယောက် သူကြီးမင်းအား စာတစ်စောင်လာပေးသဖြင့် သူကြီးမင်းက သူပထမဖတ်ပြီးနောက် ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်ဘက် ခေါင်းပြန်မော့လိုက်ကာ...

‘အင်း... စုံထောက်ဦးဂန်ဂျားဆီက စာရောက်လာတယ် ဟုဆိုပြီး ဖတ်ပြ၏။’

သူကြီးမင်း ဤအမှုတွင် မရှင်းမရှင်းဖြစ်နေပါက ကျွန်တော် မျိုး စုံထောက်ပေးလိုပါသည်။ ပုံ ဂန်ဂျား။

သူကြီးသည် ဖတ်ပြပြီးနောက်...

‘အေး... အေး၊ ဒီလိုဆိုတော့ ငါအလုပ်သက်သာတယ်ပေါ့ကွာ၊ စုံထောက်ပစေ... စုံထောက်ပစေ... ကဲ... အမှုတို့ ဆိုင်းလိုက်တယ်၊ ပြန်ကြဦး၊ ပြန်ကြဦး’

ဒေါ်ဂျမ်းဘုံသည် ဦးဂန်ဂျားအား သေချင်းဆိုးကြီး၊ နှာခေါင်းကြီးကြီး၊ ကာလနာကြီး၊ မသာကြီး၊ ခွေးတိရစ္ဆာန်ကြီး စသည်တို့ ပါးစပ်က ဖျစ်တောက် ဖျစ်တောက်နှင့် ကောင်းချီးဩဘာပြုကာ သူကြီးအိပ်မှ ထွက်ခွာသွား၏။

ကျွန်တော်မူကား ညက ပျားစားရာတွင် ဦးဂန်ဂျားလည်း ပါသဖြင့် ဝမ်းသာ၏။ ဖြစ်ပျက်ပုံလည်း သူ့ကိုပြောပြီးဖြစ်၏။

*

၆

လာပါ၊ လာပါ မကြည်ရဲလို့၊

တကယ်စောင့်တဲ့အချိန်

မလွယ်ပေါက်နဲ့အိမ်၊

ဝင်တော်မူပါကလိန် ကလိန်၊

ကြိမ်ကြိမ် ကြည်ကြည်ပြောမယ်၊

ဘကြီးသားသဘောက၊

စောစောဝင်ကာ မချိန် မချိန်

မကြည်ကချစ်လျက်နဲ့၊

တယ် အ၊တဲ့ နဲ့တဲ့ ကလိန်၊

မစားနိုင်တပိန်ပိန်

မသောက်နိုင် တလိန်လိန်

ကိုကလိန် ဦးတော်ချလို့နဲ့၊

သံတေး

အနုပညာ

ကျွန်တော်တို့ ပုဆိုးလည်ပင်းရောက် အရွယ်တုန်းက သိ
ခေတ်စားခဲ့တဲ့ သီချင်းပေါ့၊ ဓာတ်ပြားရှိတော့ တစ်ပြည်လုံး ကထေး
လူကြီးဆိုကြတယ်၊ မူရင်းက အငြိမ့်မင်းသမီး ဗလကြည်။ တင်ထေး
ကာ၊ ရင်မေ့ကာ၊ ကြာနဲ့ ခရာနဲ့ ဆိုလိုက်တော့ ကာလသားတွေ
သွားရည်ကျသပေါ့။

‘ကိုကလိန်’ ဆိုတာက ဗလကြည်က သူ့ချစ်သူရည်းစား
ချစ်စနိုးခေါ်တာခင်ဗျ၊ ခုခေတ် ကလိမ်ပဲ၊ ဘာပဲ ညာပဲဆိုတာ
နိမ့်ချတဲ့စကား မဟုတ်ဘူးဗျ၊ သူ့ခေတ်နဲ့သူတော့ ‘လူရည်လည်
လူရည်တတ်’ လို့ခေါ်မှာ ထင်ပါဗျာ။

ဦးကလိန်ရေ၊

ယခုအချိန်မလေ၊

ပြုချိန် နုချိန်

ကိုကိုတို့ရဲ့၊

မောင်မောင်တို့ရဲ့၊

ဆိုတာတောင်၊

ရိုးသားလှသကွယ့်၊

မောသတော် ဦးကလိန် . . .

‘ကလိန်’ ဆိုတဲ့စကားဘယ်လောက် အသားပေးထားသလဲ
ဆိုတာ အဲသည် သီချင်းမှာပဲ သိနိုင်ပါတယ်။

အဲသည် အချိန်တုန်းက ကျွန်တော်မောင်တက်ပုတို့မှာ
‘မောင်ကလိန်’ လို့ ‘ကိုကလိန်’ လို့အခေါ်ခံချင်လိုက်တာလေ၊ နန့်နန့်
တက်လို့ အရွယ်မရောက်သေးတဲ့ အကောင်ဆိုတော့ အခေါ်မခံခဲ့
ပါဘူး၊ အဲ . . . ဦးကြီးဖြိုးတို့က သည်အခါမှာ လူပျိုကိုး လူကလည်

သူရည်သန် လူခန့်ထဲက အငြိမ့်စင်ထောင့်ကကြည့်ရင်း ဗလကြည်က
သူ့ဘက်မျက်စိလေးပစ်လိုက်ပြီး ‘ဦးကလိန်ရေ ယခု အချိန်လေ’ လို့
ဆိုလိုက်မှဖြင့် ဘသားချောကြီး သဘောကျလွန်လွန်းလို့ နောက်က
သူ့ရိုက်သွားတာတောင် မသိလိုက်ဘူးတဲ့။

စံဖဲအကြောင်းမပါရင်၊

ဒေါသနဲ့အပြစ်တင်၊

မေးရင်ဖြင့် ဘယ်မှာ၊

ဂျာနယ်တွင်၊

ဒီလိုပါ မာမီရယ်၊

သာစည်နယ်အတွင်း၊

ဘုန်းတော်ကြီး မယ်တော်ပျံတွင်၊

ကိုစံဖဲ၊ မောင်စံဖဲ၊

ပွဲကြည့်လာတာမြင်၊

မြန်မာပြည်မှာ ဈေးဦးပေါက် အင်္ဂလိပ်အစိုးရကို တောခိုပြီး
ဆိုးနေတဲ့၊ တောပုန်းကြီး စံဖဲသီချင်းပေါ့။ (ရွှေကြီးညိုလာရင် . . .
ခေါင်းပေါင်းစ ဘေးတင်၊ မေးရင်ဖြင့် လူပျိုဆိုသော သီချင်းအလိုက်
ကို ယူရေးခြင်းဖြစ်သော်လည်း ကိုစံဖဲကြီး တန်ခိုးကြောင့်သူမူရင်း
သီချင်းထက်ပင် ခေတ်စားပါသည်)

ခုနယ်ခါ ဆုငွေငါးထောင်၊

မကြုံဖူးပါဘူးမောင်၊

ဂုဏ်ထူးတဲ့မောင်၊

ဆရာစံ သမ္ဘာဉာဏ်၊

ဂဠုန်အပေါင်းဆောင်၊

သူပုန်ခေါင်းဆောင်၊

ဖမ်းနိုင်သူ ပြေရွာအတွင်းက၊

ချက်ချင်းယူလှည့်မောင်၊

ငါ့ထောင် . . . ငါ့ထောင် . . . ငါ့ထောင်၊

ကျွန်တော်သည် ဤသီချင်းခံ သီချင်းကြီးသုံးပုဒ်ကို တစ်လှည့်စီ ပလွေမှုတ်ကာ ရွာနွဲ့တွင် ကျကျဝေတော့လေသည်။ နေ့ရောမှုတ်ညရောမှုတ် အခေါက်ခေါက်အခါခါ မယားရှိနေတဲ့ ယောက္ခမကြီးအိမ်ရှေ့မှာ ပို၍လျှောက်၏။

ဘယ့်နှယ်လဲ 'လင်မယားကွဲတဲ့အခါမှာ တမိုင်မိုင် တတွေတွေလုပ်နေရင် မယားက အထင်သေးပြီး ငါဒီကောင်မျိုးပြန်လိုချင်ရင် ဘယ်အချိန်မဆို ရနိုင်တာပဲလို့ မာနတက်အေးစက်စက်နဲ့ ဝမ်းသာနေတတ်တယ်။ အဲ . . . ယောကျ်ားက ဝတ်ကောင်းစားလှနဲ့ ပျော်ရွှင်နေတာမြင်တော့ အူတိုစိတ်ထဲတစ်မျိုးပဲ၊ မခံချိမခံသာဖြစ်လာပြီး ဒီလင်ကို ပြန်မက်မောလာတယ်။ ဒီပြင် မိန်းမနဲ့ ယူသွားမှာ မနာလိုဖြစ်လာတယ်' လို့ ဦးကြီးဖြိုးက ဩဝါဒ ပေးသွားတာကိုး။

ဒါနဲ့ ကျွန်တော်မှာ မချီလို့ဖြစ်တဲ့သွား ရယ်နေတယ်ထင်ရအောင် ရှုပ်အကျီလျှော်ပြီးသားကလေးဝတ်၊ ပုဆိုးလတ်လတ်ကလေးစည်း၊ သဘက် ဖြူဖြူကလေး ခေါင်းပေါင်းပြီး စလေအညာက ပလွေဆရာလုပ်ရတော့တယ်။

'လာပါ . . . လာပါ . . . မကြည်ရဲ့' တစ်လှည့်၊ 'စံဖဲအကြောင်းမပါရင်' တစ်ကြိမ်၊ 'ဆရာစံ' တစ်ကျော့နဲ့ရွာတစ်ရပ်မှာ ဟိုးဟိုးကျော်သွားအောင် ညမောင်းလည်းမှုတ်၊ နေပူလည်းမှုတ်၊ မိုးရွာလည်း နီးရာအိမ် ခပ်သုတ်သုတ်ကလေးဝင်ပြီး မှုတ်၏။

သုံးရက်အကြာ သူကြီးအိမ်မှာ ဟိုမိန်းမကြီးနဲ့ အမှုဆိုင်တဲ့ ဆစ်နေးသာ တော်တော်ကြာလေး နားခဲ့တယ်။

ဤနေ့၌ သူကြီးမင်းက ကောက်ချက်ချလေသည်။

*

သားနဲ့ရည် ဒီစကြိုတ်၊ စုစပ်မြို့အပိုင်၊ လှည်းဝင်ရိုးပင်ရွာ စားပိုင် ဆေနတ်ကိုင် အမိန့်တော်ရ၊ လယ်ပျက်၊ နွားစားကျက်တစ်ခု အပိုင် စားရသော 'ငါသူကြီးမင်း' အမိန့်တော် ချမှတ်လိုက်သည်။

လှည်းဝင်ရိုးပင်ရွာ သိမ်ပျက်ထပ်ပြင် ဒကာမောင်ဖိုးအင်း၏ အား မောင်တက်ပုအား ၎င်းရွာနေ ဆန်ကွဲဖွဲ့နုသယ် မဂျမ်းဘုံကြီးက သူသမီးဖွတ်ကြီးကို ယင်းတက်ပုက ညအချိန်မတော် သန်းခေါင်ကျော်၌ အဆောင်နံရံနံ ကြံစည်သည်ဟု စွပ်စွဲသောအမှုတွင် ငါသူကြီးမင်း၏ အမိန့်တော်ရ ကျေးရွာစုံထောက်ကြီးဦးဂန်ဂျား၏ စုံထောက်ချက်မှာ . . .

(၁) မောင်တက်ပုက သရက်ပင်ပေါ်၌ ပျားတက်ဖွပ်တာမိဟု ထုချေသည်ကို ဂျမ်းပုံကြီးက အစဖျောက်ရန် လက်ကျန်သရက်တိုင်းငုတ် အရင်းက ထပ်ခုတ်ပြီး ရွံ့နှင့်သုတ်ထားကြောင်း မျက်မြင်သက်သေနှင့် ပြနိုင်၏။

(၂) ၎င်းသရက်တိုင်းကိုလည်း ရအောင်ရှာ၍ မောင်တက်ပု၏ ပျားအုံအကိုင်းတံနှင့် တစ်ကိုင်းတည်းဖြစ်ကြောင်း ပြနိုင်သည်။

(၃) စင်စစ်ဧကန် မောင်တက်ပုက သူသမီးဖွတ်ကြီးကို ဩချင်ရိုးမှန်လျှင် သရက်ပင်ပေါ်မှတစ်ဆင့် ကူးရန်မဟုတ်၊ ဖွတ်ကြီးခေါင်းရင်းက ဖွင့်ထားသော ပြတင်းပေါက်အောက်နှုတ်ခမ်းမှာ ခြေမှလက်လှမ်းမီသောကြောင့် တံခါးပေါင်ဆွဲ၍ ထရံခြေကန်ပြီး တက်ဖို့

အိမ်ထောင်

သာရှိကြောင်း၊ ငါသူကြီးမင်းကို နည်းပေးလမ်းအကြံပေးသလိုပင် ခေါ်ပြသဖြင့် ငါလည်းဝါသနာပါပါနှင့် လိုက်ကြည့်ရာ ဟုတ်နေ၏။

ထို့ကြောင့် ဂျမ်းဘုံကြီး၏ စွပ်စွဲချက်သည် မဟုတ်မမှန် သူ သမီးပေါတာကြီး အစွဲထုတ်ချင်၍ လုပ်ကြံကြောင်းထင်ရှားသည်။ မောင်တက်ပုတရားသေလွှတ်စေ။

မောင်တက်ပု ပျားခိုးဖွပ်ကြောင်းပေါ်သော်လည်း ဂျမ်းဘုံ ကြီးက သူ့သရက်ပင်တွင် ပျားမစွဲကြောင်းနှင့် လီစယ်လုပ်ကြံ၍ အစွဲ စွဲသောကြောင့် သူ့ပျားအုံဖိုးလဲ မပေးနဲ့တော့။ သို့သော် ဦးဂန်ဂျား စုံထောက်ခ ငါးမူးနဲ့ ငါတရားစီရင်ခ ခြောက်မူးကို မောင်တက်ပု ပေးစေ။

‘အင်း . . . သူကတောင် တစ်မူးပိုလိုက်သေး’

သို့သော် ဤတစ်ကျပ်တစ်မူးနှင့်ကိစ္စပြီးသွားတာပဲ။ ကျွန်တော် အဖို့ တော်လှပါပြီ။ နို့မဟုတ်လျှင် ဒီပေါတာမဖွတ်ကြီးကို ကျွန်တော် ယူရ၍ ကျွန်တော်မယားအလှ မငွေမြိုင်ကြီး လက်လွှတ်ရပေတော့ မည်။ မငွေမြိုင်ရယ် . . . မြိုင်ရယ် . . . ခုတော့ မျှော်လင့်ချက်ရှိသေး တယ် မှတ်လားကွယ်။

စုံထောက်ကြီး ဦးဂန်ဂျားပဲ အားကိုးရပေတော့မည်။ ယခု အမှု၌ သူ့စုံထောက်ပုံမှာ ကျွန်တော်၏ ပျားအုံလက်တံနှင့် သရက် ကိုင်းလက်ကျန် ဆက်ပြနိုင်မှ ပျားဖွပ်ကြောင်းမည်ရည်မည်ဖြစ်သော ကြောင့် ကျွန်တော်တို့ သူကြီးအိမ်နေချိန်၌ သူသည် ပျားအုံကိုင်း တံကိုယူ၍ ၎င်းသရက်ပင်ပေါ်သွားရောက်ဆက်ကြည့်ရာ ပထမ၌ သရက်ကိုင်းကျိုး အစအနရာမတွေ့သောကြောင့် သူ့နှုတ်ခမ်းစပ် မျက်လုံးကလေးပြုသွားချေသည်။

အိမ်ထောင်

နောက်စုံထောက်တို့၏ စူးစမ်းခြင်းဖြင့် သေသေချာချာ ဩဇာတော့မှ တစ်နေရာတွင် ရွံ့သုတ်ထားသည်ကိုတွေ့၍ အစပေါ် လေသည်။

သို့တိုင် မဂျမ်းဘုံ ဤမနက် သရက်ကိုင်းခုတ်ကြောင်း သက်သေပြနိုင်ရန်နှင့် ၎င်းသရက်ကိုင်းကို သူကြီးရှေ့ပြုဖို့က လိုနေပေ သေးသည်။

ပထမအချက်ကား မဂျမ်းဘုံအိမ် ခေါင်းရင်းဘက်က မွေးမြင့် ချည်ဘုံပေးပေးသော တရုတ်ကလေးနှင့် ညားသွားသည်ကို (သူလည်း ဤတရုတ်ကလေးအား သမက်ဖမ်းရန်မှန်းခွဲသောကြောင့်) နာလိုဖြစ်ကာ ‘ဒီတရုတ်မျက်မှေးလေးနွယ်တော်၊ ငါသမီးတော့ ကြောက်ဘူး၊ ဒီကျောက်ပေါက်မာနဲ့ဟာမှ ယူရသလား’ ဟု စကားဆို နှသောကြောင့် မဖွားမြင့်က ရန်ငြိုးထားသည်။ ထို့ကြောင့်မဖွားမြင့် က ဤမနက် မဂျမ်းဘုံကြီး သရက်ကိုင်းချိုးတာ မြင်ကြောင်းသက် သေလိုက်လေသည်။

ဒုတိယအချက်၌ကား ကျွန်တော်တို့ စုံထောက်ကြီးတော် တော်ပင် စွန့်စွန့်စားစားပြုလိုက်ရသည်။

မဂျမ်းဘုံခုတ်သော ၎င်းသရက်ကိုင်းမှာ သူတို့ထင်းစင်တွင် ချီရမည်ဟု တွက်ဆသည်။ ထင်းစင်မှာ အိမ်ခြေရင်းလက်တွင်ရှိ သည်။ ထင်းစင်နှင့်အိမ်အကြားမှာ မောင်းဆွဲရှိသည်။ မောင်းဦးသည် အိမ်ဘက်သို့လှည့်သည်။

ဦးဂန်ဂျားသည် ပေါတာမကြီးတော့ ဂရုစိုက်သည်မဟုတ်၍ ဒေါ်ဂျမ်းဘုံမရှိခိုက် အိမ်ခြေရင်းဘက် စောင်ရင်းအောက်မှ လေးဘက်ထောက် ဝင်ခဲ့သောအခါ၌ ဖွတ်ကြီးသည် ထင်းစင်ကို

သံတေး

ကျောခိုင်းကာ ဆန်ဖွပ်လျက်ရှိသည်။ ထင်းစင်မှာ ရင်ဘတ်လောက်သာမြင့်၍ အတန်းဖြစ်ရာ၊ ဦးဂန်ဂျားသည် ကုန်းကုန်း ကုန်းကုန်းနှင့် လျှောက်ကာ သရက်ကိုင်ကိုရှာလိုက်၊ တစ်ချက်တစ်ချက်၌ ဖွတ်ကြီး၏ အရိပ်အခြည်ကိုကြည့်လိုက် လုပ်နေ၏။

ဖွတ်ကြီးကား ထဘီရင်လျားနှင့် နိမ့်တုံမြင့်တုံသူတင်ပေး ဆုံကြီးနှင့်သာ မောင်းနှင်းနေသည်။ နောက်ကိုပြန်၍ လှည့်မကြည့်ချေ။

ထို့ကြောင့် နောက်ဆုံး၌ ဦးဂန်ဂျားသည် မိမိလိုချင်သော သရက်ကိုင်ကိုအောင်မြင်စွာရရှိလေသည်။ သို့သော် လူတို့၏လုပ်ငန်းတို့မှာ များသောအားဖြင့် အေးအေးဆေးဆေး မပြီးတတ်လေရကား မိမိလိုချင်သော ပစ္စည်းလက်ထဲရောက်မှပင် နောက်က ဒေါ်လွမ်းတုံကြီး၏ တစ်ဟုန်တည်းဆဲသံကိုကြားရ၍ ခွေးပြေး ပြေးပြီး ဝင်းခြံက သစ်ပင်ကြက်ဆူပင်တို့အကြားမှ နွားတိုးတိုး၍ထွက်ကာ သူကြီးအိမ်သို့ ကဆုန်စိုင်းခဲ့ရ၏။

သူနားသောတဆင်ခဲ့ရသည်များကား . . .

'ဟဲ့ . . . သေချင်းဆိုးကြီးရဲ့၊ နှာခေါင်းကျိုးကြီးရဲ့၊ ကာလနာကြီးရဲ့၊ နင်နဲ့ငါသမီးနဲ့ တန်သလားဟဲ့၊ အမဲရိုးနှယ် ဟင်းအိုးမှ အားမနာတော် . . . ဘုရင့်စားတော်ပွဲ ကျီးဝဲလို့ရမလားဟဲ့၊ နင်လိုကောင်က သဲကြီးလို့၊ မိကျေးတို့လို ခွေးပေးလို့ ဝက်မစားတဲ့ ဟာမကြီးတွေမှ ရမယ်မှတ်လိုက်ပါ။ ငါသမီးက အပျိုစစ် တစ်တစ်ရစ်ရစ်ကြီးဟဲ့။ ဘယ်နှယ်တော် . . . ကျုပ်သမီး နေကြတဲ့လူကကြို၊ ညကြတဲ့လူကကြနဲ့ ရန်များလှချေလား အရပ်ကတို့ရဲ့၊ ကျုပ်သမီးနားက ထစ်ဖဝါးခွာလို့မှ မဖြစ်တော့ပါလား၊ သမ္မာဒေဝနတ်ကောင်းနတ်မြတ်

အနုပညာ

နားက ကြည့်နေကြတော့မှာလား'

ရွာကျော်အောင် အော်လိုက်၏။ ဖွတ်ကြီးမူကား နားလေး ညှစ်၍ သူ့အမေအသံကို သဲ့သဲ့မျှသာ ကြားသဖြင့် ဆန်ပြာနေရာမှ ဆန်ကောခဏရပ်ကာ . . .

'အမေ . . . ဘာလဲ'

'ဟဲ့ . . . ညည်းကို နှာခေါင်းကျိုးက ဟိုထင်းပုံကွယ်က ချောင်းပြီး နောက်ကနေ ကြိနေတယ်၊ ညည်းဘာမှမသိဘူး၊ ညည်းကို ဆိုလူကြ၊ ဒီလူကြ ကြိနေကြပြီ၊ ညည်းသတိထား'

သို့သော် ဖွတ်ကြီးကား အေးစက်စက်ပင်။

'ကြိကြိတော် . . . ဒါက ကိုယ့်သဘောပါ။ ကိုယ်ပါမှ သူတို့ရောပါ' ဆိုပြီး ဆက်၍ပြာ၏။

မအေကား မနေသေးချေ။ သူကြီးအိမ်ချက်ချင်းသွားပြီး

'နှာခေါင်းကျိုး သက်ကျားအိုကြီးက သူ့သမီးပျိုအား နေ့ကြောင်တောင် နောက်ကနေကြိစည်နေတာ သူ့မျက်မြင်မိနေကြောင်း' တိုင်ကြားလေ၏။

ဤအချိန်၌ ဦးဂန်ဂျားမှာ သူကြီးအိမ် အရင်ရောက်နှင့်ကာ လက်ထဲတွင် ဟိုသရက်ကိုင်စပြနိုင်လို့သာပ၊ နို့မဟုတ်ခုကွ။

*

www.burmeseclassic.com

2

ဘယ့်နှယ်လဲ၊ ကျုပ်သည်တစ်လော သူကြီးအိမ်နဲ့တာစားနေပါလား။
အကြောင်းမှာ ဒေါ်လွမ်းဘုံကြီးနှင့် အမှုပြီး၍ နောက် တစ်
နေ့မှာပင် သူကြီးက အခေါ်လွှတ်လိုက်ပြန်သည်။ ဘာကိစ္စများ
ပါလိမ့်။

လာခေါ်သော ကောင်လေးအား 'အေး . . . လာခဲ့မယ်
ပြောလိုက်ဟေ့' မှာလိုက်ပြီးနောက်၊ မနေ့က အမှုနိုင်သဖြင့် ဝမ်းသာ
အားရနှင့် ညက တော်တော်ညဉ့်နက်အောင်ပင် ပလွေမှုတ်လိုက်
သောကြောင့် ပလွေက ပင့်ကူမှေးမှာပေါက်ကွဲသွားသဖြင့် နောက်ထပ်
အသစ်ရှာပြီး ပြန်ကပ်နေရသေးသည်။

ပြီးမှ ရွာတစ်ရိုး ဟိုးဟိုးကျော်အောင် မှုတ်ကာလာခဲ့သည်။

'စဲဖဲအကြောင်းမပါရင် ဒေါသနဲ့အပြစ်တင်'

'လာပါ . . . လာပါ . . . မကြည်ရဲ့လို့၊ တကယ်
စောင့်တဲ့အချိန်'

'ဆရာစံ . . . သမ္မာဉာဏ် . . .'

တစ်လှည့်စီ၊ တစ်ကျော့စီ၊ ဖွဲ့ကာ နွဲ့ကာ တီတီတာတာ။

ကြည်ရဲ့ သီချင်းမှာ အချစ်သီချင်း၊ ရည်းစားမျှော် သီချင်းကလေး
အား ပို၍ မှုတ်ကောင်းသည်။ ကျွန်တော်ငယ်မူပြန်လေသည်။
ရည်းစားထားချင်စိတ်ပင်ပေါ်လာသည်။

ဟင် . . . ရပ်ရွာလည်း ငါပလွေမှုတ်မှပဲ သာသာယာယာ
ညဉ့်ဝေဝေရွှိပါလေရော၊ ဟီး . . . ကိုယ့်မိန်းမနဲ့ ပြန်လည်သင့်
တော်လို့ ပလွေမှုတ်ရပ်လိုက်ရင်ဖြင့် သူတို့ဘာပြောကြမလဲ၊
အကြောက်လွတ်ကွာ၊ တက်ပုတော့ သူမိန်းမနဲ့ကွဲအောင် လုပ်ပေး
အောင် ဆိုစမှတ်ပြုကြတော့ထင်။

'မိန်းမနဲ့ ကွဲအောင်တော့ မလုပ်ကြပါနဲ့ဗျာ၊ ကြားချင်ရင်
မလုပ်အားတဲ့အခါ လျှောက်မှုတ်ဆို မှုတ်ပေးပါ့မယ်'

'မကြည်က ချစ်လျက်နဲ့

တယ်အတဲ့ နဲ့တဲ့ ကလိန်၊

မစားနိုင် တပိန်ပိန်၊ .

မသောက်နိုင် တလိမ်လိမ်

ကိုကလိန် ဦးတော်ချလို့နှိမ်'

သီချင်းက မဆုံးနိုင်သေးလို့ မှုတ်ကောင်းကောင်းနဲ့ သူကြီး
အိမ်ထဲရောက်တောင် မှုတ်နေရသေး၊ သူကြီးရှေ့ရောက်တော့မှပဲ

လွေခါးထိုးလိုက်ရင်း..

'ဘာကိစ္စတုန်း သူကြီးမင်းရ'

ကျွန်တော့်လက် ပလွေက မခွာရသေးပါ။

'ပေး . . . မင့်လက်ထဲက ပလွေ'

သီတာသံ

‘ဘာလဲ . . . သူကြီးမင်းက လက်သံစမ်းချင်လို့လား’
သို့သော် သူမပျက်နာခက်ထန်နေကာ . .

‘မဟုတ်ဘူးကွ၊ မင်းပလ္လေကို ငါ့အမိနဲ့နဲ့ သိမ်းတာ’
ဤမှ ကျွန်တော်မျက်နှာကလေးရှုံ့ကာ . .

‘ဟင် . . . ဘယ်နှယ်ကြောင့်လဲဗျာ၊ ရပ်ရွာအကျိုး’

‘အေး . . . ရပ်ရွာအကျိုး တစ်ရွာလုံး နားကန်းသေကြ
တော့မယ်၊ သောက်ဖြစ်ရဲ့အောင်လဲ မှတ်တတ်တာမဟုတ်ဘဲ
မှတ်လိုက်တဲ့ သီချင်းက ဂျာအေးသူအမေရိုက်’

‘ဟာ . . . သူကြီးမင်းရ၊ ဂျာအေး သူအမေရိုက်သီချင်း
ကျွန်တော်တစ်ခါမှ မမှတ်ပါဘူးဗျာ၊ သူကြီးမင်းနားကြားလွယ်
ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။ ကျွန်တော်မှတ်တဲ့သီချင်းက ‘လာပါ လာပါ
မကြည်ရဲ့’ ရယ် ‘စံဖဲအကြောင်းမပါရင်’ ရယ် ‘ဆရာစံရယ် . . .’

‘အေး ဒီသုံးပုဒ်ပဲ၊ ဂျာအေး သူအမေရိုက်မှတ်နေတာ
ပြောတာဟာ မှတ်လိုက်ဘာလဲ နေရောညနေရာ၊ နို့ပြီးမြဲချောအိမ်
စကားမပြောတတ်တဲ့ သာလီကာအော်တာလောက်မှ ပီတာမဟုတ်
ဘူး။ ဟောဒီမှာ အရပ်ကတိုင်စာလာတယ်၊ ရော့ နင်ဖတ်ကြည့်’

သူကြီးမင်းရှင့် . . . သူကြီးမင်းခင်ဗျား။

(အမယ် . . . ယောက်ျားရော၊ မိန်းမရော ပါ၊ပါလား)

ရွာထဲမှာ တက်ပုပလ္လေမှတ်တာ ၃ ရက်ရှိပါပြီ၊ ဒီသုံးရက်
အတွင်းမှာ နားပင်းတဲ့လူ ပင်း၊ ဖျားတဲ့လူ ဖျားဖြစ်ကုန်ကြပါပြီ၊ သူ
မနှိမ့်နင်းရင်ဖြင့် နောက်တစ်ရက်နှစ်ရက်အတွင်းမှာ ရွာပျက်ပါလိမ့်
မယ်။ လူတွေသေကြကျေကြပါလိမ့်မယ်။ တချို့ ရွာကထွက်ပြေး
လှည်းနွားပြင်ကြပါပြီ။ သူပလ္လေသံဟာ ကာလဝမ်းရောဂါထက်

သီတာသံ

သေကြောင်း၊ အောက်ပါလက်မှတ်ထိုးသူများက သူကြီးမင်းအား
သေလေးမြတ်စွာရှိခိုးအသနားခံ လျှောက်ကြားအပ်ပါသည်’

‘အင်း . . . လက်မှတ် ထိုးကြစဉ်လူတွေ အစိတ်လောက်
သောကွမကြီးနာမည်က ထိပ်ဆုံးကပါလား။

တယ် . . . ယောက္ခမမျက် ပြည်ပျက်၊ ဒါ သူလက်ချက်ပဲ၊
ရွာထဲကလူတွေဟာ ဒါလောက် ကျွဲပါးစောင်းတီး ဖြစ်ကြမယ်
မဟုတ်ပါဘူး။ သည်လောက်ကောင်းတဲ့ ဂီတ အရသာကို။ အေး . . .
ခင်တို့ငါတို့ကြပေကွာ၊ ငါက မမှတ်နဲ့ဆို မမှတ်ဘူးဟေ့၊ ရှင်းရှင်းပဲ။

သို့သော် ပလ္လေတော့ အဆုံးမခံနိုင်သေးပါ။ ထို့ကြောင့် . . .
‘သူကြီးမင်း မမှတ်နဲ့ဆို မမှတ်တော့ဘူးဗျာ၊ ပလ္လေတော့
နဲ့ပေးပါ’

‘ဘယ်ပေးနိုင်မလဲ၊ ငါ့အမိနဲ့နဲ့သိမ်းတာ ငါပိုင်တယ်’

‘ဟာ . . . ဒါလေး ဘယ်လောက်အဖိုးတန်မှာမို့လို့လဲဗျာ၊
ကျွန်တော့်ဟာ မဟုတ်လို့ပြန်တောင်းနေတာပါ။ ဦးကြီးဖြိုးသား
မဟုတ်ပလ္လေဗျ။ သူဟာပြန်မပေးရင် ဆူနေဦးမှာ’

‘နင်ဒါဖြင့် ပက်ဆံနဲ့ပြန်ရွေးလေ’

သူကြီးမှာ ပိုက်ဆံကို ပက်ဆံဟုခေါ်ကာ အင်မတန်မက်
သလေသည်။ တစ်မူး၊ တစ်ပဲ၊ တစ်ပြားကအစ ရသမျှယူ၏။

‘ဘယ်လောက်နဲ့ရွေးရမှာလဲ’

‘တစ်မတ်ပေး’

‘ဟာ . . . များဘူးလား သူကြီးမင်းရာ၊ သုံးပဲလုပ်ပါ’

‘ကဲ . . . ကဲ . . . ရှည်မနေနဲ့၊ သုံးပဲနှစ်ပြားထား’

‘ဟာ သုံးပဲတိတိပဲထားလိုက်ပါတော့ . . သူကြီးမင်းရာ၊

သောတာပန်

တခြားလူတွေမှလဲ မဟုတ်တာ'

ကျွန်တော်တို့ဆွေမျိုးနီးစပ်တော်ကြပါသည်။

'အေးလေ ငါမင်းအဖေမျက်နှာထောက်လို့ ဒီနှစ်ပြားလွှာ
တာကွ၊ နီးမို့ဝေးပါသေးရဲ့'

ပြော၍ရပ်မပေါ်တော့သဖြင့် ကျွန်တော့်အိတ်ထဲက ပိုက်ဆံ
ထုတ်ရပါတော့သည်။ သို့သော် အခက်အခဲတွေ့ရပြန်တော့သည်။
ဟောဒီအစိုးရ မတင်မကျလုပ်ပုံဗျာ။

'ကဲ . . . သူကြီးမင်း၊ ဟောဒီနောက်ပေါ်တဲငါးပြားစေ့ထဲ
သုံးပြားဆိုတော့ သူကြီးမင်းက တစ်ပြားပြန်အမ်းပါ'

'ငါ့မှာ တစ်ပြားမရှိဘူး၊ မင်းအနာ မခံချင်ရင် ကြေးပြားယူခဲ့'

'ဟာ . . . ခုနယ်ကြေးပြားကလဲ ဘယ်သွားရှာရမလဲ'

ကျွန်တော် အမှတ်မဲ့ပြောမိရာသူကြီးမင်း မျက်မာန်ရ
လျက်. . .

'ဟေး . . . ဟေး . . . တက်ပု . . . တက်ပု ။ မင်းငါ့အရှင်
သခင် ကျေးဇူးရှင် အစိုးရကိုထိပါးပုတ်ခတ်တဲ့စကား ပြောရသလား
နှင့်ငါအမှုလုပ်ပြီး ဒဏ်တပ်နိုင်တယ် . . . သိရဲ့လား'

ဤတွင် ကျွန်တော် မျက်လုံးမျက်ဆန်ဖြူးကာ . . .

'အမယ်လေး ကျွန်တော်မှာပါတယ်။ ကျွန်တော် တောင်းပန်
အသနားခံပါတယ် . . . သူကြီးမင်းရယ်။ အမှုလုပ်ပြီး ဒဏ်တပ်
မနေပါနဲ့ ဟောဒီငါးပြားစေ့က တစ်ပြားပိုတာလဲ သူကြီးမင်းမဲ
ယူလိုက်ပါတော့'

ကျွန်တော့်မှာ ပလွေကလေးကိုင်၍ ခပ်မှိုင့်မှိုင့် ပြန်ခဲ့ရပါ
တော့သည်။ ထပ်၍မမှုတ်ဝံ့တော့ပါ။ နောက်တစ်ခါမျက်နှာသဲကြားရင်

ညီတယ်ဆိုရင် ဒဏ်ချမယ်ဟု သူကြီးကပြောလိုက်ပါသေးသည်။

အင်မတန်ဒဏ်ချတော့ ဝါသနာပါတဲ့သူကြီးမင်း။

အင်း . . . ငြိမ်ဦးမှ၊ ငြိမ်ဦးမှ၊ ကိုယ့်ဇာတာနိမ့်တုန်။ ကြည့်စမ်း

အေးယားနဲ့လဲကွဲ၊ ငွေလဲ တော်တော်ကုန်ပြီ။ အရင်အမှုက တစ်ကျပ်

အင်မူး။ အခု တစ်မတ်နဲ့နှစ်ပြား။ အင်း သုံးပြားကျသွားတာပေါ့လေ။

အင်ပေါင်း တစ်ကျပ်သုံးမူးနဲ့ တစ်ပဲတောင်ရှိသွားပါပြီလား. . . ။

*

ကျွန်တော်သည် ဦးကြီးအကြံ မဟန်ကြောင်းပြောပြမည်ဟု ဦးကြီးဖြိုးအိမ်ဆီလာခဲ့ရာ ဦးကြီးဖြိုးမှာ ဧည့်သည်နှစ်ယောက်နှင့် ထိုင်နေသည်ကိုတွေ့ရပါသည်။

တစ်ယောက်က ကျွန်တော့်စုံထောက်ကြီးဦးဝန်ဂျား၊ နောက်တစ်ယောက်က ရွာစဉ်ထိလက်မှတ်လျှောက်ရောင်းတဲ့ ဦးဖက်ထုပ်ကြီး။

ထို့ကြောင့် ဦးကြီးဖြိုးက . . . ကျွန်တော့်ကိုလှမ်းမြင်လိုက်လျှင် မြင်လိုက်ချင်း. . .

‘ဟေ့ . . . တက်ကလေး အဆင်သင့်ပဲဟေ့၊ လာစမ်း၊ ဒီနေ့ ဦးဖက်ထုပ်ကြီးက သူ့ထိလက်မှတ်တစ်စောင် ရောင်းရရင် ထန်းရည်တစ်ကျပ်ဖိုး တိုက်မတဲ့ကွ၊ မင်းလဲ သောက်ရအောင်ထိုးကွာ’

ကျွန်တော်သူတို့ အနီးရောက်သောအခါ မျက်နှာ ချွံ့ချွံ့မဲ့မဲ့နှင့်. . .

‘ဟာ . . . မထိုးနိုင်ဘူး ဦးကြီးရာ၊ ကျွန်တော် ခုတစ်လော ခိုအိမ်အကုန်အကျများနေတယ်။ နို့ပြီး ခု အိတ်ထဲမှာလဲ ပိုက်ဆံနည်းနည်းနည်း’

‘အိတ်ထဲမရှိ အိမ်ပြန်ယူကွာ’
‘အိမ်မှာလဲမရှိဘူး ဦးကြီးရာ ပိုက်ဆံပြတ်နေတယ်။ မနက်က ခုထဲ ငါးပဲကလေးတောင်. . .’

ကျွန်တော့် စကားမဆုံးခင် . . .
‘ဟာ. . . မင့်ပိုက်ဆံပြတ်နေရင် ဝမ်းစာစပါးထဲက တစ်တင်း သောက်ရောင်းကွာ၊ ဒီလိုကြုံကြုံဖန်ဖန်ထိုးရတဲ့ ထိလက်မှတ်မျိုးက သက်တတ်တယ်ဟ’

ကျွန်တော် ဦးကြီးစကားနှင့် စိတ်ပါသလို ဖြစ်မိကာ . . .
‘ခုချက်ချင်း စပါးက ဘယ်မှာရောင်းရမလဲ’
‘အမယ်လေး . . . ဟောဒီအနား ဆန်သည်မတွေ အပုံ ကွာ’
‘အခု ဆိုပြီးသူ့အိမ်ခေါင်းရင်းဘက်က အိမ်တွင် အိမ်ရှေ့၌ စပါးအလှမ်းနေသော မိန်းမကိုလှမ်း၍ . . .’

‘ဟေ့ . . . ဖွားသက်’
ပုဆိုးခေါင်းပေါင်းကြီးနှင့် စပါးမွေနေရ၍ မျက်နှာမမော့အားဘဲ . . .

‘တော’
‘နင် စပါးတစ်တင်းလောက်ဝယ်မလား’
‘ခုတော့ မဝယ်နိုင်သေးဘူးတော်ရေ၊ ကျွန်မတို့က တစ်တင်း ခုတစ်တင်းဝယ်နိုင်တာ၊ ပိုက်ဆံက လက်ထဲနှစ်တင်းရင်းဖို့ရှိတာ ဆိုတာတည်း’

‘လျှော့ဈေးနဲ့ရောင်းမယ်ဟယ်၊ တို့က အခုအသုံးလိုလို့
ဤတွင်မှ မဖွားသက် ခေါင်းမော်ကာ..’

‘ဘယ်လောက်နဲ့ ရောင်းမလဲ’

‘သုံးကျပ်ပဲတင်း’

‘အမယ်လေး... ဒါကျွန်မတို့ လျှောက်ဝယ်နေတဲ့နေရာ
တော်၊ ဘယ်မှာလျှော့လို့တုန်း’

‘ဒါဖြင့် မူးတင်းထားမယ်ဟာ... ယူ’

‘ဒီတစ်ပဲသက်သာတာနဲ့တော့ ယူနိုင်သေးဘူးတော်၊ အ
ပိုက်ဆံက ကျွန်မလက်ထဲရှိတာမဟုတ်ဘူး။ အမေရယ် အဖေမေ
တဲ့နေ့မှာ ဘုန်းကြီးငါးပါးလောက်ဆွမ်းကျွေးမယ်လို့ ကတ်သီးတစ်
သတ်စုထားတဲ့ ပိုက်ဆံကလေးထဲက အကျိုးအကြောင်း ပြောပြ
ချေးရမှာ၊ အဲဒါ သုံးပဲတင်းရရင်တော့ ယူမယ်တော်’

ဤတွင် စုံထောက်ကြီးက ကြားဝင်၍...

‘အမယ်နေး ဖွားတက်ကယ်၊ နင်နို့လို ဂျပားတတင်းထုန်း
နားမူးညတ်နေတဲ့ဟာက ဒီပိုက်ချန်ကလေး တမူးတပဲကြောနေရတော
လားဟာ’

မဖွားသက်ကလည်း မခေ...

‘ပြောရတယ် ကိုဂန်ဂျားကြီးရေ၊ ကျွန်မတို့ စပါးတစ်တင်း
ဆန်ဖြစ်အောင် လုပ်လိုက်ရတာလဲကြည့်ဦး၊ မနက်နေထွက် ကတည်း
က နေလုန်း၊ ညနေစောင်းမှ ကြိတ်ထိုး၊ ညမှာဆန်ဖွပ်၊ အဲ... ဆန်ပြ
တော့မှလဲ မနက်လေးလေးပင်ပင်ကြီးရွက်ပြီး လျှောက်ရောင်းရတော
တယ်၊ ကျွန်မတို့အလုပ်က ရှင်အလုပ်လို ပိုက်ဆံရလွယ်တာ မဟုတ်
ဘူးတော်ရေ၊ ရှင်ကတော့ အမှုတစ်ခု စုံထောက်လိုက် ရတယ်ဆိုရင်

‘ပိုက်ဆံငါးမူးမျိုး ခြောက်မူးမျိုး ဘက်ခနဲရတာတော့’

ဦးဖက်ထုပ်ကြီးကလည်း ကြားဝင်ပြန်ကာ..

‘အေးလေ... ဒါက အလုပ်ကြမ်းနဲ့ ဉာဏ်စခန်းဆိုတော့
အဲ ဘယ်တူမလဲဟယ်’

ဦးကြီးဖြိုးက ကျွန်တော့်ကိုကြည့်ကာ...

‘ဘယ်နှယ်လဲကွာ တက်ကလေး၊ တစ်မူးတည်းကွာတာ
ဆိုယ်အသုံးလိုတုန်းပဲ ရောင်းလိုက်ကွာ’

ကျွန်တော်က လူကြီးစကားမပယ်ရှားလို၍ ခေါင်းညိတ်
လိုက်သည်၌ တစ်ဖက်အိမ်သို့လွှမ်းကာ..

‘ဟေ့... ဖွားသက်၊ ယူဟယ်ပိုက်ဆံတော့ ခုပေး၊ စပါး
တော့ဟော့ဒီတက်ပုအိမ်မှာ.. နင်ကြိုက်တဲ့အချိန်မှာ ခြင်ပေးမယ်’

‘အင်း... အမေတောင် ဘယ်လိုက်ရှာရပါ၊ ဒေါ်သာလီတို့
ခြံထဲများပြောင်းကူစိုက်ရအောင် သွားလားမသိဘူး၊ ကျွန်မလိုက်
ဆွဲချေမယ်၊ ဟော့ဒီစပါးဖျာကြက်လာတာ မြင်ရင်တစ်ဆိတ် မောင်း
လိုက်ပါတော်’

မဖွားသက်တို့သားအမိမှာ မအေမုဆိုးမ၊ သမီးမုဆိုးမ
အိမ်တွင် ကိုးမောင်း၊ ကြက်နှင်ခိုင်းဖို့မှ ကလေးမြေးငယ် အခြွေအရံ
မျိုး သမီးက မအေအိုကြီးကိုနေရာသိ၌ ကြိတ်ထိုးမောင်းထောင်ဖြင့်
ဆန်ရောင်း၍ လုပ်ကျွေးရသည်။ မိုးတွင်းမှာ သူများလယ်တွင်
ကောက်စိုက်မြက်နုတ် အလုပ်ငှားရသည်။ ဆောင်းအခါမှာ ကောက်
ခိုက်ရသည်။ စပါးရွက်ရသည်။

အမယ်ကြီးကားမည်မည်ရရ ဘာမှ မလုပ်နိုင်တော့။ သူ့အိမ်
နောက်ဖေးက နန္ဒင်းတက်ပေါ်လျှင်တော့ တူးပြီး အမှုန့်ထောင်း၍

သံကဏ္ဍ

ရွက်ရောင်းနိုင်သေးသည်။ အခြားအချိန်မျိုးဆိုလျှင်ကား ထမင်းတစ်
နပ်များ အလကားစားရအောင် အခုနဲ့မဖွားသက်ပြောသည့်အတိုင်း
ဒေါ်သာလိတို့လိုနည်းနည်းပါးပါး ချောင်ချောင်လည်လည်ရှိသေး
အိမ်မျိုးတို့၌ ပြောင်းစိုက်လို၊ ပေါင်းသင်လို မိမိတတ်နိုင်သမျှ အသစ်
အညီကိုပေးရရှာ၏။ ကြီးကြီးမားမား သားလူပျိုတစ်ယောက် ရှိခဲ့
ရွာကိုလူဆိုးများဝင်စဉ်၌ ကျေးရွာကာကွယ်သည့်ဘက်မှ အသစ်
လိုက်ရသည်။

အမယ်ကြီး၏ မူးစု ပဲစုပိုက်ဆံကလေးဖြစ်၍ မဖွားသက်
ကတော်တော်နှုတ်ရဟန်တူသည်။ ထမင်းအိုးတစ်လုံးချက်လောက်
ကြာမှ ကျွန်တော်တို့ရ၏။

ပိုက်ဆံတို့မည်သည် လူ၏ခိုင်းစေရာဖြစ်လေရာ မကြာမီ
အဘွားအိုကြီး၏ ဘုန်းကြီးဆွမ်းကျွေးရန်သည် ကျွန်တော်တို့အိတ်ထဲ
ထန်းရည်ဖိုး အရက်ဖိုးဖြစ်လေ၏။ ဤပိုက်ဆံသည်လျှင် တစ်ကြိမ်
သောအခါ လူသတ်မှု မဖြစ်ခဲ့ဘူးဟု အသူပြောနိုင်အံ့နည်း။

‘ရောဟေ့ . . . တက်ကလေး၊ သုံးကျပ်သုံးပဲတင်းပဲ၊ ထို
ဖက်ထုပ်ကြီးက ထိစာအုပ်ထုတ်လျာ’

ဦးကြီးဖြိုးက အော်ဒါပေး၏။

ဦးဖက်ထုပ်က အိတ်ထဲမှ တစ်အုပ်ထုတ်၍ . . .

‘ရောဟေ့ . . . တက်ပု၊ ဟောဒီတစ်အုပ်က နောက်ဆုံး
အရွက်၊ ဒါမျိုးက ပေါက်တတ်တယ်၊ မြို့ကလူတွေက ဒါကိုလက်စွမ်း
လို့ ခေါ်ကြတာပဲကွ၊ ငါတော့ ဘာမှန်းမသိဘူး၊ နံပါတ်ကလဲ အဆန်
ကလေးဟေ့၊ ၁-၇၅၇၅၇၅ တဲ့၊ ၇၅ သုံးခုကွ၊ လုပ်ကီးနှမ်းပတ်ပေါ့’

ဦးကြီးဖြိုးက ဖောက်၍ . . .

ဘုန်းကြီးရန်

‘ခင်ဗျားပြောတာရွံ့စရာကြီးဗျ’

‘ဟ . . . ဖြိုးကြီးရ၊ ဒါမြို့က အင်္ဂလိပ်စာတတ်တဲ့လူတွေ
ခေါ်တာကွ၊ ကျက်သရေရှိတဲ့စကားတဲ့၊ ကဲ . . . ရော၊ အတိတ်နေရပ်
ငြိမ်းဟာမင်းရေးမလား၊ ငါရေးပေးရမလား’

‘ကျွန်တော့်ဟာ ကျွန်တော်ရေးမှာပေါ့’ ဆိုပြီး သူ့ဆီက
မောင်တိန်စုတ်ကိုယူလိုက်ကာ ‘ဟင် . . . ခင်ဗျားဟာမင်းရှိရလားဗျ’

‘ရှိပါတယ်ကွ၊ ဒါ . . . ဒါ၊ အေး . . . ထွက်လာပြီ၊ ရေးတော့’

ချစ်မယားကို ပြန်ပေါင်းထုပ်ရန်

မောင်တက်ပု

လှည်းဝင်ရိုးပင်ရွာ

စုစပ်မြို့အပိုင်

ဦးကြီးဖြိုးသည် ကျွန်တော်ရေးတာကိုကြည့်ပြီး . .

‘ဟာ . . . ငါတူက မယားကို ဒါလောက်ပဲ အစွဲအလမ်း

ကြီးတာဟေ့’

‘စွဲလမ်းရမယ်ဦးကြီး၊ သူပဲကောင်းကျိုးပေးတာ’

‘အေး . . . အေး . . . ထိပေါက်ပြီး ပြန်ပေါင်းထုတ်နိုင်ရုံမက

ကြက်ပေါင်ကျော်ကလေးနဲ့လဲ တွဲဖက်လို့ မြည်းနိုင်ပါစေကွယ်၊ ကဲ . .

ဦးဖက်ထုပ်ခင်ဗျာစကားအတိုင်းတစ်ကျပ်ပေး၊ ရော . . . ဖင်ကြားကြီး

ဘိုးခိုအိမ်သွား၊ တစ်ကျပ်ဖိုးဆွဲချေဟေ့’

ကျွန်တော်တို့ စုံထောက်ကြီးမှာ ဤနေရာမျိုးတွင်လည်း

ဖင်ပေါလှ၏။ ခင်ဗျားတို့ မြို့စုံထောက်ကြီး ဦးစံရှားကား ဒါမျိုး

ခိုင်းစေလို့မှ ရပါမလား။

ဦးကြီးဖြိုးကဝင်းဝရောက်သွားသော ဦးဂန်ဂျားကိုလှမ်း၍

သိက္ခာ

မှာလိုက်သေး၏။

‘ဟေ့ . . . ဖင်ကြားကြီး ခိုကြီးကိုတစ်ကျပ်ဖိုး ငါးလုံးရအောင် ပြောယူခဲ့တာ’

ဦးဂန်ဂျားမှာ လက်တစ်ခြမ်းနှင့် ခြေတစ်ဖက်မသန်ရကား စောင်းငန်းစောင်းငန်း၊ စိုက်ထိုးစိုက်ထိုးနှင့် အရှိန်နှင့် လိမ့်ရသည် ဖြစ်၍ သာမန်လူတို့ထက် ခရီးသွားမြန်၏။

မကြာမီ ကျည်တောက်ကြီးဆွဲ၍ ပြန်ရောက်လာ၏။ ဦးကြီးဖြူက ဆီး၍ . . .

‘ငါးလုံး ရခဲ့ရဲ့လားကွ’

‘ရခဲ့တယ်၊ ကိုရင်ချိုးကဆိုလို့ ပေးလိုက်တာတဲ့၊ ဒီကြင်နဲ့ဆို နေးလုံးနှုန်းပဲတဲ့’

‘အေးကွာ၊ ခိုကြီးက ငါ့ဆိုရင်ခင်ပါတယ်’ ဆိုပြီး . . .

‘ဟာ . . . ဖင်ကြားကြီးရ၊ အုန်းမှန်ခွက်ပါခဲ့ရဲ့လား၊ ငါမေ့လို့ မမှာလိုက်မိဘူး’

‘မှာတရာ မနီပါဘူး ကိုရင်ချိုးရာ၊ ဒါညှိုးကို အနီနီတိပါတယ် ဟုဆိုပြီးသွေးခါးပိုက်ထောင်မှ အုန်းမှန်ခွက်ကိုထုတ်၏။

‘အေး . . . စုံထောက်ဆိုတာ အဲလိုသေချာစေ့စပ်မှပေါ့ကွာ၊ ထန်းရည်ဆိုတာ အုန်းမှန်ခွက်နဲ့မှ ကောင်းတယ်၊ တချို့နားမလည်တဲ့လူတွေက ငါတွေပြီးရယ်ချင်သေးတယ်။ တစ်ခါ ပန်းမောင်အိမ်ကို မြို့ကလူတွေလာတော့ ထန်းရည်ဝယ်တိုက်တာကိုးကွ၊ ပန်းမောင်ဆိုတဲ့ကောင်က အသောက်အစားဆို ဘာမှနားလည်တဲ့အကောင် မှတ်ဘူး၊ စကားပြောရင်း ပထမဆုံးခွက်ငဲ့လိုက်ပြီး ‘ရှေ့ . . . ဦးဖက်ထုပ်က ကျုပ်တို့အထဲမှာ အကြီးဆုံး အရင်နှိပ်လိုက်’ ဟု ခွက်ကမ်းပြီးမှ

အဲဒါ . . . ထန်းရည်ဆိုတယ်ကွ၊ အိမ်ရောက်တော့ တကတည်း နံနိုင့်ထဲကို ပိတ်ပါးနဲ့ အထပ်ထပ် စစ်ထည့်ပြီးမှ ဖန်ခွက်နဲ့ တိုက်တာကိုးကွ၊ သူကတော့ မြို့သားတွေရယ်ဆိုပြီး သန့်သန့်ပြန်ပြန်ဖြစ်အောင် ကြိုးကြိုးပမ်းပမ်းပြုစုရှာတာပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ ထန်းရည်မှာတော့ သူ့အိတ်ပါးနဲ့ အထပ်ထပ်စစ်တာကြောင့် အထဲ အမှုန်အနှစ်တွေ မရှိတော့ဘူး၊ ဖန်ခိုင့်ထဲ ဖန်ခွက်ထဲမှာ ထုံးရေ လိုကြည်လို့ဘာမှ ထန်းရည်ရဲ့ သဘာဝသတ္တိမရှိတော့ဘူး။ အနံ့ပဲရှိ တော့တာပေါ့လကွာ၊ ရော . . . တက်ကလေး မင့်အလှည့်’

ကျွန်တော်က မယူသေးဘဲ . . .

‘နေပါဦး . . . ဦးကြီးရ၊ ဦးဖက်ထုပ်ပြီးရင် ဦးကြီးက အသတ်အကြီးဆုံးမဟုတ်လား’

‘ဟ . . . ခွက်ကိုက်တဲ့သူက ဘယ်လောက်ပဲကြီးကြီး နောက်ဆုံးမှသောက်ရတယ်။ ပထမဦးဆုံးတစ်ခွက်သာ အသက်ကြီးဆုံးလူရွေးရတယ်။ နောက်ခွက်တွေကတော့ အငယ်အကြီး မထားတော့ဘဲ လူအစဉ်အတိုင်း လှည့်ရတယ်။ ဒါအသောစစ်သမား စည်းမျဉ်းကိုးကွ၊ မှတ်ထား၊ ခွက်ကိုက်တဲ့ လူမှာလဲ အင်မတန်သတိထားရတယ်။ ခွက်ကျော်မပေးရဘူး။ နောက်ဆုံး အပတ်ကျရင် အားလုံး သွားအောင် အမှန်းအဆနဲ့ ငဲ့တတ်ရတယ်၊ မသကာ ကိုယ်အင်္ဂါခံဆင်ခံလိုက်ရတယ်’

ကျွန်တော်သောက်ပြီးသောအခါ၌ ဦးဂန်ဂျားအတွက် ငဲ့ရင်း . . .

ထန်းရည်မှာ ဟော့ဒီလို အမြှုပ်ရှိတယ်ကွ၊ အမှုန်အနှစ်တွေရှိတယ်ကွ၊ ဖျားကောင်တွေ ပုရွက်ကောင်တွေရှိတယ်ကွ၊ ဒါဆို

သံတူ

ပိတ်ပါးနဲ့ စစ်မပစ်ရဘူး။ အမြှုပ်နဲ့ ပျားပုရွက်ကောင်တွေကို ပါးစပ်နဲ့
မှုတ်သောက်နိုင်ရမယ်။ ဒါကြောင့် အုန်းမှုတ်ခွက် နှုတ်ခမ်း ကျယ်
ကျယ်ဟာ ထန်းရည်သောက်ဖို့ရာ အကောင်းဆုံးလို့ပြောတာပေါ့ကွ။

ဦးဂန်ဂျားသောက်ပြီး ပါးစပ်မှ ခွက်ချွတ်သောအခါ၌...

'ဘယ်နှယ်လဲဟေ့၊ ဖင်ကြားကြီးကောင်းရဲ့လား'

ဦးဂန်ဂျားက နှုတ်ခမ်းပါးနားလျက်ရင်း ဟေ့ခနဲ လေတက်
လိုက်ပြီး...

'ဟာ... တောင်းတယ်၊ တိတ်တောင်းတာပဲ'

'အပေါ့ကောင်းလား၊ အလေးကောင်းလားကွ'

'ကိုရင်ချိုး တောက်ကြည့်လေ'

'ဦးကြီးဖြိုး တစ်ခွက်မော့လိုက်ပြီး ပါးစပ်မြို့လျက်...

'အင်း... သီးရင့်ဖြတ်စပဲကွ အပေါ့ကောင်း၊ မောင်ခိုက်
ထန်းကိုင် ချိုးခံကောင်းတော့ ဒီဖြတ်စရေမှာပဲ အချို့ဇာတ် အချဉ်
ဓာတ်မပါဘဲ ပေါ့ခါးပြီး မွန်နေတယ်။ အင်း... ဒါမျိုးမှ မူးတယ်ကွ။
ဟော့ဒီ ထန်းစပြတ်စမှာ ထန်းကိုင်ချိုးခံမတတ်ရင် ချဉ်ရင်လဲ
ချဉ်သကွ၊ ချိုရင်လဲ ချိုလေးနေသကွ၊ ချဉ်ရင် ဝမ်းသက်သကွ၊ ချိုလေး
နေရင် မိန်းမကြိုက်၊ ရဟန်းကြီးကြိုက်ပေါ့ကွာ၊ ဒါပေမယ့် ရင်ကယ်
တတ်တယ်၊ ကဲရော့ဦးဖက်ထုပ်'

ဦးဖက်ထုပ်သည် မသောက်သေးဘဲ ခွက်ကို သူ့ရှေ့ယူချ
ပြီး...

'ဖြည်းဖြည်းလကွာ၊ ဇိမ်လေးနဲ့ လုပ်မှပေါ့'

'ကျုပ် နားလည်ပါတယ်။ ဒီနှစ်ပတ်တော့ သွက်သွက်ကလေး
လှည့်လိုက်ဦးမှပေါ့ဗျ၊ နည်းနည်း ရီတီတီကလေးရှိမှ စကားစမြည်

အုန်းမှုတ်

အုန်းရင်း ဇိမ်ယူရတာပေါ့၊ ဟော့ နှေးရမယ့်အပတ်ကျတော့ ခင်ဗျာကို
ကျွန်တော်က လက်ထဲအရောက်မပေးဘူး၊ ဟော့ဒီရှေ့မှာ ချထား
ဦးတယ်။ ခင်ဗျားသောက်ချင်တဲ့ အချိန်ကျမှကောက် သောက်၊ ကဲ
... ခုတော့ အမြန်ပဲကြိတ်လိုက်ဦး'

ဦးဖက်ထုပ်ကြီး မော့နေရသောအချိန်၌ ဦးကြီးဖြိုးက

ကျွန်တော့်ကြည့်၍...

'ဟေ့... တက်ကလေး၊ မင်းကတော့ အမြည်းစားချင်
ဦးမယ်၊ သွားကွာ မီးဖိုထဲမှာ မနေ့က ဝက်သားကျန်ကလေးရှိတယ်'

'အရိုးချစ်စုရဲ့လား'

'မရှိဘူးကွ အကုန်သာခပ်ခဲ၊ ဟော့ဒီ ဦးဖက်ထုပ်ကြီးတို့လဲ
ဖြည်းရအောင်'

လေးငါးတုံးမျှရှိသည်။ ကျွန်တော် အကုန်လုံးခပ်ခဲ၍
အုန်းရင်းထဲရောက်သောအခါ၌ ဦးဖက်ထုပ်က...

'ထန်းရည်နဲ့ဝက်သား ဝမ်းမသွားဘူးလားကွ'

ဦးကြီးဖြိုးက ကျွန်တော့်ကို ထန်းရည်ခွက်ပေးပြီး...

'ဟာ... နည်းနည်းပါးပါးကိစ္စမရှိပါဘူး၊ များရင်သာ

ကောင်းတာ၊ ဆိုးတာက ပေရေနှံဝက်သားဗျ၊ အဲဒါများဘယ်တော့မှ
တွဲဖက်လို့ မသုံးလေနဲ့၊ ဝမ်းသွားလို့ တုံးလုံးဖြစ်သွားမယ်သာ မှတ်ထား'

ကျွန်တော်အပြီး၌ ဦးဂန်ဂျားသို့ ခွက်လှမ်းရင်း...

'ရော့ဟေ့... ဖင်ကြားကြီး' ဆိုပြီးနောက် စကားအဆင်
သင့်တုန်း ပေရေနှံဝက်ဟာ ဘယ်လောက်မတည့်သလဲဆိုတာ ပြောရ

ဦးမယ်၊ တစ်ခါက အခုကျပန်ခေတ်က သေသွားတဲ့ ဖိုးသင်း ကလေး
ပေါ့ကွာ၊ သူ့အိမ်နောက်ဖေးက ပေပင်ကြီးအဖူးမှာ အရေတက် ခံတာ

သံတူ

ကုမ္ပဏီ

ညှပ်ချက်ကလဲမိတော့ ထွက်လိုက်တာဟေ့ အောက်ကို စဉ်အိုး ကြီး
ရေခယောက်နဲ့ (ရေတံလျှောက်) သွယ်ချရတယ်။ တစ်နေ့
ရေအိုးခန့်ဆယ်လေးငါးလုံးရတယ်။ အဲဒါရွာမှာတော့ ပေရေထဲ
တည်သောက်မယ်လို့ မရှိဘူး။ သူမြို့က ကုမ္ပဏီကိုသွားသွား သွင်း
တယ်။ အဲဒီတုန်းက ထန်းရည်ကိုအင်္ဂလိပ်ပိုက်ဆံနဲ့ တစ်မတ်
ခြောက်လုံးသွင်းရတဲ့ အချိန်မှာသူ ပေရေဟာ ဆယ်လုံး သွင်းရတယ်
ဘုံဆိုင်ကတော့ ထန်းရည်နဲ့ရောရောင်းတာပေါ့ကွာ'

ဦးကြီးသည် သူ့ခွက်လှည့် မော့သောက်လိုက်ပြီးနောက်
ဦးဖက်ထုပ်အတွက် ငဲ့၍ရှေ့မှာချလိုက်ပြီး...

'အဲဒါ တစ်နေ့တော့ ဖိုးသင်းကလေးဟာ ကုမ္ပဏီက ငွေထုတ်
ခဲ့ပြီး ပေရေပုံးအခွံတွေ ထမ်းပြန်အလာ လမ်းမှာ သူ့အသိအိမ်က
ဝက်လေးနှစ်ကောင် ဈေးအဆင်သင့်တာနဲ့ မွေးဖွဲ့ဝယ်တယ်။ ဝယ်ပြီး
အိမ်သယ်ဖို့က သူ့ပေရေပုံးကြီးတွေက စက်ဆီပုံးကြီးတွေ၊ ရေနံဆီပုံး
ကြီးထက်လဲ ကြီးတယ်။ ကျယ်လဲကျယ်တယ်။ ဝက်ကလေး ဗာစ်
ကောင်စီ ချောင်ချောင်ချိချိနဲ့နေနိုင်တာကိုး။ ဒါနဲ့ သူ ရှေ့တစ်ကောင်
နောက်တစ်ကောင် အဆင်သင့်ပဲဟဆိုပြီး ထည့်ထမ်းခဲ့တယ်။ အိမ်
ရောက်တော့ ဝက်ကလေးတွေ အသက်မရှိတော့ဘူး။

ဦးကြီးဖြိုးသည် ခေတ္တစကားရပ်၍ ဆေးပေါလိပ်မီးညှိကာ
နှစ်ဖွာ သုံးဖွာ ဖွာလိုက်ပြီးမှ ...

'အဲဒီဝက်ကလေးတွေ အသက်မရှိတာက ဘာမှအံ့ဩစရာ
မဟုတ်သေးဘူး။ ပေရေနဲ့ကြောင့်လည်းကောင်း၊ အသက်ရှူကျပ်လို့
လည်းကောင်း သေတယ်ပြောနိုင်သေးတယ်။ အဲ... ထူးဆန်းတာက
တကတည်းဝက်ကလေးတွေ အသားဟာ ကိုင်လို့မရတော့ဘူး။

ခါတည်း နူးညံ့အိမ်ပြီး လက်နဲ့ထိလိုက်တာနဲ့ ပဲ့ပဲ့ကျကုန်တယ်'
သောတရှင်/အားလုံးပင် အံ့ဩကြရသည်။ ပြီးမှ ဦးကြီးဦး
ဆက်ထုပ်ဘက် လှည့်ကာ ...

'အဲဒါ ဝက်သားနဲ့ပေရေနဲ့သောက်လို့ ဝမ်းပေါက်တယ်ဆိုတာ
အမှန်အံ့ဩစရာ မရှိဘူးဗျ။ အဲ ပေရေမပြောနဲ့ ပေထန်းလျက်နဲ့
ဆီသားတောင် ရှောင်ရှားတော့ဗျို့။ တစ်ခါက ဘုန်းကြီးတစ်ပါးပေါ့
ဆီသားဟင်းတွေနဲ့ နင်းကန်ဘုဉ်းပေးအပြီး လက်ဘက်ရည်ပွဲမှာ
အချို့တည်းတာ တကတည်း ပေထန်းလျက်ဖြစ်နေလို့ ဝမ်းတော်လား
ရောလား'

ဤမှ ဦးဖက်ထုပ်သည် သူ့ရှေ့ကချထားသော ထန်းရည်ခွက်
ကို ကောက်မော့လိုက်ပြီးနောက် ...

'အင်း... ဖြိုးကြီးက ပေရေနဲ့ ဝက်သားမတည့်တာ ပြော
တာ့ ငါက အမဲသားနဲ့ထန်းရည်အကြောင်းပြောရဦးမယ်'

'ကြားဖူး ကြားဖူးတာလေးတွေရှိ လုပ်ပါဦးဗျာ။ သက်ကြီးစကား
သတ်ငယ်ကြားဆိုတာလို ကျွန်တော်တို့ လူငယ်များမှတ်ရသားရ
အောင်'

ကျွန်တော်က အဘိယာဇကပြုလိုက်ပါသည်။ ဦးဖက်ထုပ်
သည် ဦးကြီးဖြိုးဆီက ဆေးပေါလိပ်ကို ယူဖွာလိုက်ပြီး...

'ဒါက... ငါ့ကိုယ်တွေ့ကွ။ ငါတို့ ဆိုးတုန်းပေတုန်းအရွယ်က
ဆိုကွာ။ အခု ရွှေဘိန်းဘိုးမျှင်ရယ်၊ သေတဲ့ မန်းညွန့်ကြီးရယ်၊ အခုမှ
ဆောင်တတရားရပြီး အသောက်အစားအားလုံးဖြတ်ထားတဲ့ မန်းထွန်း
ရယ်၊ ငါရယ်ငါးယောက်သား ဇောင်းငါးကုန်းရွာက နွားမကလေး
ဆစ်ကောင် ခိုးပေါ်စားကြတာ ရွှေဘိန်းအိမ်နောက်ဖေးက ထန်းပင်

www.burmeseclassic.com

ကြီး အောက်မှာပေါ့၊ အဲဒီထန်းပင်ချည်ပြီးထုတာပဲ၊ တကတည်း
ဖျက်ကက်ပြီးလို့ ဝယ်တဲ့လူတွေလာပြီး ဝယ်ပြုသွားကြပြီး တို့လက်ထဲ
နက်ဖြန်ထမ်းရောင်းဖို့ ငါးတွဲလောက်အကျန်မှာ ဇောင်းငါးကုန်းတ
လူတွေလိုက်လာကြတယ်ကြားတော့ အမြန်ဖျောက်ဖျက်ရတာကိုးကွ
သူတို့ရှာမှာကလဲ ငါတို့အိမ်တွေမှာပဲ။ ညီချင်းတွေက ကာလသားချင်း
ခတ်သိတွေပဲ။ ဒီတော့ တို့အိမ်တွေမှာ ဝှက်လို့ ဘယ်နည်းနဲ့မှ မဖြန်
ဘူး။ ဒီငါးတွဲကြီး ဘယ်အိမ်ကမှလဲ လက်ခံဝံ့မှာ မဟုတ်ဘူး။ ဒါနဲ့
ရွှေဘိန်းကပဲ အကြံရတယ်ဟေ့၊ အမဲသားတွေ သူကနှစ်တွဲ၊ မန်းညွန့်
ကြီးက သုံးတွဲခါးချိတ်ပြီး ထန်းပင်ပေါ်တက်သွားတယ်။ အပေါ်
ရောက်တော့ ထန်းရည်ကလဲချပြီးသား၊ ကျည်တောက်တွေ အားနေ
တော့ တစ်ခါတည်းကျည်တောက်တွေ ထဲမှာသိပ်ထားလိုက်တယ်၊
ကျည်တောက်ချိတ်ပုံ၊ အပေါ်က အဝတ်ပတ်ပုံ ဟန်မပျက်ဆိုတော့
ထန်းစကလဲ အကျမပျက်ဘူးပေါ့ကွာ။

‘နွားမခေါင်းရယ်၊ ခြေထောက်ရိုးရယ်၊ သားရေရယ်တော့
ဆုံးချင်ဆုံးပါစေဆိုပြီး တို့ရွာပြင်က ရေတွင်းအိုကြီးထဲ ဒီဆွဲပြီးပစ်ချ
လိုက်တယ်။ နောက် ထန်းပင်အောက်က သွေးစ သွေးနုတွေ ပြာနဲ့
သိမ်း၊ အမှိုက်သရိုက်တွေ ထပ်အုပ်ပြီး ခြံမီးရှို့တဲ့အပေါက်မျိုး လုပ်နေ
လိုက်တယ်။ ခွေးမသားတွေ သူကြီးနဲ့ လာရှာကြတော့ ဘယ်တွေလိမ့်
မလဲကွာ။ သူတို့ရှာကြတာ စပါးပုတ်ကွေ့ထဲရော၊ နွားတင်းကုပ်ကွေ့
ထဲရော၊ အိမ်သာတွေထဲရော၊ ကောက်ရိပ်တွေထဲရော နဲ့ရော၊ နဲ့ရော၊
ညတော်တော်မှောင်မှပြန်သွားကြတယ်။ ဒါအရှာရပ်တာ မဟုတ်သေး
ဘူးကွ။ သူကြီးက ညအရိပ်အခြည် ချောင်းကြည့်နေပြီး မနက်ထပ်ရှာ
ကြဦးမှာကွ။’

‘တို့ အဲဒီညစားပွဲထိုင်ကြတာကတော့ ရွာတောင်ဖျားက
ညွန့်ကြီးတူကလေးအိမ်မှာကွ၊ ဟင်းစားက ဝမ်းတွင်းသားရယ်၊
အေးရယ်၊ မိုးခိုသားရယ်၊ နွားမတင်ပါးသားကလေးရယ် စုစုပေါင်း
ပီပီသသလောက်ပေါ့ကွာ၊ ရေအိုး၊ ဒန်အိုးကြီးနဲ့ တစ်အိုးတည်း
ဆွဲချက်လိုက်တာပဲ၊ ပထမလက်စက်ရေခနဲ။ နောက် တစ်ရေဆူဆို
တည်းက ခပ်စားကြတာကွာ၊ ကောင်းလိုက်တဲ့ဖြစ်ခြင်း၊ နွားမက
သိသိထွတ်ထွတ်ကလေးလား၊ အားလုံးမှ ၁၇ ပီသထွက်
ကလေးပဲ၊ ငါးအိုး ထူရော၊ ထူရော၊ နွားမတင်ပါးသားကလေးဆိုတာများ
သိသိ ကြက်သားနဲ့ ဘာဆိုင်သလဲကွာ၊ ဖြူဖွေးပြီးတော့ ဝါးလိုက်မှ
ထုတ်ထုတ် . . . ထုတ်ထုတ်နဲ့ ချိုလိုက်တာက အလွန်အမင်း။’

‘နွားမ တင်ပါးသားဆိုတာက ဘယ်သမီးပြောတာ အောက်မေ့
ပေါင်သား မဟုတ်ဘူးကွ၊ နောက်တင်ပါးဆုံနှစ်ခုမှာ အရစ်လိုင်း
ကလေးနဲ့ အသားတန်းတန်းရှည်ရှည် ကလေးရှိပါရောလား။ အဲဒါ
သားကို အမြှောင်းလိုက် လှီးယူထားတာ၊ နွားမတင်ကိုယ်လုံးမှာ အဲဒီ
အရာကအသားဟာ အနုဆုံးအထွတ်ဆုံးပဲ၊ နွားမကလဲ မတမ်း
မတ်စကလေးကိုးကွ’

ကျွန်တော်က သူပြောစကားနှင့် သွားရည်တကျကျဖြစ်
အရာမှ . . .

‘ဟင် . . . အပျိုကလေးတင်ပါးလို နေမှာပဲနော်၊ တိ . . .
. . . မဆီမဆိုင် ဟိုညပုသ်နေ့က ဦးမြတ်ချမ်းတို့နဲ့ မြို့ကဆိုက်လာ
နားသံသီးမကလေးကို သွားသတိရမိတယ်။ သူနာမည်က မိမိတို့
အားပြောမှဖြင့် သူ့ကိုယ်သူ ရိုကလေ ရိုကလေနဲ့ ဟီး . . . ဟီး
ကျွန်တော်နည်းနည်းမှူး၍နေပါပြီ၊ ဦးကြီးဖြိုးက ကျွန်တော်

သံသယ

စကားကိုဖြတ်၍ . . .

‘တော်စမ်းကွာ . . . မင်းဟာ ဒီဘက်ကတယ်ကွာကြောကြွတယ်။ မင့်မယားဟိုနေက ပြောမယ်ဆိုလဲပြောစရာပဲ။ ဦးဖက်ထဲက စကားဆက်ပါစေဦး၊ သူ့စကားမဆုံးသေးဘူး’

‘ဘယ်ဆုံးဦးမလဲကွာ၊ ငါပြောမယ်၊ အမဲသားမကောင်းဘူး ကောင်းတယ်ဆိုတာက နွားအရွယ်တင်မဟုတ်သေးဘူး၊ အမွေးလဲ လိုက်သေးတယ်၊ နွားမှာ မွေးစတိုရမယ်၊ အဲ . . . နွားမွေးရှည်မှာ တောသွားမစားလေနဲ့၊ အရွယ်ချင်းတူရင်ညှိပြီးသားပဲ မှတ်ပေတော့ အဲဒီနွားမကလေးတုန်းက စံပယ်ဖြူမွေးစတိုကလေး၊ ဆတ်ဆတ် လတ်လတ်ရှိလိုက်တာလဲ မပြောနဲ့။ အရွယ်ကလဲ ဂေါ်ရီအရွယ် ကလေး၊ တို့စားရတာကလဲ အသည်းနှလုံး၊ သရက်ရွက်၊ သခွင်းတိုင်း မိုးခိုသား၊ ရင်နူး၊ တင်ပါးဆုံသား၊ ချက်တာကလဲ လတ်လတ် ဆတ်ဆတ်ရေမဆေးပဲ သူ့သွေးနဲ့သူ ပထမရေလုံးတာ ဆိုတော့ လောကမှာ ဒီလောက်ကောင်းတဲ့ဟင်းမျိုးတော့ ကြုံကြုံကဲလဲပပဟဲ့လို့ အောက်မေ့လိုက်တာ တကယ်တော့ ဘယ်ဟုတ်ဦးမလဲကွာ၊ တောထဲ . . . ခုတောင်ပြန်တွေး တရေးရေးပေါ်လာတော့တယ်’

အဘိုးကြီးက ပြောရင်းမှ ထန်းရည်သူ့အလှည့်ကျ၍ ခဏ စကားရပ်နေသည်တွင် ကျွန်တော်က အားမရနိုင်ဘဲ သူ့ခွက်ချွတ်လျှင် ချွတ်လိုက်ချင်း . . .

‘ကဲ . . . ဆက်ဗျာ ဘာများလဲဗျ၊ တရေးရေးပေါ်တာ က..’

‘အဲ . . . ဟိုထန်းပင်ပေါ်က ထန်းရည်ကျည်ထောက်ထဲ ထည့်ဝှက်ထားရတဲ့ အမဲသားပေါ့ကွာ။ ခွေးမသားတွေက နောက်နေ့ တောင်မှ ပြန်မသွားသေးလို့ ထန်းပင်ပေါ်က တက်မချရသေးဘူး။’

ကုမ္ပဏီ

အဲ . . . သူတို့ညနေ ပြန်သွားမှ တို့ချရတာ တစ်ညနဲ့တစ်နေ့ ကျည် ထောက်ထဲ ကြာခဲ့တာပေါ့။ အောက်ရောက်တော့ ဆားမပါဘာမပါနဲ့ ထွေးသိပ်ထားရတာမို့ ပုပ်များနေမလားလို့ တို့နမ်းကြည့်တယ်။ နံနားဟ၊ ထန်းရည်နံ့ကလေးသင်းနေတယ်။ ဒါနဲ့ ပုပ်တော့ မပုပ် သေးဘူးဟေ့၊ တော်သေးတာပဲ၊ တို့ ခုညတစ်တွဲစားကြမယ်ဆိုပြီး တစ်အိုးချက်တယ်။ အဲဒီဟင်း ကျက်လို့ခွက်ထဲထည့်ပြီး တစ်ယောက် တစ်ပတ်စီ စားမိသေးတယ်၊ ‘ဟေ့ . . . ဟိုကျန်တဲ့ လေးတွဲမရောင်းနဲ့ ဆော့ မရောင်းနဲ့တော့’ လို့ သံပြိုင် အော်မိကြတယ်။ တကတည်း အတ်တိုက်ထားတဲ့ အတိုင်းပဲကွာ တို့တွေမှာ တစ်ယောက် တစ် ယောက်ကြည့်ပြီးလဲ အံ့သြမိကြသေးတယ်။ တကတည်း ကောင်း ချိတ်တဲ့ဟင်းကွာ ဟိုညက ဝမ်းတွင်းသားနဲ့ တင်ပါးသားလေး တောင်းလှတယ်လို့ထင်မိတဲ့ ကိုယ့်စိတ်တောင် ကိုယ်ရှက်မိပါသေး တယ်။ ဘုရားစူး ပါရစေရဲ့၊ ကျန်တဲ့လေးတွဲလဲ အကုန်လုံးချက်ပြီး ဆွဲခြောက်ယောက်စားတာကွာ ဟင်းသာကုန်ရော မဝဘူး၊ အာသာ ပြေဘူးဟေ့၊ ငါတော့ တစ်သက်မှ တစ်ခါ ဒီလောက်ကောင်းတဲ့ဟင်း အခုထိ တစ်ခါမှမစားဖူးတော့ကွာ’

သူ့အတိတ်ကို အတော်ပင် လွမ်းဆွတ်ဟန်နှင့် အဆုံးသတ် ချိတ်၏။

သူ့ဒေသနာအဆုံး၌ အားလုံးပင် အနုမောဒနာပြုကြကာ ဦးကြီးပြီးက . . .

‘ခင်ဗျားဟာက အမဲသားကို ထန်းရည်ချိုး စိမ်ထားတဲ့ သဘောပေါ့’

‘မဟုတ်သေးဘူးကွာ၊ အဲဒါ ငါစမ်းကြည့်ပြီးပြီ၊ ကောင်းသင့်

သံကဏ္ဍ

သလောက်တော့ ကောင်းပါရဲ့၊ ဟိုသင်းကို မမီသေးဘူးဟေ့၊ ဟိုသင်းက ကျည်တောက်ထဲမှာ အောက်ခံချိုးနဲ့အပြင် အပေါ်က ထန်းအချိုရည်ကလဲ တစ်စက်တစ်စက်ကျနေတာ'

'ဒါဖြင့် အဲဒီအတိုင်းပဲ လုပ်ကြည့်မှပဲ၊ ကဲ . . . စကားပြောကောင်းရဲ့၊ ခက်တာက ထန်းရည်လဲကုန်ပြီဗျ'

နောက်ဆုံးခွက်ဦးပြီး ကျည်တောက်ကို တုံးလုံးလဲ့လို့ကိတ်မည်သူမျှ အာသာမပြေကြသေး။ ဦးဖက်ထုပ်သည် သူ့အိတ်ခွက်ကိုလိုက်ပြီး . . .

'တောက် . . . ထိစာအုပ်က တစ်အုပ်မှ ၂ ကျပ်မြတ်တဟောဒီတစ်ကျပ်က ထိစာအုပ်ဝယ်ပေးတဲ့ သူငယ်မလေးကို ပေးရတာကွ' ဟု ဆိုရင်း အိတ်ထဲက ကျပ်တန်ကလေးကိုထုတ်လိုက်ရာ အပတ်နှင့် အရောင်မတူသော ထိလက်မှတ်အဟောင်းကတစ်ပါးလာသည်ကို မြင်ရသည်၌ ဦးကြီးဖြိုးက . . .

'ဒီလက်မှတ်က ဘယ်တုန်းကဟာလဲ'

'လွန်ခဲ့တဲ့ အပတ်ကဟာကွ၊ ငါခုမနက် ဂျမ်းဘုံကြီးအရောက်သွားရင်း 'ဟဲ့ . . . ဂျမ်းဘုံကြီး၊ ထိတစ်စောင်လောက် ထိုးပါဦး' ဆိုတော့ ကောင်မကြီးက အောက်သိုးသိုးနဲ့ ဘာဖြစ်နေတယ်မသိပါဘူးကွာ၊ 'တော်ကြီးဆီထိုးတာ တစ်ခါမှလဲ မပေါက်ဘူး။ ရှင် အရင်တစ်ပတ်က လက်မှတ်တောင် ပြန်လိုချင်ယူသွားဦးဆို အိတ်ထဲထည့်ပေးလိုက်တာကွ'

ဦးကြီးဖြိုးက ၎င်းလက်မှတ်ကိုယူပြီး . . .

'ဟန်ကျပြီဟေ့ . . . သွားတက်ကလေး မင့်အရိုးခေါင်းအောက်မှာ သူ့သားစံနဂုတ်ကို လုံချည်ဝယ်ပေးဖို့တဲ့ စုထားတာ

သံကဏ္ဍ

ခြောက်ကျပ်လား ခုနှစ်ကျပ်လားရှိတယ်'

'တော်ကြာ အရိုးချစ်စု ဆူနေပါဦးမယ်ဗျာ'

'ငါ့မှာ မဆူတဲ့နည်းရှိပါတယ်ကွာ၊ သွားယူမှာသာ သွားယူမယ်ပါ'

သူ့စကားအတိုင်း ကျွန်တော် ငွေ ၂ ကျပ်ယူလာသော အခါ၌ . . .

'ကဲ ဖင်ကြားကြီးရေ . . . အကျယ်က ခိုက်ပြည့်တယ်ကွာ၊ အကျဉ်းပဲလုပ်ကြစို့ရဲ့၊ ဟောဒီ ငွေ ၂ ကျပ်ယူပြီး မြမယ်အိမ်သွား၊ အရက်တစ်လုံးဆွဲ၊ နို့ပြီး မောင်မြင့်ကြီးအိမ်က ငါးပုပ်ခြောက် ငါးမူးဆယ်၊ မီးဖုတ်ပြီး သံပရာရည်ညှစ်လိုက်ရင် အင်မတန် အရက်နဲ့ ခြည်းလို့ကောင်းတယ်၊ ဟေ့ အရက်လဲ ငါက မှာလိုက်တယ် မြမယ်ကို ပြော၊ ပွဲတော်ကျပေးလို့'

အကြောင်းမှာ မမြမယ်သည် မြို့ဘုံဆိုင်မှ အရက်ကို ခိုင်စင်လက်မှတ်နှင့်ယူ၍ရောင်းသည်။ ဝယ်ဈေးမှာ ၁၂ ပုလင်းကို သွတ်တစ်ဆယ်ဖြစ်၍ တစ်ပုလင်းတစ်ကျပ် ရောင်းသည်၌ အမြတ်ပို၍ သွတ်အောင် ရေရောတတ်၏။ သို့သော် အသောက်အစား လောင်းစားပြုမှု အစုစု အကုသိုလ်လုပ်ငန်းတို့၌ အကူအညီပေးနိုင်သည် ဆိုသော နတ်ဆိုးကြီး ဦးမင်းကျော်ကို နေ့စဉ်တင်ဆက်သည် ၌အား ရေမရော့ရှာပေ။ ထို့ကြောင့် ဦးကြီးဖြိုးက ပွဲတော်ကျကို အမြင်ဖြစ်သည်။ *

တောက် ခုခေတ်များဖြင့် တောရွာအရက်သောက်တာမှ ကောင်းကောင်း မသောက်ရပါ၊ မြို့က ဆန်အရက်နှက်နေရ၏။ ရှေးအခါလိပ်မင်းလက်ထက်ကဆိုလျှင် ဘဇာဒီလိုဟုတ်လိမ့်အံ့နည်း၊ ရွာ

နောက်ဖေး၌ တိတ်တိတ်ပုန်း ခိုးချက်ရသော ထန်းလျက်အရက်
စစ်စစ်ကိုတွယ်ရ၏။

အခု ဆဌမသင်္ဂါယနာတင်မယ့် အစိုးရလက်ထက်ကျခဲ့
တော့ရှာတွေ့ တရုတ်ဘုံဆိုင်ကတစ်ဆင့် ရောင်းခွင့်လက်မှတ်ပေး
တော့ ကျုပ်တို့ တောသားတွေလည်း အလွယ်လိုက်ကုန်ရော၊ ဘယ်သူ
မှ ခဲခဲယဉ်းယဉ်းခိုးမချက်ကြတော့ဘူး။ တကယ်လို့ ကိုယ့်ဟာကိုယ်
ကောင်းကောင်းလေးသောက်ချင်လို့ တစ်ပေါင်း နှစ်ပေါင်းလောက်
ကြိတ်မယ် စိတ်ကူးမိပြန်လဲ မမြဲမယ်လိုဟာပဲ ကြောက်နေရတယ်။
သူက ဘုံဆိုင်ကိုပြောနိုင်တယ်။ သည်တော့ ဘုံဆိုင်တရုတ်က ယစ်
ဘက်က ပုလိပ်တွေကို ကျွန်တော်တို့ ရွာနောက်ဖေးက ခြံစောင်ရင်း
ကြို စောင်ရင်းကြား မောင်းလွှတ်လိုက်ကရော။ သည်တော့ တရုတ်
တိုက်ကျွေးထားတဲ့ ကိုနာလာဂီရိတို့က ကျွန်တော်တို့တောသားတွေ
ညဉ်းပန်းပါရောဗျာ။ အဲဒါ အရင်းအမြစ်ဘယ်ကလဲဆိုတာ
အကြောင်းအကျိုးတွေ့ရှု၍ သာဓု အနုမောဒနာသာ ပြုကြပါတော့
ဘွဲ့နဲ့ သပုရိသအပေါင်းသူတော်ကောင်းတို့။

*

၉
တော . . . ကျွန်တော်တို့ ခြေမြန်တော်စုံထောက်ကြီး ပြန်လာပြီဗျား။
သာပုံတလှတယ်။ အသွားတုန်းက ခေါင်းပေါင်းသွားတဲ့ ပုဆိုးကိုး အခု
ထည်ပင်းစည်းပြီး ကျောမှာခြုံခဲ့လို့။ ခေါင်းနေပူခံပြီး ခြုံရမှာပေါ့ဗျာ။
ခါးမှာ အရက်ပုလင်း ထိုးခဲ့တာကိုး။ ကျုပ်တို့တောက ခင်ဗျားတို့မြို့လို
လွယ်အိတ်နဲ့ဘာနဲ့ လုပ်မနေဘူးဗျာ။

ဟုတ်သဗျို့ . . . ဦးကြီးဖြိုးပြောတာ၊ ငါးပုပ်ခြောက်ကို မီးဖုတ်
ဆီဆမ်း၊ သံပရာရည်ဖျန်းပြီး အရက်နဲ့မြည်းတာ တယ်မိပါလား။
နို့ပြီးချက်အရက်သောက်တာမှာလည်း အုန်းမှုတ်ခွက်နဲ့ မဟုတ်၊
ဖန်ခွက်နဲ့ မဟုတ်၊ လက်ဖက်ရည်ကြမ်း ပန်းကန်နဲ့ဗျာ။ သူ့နေရာနှင့်
သူ့ သူ့သဘာဝနဲ့ သူပေါ့ဗျာ။ ခင်ဗျားတို့မြို့မှာတော့ ဝိတက် အလန်
ခေါ်တဲ့ အရက်တွေကို ဖန်ခွက်နဲ့ ထည့်သောက်ကြဆို၊ နို့ပြီး ဆော်ဒါ
နဲ့ ရောသေးသတဲ့။

‘အတွင်းတောင် လက်ဖက်ဆီအသွေးလိုပ၊

ပယင်းရောင် ခွက်ကြည်ကလေးနဲ့တော့၊

အရက်ဝိတက်ကလေးကလဲ မွေးလိုက်ပါဘိ

သောက်ချင်စရာ’

ဆိုလား ကျွန်တော်ကြားဖူးတယ်။ တစ်ခါလောက် ခင်ဗျား
တို့သောက်တာမျိုး ကျွန်တော်သောက်ကြည့်ချင်တယ်ဗျာ။

နို့ပြီး ခင်ဗျားတို့ သောက်ပိုင်းမှာလည်း လူတိုင်းစေ ကိုယ်
ဖန်ခွက်နဲ့ကိုယ်ဆို။ ကျွန်တော်တို့ ချက်အရက်ပိုင်းကတော့ လက်ဖက်
ရည် ပန်းကန်တစ်လုံးတစ်ယောက်တစ်လှည့်။

‘ဟေ့ . . . တက်ကလေး၊ မင်းအလှည့်ကွ . . . ငေးလှခဲ့
လား၊ မင်းမလဲ ဒီသားမယား လွမ်းတဲ့စိတ်နဲ့ပဲ . . . ’

‘သားတွေတော့ ဒီလောက်မလွမ်းပါဘူးဦးကြီးရာ’

‘အင်း . . . ဖြစ်ရမယ်။ သောက်မှာ သောက်စမ်းပါတော့
လင်မယားဆိုတာ ကွဲဇာနော်ပြန်ရမှာပဲ’

ကျွန်တော် အရက်ကို ကျွက်ချလိုက်ပြီး ငါးပုပ်ခြောက် အထိ
သံပရာအချဉ်ကလေးနှင့် ခံတွင်းကိုဖြေကာ . . .

‘ဘယ်တော့ ပြန်ရမှာလဲဗျာ၊ ခု ခုနစ်ရက်တောင်ရှိသွားပြီ
ဦးကြီးပြောတဲ့အတိုင်း ပလွေလျှောက်မှုတ်လို့လဲ ပလွေကျော်တော့
အလုပ်ခံရပြီ၊ ဒါယောက္ခမကြီးစနက် ဖြစ်မှာပါပဲဗျာ၊ ကျွန်တော့်ပလွေ
သံကောင်းလျက်သားနဲ့ သူ အရပ်နဲ့လှည့်တိုက်တာ ဖြစ်ရမယ်ဗျာ
ယောက္ခမကြီး မြန်မြန်သေပါစေဗျာ’

‘ဟဲ့ . . . သူ့ကိုချည်း ဒါလောက်အပြစ်တင်မနေနဲ့ဦး၊ ခင်
ပလွေသံကလဲ ဆိုးတယ်’

ဦးကြီးကပါ ဤသို့ပြောသဖြင့် ကျွန်တော် မျက်ခုံးရွံ့ကာ . . .

‘ဗျာ . . . ကျွန်တော့်ပလွေသံဆိုးတယ်’

‘ဟုတ်တယ်၊ အရပ်နားမခံနိုင်အောင်ဆိုးတာ အမှန်ပဲ’

‘ဟင် . . . ဒါဖြင့် ဒီအမှုသူကြီးအိမ်ရောက်အောင်ပဲ စောင့်

နေရသလား၊ ဦးကြီးကပဲ မတော် မတော်ဘူးပြောရောပေါ့ဗျာ’

‘အေး . . . ငါကလဲ ငါခိုင်းတဲ့ အလုပ်ဆိုတော့ ပြန်မမျက်
ချင်ဘူး၊ အရပ်က ကြည့်စိမ့်လိမ့်မယ်ဆိုပြီး လွှတ်ထားလိုက်တာပဲ’

‘တယ်တော်တဲ့ ဦးကြီး၊ ကဲ . . . ခုတော့ ပိုက်ဆံသုံးပဲ သုံးပြား
တူန်တာနဲ့ နာမည်ဆိုး အဖတ်တင်တာပေါ့ဗျာ၊ မိန်းမလဲ ပြန်မရဘူး၊
ဆစ်တလုံးက သူတို့အိမ်ရှေ့ရောက်ရင်ခဲနဲ့ ဆီးဆီးပေါက်တာလဲ
မိလိုက်ရသေး’

‘ဟေ့ မင့်သားက မင့်ခဲနဲ့ပေါက်သလား’

ဦးဖက်ထုပ်က ဖြတ်၍မေးသဖြင့် . . .

‘အေးဗျာ . . . ဟိုကြက်သားသူမစားရကတည်းက ဒီကြက်
တို့ ပန်းစုံကျွန်တော်ခိုးပေးတာပဲလို့ သူ့အမေစကားအတိုင်း ယုံနေတာ၊
ဒီကိစ္စမပြေလည်သမျှ သူ့ကျွန်တော့်ကို တစ်သက်လုံး မုန်းတော့မှာဗျာ၊
ဟဲ . . . ဦးဂန်ဂျားကြီး ခင်ဗျားစုံထောက်တာကော၊ စရန်ပိုက်ဆံ
တစ်မတ်ပေးထားရပြီးတော့’

‘အေး . . . တဲနွဲစလေးရပြီကွာ’

‘ခင်ဗျားက ခုအထိ သဲလွန်စရှိသေးသလား’

ဦးကြီးဖြိုး ‘ဟောဒီကိစ္စကို ဒါလောက် အရင်မလိုနဲ့
တက်ကလေးဇု ငါအခု စိတ်ကူးတစ်ခုရပြန်ပြီ၊ မင်းဒီရွာက ခဏခွာ
နေလိုက်၊ မိန်းမဆိုတာ မြင်ပါများတော့ ရှိုးတယ်၊ ခပ်ဝေးဝေးခွာနေ

သံသယ

လိုက်တော့ လွမ်းတဲ့စိတ်ပေါ်လာမယ်'

'အင်း . . . ဦးကြီးဟာ လုပ်ပြန်ပြီ၊ အရင်ကတော့ ဘာမှ မပူမပင် ပျော်ရွှင်နေတဲ့ဟန်နဲ့ အိမ်ရှေ့လမ်းသလားနော်၊ သီချင်းဆိုနေ ပလွေမှုတ်နေတဲ့၊ ခုတော့ ဝေးဝေးပြေးရဦးမယ်၊ ကဲ . . . ဘယ်သွား နေရဦးမှာတုန်း'

'မြို့တက်နေပေါ့ကွ၊ နို့ပြီး သူတို့အထင်ကြီးအောင် တစ်ခဲ တစ်ရံတိုင်စကယ်လေး ဘာလေးငှားပြီး ရွာပြန်ခဲ့ပေါ့ကွ'

'ကျွန်တော် တိုင်စကယ်မှ မစီးတတ်တာဘဲ'

'ဟိုရောက်တော့ သင်ပေါ့ကွ'

'ဟာ . . . ခွေးကြီးမှ လက်ပေးသင်သလိုကြီး'

'ပညာသင်တာ ရှက်စရာလားကွာ' ဦးဖက်ထုပ်က ဝင်ဖြော ကာ 'နို့ပြီး ဓာတ်စက်မောင်းလဲ သင်ခဲ့ကွာ'

'ဘာလဲ . . . ဓာတ်စက်သီချင်း ဖွင့်တာလား'

'အေးကွာ . . . ရွာထဲ အလှူအတန်းရှိရင် ဟိုသူကြီးသား ခေါ်ခေါ်ခိုင်းရတာက မာနကြီးလှတယ်။ သူ့ချော့ရမော့ရတာထဲ အမေ'

'တူလဲ တူပင်ညာနဲ့တူ ချိုတော့ မာနတားပေမပေါ့လေ'

ဦးဂန့်ကားကပါ ဝင်ပြောသည်၌ ကျွန်တော်အားတင်းကာ..

'သင်ခဲ့မယ်ဗျာ၊ ကျွန်တော်သွားနေမယ့် အိမ်က ဓာတ်စက် တော့ရှိမှာပဲ'

ဦးဖက်ထုပ် 'ဘယ်သူအိမ်မို့လဲ'

'ဦးမြတ်ချမ်း အိမ်လေ'

'ဟာ . . . တငွေးအိမ်ပဲကွာ၊ မရှိဘဲနေပါမလား'

အနုပညာ

'အဆင်သင့်ပဲ ဟိုဥပုသ်နေ့က ကျောင်းမှာ တွေ့ကြတုန်းက ဦးမြတ်ချမ်းက သူ့အိမ်လာပြုလည်ဖို့မှာသွားတာနဲ့ နို့ပြီး ဟီ . . . ဟီ ဆိုရီဆိုတဲ့ ကောင်းမလေးကလဲ သူတို့နဲ့ဘေးအိမ်ကတဲ့'

ဦးကြီးဖြိုး. . . 'အင်း. . . မင်းလုပ်လာပြီ၊ ဒီကတစ်မူ မပြီး သေးဘူး၊ နောက်တစ်မူ၊ မင့်အသက် မင်းအရွယ်နဲ့ကွာ'

'ဟာ . . . ဦးကြီးရ၊ ဘာပြောတာမှတ်လို့လဲ၊ ဒီကောင်မလေး က စက်ဘီးစီးတတ်တယ်။ သူ့မှာလဲ စက်ဘီးရှိသတဲ့ဗျ။ ကျောင်းမှာ တုန်းက သူ့ကို ကျွန်တော်က ပန်းတွေဦးပေး၊ လူချင်းရင်းနှီးပြီး စကား ဖပ်မိလို့ပြောသွားတာ၊ ကလေးနဲ့ လူကြီးပေမယ့် ကျွန်တော်တော့ သူ့ဆီကပဲ သင်မှာပဲ'

ဦးဖက်ထုပ်. . . 'အေးလကွယ် . . . ပညာရင်နို့ဆိုတာ ကြီးတဲ့လူဆီကရယ်၊ ငယ်တဲ့လူဆီကရယ် ဘယ်ခွဲခြားနေရမလဲ၊ ရရာ သောက်စို့ရမှာ'

ဦးကြီးဖြိုး 'မင်း . . . ဟိုရောက်တော့ မင့်ခေါင်းတုံးကြီးကို ခိုလိမ်တောက်ညှပ်ကွာ၊ မြို့ဟန် မြို့ဂိုက်ဖမ်းပြီး ရွာကို မကြာခဏ ပြန်ခဲ့၊ မိန်းမဆိုတာက ကိုယ့်လင် တစ်သွေးတစ်မွေးဖြစ်နေတာ မြင်ရင် ပြန်ခဲ့မင်လာမှာကွ'

ကျွန်တော့်ခေါင်းကို ဖွတ်ကြည့်မိကာ . . .

'အဆင်သင့်ပဲဗျို့ . . . ဟောဒီဆံပင်တွေ ရှည်နေတာနဲ့ ရောက်ရောက်ချင်း ညှပ်လိုက်မှာပဲ'

'မောင်တက်ပုက ဒီလိုဆိုရင် ရုပ်ခေမှာ မဟုတ်ဘူးကွ၊ တော် ကြာ မြို့သူနဲ့ကြိုက်လို့ တောမပြန်ဘဲနေမှာတောင် စိုးရိမ်ရသေး တယ်၊ ဟဲ . . . ဟဲ'

သံတရား

ဦးဖက်ထုပ်က မြောက်လိုက်၍ ကျွန်တော် အတော်ကလေး အကြည်ဆိုက်သွားပါသည်။ သည်အဘိုးကြီး သက်တော်ရာကျော် ရှည်ပါစေဌာ။

‘ဒါနဲ့ ဦးကြီး . . . ကျွန်တော်မရှိတုန်း ကျွန်တော့်နွားကလေး တစ်ကောင် ဘယ်သူကြည့်ထားမလဲ’

ကျွန်တော်တို့မှာ ပထမရှိစဉ်က နွားတစ်ရည်းဖြစ်ပါသည်။ သို့သော် လင်မယားကွာသည်နှင့် ထုံးစံအတိုင်း ရှိပစ္စည်းတစ်ယောက် တစ်ဝက်ခွဲမို့ သူက တစ်ကောင်ယူသွားပါသည်။ အိမ်ကို ကျွန်တော့် ပေး၍ လှည်းကိုလည်း ယူသွားပါသည်။ ဝမ်းစာဝပေးကိုလည်း တစ်ဝက်ခွဲသွားပါသည်။

ဦးကြီးဖြိုး ‘မင်းနွားအတွက် စိတ်မပူပါနဲ့ကွာ၊ ငါအိမ်ဆွဲထား လိုက်ပါမယ်၊ ခုလဲ စံနဂုတ်ပဲ ကျောင်းနေရတာဘာထူးလဲ’

‘အင်း ဒီလိုဆို ဟုတ်ပြီ၊ ရှိတဲ့စပါးတော့ မြို့မှာ သုံးဖို့ရအောင် အကုန်ရောင်းသွားမယ်’

‘ဟေ . . . အကုန်မရောင်းနဲ့ တော်ကြာ မင်းတို့လင်မယား ပြန်မပေါင်းဘဲနေကြမှာ မဟုတ်ဘူး၊ မိုးတွင်း ဝမ်းစာမရှိဘဲနေဦးမယ် ၃-၄ တင်းလောက်ပဲရောင်းသွား’

‘ဘယ်တော့ ပြန်ပေါင်းရမှာမို့လဲ ဦးကြီးရာ’

ကျွန်တော် ညည်းညည်းညာညာနှင့် မျက်နှာကြီးရှုံ့၍ ပြော လိုက်ရာ . . .

‘မကြာရပါဘူးကွ၊ ငါစကားအတိုင်းသာနေ ဒီလမကုန်ခင် မင့်မယား မင့်အိမ်ပေါ် ပြန်ရောက်စေရမယ် စိတ်ချ’

‘ကောင်းပြီ’

သံတရား

ကျွန်တော်တို့ စကားတပြောပြောနှင့် သောက်လိုက်ကြရာ အရက်ကုန်ခါနီး၌ အရိုးချစ်စသည် ချည်ထုပ်ကြီးရွက်၍ ပြန်လာလေ သည်။ အရိုးချစ်စသည် မနက်စောစောကပင် ရက်ကန်းရှယ်ရန် ရက်ကန်းခုံဖြစ်သော အိမ်သို့ချည်ချပြီး ဟပ်ပြီးသားတွေယူ၍သွားပြီး သေပြန်လာခြင်းဖြစ်သည်။

အရိုးချစ်စသည်ချည်ထုပ်ချ၍ ချွေးတွေသံတွေ သုတ်နေသည်၌ ဦးကြီးဖြိုးက . . .

‘ဟယ် . . . ချစ်စရာ နင့်ငါညက အိပ်မက်က မပြောရသေး ဘူးဟာ၊ နင်စောမောပန်းပန်းနဲ့ ပြန်လာတုန်း ဝမ်းသာအောင် ပြောလိုက်ရဦးမယ်၊ ကြည့်စမ်း နင့်အမေရယ်၊ ငါ့အမေရယ်ဟာ ဆင်သုံးစီးနဲ့ စိန်ရွှေရတနာတွေ အပြည့်တင်လို့တဲ့ဟာ ဟော့ဟို ဝင်းပေါက်က ဝင်လာပြီး ငါ့သမီးနဲ့ ငါတို့သား ပင်ပန်းဆင်းရဲလှတယ် ရော သုံးဖို့ စားဖို့ လှူဖို့၊ တန်းဖို့ ယူကြစမ်းဟဲ့ဆိုပြီး ဆင်တွေပါထားခဲ့ ပြီး သူတို့က မိုးပေါ်တက်သွားကြတယ်၊ သူတို့ကိုယ်က ပြီးပြီး ပြောင်ပြောင်နဲ့ ငါ့အိမ်မှာ လန့်နိုးတာပဲ၊ ကောင်းလိုက်တဲ့ အိပ်မက်၊ ငါ ဒီအိပ်မက်မျိုး တစ်ခါမှ မမက်ဖူးသေးဘူး၊ ဒါနဲ့ ခုမနက် ဟောဒီ ဦးဖက်ထုပ်ကြီးကလဲ ထိစာအုပ်နဲ့ အသင့်ရောက်လာတာနဲ့ နင့် ခေါင်းအုံးအောက်က ၄၄၂ ကျပ်ယူပြီး ထိတစ်စောင်ထိုးလိုက်တယ်’

အရိုးချစ်စသည် ချက်ချင်းပင်အမောအပန်းပြေသွားကာ . . .

‘ဟင် . . . ဟုတ်လား၊ ဘယ်မလဲထိလက်မှတ် ကျုပ် သိမ်း ထားမယ်’

‘ရော . . . ရော’

ဦးဖက်ထုပ်အိတ်ထဲ၌ ပါလာသော ဒေါ်ဂျမ်းဘုံ လက်မှတ်

သံသယ

ဟောင်းကို ပေးလိုက်သည်။ အရိုးချစ်စရာ အမြတ်တန်းကိုင်တွယ်
ကြည့်ရှုပြီး . . .

‘အတိတ်က ဘယ်လိုရေးလိုက်လဲဟင်’

‘ဟာ . . . အိပ်မက်အတိုင်း ‘ဆင်သုံးစီးနဲ့ ပစ္စည်းအပြည့်
လို့ ရေးလိုက်တာပေါ့ဟ’

အမှန်ကား . . . ဒေါ်ဂျမ်းဘုံကို ဦးဖက်ထုပ်ရေးပေးစဉ်
‘ဖွတ်ကြီး လင်ပေးစားရန်’ ဖြစ်၏။ အရိုးချစ်စကား စာနကန်းတစ်လုံး
တတ်သူမဟုတ်ချေ။ ကျွန်တော်တို့မှာ မရယ်မိရန် မနည်းကြန့်
ဆည်ရပေသည်။ ဦးကြီးက နောက်ကြောင်း လုံအောင်လည်းပြု၏။

‘ထိလက်မှတ်ဆိုတာက လူများတွေပြရတာမျိုး မဟုတ်ဘူး
နော်၊ ကိုယ့်ဟာကိုယ် ကျိတ်ကျိတ်သိမ်းထားရတယ်၊ ကိုယ့်အိပ်မက်
ကိုလဲ လူများလျှောက်မပြောရဘူး’

အရိုးချစ်စု မရွေ့လည်ကလည်း . . .

‘ကျုပ် နားလည်ပါတယ်တော်’

‘အေး . . . မပျောက်အောင် သိမ်းထား၊ ထိဖွင့်တဲ့ရက်ကျမှ
ငါပေး’

‘ကဲ . . . ရှင်ချစ်စု ငွေ ၂ ကျပ်တော့ ကိစ္စရပ်သွားပေါ့’

ရှင်ချစ်စု ငွေ ၂ ကျပ်တင်ပဲလားတဲ့။ ဘယ်ဟုတ်ဦးမလဲဗျာ
အရက်များ မူလာပြီဆိုမှဖြင့် ဤပုလင်းတုံးလုံးလဲသည်၌ ကျွန်တော်
မနေနိုင်တော့ဘဲ အိပ်ထဲက ရှိပိုက်ဆံကလေးထုတ်ပြီး . . .

‘ကဲ ဦးဂန်ဂျားကြီး နောက်တစ်ချီ သုတ်ချေဦးဗျာ’

ဦးကြီးဖြိုး ‘အဲ . . . ငါတူက နည်းနည်းလေး မူးမှဖြင့်
လာတတ်သကွ’

အရိုးချစ်စု

ကျွန်တော်တင်ပဲလား မဟုတ်သေး၊ ဦးဖက်ထုပ်လည်း သူ
တော်ထဲက လက်ကျန်တစ်ကျပ်ကလေး ထုတ်ပြန်တာ . . .

‘ဟယ် . . . စူမိမှဖြင့် မထူးတော့ပါဘူးကွာ၊ ဒီနေ့ အမူးပဲ
သောက်တော့မယ်၊ သငမလေးကို နောက်တစ်အုပ်ကျမှ မြှတ်တာ
အတန်ယူလို့ပြောလိုက်မယ်’

ဦးဖက်ထုပ်သမီးမှာ ရွာ၌ တော်တော်လေး ချောင်ချောင်
ဆည်လည်ရှိသူဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် အိမ်တွင် ဘာမှမလုပ်ချင်၊
အိမ်လျှောက်လေပန်းနေချင်သော ဖအေအိုကြီးအား အလဟဿ
ဖြစ်အောင် ထိစာအုပ်များဝယ်ပေးထား၏။ အမြတ်ကို တစ်ယောက်
တစ်ဝက်ယူသည်။ အဘိုးကြီးက ရသမျှသောက်သည်။ ထမင်းကို
သမီးအိမ်မှာစား၏။ သငယ်မလေးမှာ သူ့သမီးကို ‘သူငယ်မလေး’ဟု
ခေါ်ခြင်းဖြစ်၏။

ဤတွင် ဦးကြီးဖြိုးကသူတွင် အခုနကကျန်သော ငါးမူးလေး
ကိုလည်းထုတ်၍ . . .

‘ကဲ . . . ဒါဖြင့် အရက်တင်မဟုတ်ဘူး၊ ဟင်းကလေးပါဖြစ်
အောင်လုပ်ကြမယ်၊ အိပ်ရှေ့အိမ်က မိနက်လေးက ကြက်ရောင်းချင်
အယ်လို့ ပြောသံကြားတယ်။ ဒီအချိန်ပြောင်းစိုက်တော့ ခြင်းထဲ
လျှောင်ထားတာ အဆင်သင့်ဖြစ်မှာပဲ’

ဦးဖက်ထုပ် ‘ဟာ . . . ဖြိုးကြီးရ မှင့်ကြက်က ဘယ်လောက်
နဲ့ ရမှာမို့လဲ၊ ငွေလေးစုစုပေါင်း နှစ်ကျပ်ခွဲတည်းနဲ့ အရက်နည်း
နေဦးမယ်’

ဤတွင် စုံထောက်ကြီး ဦးဂန်ဂျားက သူနုဘေး၌ချထား သော
သူ့အားမကြီးကိုမြှောက်ပြ၍ . . .

မယ်အေး

‘မနည်းရဘူး... မနည်းရဘူး’

ဦးဖက်ထုပ် ‘ဟယ်... အရက်မနည်းရအောင် မင့် စားကြီးနဲ့ ဘာလုပ်မှာလဲဟ’

‘အမယ်နေး... ညမယ် အိမ်မှာ ဒီဇာမက တစ်လုံးထားသောက်နေကျ’

ယင်း၌ ဦးကြီးဖြိုးက...

‘ဟယ်... ပွဲတော်မြိုင်ပဟေ့၊ အားလုံးထမင်းပါ ဒီဇာဇာရအောင်၊ ချစ်စရာ ချက်ဟေ့၊ တို့ထိပေါက်မယ့်လူတွေပဲကွာ ခုနယ်ထစာလှူပြကြတာပေါ့’ ဟုဆိုပြီးနောက် အိမ်ရှေ့အိမ်သို့ လှမ်း၍...

‘ဟေ့... မိနက်ကလေး၊ မိနက်ကလေး’

‘တော’

‘နင် ကြက်ရောင်းမယ်ဆို’

‘အေး’

‘ဘယ်ဈေးလဲ’

‘ပေါက်ဈေးပေါ့’

‘နှစ်ကျပ်ခွဲလား’

‘အမယ်... သုံးကျပ်မတ်တင်းပါတော်’

‘အေး... အေး... နင့်ကြိုက်ဈေးပဲပေးမယ်၊ ဘယ်လောက်သားလောက်ရှိမလဲ’

‘ချိန်ကြည့်ပေါ့၊ ၅၀ သား ၆၀ သားလောက် နေမှာပဲ’

‘အဆင်သင့်ပဲဟေ့ ဖမ်းပြီးလား’

‘ပြောင်းခင်း ယက်လွန်လွန်းလို့ ခြင်းထဲ လှောင်ထားတယ်၊ ဤတွင် ဦးကြီးဖြိုးက ကျွန်တော့် ဘက်လှည့်ကာ...

အောင်မြင်စွာ

‘ကဲ တက်ကလေး၊ ဒီဘက်ကတော့ မင့်ကိစ္စလုပ်ငန်းပဲကွ’

ကျွန်တော့်မှာ ကြက်ကိုင် ကြက်ဖျက်၊ အချက်အပြုတ်တွင် ခေညီရသူဖြစ်သည်။ ရွာမြောက်ဖျားသွားရသော ခြေမြန်တော်ဦးနုဂျား ပြန်မရောက်မီတွင် မီးဖိုပေါ်တင်မိလေသည်။

ကျွန်တော် မီးကုန်းမှုတ်နေစဉ် အိမ်ရှေ့မှ ဦးကြီးဖြိုးက...

‘ဟေ့ တက်ကလေး၊ ဟော့ဒီမှာ ဖွားသက်က စပါးခြင်ပေးမိတဲ့’

‘ဟာ... အလျင်လိုလိုက်တာဗျာ’

‘ဒီနေ့ နေမီအောင်ပါ မောက်တက်ပုရယ်’

‘သွား... လိုက်ခြင်ပေးလိုက်ပါကွာ၊ ဟင်းအိုး ငါကြည့်ဦးတိပ်ပါမယ့်’

‘ဒါဖြင့်လား၊ ဟော့ဒီလက်စရေခန်း၊ ဟော့ဒီ ငရုတ်ဆုံထဲက ငရုတ်လှည့်၊ အဲဒီရေဆူလို့ ခဏကြာရင်ချ၊ ကြက်နုနုလေးသိပ်မနူးစေနဲ့ အရေချိုတော်ပြီ’

‘စိတ်ချလက်ချ သွားစမ်းပါကွ၊ ငါလဲ ကာလသားလုပ်လာတာ ကာလသားချက်နားလည်ပါတယ်’

‘အသက်ကြီးတော့ မေ့များမေ့လားလို့ဗျာ’

‘ဒီပြင်ဟာ မေ့ချင်မေ့မယ်၊ ဒါမျိုးတော့မမေ့ဘူးဟေ့’

ကျွန်တော်ခေါင်းတွင်ပေါင်းထားသော တဘက်နှင့် လက်ပါဆုတ်ရင်းအပြင်ရောက်လာသောအခါ၌...

‘မသက်ကလေး ခင်ဗျာခြင်တောင်ပါရဲ့လား’

‘တင်းမပါဘူး၊ နင့်အိမ်မှာမရှိဘူးလား၊ ဒါဖြင့် ငါဒေါ်သာလို့ ဆိုအိမ်ဘက် လှည့်ဝင်ပြီးယူခဲ့မယ်၊ နင်သွားနှင့်’



ကျွန်တော်အိမ်ပြန်ရောက်သောအခါ ပုတ်ပေါ်က နှိုးကြား
ဖျာကြီးကိုမြေမှာဖြန့်ခင်းပြီး လူက ပုတ်ထဲဆင်း၍ အိမ်ကတင်းကြီးထဲ
စပါးထည့်ထားနှင့်၏။ မဖွားသက်ရောက်လာသောအခါ . . .

‘မသက်ကလေး ဒီမှာလာချို့’ ဟုခေါ်ပြီး ကျွန်တော်ပုတ်ထဲ
က မ.ပေး၍ သူကရွက်ယူပြီး ခင်းထားသောဖျာကြမ်းပေါ်မှာချင်း
ကျွန်တော်ပုတ်ထဲက ထွက်လာပြီး သူယူခဲ့သော ခြင်းတောင်းထဲ
ဆတ်ခနဲ ပက်လောင်းကလေး လောင်းထည့်လိုက်ကာ ဖြုတ်ခနဲ
လေ့တိုက်လိုက်သည်။

‘ဟယ် . . . တက်ပု၊ နင့်လေ့တိုက် ခုတ်လိုက်တာဟယ်’
ဒီလိုဆိုရင် တို့ခေါင်းရွက်သည်ကလေးတွေ သေရောပေါ့ဟယ်’

ကျွန်တော်သည် ရွာ၌ စပါးတင်းခြင် မောင်ဖိုးဝင်တို့
နာမည်ကြီးသော ဦးဘိုးဝင်ကြီးနည်းကို ခိုးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ တင်း
ခြင်ခေတ်တွင် ဦးဘိုးဝင်အား စပါးဝယ်ယူတိုင်းကြောက်ကြသည်။
ခြင်တောင်းထဲထည့်ပုံကို ဆတ်ခနဲလောင်းလိုက်ရာ လေဟပ်နဲ့
ဖွပ်ခနဲမြည်သွားသည်။ လေ့တိုက်ပြီးသောအခါ၌ တင်းအပြည့်ထဲ
ဦးနှင့် တိုက်ချလိုက်သော် လက်သုံးလုံးလောက် ဖောက်ပက်ဖြစ်သွား
၏။ မကျေနပ်၍ ပြန်ခြင်ခိုင်းကြည့် သည်တောင်းနှင့် သည်စပါး
အပြည့်ပဲဖြစ်နေသည်။

ကျွန်တော်ကား သူ့လို လက်သုံးလုံးလောက် ဖောက်
အောင်တော့ မစွမ်းပါ။ မသကာ လက်တစ်ဆုပ်စာလောက် လျော့
တော့မပေါ့။ သို့သော် မဖွားသက်ကလေးလို သူဆင်းရဲမအဖို့ လက်နှစ်
ခုပ်စာက အရေးကြီးလှပါသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော် သုံးလေး
လက်ခုပ်ကျုံး၍ ထည့်ပေးလိုက်၏။

‘ကျေးဇူးပါပဲ မောင်တက်ပုရယ်။ တို့ ဆင်းဆင်းရဲရဲ ပင်ပင်
နပ်နပ် လုပ်စားရတာ ဒီနှစ်များတော့ ဝါကြီးထပ်မို့ ခါတိုင်းနှစ်ထက်
တစ်လတောင် ပိုလုပ်ရဦးမှာပဲလို့ အောက်မေ့မိပါတယ်’

‘အင်း . . . ကုသိုလ်ကံပေါ့ဗျာ’

‘ငါ သွားလေသူမောင်လေးကို သတိရတယ်ဟယ်’

သူမျက်ရည်စို့လာသည်။

‘သခါရပေါ့ဗျာ’

‘သောင်းကျန်းသူတွေနဲ့ အစိုးရ နှစ်ဖက် သင့်သင့်မြတ်မြတ်

ဆိုင်ရင် သူ စောစောစီးစီးသေမယ်မဟုတ်ဘူးဟယ်’

‘ဒါတော့ ဒါပေါ့ဗျာ၊ ဒါနဲ့ မသက်ကလေး . . . ကျွန်တော်

အောက်ထပ် စပါးငါးတင်းလောက် ရောင်းချင်သေးတယ်’

‘ဒီဈေး သုံးပဲတင်းနဲ့ပဲလား’

‘မသက်ကလေး ယူမယ်ဆိုရင် ပေးမယ်လေ’

‘ဟယ် . . . ငါ့ချည်းတော့ ငါးတင်းကြီး မတတ်နိုင်ဘူးဟယ်၊

တစ်တင်းလောက်ပဲ’

‘အေး . . . ဒီနှစ်တင်းပဲ သုံးပဲတင်းနဲ့ ပေးမယ်လေ၊ ဒီပြင်

သူတွေဆိုတော့ ခုပေါက်ဈေးပဲတင်းပဲ၊ ကျွန်တော် တစ်ခါတည်းရောင်း

ချင်တယ်။ မသက်ကလေးက ဝယ်မယ့်သူခေါ်ခဲ့’

‘အေး . . . ငါအေးခင်တို့ ဘုတို့တို့ လုံမတို့ခေါ်ခဲ့မယ်၊ သူတို့

အစ်ယောက်တစ်တင်းစီတော့ ယူကြမှာပဲ၊ နင်ဘယ်တော့ရောင်း

ချင်လဲ’

‘ခုညနေပဲ၊ ကျွန်တော် နက်ဖြန်မြို့သွားနေမလို့’

‘ဟယ် . . . ဒါဖြင့် တစ်တင်းဖိုးကို နောက်မှယူဟယ်၊



www.burmeseclassic.com

အိပ်မက်

နင်ဘယ်သူ့အိမ်နေမလဲ၊ ဦးမြတ်ချမ်းအိမ်မှာပဲ မဟုတ်လား၊ ဆန်ရောင်းသွားရင်းနဲ့ သူတို့အိမ်မကြာခဏရောက်တယ်၊ ငါဝင်မယ်ဟယ်' မယ်ဟယ်'

'အင်း . . . ကောင်းပြီလေ'

ထို့နောက် မဖွားသက်က စပါးတောင်းရွက်၍ ကျွန်တော် သူနှင့်အတူ ဦးကြီးဖြိုးအိမ်လာရင်း ပါခဲ့သည်။

'နင် မြို့သွားပြီးဘာလုပ်မှာလဲ၊ ဒီလို သားတစ်ကွဲ့၊ မယားတစ်ကွဲ့နေတာ မကောင်းပါဘူးဟယ်'

'ကျွန်တော်လဲ မနေချင်ပါဘူးဗျာ'

'နင့်မိန်းမကလဲ နင့်မပြတ်ပါဘူးဟ၊ သူ့အမေကြီးကြောင့်'

'ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒီယောကွမကြီးကြောင့် ခက်နေတာ'

ကျွန်တော် ဦးဖြိုးအိမ်ရှေ့ရောက်သည်၌ လူချင်းခွဲ၍ ဝင်သည်။ ဦးဂန်ဂျားလည်းပြန်ရောက်၊ ဟင်းလည်းကျက်ပြီဖြစ်သောကပ်ပွဲစရန် သူတို့ ကျွန်တော်တို့ကို စောင့်နေကြသည်။ ကျွန်တော် အိပ်ပေါ်ရောက်သည်၌ အိမ်ရှေ့မှ . . .

'ဘကြီး . . . ဘကြီး . . . ဘကြီးမရှိဘူးလား'

ဦးဖက်ထုပ်သမီး၏ လင်ဘက်က တူမကလေး ဦးဖက်ထုပ်ကို လာခေါ်ခြင်းဖြစ်သည်။ ဦးဖက်ထုပ်က မရှိကြောင်းပြောလက်ကာပြသဖြင့် ကျွန်တော်က . . .

'ဟေ . . . ဘယ်ဘကြီးလဲဟ'

'ဘကြီးဖက်ထုပ် အရီးလေးက ခေါ်ခိုင်းလို့'

'ဟေ . . . နင့်ဘကြီးဖက်ထုပ်မရှိဘူးဟ'

'အမယ် . . . မဝါပါနဲ့၊ ဒီအိမ်မှာ အရက်သောက်နေသတဲ့'

အိပ်မက်

'ဟဲ့ကောင်မလေး မဟုတ်က ဟုတ်က အိမ်ရှေ့က အော်ကြီးအော်ကြီးကျယ်နဲ့'

'အော်တယ် . . . အော်တယ် . . . ဘာဖြစ်သလဲ၊ ဦးလေး ခိုတက်ပူကြီးက'

'ဟဲ့ . . . ငါမရှိလို့ မရှိဘူးပြောတာပဲ'

'အမယ် . . . ရှိပါတယ်၊ ကျွန်မဝင်ကြည့်မယ်'

သူ့အသံစွာကျယ်ကြားသည်နှင့် ဦးဖက်ထုပ်က အခန်းထဲဝင်သွားပြီဖြစ်၍ ကျွန်တော်က . . .

'လာကြည့်ဟယ် . . . ကြည့်ဟယ်'

သူ့လှေကားမှ ခေါင်းပေါ်အောင်တက်ကြည့်ပြီး မမြင်သည်ဖြစ်လှည့်ဆင်းသွားကာ . . .

'ရှိမှာပါပဲ၊ အရက်ဝိုင်းတွေနေတာပဲ၊ အခန်းထဲပုန်းနေမှာပါ။ ဒီသေခါနီးကြီးက အဘိုးကြီးတန်မဲ့နဲ့ လူများအိမ်ခန်းထဲဝင်ရဲပေမယ့် အိမ်ခန်းကလေးတန်မဲ့နဲ့ ဝင်မကြည့်ကောင်းလို့သာပေါ့၊ သင်းတို့တွေက လူကြီးဖျက်ဆီးနေကြတာ' စသည်ဖြင့် မြည်တွန်တောက်တီးသွားသဖြင့် ကျွန်တော်က အရက်ဝိုင်းဝင်ထိုင်လိုက်ပြီး . . .

'ဟောဒီ ကောင်မလေးဟာဗျာ၊ ထဘီရင်လျှားကလေးဖြစ်မှ အသံနယ်ပါးစပ်က ဗရစ်ဗတောက်များမှန်း မသိဘူး၊ နို့ပြီးတစ်ဆိတ်ရှိ အော်တတ်လိုက်တာကလဲ နားကိုစူးရော'

ဦးကြီးဖြိုး . . . 'ဟ . . . တက်ကလေးရ ဒါဟာ သဘာဝကွ၊ ကြည့်ပါလား၊ ကြက်မတမ်းမလေးဖြစ်လာလို့ ကြက်ဖအနားကပ်ခံချင်ပြီဆိုရင် ပါးစပ်က ဂေါ် . . . ဂေါ် . . . မြည်လာတယ်၊ နို့ပြီး တစ်ခွက် ဖြစ်ရင်လဲ ရွာကျော်အောင် 'ကတော်' တတ်တယ်မဟုတ်လား၊ ဒီလို

သံတေး

ပေါ့ကွာ သူလဲမတမ်းကလေးဖြစ်လာတော့ ဂေါ် ဂေါ်မြည်လာတယ်
ပေါ့ကွာ၊ အဲ . . . မြည်းစမ်းတော့၊ မင့်ကြက်သား ငါချကာနီး
ခွေးတောက်ရွက်ကလေး ရိပ်ရိပ်လှီးထည့်ထားလိုက်သေးတယ်

ကျွန်တော် တရှုပ်သောက်လိုက်ပြီး ကြက်သား ရေကအေး
ကချို၊ ခွေးတောက်ရွက်ဖတ်ကလေးက ခါးတော့ . . .

‘နိပ်ပေ့ဗျာ၊ ခံတွင်းကို ရှင်းခနဲ ရှင်းခနဲဆွေမျိုးမေ့သွားတာ’

‘ဒါပေမယ့် မင့်မယားတော့ မေ့တူးမှုတ်လားကွ’

ဦးကြီးက ရယ်သွမ်းသွေးလိုက်ရုံ . . .

‘ဟာ . . . ကျွန်တော် မငွေမြိုင်တော့ ဘယ်မေ့နိုင်မလဲဗျာ’

အဆိုကလေးနဲ့ ပြောရဦးမလား’

ကျွန်တော် ရုတ်တရက် လူပျိုပေါက်က ကျက်ထားသေး
သီချင်းကိုသတိရ၍ . . .

‘တကယ်မမေ့ပါဘူး၊

ဘယ်နေ့ဘယ်အခါမှ၊

တို့နှစ်ဖြာ ပြန်ကြင်ရမည်သည်၊

ရင်ဝမှာတဲ့ဝလောင်ဆူး

အပူမီးငယ်နဲ့

အူသည်းတွေ ကျွမ်းကြွေလုပါပဲ၊

လွမ်းပွေမှု ဖြာဖြာလှိုင်ပေါ့၊

မာလာမြိုင် သင်္ဃေပန်းကိုဖြင့်၊

ဘယ်အခါ ပြန်ဆင်မြန်းရပန်၊

တမ်းတ၊ လို့ပူ။ ။

ဘုရားပြုရန်

တစ်နေ့ဝင် တစ်နေ့ထွက်ပါပဲ၊

ဖြေမခွင့် ပေ့ရတက်ကယ်နဲ့၊

ရေတွက်ပါလို့ ရက်ကိုယူ၊

သူမှာတော့ နေနိုင်အား။ ။

စိမ်းတဲ့သူရယ်၊

တိမ်းဝဲကာ ပြုစုလို့၊

မကြည်ဖြူ တစ်မှုထပ်ပုံဖြင့်၊

တစ်ဖက်လူ အသက်ရှူကျပ်လှချည်၊

ဝေးရပ်မြေခြားမှာတော့ . . .

(မြိုင်ရေ) မင့်ကြောင့် ဆွေးဓာတ်တွေပွား (သြော် . . ကျွန်တော်

ထောက်ပုအဖြစ်နဲ့ဆိုတော့ ဆွေးဓာတ်တွေပွားရအောင်လို့ ဝေးရပ်

မြေခြားကိုတဲ့ အခုသွားရဦးမှာကလား ဟား . . . ဟား . . . ဟား

. . . ဟား . . . ဦးကြီးရယ်’

မိမိကိုယ်မိမိတော့ အသံဝါကြီးနဲ့ရယ်လို့ အောင်မောင်းကြီး

တိုင်မျိုး အားရပါးရကြီး ဟဲချလိုက်ပါတယ်၊ တကတည်း ကိုယ့်အဆို

ပြီးလို့ မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်လိုက်တော့ လား လား အနားတစ်ယောက်မှ

မရှိကြတော့ဘူး၊ အရက်ပုလင်းနဲ့ ကြက်သားပန်းကန် ထားပြီးတော့

တောင် ပြေးကြတာကိုး။

တစ်အောင်လောက်ကြာမှ ဦးကြီးပြီး ထရဲပေါက်က ခေါင်း

ပြုလာပြီး . . .

‘မင့်အဆို ပြီးပလား’

သံတရား

‘ပြီးပါပြီဗျာ’

သူနောက်ဘက်ခေါင်းလှည့်၍ . . .

‘ဦးဖက်ထုပ်တို့ ဖင်ကြားကြီးတို့ လာကြတော့ဟေ့၊ ပြီးပဉ္စ’

ဦးဖက်ထုပ် (စိတ်မချသင့်နှင့်) ‘သေချာအောင်မေးပါဦးကွာ’
ကျွန်တော် စိတ်ပေါက်ပေါက်ရှိကွာ . . .

‘ဟာ . . . ဘုရားစူးရပါစေ၊ ကာလနာ တိုက်ရပါစေချဲ့မနဲ့အတူ ဝင်သေပါစေရဲ့ မဆိုတော့ပါဘူးဗျာ၊ ခင်ဗျားတို့ဟာသူ့အရသာမှ မခံစားတတ်ကြတာကိုး’

ဤမှ သူတို့အားလုံး အခန်းထဲက ထွက်လာကြကာ ဦးဝန်ဂျားက . . .

‘ဒီအသံညှိုးတတက်နဲ့ တခါကြုံကြုံဘူးပေါင်ဗျာ’

ဦးဖက်ထုပ် ‘ငါအခုအသက် ၆၀ ကျော်ပြီကွာ၊ ဘယ်လိုဆိုဆို ဘယ်အပေါက်မှ မဝင်တဲ့မင့်အသံမျိုးတော့ မကြားဖူးသေးဘူးရှားတယ် ရှားတယ်၊ ဒါ ပါရမီတစ်မျိုးပေါ့၊ သူ့ပါရမီနဲ့သူဖြစ်တာ’

ဦးကြီးဖြိုး . . . ‘တက်ကလေးရေ မင့်ငါအရင် သီချင်းဆိုခိုင်းတုန်းက မင်းကမဆိုချင်ဘူး၊ ငြင်းတာဟာ အရပ်ကံကောင်းတာပဲကွာ တကယ်လို့ မင်းဆိုရင်လဲပဲ၊ ပလွေမှုတ်တာက သုံးရက်ကြာမှ ပလွေကျော်ဇောဖြစ်တယ်။ အဲဒီသီချင်းသာဆိုရင်တော့လားကွာ။ နှစ်ရက် မခံဘူးဟေ့၊ ပထမနေ့ပဲ အဆိုကျော်ဇောဖြစ်မယ်ကွာ’

‘နေပါဦး ဦးကြီးဖြိုး ကျွန်တော် လာပါ လာပါ မကြည်ရဲ့က သီချင်းမှုတ်တော့ ဦးကြီးဖြိုးအသည်းစွဲဖြစ်ခဲ့တဲ့ ဝလကြည်များ သတိမရဘူးလား’

‘ဟာ . . . သူ့အတွက် ရင်ထုမနာ ဖြစ်လိုက်တာကွာ။ ခမျှ

ဘုရားကြီး

သေစောတာ ကံကောင်းသွားတယ်။ သူလူဝင်စားပါဖြစ်နေလို့ မင်းအသံများ ခုထပ်ကြားရင်လား၊ ခုထပ်သေတယ်’

ဤသို့ ဩဘာတွေပြုနေကြရာမှ နောက်တစ်ယောက်တိုးလာသေးသည်။ ထန်းတက်ဝိဇ္ဇာမွန်းဗိုလ်ခိုလှေကားတက်မှ ခေါင်းပြုလာပြီး . . .

‘ငါလဦး၊ တက်ပုသီချင်းဆိုတာ ငါအစဦးခပ်လှမ်းလှမ်းက ကြားတော့ ဒီအိမ်ဘုန်းကြီးတွေ ပရိတ်ရွတ်နေတယ် အောက်မေ့လို့ ငါက ထန်းရည်ကျည်တောက်ယူရအောင် လာတာဖြစ်လေတော့၊ ဟာသန်သေးဘူးဆိုပြီး နောက်ပြန်လှည့်မယ်လုပ်နေတုန်း ဘာလဲ၊ မင်းနောက်ပိုင်းအော်ချလိုက်တာ ‘ပွေးသတ်မြေကြားမှာတော့ ခွေးဇာတ်သွေဟူး’ ဆိုလား၊ အဲဒါကြားမှ အသံသဲကွဲပြီး ဟာ တက်ပုမယားတွေနေတာဆိုပြီး နားပိတ်လာခဲ့ရတာကွာ။ ဘယ်မလဲပေး၊ ငါ့ရေသေတောက်၊ မင်းနောက်ထပ်ဆိုနေမှာဖြင့် ငါမြန်မြန်ပြေးတော့မယ်’

ဦးကြီးဖြိုး . . . ‘မဆိုတော့ပါဘူးတဲ့ကွာ။ ကျိန်စာတွေ ဘာတွေတိုက်ပြီးပါပြီ။ ကဲ . . . မင်းထန်းရည်ကျည်တောက် အသာသီးဦး၊ ဒီမှာ ပြည်တော်ဝင်သာလိုက်ပါဦး၊ ဦးဖက်ထုပ်က ထန်းရည်ပထမမာကာဖွင့်ပြီး အခုကြက်သားတွေ ဘာတွေချက်ပြီး မြမယ်နဲ့ ပြည်တော်သာနေကြတယ်။ ကဲ . . . ရော့လုပ်’

ဗိုလ်ခိုးခေါင်းခါကာ ‘ဟာ . . . နေပါစေဗျာ၊ ခင်ဗျားတို့ လုပ်ကြပါ’

‘တို့လုပ်တာ များနေပြီကွာ၊ ရော့ . . . လုပ် . . . ဟော့ဒီမှာ နောက်တစ်လုံးရှိသေးတယ်’

ဦးဖက်ထုပ် . . . ‘လုပ်လကွာ၊ ပေါတုန်း လှိုင်တုန်းကလေး’

သောတာပန်

ဦးဂန်ဂျား... 'နတ် နတ် ပိုလ်ကိုရ၊ အရှင်တင့်တုန်း'

ဤတွင်မှ ဝိလိခိယူ၍ မော့၏။ ယင်းအကြိုက်တွင် အိမ်ရှေ့
လမ်းမ၌ ကျောင်းသားလွယ်အိတ် ကျောက်သင်ပုန်းတွေနှင့် တရုန်း
ရုန်းပြေးလာကြသည်ကို မြင်ရသည်နှင့် ကျွန်တော်အံ့အားသင့်ကာ
'ဘယ်နှယ် ဘုန်းကြီးကျောင်း မီးလောင်လို့ပဲလား၊ ကျောင်း
သားတွေ အချိန်မပုတ် ကျောင်းဖြုတ်လွတ်လိုက်ပါလား'

နောက်မှ ရောက်လာသော ဝိလိခိသည် အရက်ပန်းကန်တို့
ပြန်ချ၍ နှုတ်ခမ်းပါးနား လျက်လိုက်ပြီး..

'ဟိုသင်းလကွာ၊ ဒီနေ့ သူကြီးသားစံအေးလေးကို သုံးဘီး
ဘိုင်စကယ်ဝယ်ပေးတာ၊ ရွာက ကလေးတွေအားလုံးကြည့်ရအောင်
တဲ့၊ ကျောင်းတစ်ရက် ပိတ်ပေးလိုက်တာလကွာ၊ သူကြီးကလဲ ဒီကနေ့
ညနေအထိ ကြည့်ခွင့်ပြုမတဲ့၊ စံအေးက သူတို့တလင်းထဲမှာ စိပ်မယ်
ဆိုပဲ'

'ဟင်... ဟုတ်လား၊ ဒီလိုဆိုကိုယ်တို့လဲ သွားကြည့်ဦး
ထင်ပါရဲ့'

ဦးဂန်ဂျား... 'အမယ်နေးကွာ ဘာချန်းတာမှတ်နို့၊ ငါ ညီ
တစ်ခါသွားရင် တစ်ခါ ညင်ခဲ့ဘူးပါတယ်။ သုံးဘီးဘိုင်စကယ်ချီတာ
က ချွေက နှစ်ဘိန်း၊ နောက်ဘက်က တစ်ဘိန်းကွ၊ ချီးတော့ရင်
လူက နောက်ပြန်ကိုင်ရတယ်ကွ၊ အဲ... လမ်းမတိုက်မိအောင်
ချီးတဲ့လူက တမင်နယ်ပြန်လှည့်လှည့် ကြည့်ရတယ်ကွ'

ဦးဖက်ထုပ်... 'မင့်ဟာ ဟုတ်သေးမယ် မထင်ပါဘူး
ဂန်ဂျားကြီးရာ၊ ကလေးနောက်ပြန်စီးနေတာ တွေ့ခဲ့ထင်ပါရဲ့'

ဦးဂန်ဂျား 'ဘိုင်စကယ် နောက်ပြန်ချီးလို့ရသလား ဦး

ဆက်ထုပ်ကဲ့ ကိုယ်လဲညို့ကလူတွေ နှစ်ဘိန်းဘိုင်စကယ် ချီးခိုးနေတာ
တွေ့ခဲ့ဘူးသားဘဲ'

ဦးကြီးဖြိုး... 'သုံးဘီးဘိုင်စကယ်က နောက်ပြန်လဲရသတဲ့၊
မင်းစုံယောက်လုပ်နေပြီး ဘိုင်စကယ် ရွှေမှန်းနောက်မှန်း မသိဘူး
သွားကြည့်ထားဦး'

'ဟင်... ဟုတ်နား၊ တွားတော့ကြည့်ရဦးမယ်လေ၊ ကိုယ်
ကတော့ ဘယ်အချိန်တွားကြည့်ကြည့်ဖြစ်ပါတယ်၊ တကြီးနဲ့ ကိုယ်နဲ့
ခင်တားဘဲ၊ ကိုရင်ဖြိုး ကျွပ်တော်ပီ၊ နောက်မှလာတဲ့ ဝိလိခိကို ခွက်
ဆင့်ပေးနို့ကပါ'

ဦးကြီးဖြိုး... 'လုပ်ပါ ဘယ်နှယ်တော်ရမလဲ၊ နောက်တစ်လုံး
ဒီနေ့သေးတာပဲ၊ ဝိလိခိအလှည့်ကျတော့ ကိုယ်ခွက်ဖြည့်ပေးပါမယ်'
ဝိလိခိ... 'ဟာ ကျွပ်တော်ပြီ၊ ကိုရင်ဖြိုးတို့လုပ်ပါ၊ ကျွပ်
သွားမယ်'

'ဘယ်နှယ် သွားရမလဲကွယို၊ ဒီမှာ ထမင်းစားပါကွ၊ မင်းတို့
အရီးချစ်စက ဒီနေ့ထိထိုးတာ မင်္ဂလာယူပြီး မင်္ဂလာထမင်း ကျွေးမှာ
တဲ့'

ဝိလိခိက မီးခိုးချောင်ဘက်လှမ်း၍...

'ဟင်... ဟုတ်လား အရီးချစ်စ'

သူ့လင် အိပ်မက်ကောင်းပုံနှင့် ထိပေါက်တော့မည်ဟု
ဝမ်းသာနေသော ဒေါ်ရွှေအကလည်း...

'အေး... စားသွားဟဲ့၊ ဟင်းလဲကောင်းတယ်၊ ကြက်သား
ရယ်၊ လဲလူရွက်နဲ့ ဆူးပုပ်ရွက်နဲ့ ဟင်းချိုလေးရယ်၊ ဖြူရွက်သုတ်ရယ်
နို့ပြီး ငါးပိထောင်း သံပရာရည်ညှစ်မယ်လေ'

‘ဟာ . . . တယ်ကောင်းပါလား ပြန်စရာကြီးပဲ’

ယင်းအခိုက် နံနက်ဆွမ်းခံဝင် ခိုနံ နွားများသွင်းလာပြီဖြစ်ကြောင်း ကျွန်တော်က အိမ်ကနွားပြန်ချည်ရန် သွားမည်အပြုဦးကြီးဖြိုးက . . .

‘ဟေ့ . . . မင်းမသွားနဲ့’ ဆိုပြီး နွားသွင်းလာသော သူ့သားအား ‘ဟေး စံနဂုတ်၊ တက်ပုနွားပါအိမ်ထဲမောင်းသွင်းပြီး မြက်စာအဟောင်းကလေးမှာ ချည်ထားလိုက်စမ်းကွာ၊ ဒီနေ့ကစပြီး သူ့အား တို့အိမ်ထားရမယ်’

အိမ်အောက် နွားများ ချည်ပြီးပုံပေါ်သည်နှင့် ဦးကြီးဖြိုးက ပင် . . .

‘ဟဲ့ကောင်လေး . . . လာ . . . တစ်ခွက်လောက်သောက်ချင်ရင်’

ဦးဖက်ထုပ် . . . ‘ဟဲ့ . . . မင်းက ကလေးစဖျက်ပလား’

ဦးကြီးဖြိုး . . . ‘ဒါဖျက်တာမဟုတ်ဘူး၊ လူရည်လည်အောင်ကျင့်ပေးတာ၊ ဒီမှာ ဦးဖက်ထုပ်ရဲ့ ပျက်မယ့်လူဆိုတာက ဘယ်လို နှိပ်ကွပ်နှိပ်ကွပ် ပျက်အာပဲ၊ အဲ ပျက်မယ့်ပျက်ရင် ငယ်ငယ်ကတည်းက ပျက်ပစေ၊ ကြီးမှပျက်ရင် အဖတ်ဆယ်မရတော့ဘူး၊ ကြည့်ပါလားဗျ . . . မရမ်းကုန်းက မောင်တက်ပုတို့ ဦးလေးမောင်ဖိုးရီကို’

‘အေးဗျာ၊ ဘိန်းတောင် စွဲနေပြီလိုလိုကြားတယ်၊ ဖွလွဲပါစေပယ်ပါစေဗျာ၊ ဘိန်းတော့ မစွဲစေချင်ဘူး၊ ဘိန်းစားဖြစ်ရင် အောက်တန်းစားဖြစ်သွားရော၊ ကျုပ်ဦးလေး လူချော သဘောကောင်းဗျာ၊ နွားသမားတွေ ဝိုင်းဖျက်ကြတာ ကျုပ်တို့ ဂုဏ်ယူရတာက ဒီရုရွာမျိုးနေပြီး ကျုပ်တို့သွေးထဲမှာ ဘိန်းစားမရှိဘူးဗျ’

ဦးကြီးဖြိုး . . . ‘အေး မင်းဦးလေး မောင်ဖိုးရီစွဲရင်တော့

ချေးဦးပေါက်ပေါက်ကွာ’

‘အင်း . . . ခုနယ် သူ့စွဲရင်တော့ ခက်မယ်၊ စီးပွားကလဲ ပျက်နေတော့ ဘိန်းရှာရမရှိရင် တရုတ်အိမ်မှာ ကလေးထိန်းရမယ်၊ အနီးလျှော်ရမယ်၊ တရုတ်မိန်းမကို နင်းပေးရမယ်၊ ဝက်စာကျွေးရမယ်’

ဦးကြီးဖြိုး . . . ‘အေးလေ . . . ဒါမင့်ဦးလေး မျက်မြင်တိုယ်တွေ့ပဲ၊ ဒါသူသိလျက်နဲ့ မိုက်မယ်ဆိုလဲ မိုက်ပေါ့၊ သူတို့ မရမ်းကုန်းရွာက အင်မတန် ဘိန်းစားပေါတာပဲ၊ ဘိန်းစားငယ်တော့ သူခို၊ ဘိန်းစားကြီးတော့ တရုတ်အိမ်မှာ ဘိန်းကျွန်ဖြစ်’

ဦးဖက်ထုပ် ‘နေပါဦး မရမ်းကုန်းက ဘယ်နှယ်ကြောင့် ဒါလောက် ဘိန်းစားပေါရတယ်မသိပါဘူး’

‘ဒါ ရပ်ရွာလူကြီးလုပ်တဲ့လူတွေနဲ့ သူကြီးသောက်သုံးမကျမှုပေါ့ဗျ၊ ရွာထိပ်ရွာဦး တရုတ်ရောက်လာပြီးတော့ ဘိန်းရောင်းတာကို ရောင်းခွင့်ပေးတယ်၊ ပြောင်းခန်းဖွင့်ခိုင်းတယ်၊ သူကြီးကတော့ တရုတ်ဆီက ရသကိုး၊ ရပ်ရွာလူကြီးတွေကလဲ သူကြီးကိုပြောခြင်းဆိုခြင်း မပြုကြဘူး၊ ဒါမျိုးပြောရမှန်း ဆိုရမှန်း တားရမှန်းသိတဲ့ လူတောင်မှ သူတို့ရွာမှာ ရှိမယ်မထင်ပေါင်ဗျာ၊ ဟို ပထမအင်္ဂလိပ် မင်းလက်ထက်ကတည်းက သူတို့ရွာမှာ ဘိန်းဆိုင်ရှိနေတာဗျ၊ ဒီတော့ ဘိန်းစားမပေါဘဲ ခံနိုင်ပါ့မလားဗျာ’

ဦးဖက်ထုပ် . . . ‘အင်း . . . ခုခေတ် သူကြီးခန့်တာမှာ အစိုးရက အင်မတန် လူကောင်းရွေးဖို့ကောင်းတယ်၊ တစ်ကိုယ်ကိုနဲ့ တစ်ရွာလုံးပျက်မယ့် လူစားဆိုရင် ဒုက္ခ’

‘ရှေးကတော့ အရေးပိုင်ကိုယ်တိုင်သော်လည်းကောင်း၊ နယ်ပိုင်သော်လည်းကောင်း ရွာကိုလာပြီး လူကြီးလူကောင်းတွေကို



ဘုန်းကြီးကျောင်းခေါ်ပြီး ဘယ်သူ့ သူကြီးလုပ်ချင်ပါသလဲ။ ဘယ်သူ့ သင့်လျော်ပါသလဲလို့ မေးတယ်။ ဒီတော့ လူကြီးချင်းတိုင်ပင်ပြီး ပြောကြတယ်။ အဲဒီအခါမှာ ကိုင်း ခင်ဗျားတို့ရွေးတဲ့လူ ခင်ဗျားတို့ သူ့အတွက် အာမခံရမယ်၊ ဒီလူ မကောင်းရင်ခင်ဗျားတို့ တာဝန်ဆိုပြီး ခန့်ပစ်ခဲ့တယ်။ ဒီတော့ ဒီသူကြီးဟာ လူကြီးတွေရဲ့ စကားကို မမယ် ရှားဘူးပျ။ လူကြီးတွေကလဲ သူတို့ဩဇာနာခံမယ့်လူမှလဲ ရွေးတာပဲ။ ခုခေတ် မဲနဲ့ရွေးတဲ့ စနစ်ကတော့ သူဩဇာ၊ သူ့အပေါင်းအသင်း သူတိုက်နိုင် ကျွေးနိုင်မှုနဲ့ တက်တာဆိုတော့ ရွာမှာ ဗိုလ်ပေါ့ဗျာ၊ သူထင်ရာမြင်ရာလုပ်နိုင်တာပေါ့။ ဘယ်ရပ်ရွာလူကြီးတွေက သူ့တို့ ပြောဝံ့ဦးမှာတုံး။ ဒီတော့ ဒီစနစ်ဟာ လူကောင်းရွေးနိုင်တာ မဟုတ်ဘူး ပျ။

ကျွန်တော် သတိရ၍ . . .

‘နေပါဦး ဦးကြီးရ၊ အရင် နိုင်ငံရေးဆရာကြီး တရားဟော တုန်းက ဒီစနစ်ဟာ အင်မတန်ယဉ်ကျေးတဲ့ အင်္ဂလန်၊ အမေရိကန် ဆိုတဲ့ တိုင်းကြီးပြည်ကြီးတွေမှာ သုံးတဲ့ ဒီမိုကရေသီစနစ်တဲ့ဗျာ၊ လူထုဆန္ဒနဲ့ မြောက်တင်ရတာတဲ့’

ပြီး . . . ‘ဘယ်လူထုဆန္ဒဟုတ်ရမလဲကွာ၊ ငွေထုဆန္ဒပါ၊ ငွေဦး ပြစ်တာပဲ၊ ရော့ . . . သောက်။ မင်းအလှည့်’

ကျွန်တော် တော်တော်ထွေလာပြီ။ သို့သော် အရက်ဆိုတာ မူးလဲ သောက်နိုင်လေဗျ။ ကြိတ်လိုက် . . . ခွက်တပ်၊ ခွက်ချွတ် အစကထက်ပင် မြန်လာလေသည်။

ကျွန်တော် နောက်ဆုံး ပုလင်းကုန်ခါနီး၍ ဗိုလ်ခိုက . . . ‘ကိုင်း . . . အိမ်မှာ ထန်းရည် သုံးလုံးရှိသေးတယ်၊ သွားယူ

သူဦးမယ်’

ဦးကြီးပြီး . . . ‘ဟာ . . . တော်ပြီကွာ၊ တို့သောက်တာ မနည်း သော့ဘူးကွ၊ ပထမ မင့်ဆီက ထန်းရည်ငါးလုံး၊ ခု အရက်သုံးလုံးဆို သော့ ထမင်းစားပြီး တုံးလုံးဖြစ်ကြတော့မယ်။ နို့ပြီး ထန်းရည်က ဆင်းစားခါနီးမှာဆိုတော့ သွားပြီးရင်ခံလိမ့်မယ်’

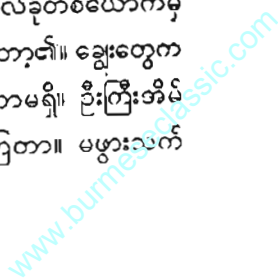
ဗိုလ်ခို . . . ‘မဟုတ်ဘူးလေ၊ ထမင်းစားပြီးမှ ထန်းရည်ကို ဆူအစား သောက်ကြတာပေါ့။ အခု ကျန်တာက ဟို . . . ထန်းဖို ဆက်ငုတ်မင်က ဟာကလေးချိုလေးလေးနဲ့ မွန်ခါးပြီး အာခေါင်ရှာ သွားတာပဲ’

‘ဟာ . . . ဒီလိုဆို နိမ့်ပေါ့ဗျာ၊ ဘိလပ်ရည်သောက်ရသလို ဆို’

ကျွန်တော်က အဘိဿာစကပြုလိုက်၏။

ကျွန်တော်တို့ ဤနံနက်စာ ထမင်းပွဲကား မြိုင်လှချေသည်။ ဆင်းစပ် ဟင်းခပ်ကလည်း တည့်၍ အရက်တွေကလည်း မူးနေကြ၍ ဦးကြီးရယ်၊ ဘကြီးဖက်ထုပ်ရယ်၊ ဦးဂန်ဂျားရယ်၊ ဗိုလ်ခိုရယ်၊ ကျွန်တော်ရယ် ငါးယောက်သားတစ်ဝိုင်းတွယ်လိုက်ကြရာ ဆန် အိပ်ပြည်ချက် ကျွတ်ထွက်သွားသည်။

ထမင်းအပြီး၌ ဗိုလ်ခိုထန်းဖို လက်ငုတ်ရေကို ရှာလပတ်ရေ အဖြစ် သုံးဆောင်လိုက်ကြရာ၊ နောက်ဆုံး၌ ဦးကြီးပြီးပြော သည့်အတိုင်း အသောက်နောက်ကျသွားသော ဗိုလ်ခိုတစ်ယောက်မှ အစ်ပါး အားလုံး တစ်စုတန့်တည်း တုံးလုံးလဲကြတော့၏။ ချွေးတွေက လည်းထွက်၊ ဖျာကြမ်းပေါ်မှာ ခေါင်းအုံးမရှိ ဘာမရှိ၊ ဦးကြီးအိမ် တလည်း လေတဖြူးဖြူးနဲ့ အိပ်ကောင်းလိုက်ကြတာ။ မဖွားသက်



သံသယ

ကလေးစပါးဝယ်တွေခေါ်လာလို့ ကျွန်တော့် နှိုးခိုင်းတော့ ညာ
တောင် စောင်းနေပါပကောလား။

‘ဟဲ့ . . . တက်ကလေး ထ၊ မင်းဖွားသက်တို့ကို စပါးစောင်း
ဦးမယ်လို့ ပြောထားဆို’

ကျွန်တော် ရီဝေဝေလေးနှင့် ထထိုင်၍ . . .

‘အင်း . . . ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်တော်မြို့သွားနေတော့ သုံး
ငွေလေးရအောင်လို့’

ကျွန်တော် မျက်နှာသစ်ပြီး လှေကားအဆင်း၌ ဦးဖက်ထဲ
တို့၊ ဦးဂန်ဂျားတို့လည်း ထထိုင်ပြီး ဆေးလိပ်ပါသောက်နေကြပြန်
ကိုယ့်သောက်ဖော်ကြီးများအား . .

‘ကဲ . . . ကျွန်တော်နက်ပြန်ခါတော့ မြို့သွားမယ်၊ အ
အားလုံးကို နှုတ်ဆက်တာပဲ’

သုံးယောက်လုံးက ‘အေး . . . အေး . . . အေး’ ဆိုပြီး
နောက် ဦးဖက်ထုပ်က . . .

‘ဟေ . . . မောင်တက်ပု၊ ငါပြောတာ မမေ့နဲ့ကြားလာ
ဓာတ်စက်မောင်းတော့ မတတ်၊ တတ်အောင်သင်ခဲ့ဟေ့’

‘ဟုတ်ကဲ့ ဘကြီးဖက်ထုပ်’

‘အေး . . . ငါ့လူက ဉာဏ်လဲကောင်းပါတယ်ကွာ၊ မကြာ
ဘူးတတ်မှာပါပဲ’

ကျွန်တော် လှေကားပေါ်ကဆင်း၍ အိမ်ရှေ့ကအရောက်
နောက်ပြန်လှည့်ပြီး . . .

‘ကဲ . . . သွားပြီ ဘကြီးဖက်ထုပ်၊ ဦးဂန်ဂျား၊ ဦးကြီးကြီး
အရီးချစ်စရာ’

‘အေး’

‘အေး’

‘အေး’

‘အေး’

*

ဟစ် ဟစ် . . . ဟစ်၊ ဟီး ဟီး . . . ဟီး၊ ဟစ် ဟစ် . . . ဟစ်၊ ဟီး
ဟီး . . . ဟီး။

သူ့ကိုယ်ကလေးကို ယို့ကာ ယမ်းကာ၊ တောငှက်ပျော့
ရောင် နှုတ်ခမ်းငုံကလေးထဲမှ ကနုကမာရောင် ပြောင်လက်ဖြူနု
သော သွားကလေးတွေကို ဖွင့်ကာ ချစ်စရာအသံကလေးနှင့်
အားရပါးရရယ်လျက် အနီး၌အကြိပ်ချုပ်နေသော ဒေါ်အေးဆင့်အေး
'ဒီမှာ ကြီးကြီး၊ ဦးလေးတက်ပုက သူ့ကို ဘိုင်စကယ်စီးရော
ဓာတ်စက်မောင်းရော သင်ပေးရမတဲ့'

'ညည်း ဦးလေးညည်းပဲ ကြည့်သင်ပေးလိုက်ပါအေ၊ ဟယ်
အပ်ချည်ကြိုး၊ ကျွတ်သွားပြန်ပြီ . . . ထိုးပေးစမ်းပါဦးဟယ်'

ဒေါ်အေးဆင့် ကိုယ်တိုင်မှာလည်း သူ့အိမ်တွင် ဓာတ်စက်
ပါလျက် ဓာတ်စက်မောင်းတတ်သူမဟုတ်ချေ။ သူ့သားမြေးများသာ
မောင်းတတ်ကြ၏။ ကျွန်တော် ဒီကောင်လေးတွေ ဆီကတော့ အရင်
က ကိုယ့်တောသားဟောင်း အချင်းချင်း အောက်ကျခံပြီးမသင်လို့

သူ့ကိုယ်တိုင်ကလည်း တောသားဟောင်းချင်းမို့ ကျွန်တော့်ကို
အယ်ဂရုမစိုက်ကြပါ။ မြို့ရောက်၍ အင်္ဂလိပ်ကျောင်းသားဖြစ်သူက
ဖြစ် သူတို့အိမ်မှာ လော်ရီကားကြီးများထောင်ထား၍ မော်တော်ကား
နောက် လိုက်သူက လိုက်နေကြ၏။

ရီရီလေးနှင့် ကျွန်တော်ကား ယခင်ဘုန်းကြီးကျောင်းတုန်း က
စတင်သိကျွမ်းခဲ့ပြီးနောက် ယခု ကျွန်တော် မြို့ရောက်၍ သုံးရက်မျှ
ကြာ၌ ဒေါ်အေးဆင့်တို့ အိမ်နောက်ဖေးက ရေတွင်းကို ရေခပ်လာ
သွင် သစ်ပင်တက်ပေးခြင်း၊ ပန်းခူးပေးခြင်းတို့ကြောင့် အတော်ပင်
ရင်းနှီးခင်မင်လျက် ရှိချေပြီ။ သူသည် နေ့လယ်နေ့ခင်းများ၌
ဒေါ်အေးဆင့်တို့အိမ်သို့လည်းလာ၍ နေတတ်၏။

သူ့အပ်ချည်ထိုး၍ ပေးလိုက်ပြီ . . .
'ဒီမှာ ဦးလေးတက်ပုရဲ့၊ ဓာတ်စက်မောင်းတာက ဘိုင်
စကယ်စီးသင်ရတာထက် ခက်တယ်။ ကဲ . . . ဓာတ်စက်မောင်းသင်
ပေးရင် အရီကို ဦးလေးတက်ပုက ဘာပေးမလဲဟင်'
'ဆရာမ လိုချင်တာ ကန်တော့ရမှာပေါ့ဗျာ'
'အဟီး . . . ဟီးဟီး၊ ဦးလေးတက်ပုက အလာကြီးပဲ၊ ကဲ
ဦးလေးတက်ပု သားလေးတစ်ယောက်ပေးမယ်လား'
'ဟင် . . . ငါ့မှာ သားမှမရှိတော့တာပဲ'
'ဟင် . . . အရင်ကတော့ ဟစ်တလုံးရယ်၊ ပြစ်မမုန်းရယ်
သားနှစ်ယောက်ရှိတယ်ဆို'
'အေး . . . အရင်ကတော့ ဟုတ်တယ်၊ ခုတော့ ကိုယ့်သား
မဟုတ်တော့ဘူး'
'ဦးလေးတက်ပုဟာက ဘယ်နှယ်စကားလဲ'

သံသရာ

‘ဒီလိုလေ . . . ကိုယ်တို့လင်မယားကွာကြတော့ ကံလေး
တွေက သူ့အမေနောက် ပါသွားကြကုန်ပြီ’

သူ့မျက်လုံးကလေးပြုံးကာ . . .

‘ဟင် . . . ဦးလေးတက်ပုတို့ လင်မယားကွာတယ်၊ ဘာဖြစ်
လို့လဲ’

‘မေးမနေပါနဲ့ အရီရာ၊ သူတို့ဘက်က တစ်ဖက်သတ် လွန်တာ
ပါ’

‘ဘယ်လောက်ကြာပဲလဲ၊ ကွာကြတာ’

‘အရီတို့ ဟိုကျောင်း ဥပုသ်စောင့်လာကြတဲ့နေ့တုန်းကပေါ့’

‘ဟင် . . . ဦးလေးတက်ပုက ဥပုသ်ကြီးနဲ့ လင်မယား
ကွာတယ်’

‘ရှစ်ပါးသီလထဲမှာ လင်မယားမကွာရဘူးမှ မပါတာပဲ
အပြဟွစရိယာတောင် အထောက်အပံ့ဖြစ်သေးတာပဲ’

မျက်လုံးကလေးစွေ၍ . . .

‘ကြည့်စမ်း၊ ဦးလေးတက်ပုကြီးက ယုတ်ပြီ’

‘နို့ . . . မဟုတ်ဘူးလားလို့’

‘ဟုတ်ဟုတ် မဟုတ်ဟုတ်တော်စမ်း၊ နို့ ဒီမှာ ဘယ်လောက်
ကြာနေမလဲ’

‘ပျော်သလောက် နေမှာပဲ’

‘ဒီမှာ ပျော်လို့လား၊ ကိုယ့်မယားကြီး ပြန်မလွမ်းဘူးလား’

‘မလွမ်းပေါင်၊ ချင်းစိမ်းနဲ့ မိဿလင်ပေါ့’

‘အဲဒါတွေ လိုချင်ရင် အရီဈေးထဲက ဒေါ်လုံမကြီး ကုန်စိမ်း
ဆိုင်မှာ ဝယ်ပေးမယ်လေ’

သံသရာ

‘အရီက အဲလိုနာမည်ကလေးနဲ့လိုက်အောင် ရယ်စရာ
အတတ်လို့ ကိုယ်ပျော်တာပဲကွာ’

‘တကယ်ပျော်တယ်လား’

‘ပျော်တယ်’

‘ပျော်ရင်ရယ်လေ’

‘အဟီး အဟီး အဟီး အဟီး အဟီး အဟီး’

*

‘ဟင် . . . ဦးလေးတက်ပု သွားကြီးတွေကလဲ နီကြောင်နေတာပဲ’

‘သွား နီလာရောင်ဆိုတာ ဒါပေါ့ဟ’

‘ဟင် . . . သွား နီလာရောင်ရယ်လို့ မကြာဖူးပေါင်တော်
ခရောင်သာရှိပါတယ်’

‘နီလာရောင်က ပုလဲရောင်ထက် အဖိုးတန်တယ်၊ နီလာ
ရောင် ငှက်ခါးတောင်ပြောင်နှစ်ကျပ်ခွဲ မဲအလကားဆိုတာ

အဖူးသလား၊ အဲဒီနှစ်ကျပ်ခွဲတောင် ရှေးကစကားမို့လို့ ဟိုတုန်းက
လိပ်ပိုက်ဆံ အခုခေတ်ငွေနဲ့ဆို တွက်ကြည့်စမ်း’

‘ကြည့်စမ်း . . . သူပြောတတ်လိုက်တာ၊ လူက တောသားမို့
အဲဒါပဲ . . .’

ဤတွင် အကျိုးရှိချုပ်နေသော ဒေါ်အေးဆင့်ကော်တရာက
အဝင်ကာ . . .

‘ဒီရွာမှာတော့ . . . သူတို့လူသိုက်က သူဦးကြီး သာပြန်နဲ့ သူနဲ့
အတူတူပဲ၊ အင်မတန် ပေါက်ပေါက်စစ ပြောတတ်ကြတယ်’

အရီ . . . ‘တောသား စကားတတ်တွေပေါ့ဟုတ်လား’

သံတရား

‘အရီရာ တောသားမြို့သားခွဲခြားမနေပါနဲ့ကွာ၊ တောသားမှာ ချီပေါက်နေတာ မဟုတ်ပါဘူး။ အမြီးကလေးနည်းနည်းရှိတာပဲ၊ မယုံကြည်မလား’

ကျွန်တော်က တင်ပါးကိုစောင်းပြသည့် လက်သီးဆွဲကလေးနှင့်ရွယ်၍...

‘ကြည့်စမ်း... ယုတ်ပြီ’

‘ဒီမှာ... အရီ၊ ဆင်ဖြူတော် ဘယ်ကလာသလဲ’

‘သူ့ အမေဝမ်းထဲကလာတယ်’

‘ကဲ... စန္ဒကူးနဲ့သာနှစ်ကော ဘယ်ကဖြစ်လဲ’

‘သစ်ပင်ကဖြစ်တယ်’

‘အမတ်ကြီး ဝန်ဇင်းမင်းရာဇာကော ဘယ်ကလာသလဲ’

‘သူကြီးအိမ်ကလာတယ်’

‘ဟေ... ဒါတော့ အရီလွဲပြီဟေ့’

သူ့မျက်လုံးကလေးကို ဖြိုကာ...

‘အမယ်... ဘာလွဲရမလဲ၊ မောင်ရာဇာက သူကြီးသမီးပဲ၊ သူကြီးအိမ်မှာ နေတာပေါ့’

‘အဲဒီအချိန်မှာ မင်းကြီးစွာစော်ကဲ မိတ္ထိလာကန်ထောင့်မှာ လာတော့ရင်၊ သူက ယောက္ခမနဲ့ ရန်ဖြစ်လို့ အိမ်ခွဲနေရတာဆရာ’

‘ဟင်... ဦးလေးတက်ပု ဒါတွေကိုသိတယ်နော်၊ စာဖတ်သလား’

‘စာမဖတ်တောင်တောမှာတော့ ဒါတွေကိုလူကြီးတွေက ပုံလုပ်ပြောကြတာပဲ’

‘ကောင်းတယ်... ကောင်းတယ်၊ တောဓလေ့ကို အ

သဘောကျတယ်’

‘ဒီမှာ... အရီ တောသားလဲ မြို့ရောက်ရင် မြို့သားဖြစ်မှာပဲ မဟုတ်လား’

‘မြို့သားဖြစ်ချင်ရင် သွားတိုက်ရတယ်ရှင်၊ ဦးလေးတက်ပု သွားကြီးတွေဟာ ဘယ်တော့မှ မတိုက်ဘူးထင်တယ်’

‘ကြည့်စမ်း တစ်ခါမှ မတိုက်တဲ့လူကို ဒီလိုပဲ အရမ်းစွပ်စွဲရသလား’

သူသည် ကိုယ်ကလေးကို ကျွဲကာယိုကာရယ်မောပြီး...

‘အကောင်မေးနေတာ အကောင်မြေစမ်းပါ ဦးလေးတက်ပုရဲ့၊ အကောင်းပြည်ကြီးပြန်သွားပြီလဲ မလုပ်လိုက်နဲ့ဦး’

‘ဒီလောက်ရိုးနေတဲ့ စကားမျိုးများတော့ တောသားပေမယ့် မသုံးသေးဘူး။ ဘယ်မတိုက်ဘူးတော့ ဟုတ်မလဲကွယ်၊ တိုက်တဲ့အခါလဲ တိုက်သေးတာပေါ့’

‘ဘာနဲ့တိုက်လဲ’

‘မီးသွေးနဲ့ပေါ့၊ တစ်ခါတလေ ဆားနဲ့’

‘အိမ်မှာ သွားပွတ်တံမရှိဘူးလား’

‘ရှိသားပဲ၊ ဒါပေမယ့် မိန်းမက သူ့မျက်ခုံးမွှေး ပွတ်ပွတ်နေလို့ ဒီက သွားပွတ်ရတယ်ပဲ မရှိဘူး။ တစ်ယောက်တစ်လှည့် နင်ကမျက်ခုံးမွှေးပွတ်၊ ငါက သွားပွတ်မယ်ဆိုတာလဲ ပြောမရဘူး’

‘ကြည့်ပါလား၊ သူ့ရွတ်တတ် နောက်တတ်လိုက်တာ၊ ကိုယ်သွားတိုက်ဖို့ တစ်ချောင်းသတ်သတ် ဝယ်ထားမှပေါ့’

‘မီးသွေးနဲ့ ဆားက သွားပွတ်တံနဲ့ တိုက်စရာလိုသေးသလားဗျာ’

မျှော်လင့်

‘လိုပြီလား၊ သွားပွတ်တံနဲ့မှ သွားအကြိုအကြားစင်တာ’

‘မီးသွေးက အခဲကြီး၊ ဆားကကြမ်းကြမ်းကြီး၊ ဘယ်တိုက်ပြန်ပါ့မလဲ အရီရယ်’

‘ဖြစ်အောင် နှစ်ခုရောပြီး အမှုန့်ကြိတ်ထားရတာပေါ့၊ ဒါဟာ ဘာပင်ပန်းသလဲ၊ နို့ပြီး သွားပွတ်တံတစ်ချောင်း တစ်ကျပ် လောက် ပေးဝယ်ထားလိုက်ရင်လဲ တိုက်ပါလေရော၊ ဦးလေး တက်ပု တို့ တောကလူတွေဟာ လူမှာအရေးအကြီးဆုံး အင်္ဂါတစ်ခုဖြစ်တဲ့ သွားကို ဂရုမစိုက်ကြဘူး။ အရီဘုန်းကြီးကျောင်း လာတုန်းကတော့ ဥပုသ်သည်တွေကို စူးစမ်းကြည့်လိုက်တယ်၊ ယောက်ျားရော၊ မိန်းမရော အသက်လေးဆယ်မပြည့်ခင် သွားကျိုးနေတာတွေ အများကြီး တွေ့ရတယ်၊ တချို့ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်တွေဆိုရင်လဲ သွားရင်းတွေမှာ မည်းလို့၊ သွားကြားတွေမှာ ညိုလို့နေတာတွေ့ရတယ်၊ ဒါဟာ သွားကို ဂရုမစိုက်မှုပဲ’

‘တို့တောသူ တောင်သားတွေက သွားကို ဘယ်အလှပြင်နေ နိုင်မလဲ အရီရယ်’

‘ဒါ အလှပြင်တာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျန်မာရေးအတွက် ပြောတာပါ၊ အစားအသောက် ကောင်းကောင်း မဝါးနိုင်ရင် ကျန်းမာရေး မထိခိုက်ပါလားရှင်’

‘ဟုတ်ပါတယ် ဆရာမလေးရယ်’

‘အကောင်းပြောနေတာ ဦးလေးတက်ပုရဲ့၊ သူတို့ဟာလေ နွားများဖြင့် သွားဖြိုကြည့်လိုက်ကြတာ သူတို့သွားတော့ သူတို့မှန်ထဲ ပြန်မကြည့်ကြဘူး’

‘ဒါတော့ မှန်ပေတယ် မရွှေရီရေ’

အနုပညာ

‘အရီ အဲဒီဘုန်းကြီးကျောင်း လာတုန်းကလေ ရွာသူရွာသား တွေကြည့်ပြီးတော့ အရီမှာသာ ပိုက်ဆံရှိမယ်ဆိုရင် သွားပွတ်တံတွေ ခယ်ပြီးတော့ လူစေ့တက်စေ့ပေးလိုက်ချင်တယ်’

‘ဘာလုပ်ဖို့လဲ တစ်ရွာလုံးယောက်ျား၊ မိန်းမလူတိုင်း မျက်ခုံး မွေးဆွဲဖို့လား’

‘ကြည့်စမ်း . . . သူ၊ ဟော့ဒီ ကတ်ကြေးနှောင့်နဲ့ ထုလိုက်ရ’

‘အမယ်လေး . . . မလုပ်ပါနဲ့’ သူ့အနီးရှိ ကတ်ကြေးနှင့် ဆောက်၍ ရွယ်လိုက်သည်ကို လက်ကာဟန်ပြုလိုက်ပြီး ‘ဟုတ်တယ်၊ ဘယ်တော့မှတော့သတောင်သားတွေက သွားပွတ်တံဆိုတာကို သွားတိုက်ရ ခုန်း သိကြတာ မဟုတ်ဘူး၊ မိန်းမတွေ မျက်ခုံးမွေးဆွဲဖို့လောက် အောက်မေ့နေကြတာ’

ဤတွင် ဒေါ်အေးဆင့်က အပ်ချုပ်နေရာမှ ခေါင်းမော် ပြန်ကာ . . .

‘ဟုတ်တယ်အရီရဲ့၊ ငါလဲ မြို့ရောက်မှ လူတွေ သွားပွတ်တံနဲ့ သွားတိုက်ကြတာကိုမြင်ရတာ’

‘ဟုတ်တော့ ဟုတ်တယ် ကြီးကြီးရယ်၊ မြို့မှာတောင် လူတိုင်း သွားပွတ်တံသုံးရမှန်း သိကြတာမဟုတ်ဘူး၊ ဒီနေရာမှာ မြန်မာ လူမျိုးတွေဟာ အင်မတန်ညံ့တယ်၊ တိုင်းကြီးပြည်ကြီးသားတွေ သိရင် ရုတ်စရာပဲ။ လူထုဆင်းရဲလို့ဆိုတဲ့ စကားနဲ့လဲ ကတ်မပြောနိုင်ဘူး။ လေ့ကိုကဖျင်းလို့ပါ။ ကြည့်စမ်း အိန္ဒိယတိုင်းသားများတော့ ဒီဘက် ကတယ်နည်းယူဖို့ကောင်းတယ်။ အင်မတန် ဆင်းရဲတဲ့ ဂေါ်ရင်ဂျီနဲ့ ဆလယာကုလားတွေကအစ သွားကို အင်မတန်ဂရုစိုက်ကြတယ်။ အနက်အိပ်ရာက ထတယ်ဆိုရင် ပထမဦးဆုံး တပူတ် ကမာရီး

သီဟသူ

ကိုင်လာတာပဲ။ နေ့လယ် နေ့ခင်း အားရင်လဲ ဒီသွားပဲ တိုက်နေတာ။

‘ဟာ သူတို့က ကွမ်း အင်မတန်စားတဲ့ကောင်မျိုးတွေကိုး’

‘ဂေါ်ရင်ဂျီဟာ မစားပေါင်ရှင်၊ ဆေးလိပ်တိုပြောင်းပြန် ငုံနေတာပဲ။ ကဲ ဝေလယာတွေက ကွမ်းစားလို့ပဲထားပါတော့ မြန်မာလူမျိုးတွေကော မစားကြဘူးလား၊ ရှင်တို့တောသူတောင်သားတွေသာစားသေးတယ်။ အိမ်တိုင်းလိုလို ကွမ်းအစ်ရှိတယ်။ မြို့မှာတော့ ကုလားကွမ်းယာဆိုင် အားကိုးလို့ မြန်မာပီပီကွမ်းအစ်ထားတဲ့ ခေတောင် ပျောက်လုပြီ၊ အမှန်ကတော့ ကွမ်းမစားလေ သွားတိုက်ကောင်းလေပဲ၊ ကွမ်းက အပုပ်နံ့ထိန်းတာမို့ ကွမ်းစားတဲ့ လူသွားမတိုတာက သွားမည်းနေရုံပဲရှိမယ်၊ ကွမ်းမစားတဲ့လူ သွားမတိုတာ သွားချေးပုပ်စော်နံ့တာ’

‘ဆေးလိပ်သောက်ကြသေးတာပဲ အရီရ’

‘အဲဒီ ဆေးလိပ်သောက်တာမှ ဆေးလိပ်မီးခိုးငွေ့နဲ့ သွားချေးနဲ့ဟာသွားအကြိုအကြားမှာသရိုးကိုင်သလိုခိုင်ပြီး ဂျစ်ဆော့တက်လို့ ထပ်သရိုး... ပြောရင်းတောင်မျက်စိထဲမြင်ယောင်လာရုံမိတယ်။ အမှန်တော့ အရီ အဲဒီလူတန်းစားတွေကို သနားပါတယ်။ ခုနပြောသလိုပဲလေ၊ အဲဒီဘုန်းကြီးကျောင်း လာတုန်းကများ အနီသော ပိုက်ဆံရှိရင် ဖြင့် ရွာသူရွာသားတွေကို သွားပွတ်တံတွေဝယ်ပေးလိုက်ချင်လှပါတယ်။ ဒါဟာ ဝန်လေးတဲ့အလုပ်လဲ မဟုတ်ပါဘူး။ သနပ်ခါးလိမ်းပြီး မျက်ခုံးမွေးဆွဲနိုင်ရင် တစ်နေ့တစ်ခါတော့ သွားတိုက်နိုင်ရမှာပဲ’

ကျွန်တော်... ‘ကဲ... သွားပွတ်တံရရင် သွားတိုက်ခိုက်ဆိုတာတော့ ထားပါဦး၊ သွားတိုက်ဆေးဝယ်နိုင်ဦးမှ’

သီဟသူ

‘အမယ်လေး... ဦးလေးကိုတက်ပုရယ်၊ သွားတိုက်ဆေးက ဝယ်စရာမလိုပါဘူး။ ကိုယ့်ဟာကိုယ် မီးသွေးခဲနဲ့ ဆားနဲ့သာ ဆောင်ထားစမ်းပါ။ သွားလဲပိုဖြူပါသေးတယ်။ ပိုက်ဆံလဲ အထူးအလည် ကုန်တာမဟုတ်ပါဘူး။ အရီအခုသွားတိုက်နေတာ ဆိုင်က ဝယ်တာမှတ်လို့လား။ ကိုယ့်ဟာကိုယ် မီးသွေးနဲ့ဆားနဲ့ ပရုတ်ကလေးနည်းနည်းဝယ်ထည့် ထောင်ထားလိုက်တာပဲ။ ဦးလေးကိုတက်ပုကြီး၊ သွားပွတ်တံတစ်ချောင်းတော့ဝယ်။ အရီက သွားတိုက်ဆေးပေးဆယ်နော်။ အခု လူကတော့ ပြီးရောက်လို့ ဗိုလ်ဆံတောက်နဲ့ ဘာနဲ့ဖြစ်နေပြီ၊ သွားသံချွေးတက်သရက်ထည်ဆင်ကြီးနဲ့ဆို မနိပ်သေးဘူးဆရာ’

သူပြောမှ ကျွန်တော့်ခေါင်း ကျွန်တော်စမ်းမိကာ...

‘ကိုယ့် ဗိုလ်ကေကလဲကွာ ဘယ်တော့မှခွဲရမယ်မသိပါဘူး’

‘အမယ်... ပြီးချင် လိမ်းချင် ရှိလာပလား’

‘ကော့စမိတ်တောင် ဝယ်တော့မလို့’

‘ကော့စမိတ်(က)ပါတော့၊ ဒါပေမဲ့ ခုခေတ်မှာ ယောက်ျားတွေဟာ ဆံပင်ကိုပြားအောင် ချပ်အောင်မပြီးကြတော့ဘဲ အမောက်ကလေး၊ ဝှေ(ဝ်) ကလေးလုပ်ကြတော့ ကော့စမိတ်(က) အသုံးနည်းတယ်။ ဘက်စလင်လိမ်းကြတယ်’

‘ဝှေ(ဝ်) ဆိုတာ ဘာလဲဟင်’

‘ဟောဒီ အရီခေါင်းမှာကြည့်၊ ဒီလိုလှိုင်းတွန်းကလေးတွေ အရစ်ကလေးတွေခေါ်တာပေါ့၊ မလှဘူးလား’

‘အရီက သိပ်လှတာပဲ’

‘အရီကို မေးတာမဟုတ်ပါဘူး။ ဒီလှိုင်းတွန်းကလေး ပြောတာပါ’

သောတာပန်

‘အားလုံး လှပါသည်ခင်ဗျား’
 ‘အမယ် သိန်းဖေမြင့်သံပါလိုက်တာ’
 ‘သိန်းဖေမြင့်ဆိုတာ ဘာလဲဟင်’
 ‘လူ’
 ‘ဒါဖြင့် သူ့မှာ အဖွီးမရှိဘူးပေါ့’
 ကျွန်တော်က ရွှန်းလိုက်သည်ကို ရယ်ပြီးနောက်...
 ‘နိုင်ငံကျော် စာရေးဆရာကြီးတော့၊ ဒါမှမသိဘူးလား...’
 အရင်တုန်းက တက်ဘုန်းကြီး သိန်းဖေခေါ်တယ်’
 ‘ဪ... တက်ဘုန်းကြီး ဝတ္ထုရေးတဲ့ သိန်းဖေလား’
 ‘ဟုတ်တယ်ဘုရား’
 ‘ကိုယ့်များ တက်ဘုန်းကြီးအောက်မေ့နေပြန်လားကွယ်’
 ‘အဲ့ဒီဝတ္ထု ဖတ်ဖူးလား’
 ‘ဖတ်ဖူးတာပေါ့’
 ‘ကွာ... အရီကလဲ နာမည်နဲ့လိုက်အောင် သိပ်ရယ်တာ
 ပဲကွာ’
 ‘နင်ပြောတာကလဲ ရယ်စရာဖြစ်နေတာကိုဟဲ့’ ဒေါ်အေးဆင့်
 က ဝင်ဖောက်လိုက်၏။ အင်း... သူပြောမှပဲ ဒီကတော့ ကိုယ့်ဟာ
 ကိုယ် မသိတော့ဘူး။ ထိုနောက်၌ သူသည် လက်က အင်္ကျီ စုတ်နှင့်
 အပ်ကိုချ၍ ‘နင်တို့တော့ ပါးစပ်မညောင်းကြသေးဘူး။ ငါတော့
 မျက်စိညောင်းလှပြီ။ မနက်ကစိမ်ထားတဲ့ အဝတ်ကလေးတွေ
 သွားလျှော်လိုက်ဦးမယ်’ ဆိုပြီး ထိုင်ရာမှ ထသွား၏။ ကျွန်တော်တို့
 စကားပြောနေကြသော နေရာမှာ အိမ်ရှေ့ခန်းနှင့် မီးဖိုခန်းနှစ်ဆောင်
 ကြား တံခါးဝတွင်ဖြစ်ပါသည်။

အနုပညာ

အရီလေးသည် အားရပါးရ ရယ်မောပြီးနောက်...
 ‘အင်း... ဦးလေးတက်ပုနဲ့ စကားပြောရတာ သိပ်အာရှင်
 ဆာပဲ’ ဟုဆိုပြီး ကျွန်တော့်ခေါင်းက ဗိုလ်ကေပေါက်စကို ကြည့်လျက်
 ‘ဦးလေးတက်ပုတို့တုန်းက ဗိုလ်ဆံတောက်မထားဘူးလား’
 ‘လူ့ပျိုတုန်းက ထားခဲ့တာပေါ့ နောက်... အိမ်ထောက်ကျပြီး
 ဆံနှစ်လောက်ကြာမှ ခေါင်းတုံး ရိတ်ပစ်လိုက်ရတော့တယ်’
 ‘ဘာလို့ ရိတ်ပစ်ရမလဲ’
 ‘ဟာ... ကိုယ်မိန်းမရပြီးတော့ လှဖို့ပဖို့လဲ မလိုတော့
 ဘူး။ နို့ပြီး လယ်သမားဆိုတော့ အလုပ်က ဆယ်နှစ်ရာသီ အင်မ
 ဆန် များတာပဲ။ ခေါင်းပြီးလား ဆီလိမ်းလားလဲလုပ်မနေနိုင်တော့ဘူး
 ဆင်ညှပ်ခဲ အပိုကုန်လဲ မခံနိုင်တော့ဘူး။ တောလူဖြစ်ရတာက မြို့လူ
 ဖြစ်ရတာနဲ့မတူဘူး အရီရေ၊ မြို့သားတွေဆိုရင်ဖြင့် အသက် ၆၀
 ဆာပဲ ဗိုလ်ကေနဲ့ဘဲပြီး သန့်နိုင်ကြတာပဲ။ သူတို့မှာ ဘာမှလဲ ပင်ပင်
 မနန်းမလုပ်ရဘူး။ ကုန်သည်နဲ့ စာရေးစာချိနဲ့ ရာထူးရာခံကြီးတွေနဲ့
 အဝတ်ကောင်း အစားကောင်းနဲ့၊ ကျုပ်တို့ တောသားတွေဖြင့် ရွှံ့ခွေး
 ဆစ်မြုပ်လောက်ထဲမှာ နွားနဲ့ဖက်ရုန်းလို့။ နွေကျလဲ နဖူးကချွေး
 ခြေမကျအောင်လုပ်ရတယ်။ ဝတ်ကြရတော့ အရီမြင်တဲ့အတိုင်းပဲ။
 အရတာကဖြင့်ငါးပိရည်တောင် အဖျော်ပါဖို့က မနည်းခဲယဉ်းတယ်’
 ဤနေရာ၌ သူကလေးသည် အရွယ်နှင့်မလိုက်အောင်
 ခုတ်နှာခံထည်သွားကာ...
 ‘အင်း... အရင်းရှင်စနစ်ကြီး မပြုပျက်သမျှတော့ ဒီလိုပဲ
 သူတန်းစားတွေ ကွဲနေကြတော့မှာဘဲ။ လူတွေရဲ့ လုပ်အားဖြင့်ဘဲ
 အနည်းတွေဟာလဲ စုတဲ့နေရာမှာ စုပြီးတော့ အလုပ်သမားတွေရဲ့

ဆက်လျှောက်

လက်ထဲမှာတော့ မရှိကြတော့ဘူး'

'အေး . . . ဟုတ်တယ်အရီ၊ ငါအဲဒါကို နည်းနည်း စဉ်းစားမိတယ်၊ အရင်းရှင်စနစ်ဆိုတာ ဘာလဲဟင်'

'လူကိုယ်တိုင်က အလုပ်မလုပ်ဘဲနဲ့ ငွေကို လုပ်သားထားပြီး အမြတ်ထွက်အောင် ခိုင်းစေတာပေါ့၊ ဥပမာ အနီးစပ်ဆုံးပြောပြမယ် သူ့အသံအနည်း ငယ်တိုးသွားပြီး 'ဒီအိမ်ကဦးကြီးနဲ့ ကြီးကြီးတို့မှာ သူတို့ငွေခွဲဝယ်ထားတဲ့ မော်တော်ကားကြီးခြောက်စီး ရှိတယ် မဟုတ်လား။ သူတို့က အိမ်ကနေပြီး စီမံခန့်ခွဲကြတာပဲ။ ဒရိုင်ဘာတွေ စပယ်ယာတွေကသာ တင်မယ့်ကုန်ရှာရတယ်။ ဓားပြလူဆိုးတွေရှိတဲ့ လမ်းတွေမှာ သက်စွန့်ဆံဖျား မောင်းရတယ်။ နောက်ခရီးတစ်ခေါက် ပြန်လာလို့ရတဲ့ငွေကျတော့ သူတို့က ယူကြတယ်။ လုပ်သားတွေတော့ သူတို့စားလောက်ရုံလခကလေး မဖြစ်စလောက်ပေးထားတယ်။ နို့ပြီး မရှိတဲ့ ဆင်းရဲသားတွေဆီက အပေါင်ခံတယ်။ ငွေတိုချတယ်။ နေပြန်ပေး ပေးတယ်။ အဲဒါ အရင်းရှင်စနစ်ပေါ့၊ လူဆိုတာက အသက်နဲ့ သတ္တဝါမို့ တစ်နေ့မှာ သူ့အင်အားနဲ့ တန်သလောက်လုပ်နိုင်တယ်။ ငွေကတော့ သက်မဲ့ပစ္စည်းမို့ သူတို့အစုအဖွဲ့များများသလောက် အမြတ်ထွက်အောင် လုပ်နိုင်တယ်။ ဒီအမြတ်ထွက်ကလေးကလေးသလဲဟဲ့၊ နုနုပြောတဲ့ သက်ရှိသတ္တဝါတွေရဲ့ လုပ်အားထဲက ထွက်လာတာပဲ၊ ဦးလေး တက်ပု ဆန်စက်ထဲကို စပါးရောင်းသွားတော့၊ စက်ပိုင်အိမ်သားတွေနေတဲ့တိုက်ကြီးနဲ့ တဂျုံးဂျုံးမြည်နေတဲ့ ဆန်စက်ကြီးထဲ ရောက်ဖူးတယ်မဟုတ်လား'

'ရောက်ဖူးတာပေါ့၊ စပါးရောင်းတော့ မန်နေဂျာဆီထဲ ဖြတ်ပိုင်းယူပြီး စက်ပိုင်ကြီးအိမ်ထဲကို သူ့ငွေဆီငွေယူရအောင်

၁၆၉

သွားရတာပဲ၊ သူ့ငွေကဖြူဖြူဝဝ ခန့်ခန့်ကြီး၊ စိန်လက်စွပ်ကြီးဝတ်ပြီး ဆီလည်ကုလားထိုင်ကြီးပေါ်ထိုင်လို့၊ ဖြတ်ပိုင်းပေးလိုက်ရင် ဘာမှ ပြောဘူး၊ ငွေရေပေးလိုက်တာပဲ၊ သူ့ငွေကတော်ကလဲ သူနဲ့မနီးမဝေးဘဲ ဝိန်ရွှေတွေကိုယ်ပြည့်ဝတ်ထားပြီး စီးကရက်သောက်လို့၊ မျက်စိထဲ အခုတောင်မြင်ယောင်လာသေးတယ်။ ဪ သူတို့မှာတော့ တယ်ပြီး ခိုထားချမ်းသာ ကိုယ်ချမ်းသာရှိကြပါလားလို့အောက်မေ့မိတယ်။ သူ့ငွေကလဲ ကျိကျိတက် ချမ်းသာတာကိုး'

'အဲဒီပစ္စည်းတွေကျိကျိတက်ချမ်းသာတာ ဘာကြောင့်လဲဆိုတာသိလားဦးလေးကိုတက်ပု၊ သူတို့စက်ကြီးထဲရောက်တော့ စက်ကြီးက တဂျုံးဂျုံးမြည်လို့ ယန္တရားတွေက တကားကားလှုပ်လို့၊ စက်ကူလီတွေကစပါးတွေ လေးထဲလောင်းထည့်တဲ့လူကထည့်၊ ဆန်တွေ အိတ်ထဲသွတ်သူကသွတ်၊ မီးရထားတဲ့ဆီကို ထမ်းသွားတဲ့လူက သွားနဲ့ အခုနက ဦးလေးတက်ပုမြင်ခဲ့တဲ့ သူ့ငွေတိုက်ထဲမှာ အေးဆေးဆိတ်ငြိမ်သာယာလှပသလောက် အဲဒီမှာ ဆူညံရွှပ်ပွပြီး မျက်စိနောက်စရာ ဖြစ်နေတယ်မဟုတ်လား။ နို့ပြီးစက်အပြင်ဘက်မှာဆိုလဲ တောကလာတဲ့နွားလည်းတွေနဲ့ ကတ္တားချိန်သူကချိန်၊ စပါးထမ်းသူက ထမ်း၊ ကိုယ့်ပေါင်းကိုယ် ဂရုချိုးသူက ချိုးနဲ့ စက်ပိုင်ရှင်ကြီး အမြတ်ထွက်ဖို့လာပြီး ဆက်သနေရတယ်။ စက်ကြီးက ဘယ်လိုအော်နေသလဲသိလား ဦးလေးတက်ပု'

'ဟေး . . . တောကလယ်သမား စက်ကူလီသားတို့၊ နှင်တို့လုပ်အား ငါ့အထဲထည့်၊ နှင်တို့နည်းနည်းပြန်ယူ၊

www.burmeseclassic.com

သိသာ

ငါ့လူကြီး များများပေး ဝေးဟေးဟေး . . . ဝေးဟေးဟေး လို့အော်နေတာ ဦးလေးတက်ပုရဲ၊

‘အဲဒီစက်ကြီးထဲမှာရော၊ စက်ပြင်မှာရော ဦးလေးတက်မှ မြင်သမျှ ပုပုရွရွလူတွေဟာ အသီးသီး သူ့အိမ်ထောင်နဲ့သူ့အသိုက်နဲ့ ရှိနေကြတာပဲ။ အဲဒီမြောက်မြားစွာသော အိမ်ထောင်တွေရဲ့ လုပ် အားပေါ်မှာ စက်ပိုင်ရှင်ကြီး အိမ်ထောင်တစ်ခုထဲက သူ့ငွေပင် ငွေရင်း တည်းဟူသော စက်ကြီးအကြောင်းပြုပြီး နေရောညပါ ရက်နဲ့ သမျှ အမြတ်ယူနေတော့ သူတို့ကျိကျိတက်ချမ်းသာနေရောပေါ့ ဦးလေးတက်ပုရယ်။’

‘ဦးလေးတက်ပုတို့ လက်ထဲက မျှော့ဆိုတာကလေး လူနဲ့ အသားမှာ ကွယ်ပြီး သွေးစုပ်လိုက်တာ၊ သူဝလို့ခိုက်မဆုံတော့ ဖတ်ခနဲ ကွာကျသွားရော၊ နောက်တစ်ခါ သူ့ဆာမှ ပြန်စုပ်နိုင်မယ်၊ တောထဲက လူသားစားတဲ့ ကျားဟာလေ လူတွေဘယ်လောက်ပုံပေးပေး သူ့ဗိုက် ပြည့်ရုံလောက်ပဲ စားနိုင်မယ်။ သူဝတော့ အိပ်မယ်။ နောက်တစ်ခါ ဆာမှ ထပ်စားမယ်။’

‘အဲ . . . အရင်းရှင်စနစ်နဲ့ လူတွေလုပ်အား သူငွေကြီးစား တာကတော့လေ စားလေ သူ့ငွေပင်ငွေရင်း ပိုကြီးလာလေ ပိုစားနိုင် လေနဲ့ ဘယ်တော့ဘယ်တော့မှ မဆုံးဘူး။ တဖြည်းဖြည်း ကြီးသထက် ကြီးနဲ့ စားသထက်သာ စားတော့တာပဲ၊ ဒါကြောင့် ဦးလေးတက်ပုရယ် အရင်းရှင်စနစ်ဟာ လူလောကမှာဖြင့် မျှော့နဲ့ ကျားနဲ့ ဥပမာမျှ မနှိုင်း နိုင်လောက်အောင်ဘဲ ကြောက်စရာကောင်းလှပါတယ်’

‘အဲဒီစနစ်ကြောင့် လူတွေအဆင့်အတန်းအမျိုးမျိုးကွဲ၊ လူ နည်းစုမှာ ချမ်းသာ၊ လူများစုမှာ ဆင်းရဲ၊ အဲဒီတော့ ဘာသာ သာသနာ

အိမ်ထောင်

(ဘယ်ဘာသာမဆို) ဆုတ်ယုတ်တာပေါ့ ဦးလေးတက်ပုရယ်၊ က ဦးလေးတက်ပုတို့ရွာမှာ ဥပုသ်စောင့်အလာနည်းလို့ ဘုန်းကြီးက တစ်ယောက်ကို တစ်လမှာတစ်ခါ အနည်းဆုံး သီလဆောက်တည် မယ်လို့ အမိန့်ထုတ်ယူရတာဟာ လူတွေက ဘာသာရေးမယုံကြည် ခဲ့တာမင် မလာချင်လို့ဟာလား၊’

‘ဘယ်ဟုတ်မလဲ အရီရယ်၊ ခုနစ်ရက်မှ တစ်ခါလောက် တော့ ဘုန်းကြီးကျောင်းသွားပြီး အေးအေး ဆေးဆေး အနားယူချင်ကြ တာပေါ့။ ဒါပေမယ့် အလုပ်နဲ့လက်နဲ့ မအားကြလို့ မလာနိုင်ကြတာ ပေါ့။’

‘အဲဒါကြည့်တော့ ဦးလေးတက်ပု၊ အူးမတောင့်မှ သီလ စောင့်နိုင်မယ်ဆိုတာ တယ်မှန်တယ်မဟုတ်လား။ နို့ပြီးတော့ လူတွေ သွားအချင်းချင်း လောဘ၊ ဒေါသစိတ်တွေပွားပြီး ခိုးမှုတိုက်မှုတွေ ပြုကြတာကော ဘာကြောင့်လဲသိလား။ လူ့အဆင့်အတန်း မညီ တွက်မှုကြောင့်ပေါ့၊ အခုကြည့် ဥပမာပြမယ်၊ ဦးလေးတက်ပုမှာ ကျွန်းနဲ့ နွားပဲရှိတယ်။ ဟော့ဒီဦးမြတ်ချမ်းတို့မှာ မော်တော်ကားကြီး တွက်စီးရှိတယ်။ ဦးလေးတက်ပုတစ်စီးတောင် ခွဲလိုချင်စိတ် ပေါ်မ တော့လား၊’

‘ဟာ . . . နှစ်စီးတောင်လိုချင်တယ်အရီရယ်’

‘အေး . . . အဲဒါဟာ လောဘစိတ်၊ ဘာကြောင့်ဒီစိတ်ပေါ် တလဲဆိုတော့ သူတို့မှာ ကိုယ့်ထက်ပိုရှိနေတာမြင်လို့၊ ဦးလေး တက်ပုဟာ ဦးလေးတက်ပုရွာမှာ ကိုယ့်ဘဝထူအချင်းချင်း နေကြ ခဲ့ရက် ဒီလို ထူးထူးထွေထွေ လောဘစိတ်မျိုးပေါ်ဖူးလား၊’

‘ပေါ်ဖူးပေါင်ဗျာ၊ စိတ်၏လဲမကူးအားပါဘူး။ မိုးဦးကျ

သံဃာတော်

ကိုယ့်လယ်ကိုယ် ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ၊ မနှစ်ကထွန်တံ ခိုင်ပါဦးမလား၊ ဒီနွားအားနည်းပြီး နောက်နွားတစ်ကောင်လဲမှ ထင်ပါရဲ့နဲ့ ကိုယ့်အလုပ်နဲ့ ကိုယ်ရှုပ်နေတာ၊ ဟုတ်တယ် . . . အရိပြောတာ၊ ငါ့အဖေမြို့ရောက်မှ ကိုယ့်ထက်သာတဲ့မြို့သူ မြို့သားတွေမြင်တော့ သူတို့ဝတ်ချင် စားချင်လာတယ်။ တစ်ခါတလေ မနာလိုစိတ်ပေါ်လာတယ်။

‘အဲဒါဟာ ဘာသာနဲ့ဆန့်ကျင်တဲ့ အကုသိုလ်စိတ်ပေါ့ဦးလေးတက်ပုရဲ့။ အခု ဒီအိမ်မှာ မော်တော်ကားကြီး ခြောက်စီးအတွင်းပစ္စည်းတွေ တော်တော်များများရှိနေတဲ့ ဦးမြတ်ချမ်းတို့ဖာလောဘသတ်နိုင်ပြီ မှတ်သလား၊ ပိုပြီးလောဘကြီးနေတယ်။ ဦးလေးတက်ပုတို့ စပါးချရအောင်သွားတဲ့ သူဌေးလို စက်တည်ချင်နေတယ်။ ဒါကြောင့် ရသမျှ ဆထက်ထမ်းပိုး တိုးအောင်ကုတ်ကျစ်စုယူနေတာ အချီကြည့်နေတယ်။ လေးငါးထောင် ရွှေပေါင်ရွှေနံကစပြီး ခေါင်းရွက်သည်ကလေးတွေဆီက နေပြန်ပေးအထိယူတယ်။ သူတို့ဘက်ကဆိုရင် ကရုဏာတရားမရှိဘူး။ သက်ညှာခြင်းမရှိဘူး။ ဒါဟာ သူတို့မရယ်လဲ မဟုတ်ပါဘူး။ အရင်းရှင်စနစ်အောက်မှာ လူတွေရဲ့စိတ်ဓာတ်ပဲ’

ဤအခိုက် အိမ်ရှေ့မှ . . .

‘ဟေ့ . . . တက်ပု၊ ဟော့ဒီမှာ ဖွားသက်ကလေး တွေ့ချင်လို့တဲ့’

‘ဪ . . . ဟိုစပါးတစ်တင်းဖိုလေး လာပေးတာ ထင်ပါနဲ့၊ အရိခဏနေခဲ့ဦး’ ဆိုပြီး အိမ်ရှေ့ထွက်ခဲ့ပါသည်။ ဟုတ်ပါ၏။

မဖွားသက်သည် ဆန်ရောင်းရာမှ ပြန်လာသည်ဖြစ်၍ ချွေးဒီးဒီးနှင့် ခေါင်းပေါ်က ခံတောင်းချပြီး၊ ငွေသုံးကျပ်သုံးပဲတင်

အိမ်ရှေ့

ဆေးပါသည်။ ဤတွင် အိမ်ရှေ့စဉ်အိုးနား၌ အဝတ်လျှော်နေသော ဒေါ်အေးဆင့်က . . .

‘ဟဲ့ . . . သောက်ကောင်မ၊ ငါ့ငွေတော့ မပေးဘူး’

မဖွားသက်ကလေးသည် ခေါင်းဖုနှင့်နဖူးချွေးသုတ်ကာ . . .

‘ဪ . . . အရိုးဆင့်ငွေတော့ အရင်းမတတ်နိုင်သေးဘူး။

အတိုးတောင် မှန်အောင် မနည်းရှာကြပေးနေရတာ’ ဟု ပြောရင်း ဒေါ်အေးဆင့်အနီးလျှောက်သွားပြီး ‘ပေး . . . အရိုးဆင့်၊ အဝတ်တွေ ဘွန်မလျှော်ပေးမယ်’ ဆို၍ နံဘေးဝင်ထိုင်၏။

‘ဟယ် . . . နေပါစေဟယ်၊ နှစ်ထည်ထဲရှိတော့တာ’

‘ဘယ်နေပါစေလဲ အရိုးဆင့်ကလဲ ပေးပေး’ ဆိုပြီး အတင်းဆွဲယူ၏။ ဤမှ ဒေါ်အေးဆင့်က ထိုင်ရာမှထပြီး . . .

‘ကောင်မ . . . ထမင်းစားပြီးခဲ့ပြီးလား’

‘ဘယ်စားရဦးမလဲ’

‘ဒါဖြင့် ဒီမှာစားသွား’

‘နေပါစေ အရိုးဆင့်ရယ်’

‘နေပါစေလုပ်မနေနဲ့၊ ညည်းတစ်ကောင်စာတော့ တို့အိမ်မှာ အချိန်မရွေးရှိတယ်’ ပြောပြီး နောက်ဖေးဘက်က လှည့်၍ မီးဖိုချောင်ဘက် တက်သွား၏။ ကျွန်တော်က ဆေးပြင်းလိပ် မီးညှိရန် မီးဖိုထဲ ဝင်သွားရာ အရိုးဆင့်က တောက တူမလေးသနား၍ အိမ်ခေါ်ခိုင်းထားသော ကလေးမအား . . .

‘ဟဲ့ . . . ဘုတို့၊ ဟိုကောင်မ အဝတ်လျှော်ပြီးရင် ထမင်းခူးပေးလိုက်၊ ငါးပိချက်နဲ့ တို့စရာပဲထုတ်၊ ဝက်သားဟင်းလုပ်မနေနဲ့၊ လူဆိုတာ တန်ရာတန်ရာ ကျွေးရတာ၊ နင်ဟာ ဘာမှ သောက်လိုက်

သံသယ

ကန်းဆိုးမသိဘူး။ အရင် ငွေတုတ်တို့ မယ်ခတို့လာတာကို ဘဲဥကြီးတွေ ထုတ်ပေးတယ်။ ဒီလို အစစအရာရာ လိုက်ပြောနေရ အကောင်းမလဲအော့'

ကျွန်တော် ဆေးလိပ်မီးညှိပြီး အရီလေးဆီ ပြန်ခဲ့ပါသည်။ သူနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ထိုင်လိုက်သည်။ . . .

'အရီပြောတဲ့စကားတွေနားထောင်ရတာ မပျင်းဘူးလားဟင်' 'မပျင်းပါဘူးအရီရယ်၊ အရီက လူငယ်ငယ်ကလေးနဲ့ ဒီစကားတွေ ဘာကြောင့် ဒီလောက် ပြောတတ်တာလဲဟယ်'

'အရီစာအုပ်တွေ ဖတ်လို့ပေါ့၊ နို့ပြီး ကိုယ့်ဟာကိုယ်စဉ်းစားလို့ပေါ့'

'အရီ စာဘယ်လောက်တတ်လဲ'

'တက္ကသိုလ်ဝင် စာမေးပွဲအောင်ရုံ၊ လူတန်းမစေ့တလေ လောက်ပေါ့။ မိဘက ကျောင်းဆက်မထားနိုင်လို့ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်ကို မသွားရတာ၊ စာဖတ်တာက အတန်းစာများများတတ်တာနည်းနည်းတတ်တာနဲ့ မဆိုင်ဘူးဦးလေးတက်ပုံရဲ့၊ ကိုယ်စာဖတ်တတ်လို့ စာအုပ်တွေများများဖတ်နိုင်ရင် အသိဉာဏ်ကျယ်လာတာပဲ။ စိတ်မရှိပါနဲ့ မေးပါရစေ။ ဦးလေးတက်ပုံမြန်မာစာ ကောင်းကောင်းဖတ်နိုင်တယ်မဟုတ်လား'

'အင်း . . . အတော်အတန်ဖတ်နိုင်ပါတယ်'

'ဒီလိုဆိုရင် အရီက ဖတ်ဖို့ စာအုပ်တွေပေးမယ်၊ စားရင် ဖတ်နော်၊ ဒါမှ အရီက စက်ဘီးစီးနဲ့ ဓာတ်စက်မောင်းကို သင်ပေးမှာဆရာ'

'ကောင်းပါပြီ၊ ဆရာမ အမိန့်အတိုင်းပါပဲ'

'အခုန အရီပြောတာတွေ သဘောပေါက်လား' 'ပေါက်သင့်သလောက် ပေါက်ပါတယ်။ ကဲ အရင်းရှင်နစ်ကိုဘယ်လိုဖျက်မလဲ'

'စက်ရုံကြီးတွေ ဘာကြီးတွေပြည်သူပိုင်သိမ်းပေါ့'

'ဟာ . . . သူတို့ပစ္စည်းသိမ်းယူလို့ တရားမလား'

'ဘယ်နှယ် . . . မတရားရမှာလဲ၊ ဒါကြီးတွေဟာ သူတို့ပစ္စည်းလို့ ပညတ်နေကြသော်လဲ အမှန်က သူတို့လုပ်အားနဲ့ဖြစ်တာမှတုတ်တာပဲ။ ဆင်းရဲသားတွေ လုပ်အားပေး ခေါင်းပုံဖြတ်ရတဲ့အမြတ်တွေကို တဖြည်းဖြည်းစုပေါင်းပြီး တည်ဆောက်တာပဲ။ စင်စစ်အား ဒီစက်ရုံကြီးတွေဟာဆင်းရဲသား ပြည်သူတွေရဲ့ လုပ်အားအစုအဖုံကြီးပေါ့။ ဒါကြီးတွေ အများဆင်းရဲသားတွေလက်ထဲ ပြန်ချောက်မှ တရားနည်းလမ်းကျတော့မပေါ့။ ဥပမာ ပြောပြမယ်။ မောင်ဖြူတစ်ယောက်ဟာမောင်နီရယ်၊ မောင်ညိုရယ်၊ မောင်နက်ရယ်၊ မောင်မဲရယ်ဆိုတဲ့ လူအ လေးယောက်ဆီက ပစ္စည်းတွေကို ဆွဲနည်းနဲ့ယူပြီးတော့ အိမ်တစ်အိမ်ဆောက်နေတယ်၊ ဒါကို နောက်ဆော့ လူအ လေးယောက်က အသိဉာဏ်ရလာပြီး 'ဟေ့ တို့ပစ္စည်းတွေ ပြန်ပေးတော့ကွ' လို့လေးယောက်သား ဝိုင်းသိမ်းတော့ မတရားဘူးလို့ ပြောမလား၊ သူတို့ပစ္စည်းသူတို့ ပြန်ရတာပဲ။ ဘယ်ဘာသာနဲ့ ခြည့်ကြည့်၊ ဘာသဘောတရားနဲ့ကြည့်ကြည့် တရားနည်းလမ်း ချမယ်မဟုတ်လား'

'ကဲ . . . ဟုတ်ပါပြီ၊ မ စကားတတ်မလေးရယ်၊ ဒါပေမယ့် စက်ပိုင်ကြီးတစ်ယောက်မှာ သူနေစဉ် ကြံရည်ဖန်ရည်လုပ်ရည် နိုင်ရည်က ရှိသေးတယ်မဟုတ်လား'

‘အမယ်လေး . . . သူ့လုပ်ရည်ကိုင်ရည်များဘာများဟာ ပန်ကာအောက်ထိုင်ပြီးတော့ ငွေသိမ်းရတယ်။ ငွေထုတ်ရတာ လက်အောက်ငယ်သားတွေ အမိန့်ဩဇာပေးရတယ်။ ဒီလောက်တော့ ရတာများတော့လား တောက မိန်းမတစ်ယောက် ဆန်တစ်ဆွဲနဲ့ တာလောက်မှ မပင်ပန်းဘူး။ သူ့နေ့စဉ် လောကီစည်းစိမ် ခံစားလိုက်တာက တောက လယ်သမားကြီး ဆယ်ယောက်နေထွက်နေဝင်အထိ လုပ်စာလောက်ကိုသုံးနေတာ။ ဒီတော့ ဖြစ်နိုင်မယ်ဆိုရင် သူ့ကိုယ်ထဲက အသွေးအသားတွေတောင် ပြန်နဲ့စုပ်ပြီး ဆင်းရဲတွေကို ပြန်ဝေပေးဖို့ သင့်ပါသေးတယ်’

‘ဒါက သဘောတရားရင်းပေါ်အောင် စကားအဖြစ် ပြောတာပါလေ။ အမှန်တော့ သူတို့လို လူစားတွေဟာလဲ သနားစရာကြီးတွေပါပဲ။ စင်စစ်သူတို့က ငွေကို ခိုင်းစေနေကြသော်လည်း သူတို့ ခိုင်းစေနေတာက အရင်းရှင်စနစ်ဆိုတဲ့ နည်းလမ်းဆိုးကြီးပဲ။ သူဟာ အဲဒီနည်းဆိုးကြီးရဲ့ ကျွန်ဖြစ်နေတယ်။ ဒီထက်ပိုပြတ်သားအောင် သရုပ်သကန်ခွဲခြားပြရမယ်ဆိုရင် သူတို့ဟာ အရင်းရှင် စနစ်ကြီးရဲ့ ပစ္စည်းထိန်းဥစ္စာစောင့်ကြီးတွေပါ။ ဥစ္စာစောင့်မှ ခိုးရိုဥစ္စာစောင့်မဟုတ်ဘူး။ စောင့်ရုံသက်သက် မဟုတ်သေးဘူး။ သူတို့နဲ့ ဆိုက်သိုက်နန်းထဲမှာ ပစ္စည်းရတနာတွေ ဆထက်ထမ်းပိုးတိုး အေးနေစဉ်နဲ့အမျှ လောဘတာဝန်ကို ထမ်းဆောင်နေကြရရှာသေးတာ။ အဲ . . . သူတို့ကို နိုင်တဲ့သိုက်ဆရာနဲ့ တူတဲ့ ရန်သူမျိုးငါးပါးတွေ ပြုဆိုးမှုဖြင့် သူတို့ခမျာကြီးတွေ အလူးအလှိမ့်ခံရပါရောင့်’

‘ဦးလေးတက်ပုကြည့်ပါလား။ ဦးလေးတက်ပုတို့ စပီးသွားရောင်းတဲ့ စက်ပိုင်ကြီးမှာ စက်နှစ်လုံးရှိတယ်မဟုတ်လား။ အ

ဆိုတောင်ပိုမိုက စက်တစ်လုံးမီးလောင်သွားတော့ စက်ပိုင်ကြီးမျက်နှာ ဘာဖြစ်သွားသလဲ၊ စက်ပိုင်ကြီးကတော်မှာဖြင့် ထမင်းမစားနိုင်ဘဲ ချားသွားတယ်တောင်ကြားရတယ်။ ဒါတောင် ကြည့်စမ်း သူတို့လုံးဝ ဆုံးရှုံးတာမဟုတ်ဘူး။ မီးအာမခံကရှိတော့ စက်ဖိုးပြန်ရသေးတယ်။ သူတို့သောကပရိဒေဝမီး တောက်လောင်တာက စက်သစ်ပြန်တည် ပြီးခင်အတွင်းမှာ နေ့စဉ် ဝင်ငွေလျော့မှုကြောင့်တဲ့။ ကဲ . . . ဆက်ဘူးလား။ ဒီဘက်မှာလဲ စက်တစ်လုံးက လည်လျက်တန်းလန်း သူတို့လက်ထဲမှာလဲ ရွှေငွေရတနာတွေက အနုမတူ၊ ဒါဟာ ဝေဠုဦးက လူကိုညှဉ်းဆဲတာ ဦးလေးတက်ပုရဲ့၊ ဒီပြင်ဟာမကြည့်နဲ့ အနီးဆုံးဟာပြောရဦးမယ်’ သူ့အသံ နည်းနည်းတိုးသွားကာ ‘ဟောဒီ အိမ်က ကြီးကြီးတို့လေ၊ သူတို့မှာ အခုလို ကား ၆ စီးမရှိသေးဘူး။ ၄ စီးရှိတုန်းက တစ်စီးကို လမ်းမှာ သူပုန်တွေသိမ်းသွားလို့ ဆုံးရတုန်းကလေ၊ ဟာ . . . အရီဖြင့် သူတို့လင်မယားကို သနားရော၊ အိပ်နိုင် မစားနိုင် တော်တော်ကြာကြီး ဖြစ်လိုက်ကြသေးတယ်။ ပါးစပ်ကလဲ တဖျစ်တောက်တောက်။ ဒရိုင်ဘာကို ဆူလိုက်တာနဲ့၊ ကားနဲ့အတူပါသွားတဲ့ သူတို့တူကလေး အပြစ်တင်လိုက်တာနဲ့ လမ်းခရီး အခြေအနေ မသိရကောင်းလားလို့ပေါ့လေ . . .

‘ဒါနဲ့ အရီစဉ်းစားတယ်။ ကြည့်စမ်းလို့ သူတို့မှာ ကား ၄ စီးရှိတဲ့အနက် တစ်စီးမီးလောင်သွားတာ သုံးစီးတောင် ကျန်ပါသေးလျက်ကနဲ့ စိတ်သောကရောက်ကြရတယ်။ ဒီက တစ်စီးမှမရှိတဲ့ သူတွေမှာဖြင့် ဘာမှမဖြစ်ရဘူးလို့ နောက်တော့ အဓိပ္ပါယ်ပေါက်လာတယ်။ ဒီမှာ ဦးလေးတက်ပု ဦးလေးတက်ပုတို့ရွာမှာ အိမ်အိမ်တော့ ပြောအောင် ကျားကန်ရတယ်မဟုတ်လား။ ဥပမာ အရှေ့အနောက်

သောတာပန်

တောင်မြောက် ကျားလေးစီးကန်ထားတဲ့ အိမ်မှာ ကျားတစ်စီး ပြတော့
ပြိုတဲ့ဘက်ကိုယိုင်မယ်မဟုတ်လား။ အဲဒီသဘောတရားနဲ့ စဉ်းစား
လိုက်တော့ လား . . . လား . . . သူတို့ကျားလေးစီးဟာ ကျားလေးစီး
ဖြစ်နေတယ်။ ဦးလေးဘက်ပုရေ၊ အရံပြောတာနားလည်ရဲ့လား၊
'လည်တယ်အရီ၊ ပြောသာပြော'

'သူတို့ဟာကျားတစ်စီးနဲ့တူတဲ့ ကားတစ်စီးပြီးသွားတော့ ပြိုတဲ့
ဘက်ကိုယိုင်သွားတာကိုး၊ ဒါနဲ့ပြန်ပြီးတော့ မတ်အောင် မနေမနား
ကြိုးစားလိုက်ရတာ အခုတော့ ကျား ၆ စီးတောင် ဖြစ်လာပါရော
လား။ အဲဒီကျား ၆ စီးဖြစ်လာတော့ အရင် ၄ စီးထက် ပိုဆိုးပြန်
ရောရှင်၊ ဘယ်လိုလဲဆိုရင် အရင်က ကြီးကြီးတို့မှာ ကားတွေ အိမ်ထဲ
ထွက်သွားတော့ လမ်းမှာ ဘယ်လိုဖြစ်ဦးမလဲဟဲ့ ဘယ်လိုအန္တရာယ်
တွေ့ဦးမလဲဟဲ့ ဖြူးဖြူးဖြောင့်ဖြောင့်မှ ပြန်ရောက်ပါမလားဟဲ့နဲ့ ၄
စီးတွက်ပဲပူရတယ်။ အခုတော့ ၆ စီးအတွက်တောင်ပဲ ဦးလေး
တက်ပုရေ၊ ၆ စီးမို့ ဝင်ငွေပိုရတာတော့ မှန်ပါရဲ့။ သို့သော် သူတို့
ကိုယ်ကျိုးကြည့်တော့ အရင် ၄ စီးတုန်းကထက်ပိုပြီး ထမင်းစားနိုင်တာ
လဲ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါနဲ့ သီလပိုပြီးဆောက်တည်နိုင်တာလဲ မဟုတ်ပါ
ဘူး။ သောကပိုလာလို့ လျှော့သွားတာသာတွေ့ရပါတယ်။ ဒီတော့
ဘယ်မှာလဲကောင်းကျိုး . . . '

'နို့ပြီး အရင်းရှင်စနစ်အောက် ကျွန်ခံနေရတဲ့ အရင်းရှင်
ကြီးတွေ အတွက်လဲပြောရဦးမယ်။ သူတို့ယုံကြည်ကိုးကွယ်တဲ့ သူတို့
သခင် အရင်းရှင် နှစ်ကြီးက မင်းတို့ဟာ ငါခိုင်းစေတဲ့အတိုင်း
လိုက်နာဆောင်ရွက်ပေးတယ်။ ဒါကြောင့် ငါ့ဆန္ဒအတိုင်း မင်းတို့
သွေးစုပ်ထားဘူးတဲ့ ဆင်းရဲသားတွေရဲ့ လုပ်အားဖြစ်တဲ့ အခု မင်း

သောတာပန်

သို့လက်ထဲရောက်နေတဲ့ ရွှေငွေရတနာကို မင်းတို့သဘောရှိ ကလေး
တို့စေဆိုလို စိတ်ထင်သမျှ သုံးရစားရတယ်။ သို့သော်လဲ ရုပ်ဆင်း
သဏ္ဌာန် ပိုလှမလာပါဘူး။ ခွန်အားဗလပိုမပြည့်ပါဘူး။ အသက်
ပိုရှည်မလာပါဘူး၊ တစ်နေ့သေရတာမျိုးပဲ။ သေတဲ့အခါမှာလဲ ငါ
မစည်းတွေရယ်ဆိုပြီး တစ်ရွေးသားယူသွားရတာ မဟုတ်ပါဘူး။
ဒါကြောင့် ဥစ္စာစောင့်ကြီးတွေပါပဲလို့ ဆိုပါတယ်။ ဒီဥစ္စာစောင့်
သွေးစုပ်ကောင်ကြီးတွေမှာ လဲ မသေခင်စည်းစိမ်ခံစားရတာလေးနဲ့
အောင် ရန်သူမျိုးငါးပါး သိုက်ဆရာနဲ့ မကြာခဏတွေ့ရပါတယ်။
အခု ကမ္ဘာထိပ်သီးဖြစ်နေတဲ့ အမေရိကန်အရှင်းရှင် ဥစ္စာစောင့်ကြီး
တွေမှာ ရန်သူမျိုးငါးပါးထဲက တစ်ပါးအပါအဝင်ဖြစ်တဲ့ 'မချစ်မနှစ်
သက်သူ' ဆိုတဲ့ သိုက်ဆရာတွေနဲ့တွေ့လို့ မျက်လုံးပြူးနေပြီကော
ဦးလေးတက်ပုရေ'

ဤအခိုက် အိမ်ရှေ့ဘက်မှ ဒေါ်အေးဆင့်က . . .
'ဟဲ့ . . . အရီ၊ ဓမ္မကထိကမလေး နင့်အိမ်ကခေါ်နေတယ်'
'ဟုတ်ကဲ့ ကြီးကြီး' ဆိုပြီး ထိုင်ရာမှထ၍ 'ကဲ . . . ဦးလေး
အက်ပျဲ နောက်မှ အေးအေးဆေးဆေးပြောကြသေးတာပေါ့နော်'
အင်း . . . အာဂကောင်မလေးပဲ။ ကျုပ်အစဦးဖြင့် ဒီဟာ
လေးဟာ လှတာသက်သက်ပဲ အောက်မေ့ခဲ့တယ်။ အခုတော့
အူထုပ်တဲ့မြပဝါ လှကညာ။

သူအိမ်ပေါ်က အဆင်းတွင်လည်း တီးတိုးကလေး သီချင်း
ညည်း၍ သွားသေး၏။

'ကလောင် မထိန်းနိုင်ဘူး
ရှောင်တိမ်းကာ ဒါတွေကွင်းချင်လဲ

သက်တော

အရင်းရှင် ဒီစနစ်ဟာဖြင့်
အမြစ်ပါ မပြိုဖျက်ရတော့
ခက်ပါလိမ့်ဤကမ္ဘာ
မသာဘူး လူ့ဘုံခန်း' တဲ့။

*

၁၁

အွန်တော်ယခုဦးမြတ်ချမ်းတို့အိမ် နေရသည်မှာ ထင်းပေါက်ခြင်း၊
ရေခပ်ခြင်း၊ သူတို့မြေးကလေး ထိန်းပေးရခြင်း၊ ညအိပ်ရာဝင်ခါနီးတွင်
အစ်မတရံ သူတို့လင်မယားကို နင်းပေးရခြင်း၊ သူတို့မော်တော်ကား
ဦးများပြန်လာ၍ ဘီးလေလျော့နေလျှင် လေထိုးပေးရခြင်း၊ ရွံ့များ
လေလာလျှင် ဒရိုင်ဘာနှင့်အတူ ကူ၍ရေဆေးပေးခြင်း စသော
အတိရအလုပ်ကလေးများဖြင့်သာ မတောင့်မတမကြောင့်မကြာ၊
အချိန်တန်လျှင် ထမင်းပွဲလက်ဆေးနှိုက်၍ ထမင်းပွဲအပြီး အားလုံး
အနီးကန်တွေစုဆေးရပါသည်။

ဪ... တစ်ဝမ်းတစ်ခါးအတွက် မြို့မှာဆိုတော့
သက်သာလိုက်တာ။ တောမှာဆိုတော့ ဒီလိုတစ်နေ့ထမင်း နှစ်နပ်
အလေးစားရဖို့ကို (ဟင်းမြက်မြက်တောင် မပါဘူး) နွားနဲ့ ဖက်ရုန်း
ရတာခင်ဗျ။

၁၁၁

‘မောင်တက်ပု ဒီအတိုင်းဆို တို့အိမ်တစ်သက်လုံး နေခဲ့
နေပါကွာ’ ဟုပင်ပြောပါသေးသည်။ ကျေးဇူးတင်ပါရဲ့၊ သို့သော်
ဘယ်ဖြစ်မလဲ၊ ကျွန်တော့်မှာ သားနဲ့မယားနဲ့ သံယောဇဉ်မီးက
မွေးမိပြီတိုး။

သူတို့အိမ်မှာ မပူမပင်စားရပါရဲ့၊ ကွမ်းဆေးဆိုလဲ အထွေ
ပယ်၊ ဆေးလိပ်မှ ဦးမြတ်ချမ်းရဲ့ ထားဝယ်ဆေးလိပ်မီးသေ အတိုတေ့
ကို သောက်ရပါသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ ‘ဟဲ့ . . . ဒါယူ’ ဆိုပြီး အရှည်
အသစ်စက်စက်ကြီးတွေကို ပေးပါသည်။ ပိုးပေါက်အနည်းငယ်တော့
ပါသလေ။ သို့သော် ကျွန်တော့်အဖို့ ထုံးနဲ့ ဖာသောက်လိုက်တော့
လိမ်ပေါ့။ ဤလိုအရှည်မျိုးကို မော်တော်ကားဘီး လေထိုးရသော
နေ့မျိုးတွင် ထင်းတုံးကြီးတွေ ပေါက်ရသော နေ့မျိုးတွင်ပေးတတ်
ပါသည်။

ညနေဆီ နေခြည်လျှပ်ရင်ဖြင့်
မရွှေရ ကေသီနတ်ကယ်က၊
ရေကြည်ခပ်ရန်တဲ့ လာခဲ့ပြီ၊
အလှထူးပါဘိ၊
မြဖူးမှာ ရွှေစာရံသို့၊
နေဝါလျှံ ကြည်ကြည်လဲ့တွင်ဖြင့်၊
ကိုယ်မူဟန် သီသီနဲ့ငယ်နဲ့၊
ချစ်ဖွယ်ဂေါရီ၊
အဆင်းသာ မကြည့်လေနဲ့၊
အချင်းမှာလဲ ပြည့်ပါဘိ၊
ယမင်းကညာတမိ လှဒေဝီရယ်၊

ပြည်တန်တဲ့ပတ္တမြား၊

အရွယ်တလေး

ငယ်သေးပေမယ့်၊

အတွေးဉာဏ်ကျယ်လို့၊

မှန်တကယ် အမြင်ပေါက်သူပေါ့၊

ဇမ္ဗူတလူမောက်ကောင်၊

ထွန်းတောက်စေသား၊

‘ကဲ . . . မရွှေရီ၊ ရေအိုးပြည့်ပြီခင်ဗျာ၊ တင်ပျဉ်ခွေကြီး

ဆိုင်ပြီး ဘာတွေများတွေးနေပါလိမ့်’

သူသည် ကျွန်တော်သူရေအိုးကို ရေငင်ထည့်ပေးနေစဉ်၌
ရေတွင်းအနီးက မြက်ခင်းစိမ်းကလေးပေါ်တွင် တင်ပျဉ်ခွေ ပုံပျံကြီး
ဆိုင်လျက် ပေါင်နှစ်လုံးပေါ် တံတောင်နှစ်ဖက်ထောက်၍ လက်ဖဝါး
နှစ်ခုထဲ မေးစေ့ထည့်ကာ စူးစူးစိုက်စိုက်တွေး၍ နေတတ်ပါသည်။

‘အင်း သူ့မှာ ဧကန္တ တွေးဖို့၊ ငေးဖို့၊ ဆွေးဖို့ လူရှိနေပြီ
ထင်တယ်’

သူထိုင်ရာမှ ထအလာ၌ ကျွန်တော် စကားဆက်လိုက်
သည်တွင် . . .

‘အမတ်လေး . . . ဦးလေးတက်ပုရယ်၊ အရီမှာ ထွေလီ
ကာလီ၊ ဝီစီကိစ္စစိတ်တွေ မရှိပါဘူး’

‘နို့ . . . ဘာတွေများ နေရှိသရွေ့ တွေးငေးနေရတာလဲ’

‘စဉ်းစားစရာတွေ တွေးစရာတွေ အများကြီးပေါ့ ဦးလေး
တက်ပုရယ်၊ ဟောဒီလောကကြီးမှာ တွေးလေ တွေးလေ မဆုံးလေဘဲ’

‘ဒါဖြင့် တွေးမဆုံးပေါင်၊ ခွေးသုံးကောင် ငရွေးမြီးနဲ့လှောင်၊

မိအေး ပြုံးသယောင်ယောင်ပေါ့ဟုတ်လား'

ကျွန်တော်က အရွန်းကလေးဖောက်လိုက်ရာ သူသည် ပါးစပ်ကလေးအက်အက်နှင့် အသံကလေးများထွက်အောင်ရယ်ကာ...

'ကြည့်စမ်း ဦးလေးတက်ပု၊ နဘောထပ်ကောင်းလိုက်တာကဗျာစပ်တတ်ရင် သိပ်တော်မှာနော်'

'သိပ်တော့ မတော်ပါဘူးကွယ်၊ စပ်တော့စပ်တတ်ပါတယ်'

'ဟင်... ဦးလေးတက်ပု ကဗျာစပ်တတ်တယ်'

'တောသား ကဗျာစပ်တတ်တယ်ဆိုတော့ အံ့ဩသလား'

'အံ့ဩစရာပေါ့၊ မြို့ကျောင်းနေတဲ့လူတွေတောင် ကိုးတန်းဆယ်တန်းရောက်မှ သင်ပေးတာ၊ ဒါတောင် သင်တိုင်း တတ်ကြတာမဟုတ်ဘူး။ ဉာဏ်ကောင်းတဲ့လူမှ ကဗျာစပ်တတ်တာ၊ ဦးလေးတက်ပုဘယ်ကတတ်လာတာလဲဟင်'

'တို့ခပ်ရွယ်ရွယ်က ရွာကကျောင်းမှာ ဦးပဉ္စင်းကြီးတစ်ပါးလေ ကဗျာအင်မတန်ဝါသနာပါတယ်။ သူ့ကိုယ်တိုင်လဲ ကဗျာစပ်တတ်တယ်၊ ဒါနဲ့ ကိုယ်က အခုနဲ့လို တွေးမဆုံးပေါင် ခွေးသုံးကောင်ဆိုတဲ့ဟာမျိုးတွေ ပါးစပ်က ဗျစ်တီးဗျစ်တောက်ဆိုလေ့ရှိတာ ကြားတော့ ဟာ... တက်ပုနက်ကဗျာသင်ရင် ရမယ်ဆိုပြီး သင်ပေးတာ အရီရဲ့။ ဦးကျော်လှ သံချိုတွေ၊ ဦးပုညမေတ္တာစာတွေ၊ ကျည်းကန်ရှင်ကြီးစာတွေ၊ ဦးကြင်ဥကဗျာတွေ၊ နတ်ရှင်နောင်ရတုတွေ ဖတ်လိုက်ရတာအမောပဲ၊ ကဗျာဖတ်များမှ ကဗျာစပ်ပွားသတဲ့'

သူကလေးသည် နှုတ်ခမ်းကလေးပွင့်အောင်ပင် ငေး၍ နားထောင်နေပြီး...

'အမယ်လေး... ဦးလေးတက်ပုရယ်၊ အရင် အရီတ

ကောင်းကောင်းဖတ်တတ်တဲ့မူတ်လားလို့မေးမိတာ ခွင့်လွှတ်ပါနော်၊ ကြည့်စမ်း၊ တကယ့်လူနဲ့တွေ့မှပဲ'

'ဘာလဲ၊ အရင်ကတော့ မျောက်မှတ်လို့လား'

'မဖောက်စမ်းပါနဲ့ဦး၊ အတည်ပြောစမ်းပါရစေဦး၊ အရီကိုယ်အရီ လူကဲခတ်တော်လှပြီ အောက်မေ့နေတာ ဒီတစ်ပွဲတော့ လွဲလိုက်တာလေ၊ ဦးလေးတက်ပုက ဝလွတ်ရွတ်တန ရယ်စရာတွေပြောတော့ အေးလေ ဟာသသမားဆိုတော့ လူကဲခတ်ရခက်တာပေါ့'

'အမယ်လေး အရီရယ်၊ ဘာတွေများ ဒီလောက် လူကဲခတ်နေရတာလဲ၊ ဦးလေးတက်ပုမှာ ကဗျာကလေး မတောက်တစ်ခေါက် စပ်တတ်တာကလွဲပြီး ဘာများတော်လို့လဲ၊ ကိုယ်ကမှ အရီကို ခတ်တက်စင်အောင် လွဲတာ'

'ဘယ်လိုများလွဲလို့တုန်း'

'ဟာ အစဦးဖြင့် ဒီကောင်မလေးဟာ လှတာသက်သက် သူ့စာအတွက်လောက်ပဲလို့ အိုး... ဆောတီး ဆောတီး၊ အံ့ကျင့်က မိနေတော့ နဘောသွားထပ်လိုက်မိတာ ခိုင်းသွားတယ်။ ခွင့်လွှတ်ပါနော်'

'ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ အရီနားလည်ပါတယ်။ ဦးလေတက်ပုကလေးဟာ တိုတိုကလေးနဲ့ အဓိပ္ပာယ် အကျယ်ကြီးကိုပြီးသွားတယ်။ အဲဒါတော့ ဘယ်လိုများ အထင်နဲ့လွဲသလဲ'

'ညက အရီကို ကဗျာတစ်ပုဒ်တောင် စပ်ထားတယ်'

'ကဲ... ဒီလိုဆို အလွတ်ရနေမှာပေါ့၊ ဘယ်လိုများလဲဆိုပြန်စမ်းပါ'

ကျွန်တော် လက်တား၍...

‘အမယ်လေး . . . အမိ၊ ဆိုတော့ ဆိုမပြပါရစေနဲ့
အသံကြားရင် ခင်ဗျားကလေး လန့်ပြေးမယ်။ ရော့ ဟောဒီမှာ အနီ
ပြဖို့ အသင့်ပဲပါခဲ့တယ်’ ဆိုပြီး ကျွန်တော် ခါးပိုက်ထောင်
ထည့်ထားသော စာရွက်ခေါက်ကလေးကို ပေးလိုက်ပါသည်။

ကဗျာမှာ ကျွန်တော် အခုနက ရေငင်ရင်းညည်းနေသော
လေးချိုးကလေးဖြစ်ပါသည်။ (မိတ်ဆွေပြန်ဖတ်ကြည့်ပါဦး)

‘အမယ် . . . စာဆိုတော် ရတနာတက်ပုဆိုပါလား’

‘ဒါကိုယ့်ကလောင်နာမည်လေ၊ အဲဒီဦးပဉ္စင်းကြီးက မှည့်
ပေးတာပဲ၊ ကဲ ဖတ်ပါ ဖတ်ပါ’

သူကလေးသည် ကိုယ်ကလေးကို ယုံကာ ယမ်းကာ ရယ်ကာ
ပြုံးကာနှင့် ဖတ်ပြီး . . .

‘ဟင်း ကြည့်စမ်း ဦးလေးတက်ပု၊ အရီကို သိပ်မြှောက်ထား
တာပါပဲလား၊ ဒီကဗျာနဲ့ အရီနဲ့ မတန်ပါဘူး’

‘တန်လို့ပဲ စပ်ပြီးနေပြီ၊ ကဗျာဆိုတာ အသည်းနှလုံးကြီး
ထဲက ထွက်လာတာ၊ ဒီကဗျာထဲမှာ ဦးလေးတက်ပု စေတနာတွေ
အများကြီးပါတယ်။ အရီတစ်နေ့မှာ မေ့တလူမောက်ရမယ်ကွယ်
ကြားလား ငါ့ညီမ။ ဟင် . . . ဟုတ်ပါဘူး၊ အရီက ဦးလေးခေါ်
တော့. . .’

သူက ကျွန်တော့်စကားဖြတ်၍ . . .

‘ပိုရင်းနှီးသွားအောင် ညီမလို့ခေါ်ချင်လဲခေါ်လေ၊ အရီက
ကိုကြီးလို့ခေါ်မယ်၊ ဒါပေမယ့် ဟိုသီချင်းထဲက ကိုကြီး
ညီမလေးမျိုးတော့ မဟုတ်ဘူးနော်’

‘အေးပါကွယ်၊ ကိုယ်ကလဲဒါမျိုး ဝါသနာမပါပါဘူး၊

ခေါ်ကြည့်စမ်းမယ် ပြန်ထူးနော်။ ညီမလေးရေ’

‘ရှင်’

‘ဟယ် . . . ကိုကြီးရေလို့ ပြန်ထူးမှပေါ့’

‘ဒါဖြင့် ပြန်ခေါ်’

‘ညီမလေးရေ’

‘ဘာလဲတော့’

‘ဟယ် . . . လုပ်ပြန်ပြီ’

‘ဒါဖြင့် ပြန်ခေါ်ဦး’

‘ညီမလေးရေ’

‘ဘာတုန်း၊ အလကား ခဏ ခဏခေါ်နေတာပဲ၊ ဒီမှာ အလုပ်
အေးဘူးတော့၊ အိမ်ကို ရေရွက်ပို့ရဦးမယ်’

မျက်နှာထိ မျက်နှာ ဘားနှင့် နှုတ်ခမ်းတလန်၊ ပန်းတလန်
တောသူမသံ ပါပါကြီးပြောပြီး ရေတွင်း နှုတ်ခမ်းပေါ်တွင်ထားသော
သူရေအိုးကိုကောက်ရွက်၍ ညာလက်က အိုးနှုတ်ခမ်းကို ကိုင်လျက်
ဘယ်လက်က ထဘီစတစ်ဖက်ကိုသလုံးသား တစ်ဝက်ပေါ်အောင်
တော ကော့ကော့ကြော့ကြော့ကြီးသွားလေ၏။ ရေအိုးကိုလည်း မရွက်
ဘတ်၊ ရွက်တတ်မို့ ခေါင်းမပြိပ်တော့ ရေတွေက အိုးနှုတ်ခမ်းပေါ်
က စီးကျ၊ သူပေးပေါ်က လျှောဆင်းပြီး သူ့ကိုယ်ပေါ်ရောက်တော့
အကျီကလည်း မထူမပါး၊ အသားအရေကလည်း ပြည့်ပြည့်တင်းတင်း
မို့ ဝါဝါဝင်းဝင်း၊ ကွင်းကွင်းကွက်ကွက်နဲ့ ချစ်စရာကျွန်တော့်ညီမလေး။
ဘူးကိုကန်ချင်စိတ်တော့ ပေါ်လာသား၊ ဒါပေမယ့် မလျော်တာ
ဘယ်။

သို့သော်လည်း ယောက်ဖတော့ မလိုချင်ဘူး၊ သံပေယျာဇင်

သံသယ

တွယ်ကာ ငြိသလောက်လေ . . . အစ်ကိုကြီးမှာ ညီမလေးရေ။

အရီသည် မြို့သူပင်ဖြစ်သော်လည်း ရေအပြည့်နှင့် ရေအိုကြီးကို အလွယ်တကူခေါင်းပေါ် ပင့်နိုင်လောက်အောင် သန်စွမ်းသူဖြစ်သည်။ သူ့လက်မောင်းကြီးတွေမှာ တုတ်တုတ် ကစ်ကစ်ကြီးတွေ။ လက်ချောင်းကလေးတွေကား မိန်းမပီပီသေးသွယ်လှသည်။ လက်ဆစ်မပေါ် ဖယောင်းတိုင်ကဲ့သို့ ပြေပြစ်သည်။ ညအခိုက်လသာသာဦးမြတ်ချမ်းတို့ အိမ်နောက်ဖေး တလင်းကျယ်ကြီးထဲ၌ ကျွန်တော့်ကို သူ စိတ်ပါလက်ပါ ကိုယ်မိရင်မိဖြင့် ဘိုင်စကယ်သင်ပေးနေ၍ ကျွန်တော်သိသည်။ သူ့လက်ဖဝါးလေးတွေ လက်ခွဲကလေးတွေမှာ ထွေးထွေးအိအိ ရှိလှသည်။ လက်မောင်းသားတို့ကား တင်းရင်းလှ၏။

သူသည် ဘယ်လို အဝတ်ပဲဝတ်ဝတ်ကြည့်ကောင်းသည်။ သူ့မိတ်ဆွေ ကရင်မတစ်ယောက်ဆီက လက်ဆောင်ရထားသော ကရင်မအင်္ကျီ အနက်ချိုင်းပြတ် ပန်းနီအနားသတ်ကလေးကို ဝတ်ထားသည်၌ အင်မတန်ကြည့်၍ကောင်းသည်။ စပို့ရှပ်နှင့် ဘောင်းဘီရှပ် ဝတ်လိုက်သောအခါ၌ ပို၍ပင်လှလေသည်။ ညအခိုက်သူကျွန်တော့်ကို စက်ဘီးစီးသင်ပေးစဉ်၌ ဤသို့ဝတ်တတ်သည်။ သူ့ဘောင်းဘီများရှိသည်။ သူ ရဲမေလုပ်တုန်းက အဝတ်တွေဟု ပြောမိသည်။

သူ့ကို အများက ငါးမူးပဲတင်းဟူ၍လည်းကောင်း၊ ဆတ်ဆတ်ကြဲမကလေး ဟူ၍လည်းကောင်း၊ ဓမ္မကထိက မကလေး ဟူ၍လည်းကောင်း၊ မရွှေ့နီဟူ၍လည်းကောင်း အမျိုးမျိုး ခေါ်ကြသည်။ သူ့မှာ နာမည်တစ်မျိုးရှိသည်။ မခင်နီတဲ့။



သူ့မျက်နှာမှာ နဖူးမှမေးရိုးပါးအို့အထိ လေးထောင့်တူသော်လည်း မေးဖျားသွယ်၍ တစ်မျိုးလှသည်။ နံဘေးကကြည့်လျှင် မျက်နှာသွယ်၍ ရှေ့တည့်တည့်က ကြည့်လျှင် မျက်နှာဝိုင်း ခေါ်နိုင်သည်။ မျက်လုံးကလေးများမှာ ရွဲ၍ ကြည်လင်တောက်ပသည်။ မျက်ခုံးမွေးကောင်းသည်။ ဆေးမဆွဲရဘဲနှင့် မည်း၍နေသည်။ နှာတံပေါ်လွင်၍ မျက်နှာအချိုးအစားပြေပြစ်သည်။ အထူးသဖြင့် နှာသီးကလေးရွဲနေတာက အလှကိုဆောင်းသွားသည်။ နှုတ်ခမ်းပုံသဏ္ဌာန်မှာ ပုံကျအောင် အကွတ်ချန်ပြီး မျက်ခုံးမွေး ဆေးနက်နှင့် မီးမနေဘဲ (ကျွန်တော်မှာ တောသားပေမယ့် ဦးမြတ်ချမ်းဆွေးမ၊ နှုတ်ခမ်းထူကြီး ပြုပြင်တာကို မြင်ရ၍ မိန်းမတွေ နှုတ်ခမ်းဆိုးနည်းသိနေသည်) သူ့နဂိုအတိုင်း ဆေးနီဆိုးလိုက်သည်နှင့်ပင် ပန်းချီဆရာများဆွဲသော မိန်းမချောတို့ နှုတ်ခမ်းအတိုင်း ဖြစ်သွားသည်။

ဖော်ပြပါ အရာတို့ကား အခြားမိန်းမလူများထက် မထူးခြားဆိုငြားအံ့။ ထားပါတော့။ သို့သော် သွားတိုက်စာရားပင် ဟောနေသော သွားကိုပင် အင်မတန် ဂရုစိုက်သူမကလေးမို့ ရယ်လိုက်တိုင်း ခါးဘို့အက်အက်နှင့် နှုတ်ခမ်းထောင့်တွန့်ကလေးတွေအကြားက သူ့သွား ပုလဲသွယ်ကလေးကိုကား လူတိုင်းအသိအမှတ်မပြုဘဲ နေနိုင်ကြပါကုန်။

*

သူသည် ခေါင်းခုတ်နှင့်သူနားထင်က ချွေးစရေစတွေ သုတ်

...

‘အစ်ကိုကြီးနဲ့ စကားပြောရတာ သိပ်ပျော်တာပဲကွာ၊ ဒီလို
အစ်ကိုကြီးမျိုး အရင်းတစ်ယောက်လောက် ရှိချင်တယ်’

‘အရိမှာ အစ်ကိုရင်း မရှိဘူးလား’

‘မောင်ရင်းလဲမရှိဘူး၊ ညီအစ်မရင်းလဲ မရှိဘူး၊ ဘုန်းမယ့်
အစ်ကောင်တည်းပဲ’

‘ဒါဖြင့် အစ်ကိုကြီးဝင်စားတစ်ကောင် ခေါ်လာတယ် ဆိုပြီး
အစ်ကိုကြီးနဲ့ချည်ဆွဲသွားလေ၊ ကိုယ်က နောက်ကအသာ အမြီးကလေး
အုပ်လိုက်ခဲ့မယ်’

‘ကိုယ့်ကိုယ်ကို ဒီလိုမပြောပါနဲ့၊ အာကိုစီးရာ၊တော်ကြာ
အတွဲကြားတော့ စိန်စားသေကုန်ကြလို့ အရပ်သူခိုပူနေရပါဦးမယ်’
ကျွန်တော် သဘောကျမိတာ . . .

‘အဲလိုအပြောမျိုးမှ ကြိုက်သကွာ၊ ကာလဆန်ဆန် ခွန်းဝစနာ
ဆက်ပါလို့ ဟာသဉာဏ်ဆိုတာ လွမ်းတာပျောက်သတဲ့၊ အဲဒါကြောင့်
လေးလေးရေ မင်းနဲ့စကားပြောရတာရွာက သားမယား လွမ်းတဲ့
သံတောင် ပျောက်သကွယ်၊ ကဲ သွား၊ ဟိုမြက်ခင်းကလေး ပေါ်မှာ
အင်းပျဉ်ခွေကြီးထိုင်ပြီး လောကကြီးအကြောင်း စဉ်းစားနေချေဦး၊
အစ်ကိုကြီးရောင်ထည့်လိုက်ဦးမယ်’

‘ဟင် . . . ဒီတစ်ခါ အရီဟာ အရီငင်မယ်လေ၊ အစ်ကိုကြီး
အရင်းပါတယ်’

ရေပုံးကြီး လွမ်းဆွဲသော သူ့လက်ကိုဖယ်၍ . . .

‘ခုမှ သနားမနေစမ်းပါနဲ့၊ သွားပါ၊ လက်ဖဝါးတော်နဲ့နု

‘ဟေ့ အစ်ကိုကြီး’

ကျွန်တော့်ပိုးအတွက် ရေငင်ရင်း ကျွန်တော် သူ့အလှ တစ်
ဘာဝနာကို စီးပြန်းနေစဉ် သူ့နောက်တစ်ခေါက်ပြန်လာကာ နောက်
ခပ်ဆတ်ဆတ်ခေါ်လိုက်သဖြင့် ကျွန်တော် ဆတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်
လိုက်ပြီး . . .

‘အမယ်လေး . . . လန့်လိုက်တာ ပတ်ပတ်ကလူ’
သူ့ရေအိုးကို တွင်းနှုတ်ခမ်းပေါ်တင်ပြီး ခေါင်းဖုခုရင်း . .

‘ကိုကြီးက ဒါတွေရှိတယ်၊ ဟိုဟာတွေတော့’
ကျွန်တော်ကဖြတ်၍ . . .

‘ကိုယ်တို့တောသားတွေက အပေါင်ဆိုင်တော့ မသွားဘူး
ဆရာ၊ မကောင်း ကျောင်းပို့ပစ်လိုက်တာပဲ’

‘အလဲ့ . . . ဒါတွေလဲရှိသေးတာပဲ’

‘ဘုန်းကြီးက လက်မခံလို့ ကျန်နေတာလေ’

သော်ကလေး

သွေးခြည်တွေ ဥက္ကန်ပါဦးမယ်'

'မှန်းဝမ်း ကိုကြီးလက်၊ ကတော့' ကျွန်တော့်လက်ဖက်
ဖြန့်ကိုင်ကြည့်ကာ 'ဟင် ကျောက်သလင်းခဲလို့ပဲ ဖြူပြီးမာနေတာ
'အလုပ်ကြမ်း လုပ်ရတာကိုး အရီရဲ.'

'ကိုကြီး ဒီအိမ်မှာ ထင်းလဲပေါက်ရတယ်နော်၊ ဟိုနေ့
မန်ကျည်းတုံးကြီးတွေ လွှဲနေပြန်နေရတာလဲ မြင်တယ်၊ ဒီအိမ်
လူတွေနဲ့ ဒရိုင်ဘာတွေကတော့ တစ်ယောက်တစ်လှည့်၊ ကိုကြီး
တော့ တစ်ယောက်တည်းဒိုင်ခံပဲ'

'သူတို့မြို့သားတွေက ကိုကြီးတို့တောသားတွေလိုမှ မလှ
နိုင်တာပဲကွယ်'

'ကိုကြီး ပင်ပန်းတယ်'

'မပင်ပန်းပါဘူးအရီရယ်၊ ကိုကြီးတို့လို လယ်ထဲနွဲ့
ဖက်ရုန်းနေတဲ့ တောသားက ဒီအလုပ် ဗာဟီရလောက်ကလေး
စာရင်းထဲ ထည့်မသွင်းပါဘူးကွယ်'

သူသည် ကျွန်တော့် လက်မောင်းသားရင်အုပ်သား
ကိုင်ကြည့်ကာ . . .

'ဟင် . . . ကိုကြီးအသားတွေဟာ ကျောက်ခဲလို မာ
တာပဲ၊ အစ်ကိုကြီးသိပ်သန်တယ်နော်'

'မြို့က မောင်ဘွဲ့ရတဲ့လူတွေလောက်တော့ မသန်မာ
ကွယ်'

'အမယ် . . . အလကားဒီကောင်ကြီးတွေ သန်တာမှတ်
သူတို့ အလေးမ ကျင့်နေလို့ အလေးသာ မ နိုင်တာ၊ ဒီပြင်နေ
တာအသုံးဝင်သလဲ၊ အစ်ကိုကြီးလို ထင်းတစ်တုံးကို ဖြစ်အောင်

အိမ်ထောင်ရေး

ပေါက်နိုင်တာမဟုတ်ဘူး။ တချို့ရှိသေးတယ်။ ဝိတ်ကလေးမ၊ ကိုယ်
အလှလေးပြင်၊ အလုပ်တော့ဘာမှမလုပ်ဘဲနဲ့ ယောက်ျားတန်မဲ့နဲ့
အမောက်ကြီးတစ်မိုက်လောက်ဖြင့်အောင်ထောင်ပြီး စွပ်ကျယ်
ထက်ပြတ်နဲ့ လမ်းလျှောက်လျှောက်ရှိုးပေးနေတာ၊ အရီ တယ်
သောက်မြင်ကတ်တယ်။ အဲဒီလိုကောင်တစ်ယောက်က တစ်ခါ
အရီကိုလာပြီး လူပျိုစကားပြောတယ်။ ဒါနဲ့ 'ရှင့်လို့လူကို ကျွန်မက
မိန်းမလျာလောက်မှ မလေးစားဘူး' လို့ ပြောလိုက်တယ်'

'ဟင် . . . အရီကလဲ'

'ဟုတ်တယ်၊ တကယ်ပဲ၊ မိဘပြည်ပြည်စုံစုံရှိတာနဲ့ ဘာအလုပ်
မှ မလုပ်ဘဲ ဒီလို ကိုယ်အလှသနေတဲ့လူတော့ မိန်းမလျာလောက်မှ
မလေးစားတာ အမှန်ပဲ၊ ဘာကြောင့်လဲဆိုရင် မိန်းမလျာက အလုပ်
လုပ်တယ်။ သူတို့ကိုရှာကျွေးမယ့်လူလဲ မရှိဘူး။ သူတို့ရေ သိန်းခွဲပြီး
ညာစားနေတဲ့ ယောက်ျားတွေတောင် ရှိသေးတယ်။ ဒီကောင်မျိုးတွေ
က လူအောက်တန်းစားတွေ၊ လောကရဲ့ အလှေးအမွှားတွေ၊ အရီက
အလုပ်လုပ်တဲ့လူကိုမှ 'လေးစားတယ်။ ကြည်ညိုတယ်၊ ချစ်တယ်၊
အရီကိုယ်တိုင်လဲ အလုပ်လုပ်တယ်၊ ကိုယ်တတ်တဲ့ ပညာကလေးနဲ့
တောရွာတစ်ရွာသွားပြီး စေတနာ့ဝန်ထမ်း ကျောင်းဆရာမကလေး
လုပ်နေချင်တာ'

'ဟောဒီ အမေဈေးရောင်းတာမှာ ကိုယ်ခွဲကမရှိ၊ နေ့စဉ်
မင်းချက်ရတာနဲ့ ဈေးထဲသွားပို့ရတာနဲ့ ရေခဲရတာနဲ့ ပြီးနေတာပဲ။

ဒီ . . . ကျန်တဲ့အချိန်ကလေး စာဖတ်ရရဲ'

'ဒါဖြင့် အရီက ဈေးရောင်းပါလားကွာ'

'အမယ်လေး . . . အရီဈေးရောင်းလို့မဖြစ်ဘူး။ တစ်ခါက

သိမ်း

မအေက အိမ်မှာ ထမင်းချက်၊ သမီးချော ဆိုင်ခုံပေါ်တင်ရင် ပိုရောင်းရမှာပဲပြောကြတာနဲ့ အမေကဆိုင်ပေါ်ထိုင်ခိုင်းတယ်လေ'

'နို့ . . . ပိုမရောင်းရဘူးလား'

'ဟာ . . . ရောင်းလိုက်ရတဲ့ဖြစ်ခြင်း မပြောနဲ့တော့၊ နှစ်ရက်လောက်ကြာတယ်၊ အမေက ကဲ . . . ညည်းလုပ်ပုံနဲ့ဆို ငါအရင် ပြုတ်တော့မှာပဲ ဆိုပြီးတောင်းပန်ယူရတယ်'

'ဟင် . . . ဘာဖြစ်လို့လဲ'

'ဘာဖြစ်လို့လဲဆို အဓိက တောကလူတွေမြင်ရင် တယ်သနားတာပဲ။ သူတို့ဆစ်သမျှ ဈေးပေးလိုက်တာနဲ့ အဆစ်တွေ အပိုတွေပေးလိုက်တာနဲ့ အမေထမင်းပိုလာရင်းမြင်တော့ မျက်ဖြူဆိုက်သွားတာပေါ့။ ဒါနဲ့ အမေရယ် သမီးနဲ့ ဒီအလုပ်နဲ့မဖြစ်ပါဘူး။ သမီးက ကုန်သည့်ဈေးသည်စိတ် မရှိတော့ဘူး။ အိမ်မှာ ထမင်းချက်ပါရစေတော့လို့ပြောရတယ်'

'ဟုတ်တယ် ဦးလေးတက်ပု၊ ဟင် . . . အစ်ကိုကြီး၊ အရိလေ တောကလူတွေမြင်ရင် သိပ်သနားတာပဲ။ တောသားတွေဟာ မြို့သားတွေကို လုပ်ကျွေးနေရတာပဲ'

'ဟင် . . . ဘယ်လိုလုပ်ကျွေးနေရတာပဲ'

'ကြည့်ပါလား။ မြို့သူမြို့သားတွေ စားနေတဲ့ အာဟာရတွေနဲ့ အဝတ်အစားတွေဟာ တောကထွက်တဲ့ စပါးတွေကြောင့်ဖြစ်နေတာ မဟုတ်လား။ မြို့သားက စပါးလုံးတစ်စေ့မြေက ထွက်အောင် လုပ်နိုင်တာ မဟုတ်ဘူး။ တောသားလုပ်စာမြို့သားစားနေတာကို မနာလိုလို့ မဟုတ်ပါဘူး။ ကိုယ့်ဆိုင်ရာဆိုင်ရာ လုပ်ငန်းနဲ့ တတ်နိုင်သလောက် တစ်နေ့လုပ်အားကို စိုက်ထုတ်ရတာချည်းပါပဲ။ သို့သော်လဲ ဝတ်ရ

အိမ်

အရတာခြင်းမညီမျှလို့ပြောတာပါ။ မြို့မှာဆိုရင် အဖျင်းဆုံး ဈေးထဲက ကုန်စိမ်းသည်မ တစ်ယောက်ဟာ အဝတ်လတ်လတ်ကလေး ဆတ်နိုင်တယ်၊ မနက်နေ့ခင်း လက်ဖက်ရည်အချို ဝယ်သောက်နိုင်တယ်။ ဟင်းကလေးတစ်ခွက် နှစ်ခွက် ပြုံးပြုံးမြက်မြက် ချက်စားနိုင်တယ်။ တောကလူတွေဘယ်လိုဝတ်ရ စားရသလဲဆိုတာတော့ ကိုကြီးအသိ'

'အင်း တို့တောက လူတွေမတော့ အဝတ်ဆိုရင် ယောက်ျားက ကျောပြောင်၊ မိန်းမကထဘီရင်လျား၊ အစားကျတော့ ငါးပိချက်နဲ့ နို့စရာစားရတာများ ဆယ်အိမ်မှာကိုးအိမ်လောက်က ငါးပိရည်အဖျော် မှန်မှန်မပါဘူး။ ငရုတ်သီးကြက်သွန်လေး ထောင်းဖျော်ရတာမှ အနိုင်နိုင်၊ တစ်ခါတရံဟင်းရည်သောက်ကလေးများ ငါးကျည်းခြောက်၊ ပုစွန်ခြောက် ခတ်နိုင်လို့ရှိမှ ဒီအခတ်ကလေး ပြန်ဆယ်လို့ ထောင်းပြီး ငါးနဲ့ရည်ဖျော်ရတယ်။ ဒီနေ့မျိုးကျတော့ ကိုကြီးတို့ ဘယ်မြန်သဟေ့။ ညီမလေးနှယ် ပြောပြောချင်ပါဘူး။ လူ့ဘုံခန်းဝါ၊ ဆောက်ခဲ့တာမှာ၊ ချမ်းသာသူပဲပြည်စုံလှပါပကောလို့ အောက်မေ့လိုက်တယ်။ ဒီလိုသာ ရက်ဆက်စားနေရရင်ဖြင့် သေပျော်ပါပြီလို့'

'ကိုကြီးတို့ရွာမှာ

ဘာဘာတွေပေါ့

ပင် ပင်နီချောရယ်နဲ့

ယောထဘီ ယောထဘီ

'အဲဒါ ဟိုခေတ်က ဟုတ်ခဲ့တယ် ညီမလေးရဲ့၊ အခုတော့

သ . . .

'ကိုကြီးတို့ရွာမှာ

သံတေး

ဘာသာတွေပေါ

ကျောပြောင်ယောက်ျားရယ်နဲ့

ထဘီရင်လျားပါတဲ့ မိန်းမတွေ . . . မိန်းမတွေ

ငါးပိရည်လေ အဖျော်ကင်းရယ်နဲ့

ထမင်းကိုမျှ အတင်းမျှလို့ သွင်းရတယ်

ဆင်းရဲလှတယ်လေး။

မြို့သူတို့ဘာသာ ကော်ဖီရည်တွေ သောက်ကြတော့

ကိုကြီးတို့ရွာမှာ ဘာသာတွေ သောက်သလဲ

လက်ဖက်ခြောက်ကြမ်းရယ်နဲ့ အဖန်ရည် အဖန်ရည်

မြန်မြန်လေကွယ် ပူပူကိုကျိုက်လိုက်ပါမှ

ဝမ်းဗိုက်ပြည့်သမို့ အလုပ်ခွင်ကို

တမုဟုတ်လျှင် မဆုတ်ပင် ဆင်းနိုင်တော့တယ်လေး . . .

‘ကိုကြီး . . . အဲဒီအတိုင်းပဲ ညည်းချင်းကလေးတွေ စပ်စွဲ
တယ် . . . ညီမလေးရယ်၊ ကိုကြီးက ရေးသာ ရေးတတ်တယ်၊ အဲဒီ
တော့ မကျဘူး’

‘အဆိုမကျပေမယ့် စကားလုံး အဓိပ္ပာယ်နဲ့ပဲ အရီတော့
ရင်စို့လာပါတယ်ကိုကြီးရယ်၊ ဒါပြည်သူကဗျာ ခေါ်လောက်ပါ
တယ်’ပြောပြီး သူသည် မျက်နှာထားတင်း၍ အံ့ကလေးကြိတ်ကာ
‘ဟင်း . . . ဒီလောက်ပင်ပင်ပန်းပန်းလုပ်ရတဲ့ တောသူတောင်သား
တွေ တိုင်းပြည်ရဲ့ အသက်သခင်ကျေးဇူးရှင်တွေ ဒီမျှဆင်းရဲတာကို
ကိုကြီးတို့က ‘ကံပဲ . . . ကံပဲ’ လို့သာ ချနေကြတော့မှာလားဟင်
အကြောင်း မရှာကြတော့ဘူးလား၊ တောသား၊ မြို့သား၊ အများလူထု
မျှမျှတတ၊ တင့်တောင့်တင့်တယ်၊ ဖူဖူလုံလုံ၊ ပြည့်ပြည့်စုံစုံစားကြနီ

သံတေး

ဖွဲ့စည်းတွေ ဘယ်ရောက်ကုန်သလဲ၊ ဘယ်မှာ သွားစုနေသလဲ . . .

ဟင်၊ ကိုကြီးသိပြီလား . . .

အရင်းရှင် ဒီစနစ်ဟာဖြင့်

အမြစ်ပါ မပြိုပျက်ရင်တော့

ခက်ပါလိမ့် ဤကမ္ဘာ

မသာဘူ လူဘုံခန်းလို့ အရီ ဟိုနေ့က ဆိုသွားတဲ့အတိုင်းပဲ

ကိုကြီးရေ’

‘ဒါဖြင့် . . . ဒီအရင်းရှင်စနစ်ကြီးက ဘယ်တော့ ပျက်ပါ
လဲ ညီမလေးရယ်’

‘မကြာဘူး . . . အစ်ကိုကြီးရေ၊ အားမငယ်နဲ့သိလား၊ ရီရီရဲ့
ခဲဘော်တွေရှိတယ်၊ သူတို့အကြံအောင်လို့ တမာန်ထောင်တော့ သိကြ
မှာပေါ့ အစ်ကိုကြီးရယ်’

‘ဟင် . . . ရီရီမျက်ရည်တွေ ခွံလို့ပါလား’

‘စို့တယ် . . . စို့တယ်၊ ဒါတွေ တွေးမိတိုင်း မချီဘူး၊ ဒီတော
သူတောင်သားနဲ့ မြို့နေလူတန်းစားတွေ ပညာရေး၊ ဝတ်ရေး၊ စားရေး
ဧရာဘယ်တော့မှ မျှမျှတတဖြစ်ကြပါမလဲဟင်၊ တောသူတောင်သား
အများလူထု ချောင်ချောင်ချိချိမျှ သာသနာဘာသာထွန်းကားမှာပေါ့၊
ဒုတော့ ကိုကြီးတို့ တောသားတွေမှာ ဥပုသ်စောင့်ချင်လို့မှ မစောင့်
နိုင်ဘူး၊ ဘုန်းကြီးက တစ်လတစ်ကြိမ် မစောင့်မနေရဆိုတဲ့ အမိန့်
တောင် ထုတ်ယူရတယ်၊ ဝမ်းရေးမတောင့်တော့ အကုသိုလ်
ဒုစရိုက်တွေကို ပြုကြရတယ်၊ လောကမှာ ဘယ်သူလူဆိုးဖြစ်ချင်မလဲ၊
လူကောင်းဖြစ်ချင်တာချည်းပေါ့၊ သို့သော်လဲ ကိုယ်မချီတော့
အမိသော်လဲ သားတော်ခဲရတယ်၊ ဟင် . . . မဟုတ်ဘူးလားကိုကြီး’

သံသရာ

အနုပညာ

‘သာသနာဘာသာ ထွန်းကားတယ်ဆိုတာ ဘယ်လိုလဲ ပစ္စည်းရှိတဲ့ လူတစ်ဦးတစ်ယောက်က မိမိနှစ်လိုတဲ့ဘုန်းကြီးတစ်ပါးကို ပုဂ္ဂလိက ရွှေကျောင်းကြီးဆောက်ပေးတာ မလိုချင်ဘူး၊ အများ သံသကပစ္စည်းနဲ့ သံသကကျောင်းဆောက်တာမှ လိုချင်တယ်’

သူ့ လက်သီးကလေး ကျစ်ကျစ်ဆုပ်ကာ ‘အမျိုးကိုချစ်စမ်းပါ ဘာသာရင်းကို သိစမ်းပါ။ တောသူတောင်သားတွေကို သနားစမ်းပါ။ အခု သူတို့စီးနေကြတဲ့ မော်တော်ကားတွေနဲ့ ဝတ်နေကြတဲ့ နိုင်လွန် တွေဟာ ဆင်းရဲသားတွေလုပ်အားကဖြစ်တာ မဟုတ်လို့ ဘယ်ရွံ့စေချင် လုပ်တာတဲ့လဲ’ ပြောရင်းပြောရင်း သူ့မျက်စိမှာ မျက်ရည်တွေ ပိုင်းဝိုင်း လည်လာပြီး ‘ဟင် . . . အားထန်ကာ မာန်နဲ့ တင်းရသော်လည်း မိန်းကလေးမို့ မျက်ရည်စို့မိတယ်ကိုကြီးရယ်၊ ခိုရို့မျက်ရည်တွေထို့ သုတ်ပေးစမ်းပါကိုကြီးရယ်၊ ကိုကြီးလို လယ်သမားရဲ့လက်ဖဝါးနဲ့မှ ခိုရို့ပါးက မျက်ရည်သုတ်ပေးတာ ခံချင်လှပါတယ်’

*

အခုလို နေဝင်မိုးချုပ် အမှောင်ထုက အုပ်ပျံဆိုမှဖြင့် ကျွန်တော်တို့ တောရွာမှာ ရှေးယခင်ကလို ပလွေသံရော တယောသံများပါ မကြား ရတော့ဘူး။ အိပ်ငိုက်မျဉ်းသည်အထိ ရက်ရတဲ့ ရက်ကန်းလက်ခတ် သံများသာ တဖြန်းဖြန်း ကြားရတော့တယ်။ ရွာထဲ သီချင်းလျှောက်ဆို တဲ့ ကာလသားတွေလဲ မအားကြဘူး။ သူတို့အိမ်က ရက်ကန်းစင်နား မှာ ရက်ဖောက်ယောက်ပေးနေကြရတယ်။ ဘာကြောင့်လဲ ဆိုတော့ ကျွန်တော်တို့ဆီမှာ မိုးတွင်းလယ်လုပ်ရုံနဲ့ မစားလောက်ကြလို့ နွေ ဘက်မှာ မြို့က တရုတ်ဆီမယ် ချည်ပုံပေးယူလို့ အိမ်တိုင်းလိုလို ရက်ကန်းရက်ကြရတယ်။ ၄၀ တန်တဲ့ ချည်တစ်ထုပ်ကို မိသား နှစ်ယောက် ချည်စာတင်ဟယ်၊ သားအမိနှစ်ယောက်ရှိတဲ့အိမ်မှာ တရုတ်ဆီက ချည်ချယ်၊ ချည်ဟတ်ဟယ်နဲ့။ တညင်းလုံးရောက်ပြီး

သောတော

ရက်ကန်းရှယ်လို့ စင်တင်ပြီး ရက်လိုက်တာ ၁၅ ရက် အရက်
လောက်ကြာတော့ အထည် ၂၀ ရတယ်။ တရုတ်ကိုယ်စားလှယ်
လာယူပြီး လက်ခံငွေတစ်ဆယ်ပေးခဲ့တယ်။ သူတို့က တစ်ထည် အထည်
လောက်ရောင်းမယ်တော့ မသိပါဘူး။ ကျွန်တော်တို့ ဆိုင်ကလေး
တွေမှာပြန်ဝယ် ဝယ်ရတော့ သုံးကျပ်တစ်မတ်။ အသား အဆီ
ကောင်းရင် သုံးကျပ်ခွဲ။

အခုခေတ် အစိုးရစီမံကိန်းအရ လယ်သီးစားခကို မင်းတိုင်
နှစ်ဆသာပေးရမယ်ဆိုလို့ ဆင်းရဲသားတွေမှာ ကိုယ့်လယ်ပိုင်လို့
လုပ်စားကြရ ပါတယ်။ သို့သော်လဲ မူလအခြေက မခိုင်တော့ နွား
ရ၊ စပါးပေးငွေယူပြီး နွားဝယ်ရ၊ မိုးတွင်းစားဖို့ ငွေတိုချေးရနဲ့ အချိန်
တန် စပါးပေါ်လို့ ကြွေးတွေဆပ်လိုက်တော့ တလင်းထဲ နည်းနည်း
ကျန်တော့တယ်။ ဒီကျန်တာလေး အစိုးရက ၃ ပိဿာ ၅ ကျပ်
ကန့်သတ်ထားတဲ့ အတိုင်းရောင်းရပြန်တော့လဲ ရောင်းခွင့်လက်မှတ်
ရအောင် ယူရတာနဲ့ ကိုယ့်ငွေလေး မြန်မြန်ရအောင် တာလီစာရေ
သင့်အောင်တင့်အောင် လုပ်ရတာနဲ့ ကိုယ့်စပါး မမှောင်ခင် ခြင်္သေ့
အောင် ကူလီခေါင်းကို ကတိထားခဲ့ရတာနဲ့ အမြီးနုတ် ခေါင်းနုတ်
၃ ပိဿာ တစ်ဆယ်ကျော်လောက်ပဲ အဖတ်တင်ပါတယ်။

ဒီရတဲ့ငွေလေးနဲ့ အိမ်သုံးပစ္စည်းဝယ်လိုက်ပြန်တော့ဟင်
ကြီးလိုက်တဲ့ဈေးက ခေါင်ခိုက်လို့ပါလား။ ဟိုတုန်းက ဆီတစ်ပိဿာ
ခြောက်မူးကို အခုလေးကျပ်တစ်မတ်၊ ဒီပြင် ငရုတ်သီး၊ ကြက်သွန်
ငါးပိ၊ ငါးခြောက်တွေကလဲ ဒီလိုပဲ လေးငါးဆ၊ အဝတ်ကလေး
ဝယ်မလို့ မေးလိုက်ပြန်တော့ ဟိုတုန်းက တယောတံဆိပ် စွပ်ကျွပ်
သုံးမူးတစ်ပဲက ခုသုံးကျပ်ခွဲတဲ့။ ဟိုတုန်းက အခု ကျွန်တော်ဝတ်ထား

အနုပညာ

တဲ့ ရှုပ်အကျီမျိုး ငါးမတ်ပေးရတာက အခု တစ်ဆယ်မတ်တင်တဲ့။
ထဲ . . . မတတ်နိုင်ဘူး။ အလှူအတန်းသွားဖို့ ခရီးကတင်းသွားဖို့
ဆင်မယားနှစ်ယောက် တစ်စုံစီတော့ ဝယ်မှပဲ။ အိမ်မှာနေတော့
ကျောပြောင်၊ ရင်လျား . . . ငလွှဲ . . . တောက် . . . ပြောပဲပြောချင်ဘူး။
ဘယ်လေ . . . ဖြစ်ရင် ပုဆိုးတောင် ချွတ်နေလိုက်ချင်သေးတယ်။

ဒီတော့ ဘယ်မှာအချိန်ပိုထားလို့ ကျွန်တော်တို့တွေ ပျော်ပါး
နိုင်မလဲ၊ 'မြန်မာလူမျိုးတွေဟာ အင်မတန် ပျော်ပါးတတ်တဲ့ သတ္တဝါ
မျိုးတွေ' လို့ နိုင်ငံခြားသားတွေက ဩဘာပေးသွားတယ်ဆို၊ ကဲ . . . ဒီ
အေပေးဖို့တွေ ခုပြန်ခေါ်ပြီး ကျွန်တော်တို့ တောရွာပိုင်းလျှောက်ပြ
ဆိုက်စမ်းဗျာ၊ ခွေးဟောင်ရင် ကျွန်တော် နောက်ကလိုက်မောင်းပေး
နေပါမယ်။

ဘယ် . . . လူတွေပျော်ပါးနိုင်မလဲ။ အလုပ်နဲ့လက်နဲ့မပြတ်
ဖတ်ဖတ်မောလို့ အခုနု ကျွန်တော်ပြောခဲ့မှပဲ။ ဟိုတုန်းကလို ညအချိန်
ပလွေသံရော၊ တယောသံရော၊ သီချင်းဆိုတဲ့ ကာလသားတောင် မရှိ
တော့ဘူး။ ရွာခြောက်လို့ ဆိတ်သုဉ်းလို့။

ဟော . . . မြို့ကတော့ တော်ပေသေးဗျာ။ ပွဲလမ်းသဘင်
ပြတ်တယ်မရှိကြဘူး။ ညအချိန်မှာလဲ မီးတထိန်ထိန်နဲ့ ကော်ဖီဆိုင်
တွေ၊ ခေါက်ဆွဲဆိုင်တွေ စည်နေတုန်းပါပဲ။

အခုည ဦးမြတ်ချမ်းတို့ သားများမြေးများ၊ ဘိုင်စကုတ်ကြည့်
သွားကြတယ်။

ဇာတ်ကားကတော့ တော်တော်ကောင်းဆိုပဲ၊ ဒါနဲ့ ဦးမြတ်
ချမ်းက 'ဟဲ့ . . . တက်ပု၊ မင့်ပိုက်ဆံရှိ လိုက်ကြည့်ပါလား'တဲ့ ပြော
သေးတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့် ဆရာမကလေးက 'ဘိုင်စကုတ်

သံသရာ

မကြည့်ပါနဲ့၊ အလကား အချိန်ကုန်ငွေကုန်ပါ။ အိမ်မှာ စာဖတ်နေ
အရီ ညတော့ စာအုပ်လာပေးမယ်' ဆိုလို့ သူ့ကိုစောင့်နေတာ
ခုတောင် မလာသေးဘူး၊ ဟော . . . ပြောတုန်းဆိုတုန်းပဲလာပြီ၊ ဟာ
ဒီကောင်မလေးဟာ ဘာဝတ်ဝတ်လှတာပဲ။

ကြည့်စမ်း၊ ခုည သူဝတ်လာလိုက်တာ 'ဘလောက်စင်
ဆိုလားပဲ၊ အသားနဲ့ ချပ်ချပ်ရပ်ရပ် တစ်တစ်ရစ်ရစ်။

သည်အချိန် အိမ်မှာ ဟို ပုစုခရုတွေ ရုပ်ရှင်ကြည့်သွားကြ
တော့ ဦးမြတ်ချမ်းတို့ လင်မယားရယ်၊ နေ့သည်တစ်ယောက်ရယ်၊
ကျွန်တော်ရယ်ဒါပဲရှိတယ်။ သည်နေ့သည်က မိုင် ၂၀ လောက်က
တဲ့တောရွာက လူကြီး။ မနှစ်က ဦးမြတ်ချမ်းတို့ဆီက စပါးပေးယူတာ
ခုပြန်ပေးစရာမရှိလို့ သည်နေ့နွားပွဲနေ့။ နွားတစ်ကောင် ဖဲ့ရောင်း
အောင်လာတာ။ နွားက ဈေးမကိုက်။ နွားကို နောက်ဖေးမှာချည်ထိုး
သူတို့ခုညသည်မှာပဲ အိပ်ကြမယ်။

ဦးမြတ်ချမ်း . . . 'ဒီတော့ ခင်ဗျား ဘယ်လိုလုပ်မယ် စိတ်ထူ
ရလဲ ပြောလေ'

နေ့သည် . . . 'သန်ဘက်ခါ သောကြာပတ် . . . ချကြည့်
မယ်လေ'

ဦးမြတ်ချမ်း . . . 'ခင်ဗျားဟာ ဘာထူးမလဲဗျ၊ အခုဒီနေ့
ဗုဒ္ဓဟူးပွဲမှာ ခင်ဗျားက နှစ်ရာအစိတ်ဆိုတယ်။ ဝယ်သူက ၁၉၀ နေ
တယ်။ ဒီသောကြာပတ်မှာ ထူးပေးတဲ့လူက ရှိဦးမှာလား၊ ဒီနွားပွဲမှာ
ဒီဝယ်သူနဲ့ ဒီပွဲစားနဲ့ချည်းဟာပဲ'

နေ့သည် . . . (ခေါင်းငိုက်စိုက်နှင့်) 'နှစ်ရာအစိတ် မရဘဲ
နှစ်ရာပြည့်ပြည့်ရရင် ရောင်းပါမယ်'

ဘုရားကြီး

ဦးမြတ်ချမ်း . . . 'ခင်ဗျား နှစ်ရာရကော ကျုပ်ကြွေး ကျေဦး
အလားဗျ၊ ခင်ဗျားမနှစ်က စပါး ၇၅ တင်းဖိုးယူသွားတာ ခုပေါက်ဈေး
၁ ပီဿာနဲ့ တွက်တော့ ၂၂၅ ကျနေတယ်။ ခင်ဗျားဒီနွားရောင်းလို့
နှစ်ရာရတောင်ပဲ ခင်ဗျားလက်ထဲငွေရောက်တော့ တို့တိလေး၊ ဟိုသင်း
ဝယ်ချင်တယ်၊ ဒီသင်းဝယ်ချင်တယ်နဲ့ ကျုပ်ကို နှစ်ရာအပြည့်ပေးဦး
အာ မဟုတ်သေးဘူး။

နေ့သည်ငြိမ်လျက်နေသည်။ ဤအချိန်၌ အရီသည်
အွန်တော့အနီး လာရောက်ထိုင်နေပြီးဖြစ်ရကား။

'ဟင် . . . ကိုကြီး သူစပါးပေး ငွေယူတုန်းက ဘယ်လောက်
သဲ'

ကျွန်တော်တို့ မောင်နှမမှာ ခြေရင်းဘက်က။ သူတို့သည်
ခေါင်းရင်းပိုင်းတွင်ဖြစ်၍ ခပ်တိုးတိုးအသံဖြင့် . . .

'စပါးပေးဆိုတာ ထုံးစံအတိုင်း ခုပေါက်ဈေးတစ်ဝက် ယူရ
တော့ ၇၅ ဟင်းဖိုးဆိုတော့ ၁၁၅ ပဲပေါ့'

'ဟင် . . . အတိုးက တစ်ဝက်ကြီးတောင်ပါလား'

'အဲဒါ ဟိုလူကြီးရတော့ ၁၁၅ ရယ်၊ ငါးမူးက ခေါင်းဝယ်
အပ်ပြီးငွေ ၂၂၅ (နှစ်ရာနှစ်ဆယ့်ငါးကျပ်တိတိ) အတိုးမရှိ ချေးပါ
အယ်လို့ အွန်ဒီမန်စာချုပ်လက်မှတ် ထိုးခဲ့ရတယ်။ နားထောင်၊
နားထောင် ဟိုဆရာကြီးဘာပြောဦးမလဲ . . . ခေါင်းမော်ပြီး ပါးစပ်
ပြင်ပြီ'

နေ့သည် 'ဒီတော့ ကိုမြတ်ချမ်းဘယ်လိုသဘောရသလဲ
ဆိုတာ အမိန့်ရှိပါဦး'

ဦးမြတ်ချမ်း 'ကျုပ်တို့တို့ပဲပြေမယ်၊ ခင်ဗျားနွား ခင်ဗျား နွားပွဲချ

သော်ကော

ရောင်းမနေနဲ့တော့၊ ခုနခင်ဗျားလိုချင်တဲ့ ဈေးနှစ်ရာနဲ့ပဲ ကျုပ်အိတ်ထားခဲ့၊ ကျန်တဲ့အစိတ်တော့ ခင်ဗျားသတ်သတ်ရှာပေး၊ စာချုပ်တော့ မဖျက်သေးဘူး၊ အဲဒီကျန်တာရမှ ဖျက်မယ်'

ဧည့်သည်သည် မရှုမလှနှင့် . . .

'ကဲလေ . . . ကိုမြတ်ချမ်း စီရင်တဲ့အတိုင်းပါပဲ'

ဦးမြတ်ချမ်း . . . 'ကျုပ်စီရင်တဲ့ အတိုင်းရယ်လဲ မပြောနဲ့၊ ကျုပ်လုပ်တာ တရားလား၊ မတရားလား စဉ်းစားကြည့်၊ ခင်ဗျားလူများက ၁၉၀ ပေးတာကို ကျုပ်ကတစ်ဆယ်အနာခံပြီး ပေးပေးရတယ်၊ ဒီပြင်လူ ပေးမတဲ့လား၊ ကျုပ်မို့ ခင်ဗျားကို သက်ညှာတာပဲ'

ဧည့်သည် . . . 'ဟုတ်ပါတယ်လေ ကိုမြတ်ချမ်းကျေးဇူးတင်ပါ၊ ဒီနွားကလေးဟာ နောက်ထားနိုင်ရင် အကျိုးရှိမှာပါ၊ ခုမှ ပဲ့ညှော်ရှိသေးတယ်၊ ကျုပ်လက်ထဲမှာတော့ ခိုင်းလွန်လွန်းလို့ ပိန်နေတာမခိုင်းဘဲ ဆယ့်လေးငါးရက် နားလိုက်လို့ ခုမှဦးကျ မြက်နုပေါက်ကလေးမှာ အသားတက်လာရင် နှစ်ရာအစိတ် မဟုတ်ဘူး ဟုရနိုင်ပါတယ်'

ဦးမြတ်ချမ်း . . . 'ခင်ဗျားတို့ကလဲ . . . နွား မညာမတာခိုက်ကြတာကိုး၊ တိရစ္ဆာန် ကရုဏာတရားမှ မရှိကြတော့ဘဲ'

ဧည့်သည် . . . 'ဘယ်ကရုဏာတရား မရှိလို့ ဟုတ်သေကိုမြတ်ချမ်းရယ်၊ မရှိဆင်းရဲတော့ ခိုင်းရတာပေါ့၊ ဒီနွားမှာ မြစ်နားဒီမြို့နဲ့ ဆေးရိုးတိုက်နိုင်လွန်းလို့ စားနေရတာပဲ၊ ကိုယ့်နွား ပင်မမှန်းသိပါရဲ့၊ ကိုယ့်မျက်စိအောက်ကြီးလာတဲ့ ခြံပေါက်ကလေး သနားပါပြီလားဗျာ၊ ကိုမြတ်ချမ်းလက်ထဲမှာ ဆယ့်လေးငါးရက်လောက်သာ အနားပေး ကျွေးမွေးထားလိုက်စမ်းပါ။ အင်မတန် အစားကောင်းတာပဲ'



ဘက်ကလေး၊ မကြာဘူး . . . တစ်သွေးတစ်မွှေးဖြစ်လာပါလိမ့်လေ'

ဦးမြတ်ချမ်း 'ခင်ဗျားနွားမထားနိုင်ပေါင်ဗျာ၊ နွားက ဟောက်ပြီး မဟုတ်ဘူး။ ခင်ဗျားတို့မယ် လယ်သမားလုပ်နေတာ အိုသေသော့မယ်၊ နွားဝှေးသင်းပြီးမှ ခိုင်းရမှန်းမသိဘူးလား'

ဧည့်သည် 'ဘယ်မသိဘဲ နေမလဲ ကိုမြတ်ချမ်းရယ်၊ ဝှေးထူထွက်တော့ အနည်းဆုံး တစ်လလောက် မခိုင်းရဘူး၊ အဲဒီလောက်မှ နွားနိုင်လို့ ပေတေခိုင်းနေရတာ'

သူတို့ခေတ္တစကားပြတ်သွားကြသည်။ ကျန်တော့အနီးက ရွှေရိတ် . . .

'ကိုကြီး နွားကို ဘာလို့ဝှေးသင်းရလဲဟင်'

'နွားက ဝှေးမသင်းရင် ခိုင်းလို့မကောင်းဘူး။ လူကို တယ်ကြောက်ချင်ဘူး။ အစာကိုကောင်းကောင်းလဲ မစားဘူး၊ နွားအုပ်ထဲထဲကျပြီးတော့ ဝှေးဖော်ရှာနေတယ်၊ နွားမနားက မခွာဘူး၊ ဆော့ချင်တယ်၊ ထိန်းရကျောင်းရခက်တယ်၊ နို့ပြီး အသုံးဆိုတော့ လည်ပင်းသားပြီးပြီး နောက်အားမပြည့်ဘူး။ နောက်ချဲကလေး ဖြစ်နေတတ်တယ်။ အဲ . . . ဝှေးသင်းလိုက်မှ ရှေ့နောက်ပြည့်ပြီး ခိုင်းအားကောင်းလာတယ်'

'နို့ပြီး . . . ဟိုဦးကြီးပြောတာ 'ပဲ့ညီ'ရဲ့ ရှိသေးတယ် ဆိုတာက ဘာပြောတာလဲ'

'ငါ့ညီမမှတ်ထား သေသေချာချာ ပြောပြမယ်၊ နွားမှာ ရွှေသွားရှစ်ချောင်းရှိသည့်အနက်က ဟောအလယ်တည့်တည့်က ရွှေဆုံးနှစ်ချောင်းကို 'ခေါင်'လို့ခေါ်တယ်။ နောက်ဆုံးက ဟိုဘက်တစ်ချောင်း၊ ဒီလက်တစ်ချောင်းကို 'ပဲ့' လို့ခေါ်တယ်။ အဲဒီပဲ့နဲ့

သိက္ခာ

ခေါင်အကြားက ဟိုဘက်နှစ်ချောင်း ဒီဘက်နှစ်ချောင်း နှစ်ဖက်ပေါင်း
'လေးချောင်း' လို့ခေါ်တယ်။ နွားမှာ ပထမဦးဆုံး ရှေ့နှစ်ချောင်းဆို
တော့ နှစ်ခါလည်သား'ခေါင်ချိုး' ကလေးလို့ခေါ်တယ်။

'နဖားကြိုးဖောက်ရပြီး နောက်လေးချောင်းဆိုတာ ချိုးတော့ရင်
'လေးချောင်းချိုး' လို့ခေါ်တယ်။ လေးခါလည်သားဝေးသင်းပြီး
ကျင့်လုပ်ကလေး လုပ်ရပြီ။ အဲ . . . နောက်ဆုံး 'ပဲ့ညီ' တယ်ဆိုတာက
ပဲ့သွားကလေးတွေ ကျိုးပြီးလို့ ပြန်ပေါက်တာ သွားအားလုံးနဲ့ ညီသွား
တဲ့အခါကိုပြောတာ။ ဒီတော့ သူ့ခြောက်နှစ်သားရှိသွားပြီ။ နှစ်နှစ်
ခိုင်းပြီးလို့ ထမ်းငိုခွင်မှာကောင်းကောင်း အသားကျသွားပြီး တက်နွား
အဖိုးတန်ဆုံး အရွယ်လို့ ခေါ်တယ်။ နားလည်ပလား'

'လည်ပါပြီကိုကြီးရယ် . . . မြန်မာပြည်ရဲ့ ကျေးလူ့စွမ်း
တွေအကြောင်း မြန်မာပြည်က ဆန်စားတဲ့လူတိုင်းသိသင့်တာပဲ
ဟင်း. . . နွားများ တယ်သနားစရာကောင်းတာပဲ၊ နွားနဲ့အတူ
သနားဖို့လူတွေလဲ ရှိပါသေးတယ်'

ဤအခိုက်၌ ဧည့်သည်ကြီးက စကားဆက်သည်။

'ကိုမြတ်ချမ်းတို့ ဒီနွားဘယ်လိုလုပ်မယ် စိတ်ကူးလဲ၊ ပွဲချစ်
ရောင်းပစ်မလား၊ ဒါမှမဟုတ်'

ဦးမြတ်ချမ်း. . . 'ခင်ဗျား နွားပွဲချရောင်းလို့ ၁၉၀ ပေးတာ
ကျုပ်ရှုံးနေမှာပေါ့ဗျ။ ဒီနှစ်လက်ထဲထားပြီး ဓာငှားချလိုက်မယ်'

ဧည့်သည်. . . 'ဒီလိုဆိုရင်ကျုပ် ပြန်ချစမ်းပါဗျာ၊ ကျုပ်တို့
မှာ နွားတစ်ဖက်တည်းကျန်တော့တာ၊ တခြားငှားနွား ရှာရမယ့်
အတူတူ ကိုယ့်နွားကလေးပဲ ကိုယ်ပြန်ကိုင်ပါရစေ'

ဦးမြတ်ချမ်းခေတ္တစဉ်းစားနေသည်။ ဤတွင် အနားဆေး

၁၉၅၅

လုပ်ကြီးဖွာနေသော ဒေါ်အေးဆင့်က ကြားဝင်သည်။

'မောင်ကြီးဖိုးသင်းနဲ့ မဖြစ်ပါဘူး။ ရွာက သိပ်ဝေးတာ၊
ကိုယ့်နွား ကိုယ့်အနားနီးနီးနားနား လှည်းဝင်ရိုးပင်ရွာက မြအေးတို့
အထက်ကောင်ရွာပေးပါ ပြောထားတာ အဆင်သင့်ဘဲ သူတို့ပဲ ပေး
မယ်'

ဧည့်သည်. . . 'ဟယ် . . . အေးဆင့်ရယ်၊ ငါ့ခြံပေါက်
ကလေး ငါပြန်ကိုင်ချင်လို့ပြောတာပါဟယ်၊ တကယ်လို့ ရှေ့နှစ်ခါ
ဆောင်လည် ရင်ငါ့နွား ငါတန်ချေးနဲ့ပြန်ယူပါမယ်'

ဒေါ်အေးဆင့်. . . 'မဖြစ်ဘူး. . . အခုမောင်ကြီး ဖိုးသင်းဆီ
အစိတ်တောင် ကျန်သေးတယ်။ ဒီငွေကိုလဲ အခုအတောအတွင်း
အနိုင်မလား၊ ဒါမှမဟုတ်ရှေ့နှစ်ခါပေး စပါးပေးပဲ ထပ်လုပ်မလား'

ဧည့်သည်. . . 'ခုတော့ . . . မပေးနိုင်ဘူးဟယ်၊ ငါ ဒီနှစ်
ပြန်လက်ပန်းကျတယ်၊ နောက်ထပ်အစိတ်ဖြည့်ပြီးတော့ ငါးဆယ်
ခင်းပေးပဲ လုပ်လိုက်ပါ'

ဦးမြတ်ချမ်း. . . 'ဟာ . . . နောက်ထပ်မဖြစ်ဘူးဗျာ၊ ခင်ဗျား
အင်မတန် လက်ခက်တာ၊ အခုနွားဆွဲလာတာတောင် ကျုပ်က
သူ့လွတ်ခိုင်းလို့ မဟုတ်လား'

ဧည့်သည်. . . 'ကျုပ်ကို လက်ခက်တယ်မဆိုပါနဲ့ ကိုမြတ်ချမ်း
ဟယ်၊ ဒီနှစ်ဖြစ်ရတာက ချောင်းကမ်းပါးနားက လယ်တွေရေနစ်လို့
လယ်တစ်ယောက်တည်းလဲ မဟုတ်ပါဘူး၊ အများနဲ့ဖြစ်ရလဲ ဝမ်းဗာ
မီးလောက်မှ မရဖြစ်လို့ပါဗျာ၊ နို့မို့ရင် ခင်ဗျားကြွေးကိုစပါးပေါ်
ဆီချင်း လာပေးဖို့ပါ။ ကျုပ်ဗုဒ္ဓဘာသာပါ၊ သူများကြွေးမြေကို
ဆင်ရွေးကလေး အတင်မခံချင်ပါဘူး။ မြေကို အင်မတန်ကြောက်

သံသရာ

ပါတယ်။ အဲဒီနှစ်ပျက်စီးလိုက်တာက စပါး ၇၀၀ ထွက်လောက်
ဒေါ်အေးဆင့်... မောင်ကြီးဖိုးသင်းဟာက ဒီနှစ်က
ဒီလယ်တွေဟာပဲ ထပ်မပျက်စီးဘူးလို့ ဆိုနိုင်မှာလား၊ ဒီတော့
စိတ်မချရတာကြီးကို နောက်ထပ်ငွေတော့ မပေးဝံ့ပေါင်တော်'
ကဲ... ပတ်ပိတ်ကရောဟ...။

ဤတွင် မရွှေရီက...
'ကိုကြီး၊ ကြီးကြီးက မောင်ကြီးဖိုးသင်းလို့ခေါ်တယ်၊ သူ့
ဆွေမျိုးထင်တယ်နော်'
'မောင်နှမ နှစ်ဝမ်းကွဲပဲ အရီရဲ့'
'ဟင်... ဒီလောက် ရင်းတာတောင်မှ ရက်စက်လို့
တာနော်'
'ရှိုး တိုးတိုး ကျား... ကြားသွားမယ်၊ ငွေမှာဆွေမျိုးမရှိဘူး
ယင်းအခိုက် မိုးတစ်ပြောက်ပြောက် ရွာလာလေရာ နွား
ဟောင်းက...။

'ဟင်... နွားလေးတော့ နောက်ဖေးချည်ထားတာ ဒုက္ခ ပါ
မိုးရေထဲဖြစ်တော့မယ်'
နွားရှင်သစ် 'ဖြစ်လဲ မတတ်နိုင်ဘူး၊ ကျုပ်အိမ်မှာ နွားတစ်
ကုပ်ရှိတာမဟုတ်ဘူး၊ မော်တော်ကားဂိုဒေါင်ပဲရှိတယ်။ ဒီထဲသွင်း
ရင်လဲ နွားကလဲအိပ်မှာ ထမှာနဲ့ ကန်မှာကြောက်မှာနဲ့ မော်တော်ကား
ကို ထိခိုက်ဦးမယ်'

ဤတွင် နွားနှင့် ဘယ်သို့မှ မပတ်သက်သူက...
'ဒီမှာ ဦးကြီး၊ အရီတို့ အိမ်အောက်မှာ ဆွေယူသွား၊ ပြီးတော့
ချည်ထားလိုက်မယ်လေ'

သံသရာ

မရွှေရီက ဆိုလိုက်၏။
ဦးမြတ်ချမ်း 'ဟယ်... နင်တို့အိမ်အောက်မှာ ဆွေတွေ
သေးတွေ ဖြစ်နေဦးမှာပေါ့'
'ဖြစ်... ဖြစ်၊ မနက်ကျ အရီသိမ်းပစ်မှာပေါ့။ လာ
အစ်ကိုကြီး အရီတို့အိမ်ဆွေပို့ ဆိုသဖြင့်ကျွန်တော်မှာ မိုးတပြောက်
ပြောက်နှင့်ပင် အိမ်နောက်ဖေးသို့ ဆင်းခဲ့ရပါသည်။
နွားဆွေ၍ အိမ်ရှေ့ပေါက်ရောက်သည်၌ အရီပါ ဆင်းလိုက်
လာသဖြင့်...။

'ဟဲ့... အရီ... အရီ မိုးရွာနေတယ်လေ'
'ရွာ... ရွာ ကိုကြီးရယ်၊ ဒီမိုးလောက် အရေးမကြီးပါဘူး'
'သွား... သွား၊ ဒါဖြင့် သုတ်သုတ်ပြေးနှင့်၊ ဟဲ့... နွားက
လဲ သွက်သွက်သွားစမ်း၊ ကျွန်တော်ကြီးခေါက်နှင့်ဖျတ်ခနဲ တစ်ချက်
ချလိုက်၏။

မရွှေရီ ပြန်လှည့်ပြီး...
'မရိုက်ပါနဲ့ ကိုကြီးရဲ့'
'နွားက တော်တော်ပန်းနေတယ်ဟေ့၊ ရိုက်တာတောင် မဖြူ
ဘူး'

အရီတို့အိမ်မှာ တစ်ထပ်အိမ်မြင့်ဖြစ်၍ အိမ်အောက်၌
ဟိုသင်းဒီသင်းကို အနည်းငယ်ရှင်းလိုက်သည်၌ နွားတစ်ကောင်
ကောင်းစွာနေသာသွား လေသည်။

သူ့အမေက အိမ်ပေါ်မှ 'ဟဲ့ ဘယ်ကနွားဆွေသွင်းလာလဲ' ဟု
မေးသည်ကို အကျိုးအကြောင်းပြောပြီးနောက် ကျွန်တော်တို့
မောင်နှမနှစ်ယောက် လိုသော အရာဝတ္ထုတွေ ချီရွှေနေကြရင်း

သိက္ခာ

မရွေးရီက . . .

‘အင်း . . . ကြီးကြီးတို့လင်မယားလဲ သနားစရာပဲ’

‘အမယ် . . . သူတို့ ချမ်းချမ်းသာသာကြီး၊ ဘာ သနားစရာ လဲကွယ်’

‘သနားစရာကုန်လို့ကိုကြီးရဲ့ သူတို့မှာ အရင်းရှင်စနစ် ဆိုတဲ့ ယန္တရားကြီးအတွင်းမှာ သဘောတရားအမှန်ကို မသိဘဲနဲ့ ငွေတိုးချရ တယ်။ ပစ္စည်းစုဆောင်းရတယ်၊ ဆထက်ထမ်းပိုးတိုးအောင် လုပ်ရ တယ်ဆိုတာလောက်သာ နားလည်ပြီးတော့ ဒီလူဆီက ဒီပစ္စည်း ဒီလို ယူလိုက်တာဟာ တရားသလား၊ မတရားသလား မစဉ်းစားဘူး။ အရင်းရှင်စနစ် ယန္တရားက မောင်းနှင်တဲ့ စက်ရပ်တွေအတိုင်းပဲ လောဘတွေပွား၊ ရမှတ်တွေများ၊ ကိုယ့်ဆွေမျိုးသားချင်းရယ်လို့မှ အကြင်နာမရှိ၊ မေတ္တာ ကရုဏာဆိုတဲ့ ဗြဟ္မစိုရ်တရားတွေကင်းပြီး သူတို့ကိုးကွယ်ဆည်းကပ်ပါတယ်ဆိုတဲ့ ဘုရားဩဝါဒ ကင်းလွတ် နေပါရောလားကိုကြီးရယ်’

‘အခုနေ လူကြီးဆီကများကြည့်စမ်း၊ သူတို့ငွေရင်း ၁၁၅ အမြတ်ထုတ်ပေးရတာ ၂၀၀ တန် နွားရလို့ ၈၇ အမြတ်ရနေပါပြီ။ အဲဒီဟာမှ ဟိုခမျာကြီးက ငွေအစိတ်လောက်ထပ်ပေးပြီး စပါးပေး ပေးပါဦးဆို မပေးနိုင်ဘူးတဲ့။ သူနွားကလေး သူပြန်ငှားပါဆိုတာလဲ အရပ်ဝေးလို့ မငှားနိုင်ဘူးတဲ့။ ကဲ . . . ကိုကြီး အဲဒါ ဘယ်နှယ် သဘောရလဲ’

‘အရီပြောတာလဲ သူတို့အပြစ် ဟုတ်နေတာပဲ၊ သို့သော်လဲ တစ်ဖက်လူ ကျေနပ်လို့ အတိုးနဲ့ချေးတာ အပြစ်ရှိတယ်လို့ ဘယ် တရားတော်ကမှလဲ ဖီဆိုတာကိုး’

အနုပညာ

‘ကိုကြီး . . . ဟို အတိုးပေးရတဲ့လူကြီးကများ ကျေနပ်တယ် ထင်သလား၊ ခမျာကြီး ဝမ်းရောကကျပ်တော့ အငတ်မခံနိုင်လို့ မျက်စိ မှိတ်ချေးရှာတာ၊ စင်စစ် ကြွေးရှိရင် နောက်ဘဝမှာ မြေခံရတယ် ဆိုတဲ့စကားသာမှန်ရင် ကဲ . . . ခုနက အမှုမှာ စာချုပ်ထဲမှာသာ ဟိုလူကြီးအပေါ် ငွေရှိတာဖြစ်နေပြီး တကယ်ငွေအပေးအယူ စစ်ကြည့်လိုက်တော့ ဘယ်သူ့အပေါ်မှာ ဘယ်သူ့စားသလဲဟင်း ယမ ငင်း ခုံရုံးရောက်တော့ ဦးမြတ်ချမ်းတို့က ဒီစာချုပ် ကိုင်သွားမှာတဲ့လား၊ တဲ . . . အစစ်အမှန်တွက်ကြည့်တော့ ဘယ်သူက မြေခံရမှာလဲ’

ကျွန်တော်ရယ်မိကာ . . .

‘ဟီး . . . ဟီး . . . အရီတွက်တဲ့စီရင်ချက်အတိုင်းသာ ဆိုရင်ဖြင့် ဦးမြတ်ချမ်းတို့မှာ မြေခံစရာတွေ အနမတဂ္ဂပါကလား၊ သူတို့ဟာ ဒီလိုအတိုးရင်းချတာနဲ့ ချမ်းသာနေတာပဲ’

‘အဲဒါကြောင့် သူတို့ကိုအရီသနားပါတယ်လို့ဆိုတာ၊ သူတို့ ဘယ်လောက်ချမ်းသာ ချမ်းသာ စားတော့လဲ ထမင်းနှစ်နပ်ပါပဲ တို့ကြီးရဲ့၊ ငွေတိုးချခြင်း၊ အလုပ်သမားပေါ်က လုပ်အားကို ခေါင်းပုံ ခြတ်ခြင်းဆိုတဲ့ အရင်းရှင်စနစ်ဟာ ဗုဒ္ဓဘာသာ တရားတော်နဲ့ နှမပေါင်းလိုက်ရင် ဘယ်လိုဖြစ်သလဲဆိုတာသိရဲ့လား၊ လူတွေရဲ့ ဘိုယ့်ကျင့်တရားနဲ့ ဗုဒ္ဓဘာသာတရားတော်ကို ဖျက်နေတာ ကိုကြီးရဲ့၊ တို့ကြီးအိပ်ရောက်တော့ အရီထားခဲ့တဲ့ မဂ္ဂဇင်းထဲက ‘ဘာသာနဲ့ အရင်းရှင်စနစ်’ ဆိုတဲ့ ဝတ္ထုကိုဖတ်ကြည့်’

ကျွန်တော်တို့မှာ စကားတပြောပြောနှင့် ပစ္စည်းတွေ အယ်သိမ်းပြီးနောက် . . .

‘ကိုကြီးနေရာတော့ ပြီးသွားပြီ၊ နွားကလေး ည ခြင်မ

သံသယ

ကိုက်အောင် မီးဖိုပေးရ မကောင်းဘူးလား'

'ကောင်းတာပေါ့ . . . ဒါပေမဲ့ ဘာနဲ့ဖိုမလဲ'

'အမေ့ မရောင်းရတဲ့ ဆေးရိုးအောက်တွေရှိတယ်၊ နွားမီးဖိုလို့
ကောင်းပါ့မလား'

'ဟာ . . . ဖတ်စစ်ကလပ်ပေါ့'

'ကဲ . . . ဒါဖြင့်လာ ဟောဒီအိတ်ကြီးထဲမှာ'

ကျွန်တော်တို့ မောင်နှမနှစ်ယောက် ဆောင်ရွက်လိုက် ကြရာ
မကြာမီ၌ နွားကလေးသည် မီးဖိုနံဘေးတွင် တုံးလုံးလဲ့ကာ
စားမြုံ့ကလေး တခတ်ခတ်နှင့် ဖိမ်တိုးနေလေပြီ။

'ဟင် . . . ကိုကြီးနွားလေးပါးစပ်က လှုပ်တုတ် လှုပ်တုတ်နဲ့
ဘာတွေဝါးနေတာလဲ'

'ကွမ်းစားနေတာလေ'

'ဟာ . . . ကိုကြီးကလဲ မဟုတ်တာ'

'စားမြုံ့ပြန်တာခေါ်တယ်အရီရဲ့၊ ကျွဲတို့ နွားတို့မှာ ဒီပြင်
တိရစ္ဆာန်တွေလို အပေါ်သွားမရှိတဲ့အပြင် အစာ ပါးစပ်ထဲရောက်ရင်
ဝါးပြီး မျိုချနိုင်သေးတာ မဟုတ်ဘူး။ အစာက ကြမ်းတော့ ဝိုက်ကာ
အောင်သာ အထဲဆွဲမျိုချရတယ်။ အဲဒီလို အလုပ်အားတဲ့ အချိန်ထဲ
မှ အစာအိမ်ထဲက ပြန်ထုတ်ပြီး အေးအေးဆေးဆေး အညက်ဝါးရ
ရှာတယ်'

'ဟင် . . . သနားစရာနော်၊ လောကမှာ သူတို့လဲ အဝင်
ပန်းဆုံး၊ သူတို့စားရတဲ့ အစာကလဲ အညံ့ဆုံး'

'နွားတွေမှာ ညအချိန် စားမြုံ့ခတ်ရတာနဲ့ သိပ်အိပ်ရတယ်
မရှိဘူး။ 'ကြက်အိပ်ကြက်နိုး' ဆိုတဲ့ စကားလိုပဲ။ နွားဟာ အင်မတန်

အနုပညာ

အအိပ်အနေနည်းတယ်။ ကိုကြီးတို့အိမ်မှာ နွားတွေရှိတယ်။ ည တင်း
တုပ်ထဲ ဘယ်အချိန်ဆင်းသွားလိုက် သွားလိုက် သူတို့နိုးနေတာ
တွေ့ရတယ်။ ဘယ်လိုအိပ်နေနေ လူနဲ့ရတာနဲ့ သူတို့နိုးတယ်။
ဓနက်စောစောသေးတင်တဲ့ အခါမှာဆိုလဲ အဆင်သင့်ထကြတာပဲ'

'ဟင် . . . အစ်ကိုကြီး 'သေးတင်' တယ်ဆိုတာ ဘာလဲ ဟင်'

'သူတို့အိပ်တဲ့နေရာမှာ စိုမကုန်အောင် ပေါက်ခိုင်းတာလေ၊
ခုံပေါ်မှာဆိုတော့ နဘေးလျှောက်မစီးတော့ဘူး။ ခုံမှာ အပေါက်ရှိ
တယ်။ ခုံအောက်မှာ အပြင်ဘက် စီးထွက်ဖို့မြောင်းရှိတယ်။ ကဲ . . .
အရီ၊ ကိုကြီးပြန်မယ်။ အရီတို့ အိမ်အောက်တော့ ခုံရယ် ဘာရယ်
ခရီးလို့ ချေးတွေသေးတွေ ညစ်ပတ်တော့မှာပဲ။ မနက်ကျမှ ကိုကြီး
လာသိမ်းပေးမယ်'

'အမယ် . . . အရီဟာအရီ သိမ်းမှာပေါ့'

'နွားတစ်ကောင် တစ်ညအိပ်ချေးသေးသိမ်းရတာလွယ်တာ
မဟုတ်ဘူး အရီရဲ့'

'သိပါတယ်။ အရီက သူ့ကို 'နွားတစ်ကောင်' လို့ သဘော
ထားပါဘူး။ မြန်မာပြည်ရဲ့အသက်သခင်ကျေးဇူးရှင်ကြီးတစ်ပါးကို
တုသိုလ်ကံထူးလို့ တစ်ညတာ ပြုစုလိုက်ရတာ' လို့ သဘောထားမှာပါ
တိုကြီးရဲ့'

*

နောက်တစ်နေ့နံနက်၌ ကျွန်တော်သည် ဦးမြတ်ချမ်း ဒေါ်အေးဆင့်တို့ ခိုင်းစေချက်အရ ဤနွားကလေးကို ကျွန်တော်တို့ ရွာက သူတို့တို့ မမြဲအေးတို့ အိမ်သို့ပို့ရန် အရိုတို့အိမ်အောက်မှ ဆွဲထုတ်ခဲ့ရလေသည်။

ပါးပြင်တွင် သနပ်ခါးရေကျ အစင်းစင်းကလေးတွေနှင့် တသင်းသင်းမွေးနေသော အရိသည် အိမ်ပြင်ရောက်အောင် လိုက်လာကာ သူ၏တစ်ညတာ ဧည့်သည်ကလေးကိုကြည့်ရှုလျက်...

‘ဪ... သူ့ခမျာလေး ချမ်းသာတဲ့လူ လက်ထဲရောက်ပေမယ့် သက်သာမခိုရသေးဘူး။ အလုပ်ခိုင်းမယ့်လူဆို သွားရဦးမယ်နော်’

‘နွားဆိုတာ ခွေးလိုကြောင်လိုမှ မဟုတ်ဘဲ။ သူ့ဘဝကိုတလူတွေလက်ထဲ ခိုင်းဖို့စေဖို့ ဖြစ်တာကိုးကွ’

‘သနားစရာ သတ္တဝါမျိုးနော်၊ ဒါကြောင့် ခိုင်းညှင်း ကိုယ်တော်ကြီးကလဲ လူတွေရဲ့ အသက်သခင်ကျေးဇူးရှင်ဆိုပြီး အမဲသားမစားဖို့ သိပ်ဟောခဲ့တာပဲ။ အခုအစိုးရလဲ နွားမသတ်ဖို့ ဥပဒေထုတ်ထားတာပဲ’

‘ဒါပေမဲ့ ခိုင်းစေမဖြစ်တော့တဲ့ နွားတို့နွားမင်းတွေ အကျိုးအကုန်တွေကျတော့ ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ။ မသတ်ဘဲထားလို့ကို မဖြစ်ဘူး။ ဘာကြောင့်လဲဆိုရင် တောသူတောင်သား ဆင်းရဲသားတွေမှာ ဒီနွားမျိုးလက်ထဲ အဖတ်တင်လာလို့ရှိရင် ထိန်းကျောင်းကျွေးမွေးပြီး အငြိမ်းစားပင်စင်ပေးမထားနိုင်ဘူး။ နို့ပြီး နောက်တစ်ကောင်ဝယ်ဖို့ ငွေလဲလိုတယ်မဟုတ်လား။ ဒီတော့ သူ့အသားဖိုးက ရသမျှဖြည့်ငွေရအောင်လို့’

‘အေးလေ... ဒီလိုဆိုတော့လဲ ဟုတ်တာပဲ၊ ဒါကို အစိုးရက တစ်နည်းတစ်ဖုံ စီမံပေးဖို့ကောင်းတယ်နော်’

‘အစိုးရက မစီမံတော့ ကိုယ်တို့တောသားတွေက ပုဆိန်နဲ့ စီမံပြီး သူကြီးကို မှင်သက်မိတယ်လို့ တိုင်လိုက်ရတာပဲ’

‘မှင်သက်မိတယ်ဆိုတာဘာလဲဟင်’

‘ဖျားနာမနေဘဲ ရုတ်တရက် ဗန်းဗန်းလဲသေသွားတဲ့ နွားရောဂါတစ်မျိုးပေါ့ကွယ်’

‘ဪ... လူဆိုရင် လေသင်ဇုန်းဖြတ်တယ် ဆိုမှာပေါ့နော်’

‘ဆိုနိုင်ပါရဲ့၊ နို့ပြီး တစ်နည်းရှိသေးတယ်။ ‘မှင်စာ’ ဆိုတာ အရီ သိတယ်မှတ်လား’

‘ကြားဖူးပါတယ်’

‘အေး... အဲဒီကောင်မျိုးဟာဝက်တို့ နွားတို့ကို ဖမ်းနိုင်

သံသရာ

တယ်လို့ ဆိုတယ်။ မှင်စာဖမ်းစားလို့ သေတာမို့ 'မှင်သက်' မိတယ်လို့ လဲ ဆိုကြတယ်။ မှင်စာဆိုတာက တိရစ္ဆာန်သရဲခေါ်ရမယ်ပေါ့ကွယ်။ လူတွေကိုတော့ ဘာမှ ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်ခြောက်လှန့်ခြင်း ဖမ်းစားခြင်း မပြုနိုင်ဘူး'

'ဒီကောင်မျိုးက တကယ်ရှိလားဟင်၊ ကိုကြီးတွေ့ဖူးလား'

'တွေ့ဖူးတယ်၊ တစ်ခါက ညအချိန်မှာ ကိုကြီး လယ်ထဲ ကောက်လှိုင်းစောင့်သွားတော့ ဖြူဖြူ ဖွေးဖွေးကလေး အကောင်က ကြောင်ခပ်ရွယ်ရွယ်လောက်ပဲရှိမယ် ဟာ . . . လူလမ်းလျှောက်သွားတာကို ခြေကြားထဲ ရှေ့ကဖြတ်ဝင်လိုက်၊ နောက်ကလှည့်ဝင်လိုက်၊ နံဘေးကပတ်လိုက်နဲ့ ရှုပ်နေတာပဲ'

'နေပါဦး . . . ကိုကြီး မကြောက်ဘူးလား'

'မှင်စာဆိုတာ လူကိုအန္တရာယ်မလုပ်တတ်မှန်းသိနေတော့ မကြောက်ဘူးပေါ့ကွ။ ကိုယ့်ခြေကြားထဲက ဖွေးခနဲမြင်လိုက်တော့ ရုတ်တရက်လန့်သွားသေးတယ်ကွယ်။ နောက်မှင်စာမှန်းလဲသိရော ခြေထောက်နဲ့ချည်း လှည့်လှည့်ကန်လိုက်တာ တယ်မကြာပါဘူး နေကလေးပျောက်ပြေးရောဟေ့'

'ဟင် . . . မကန်မိဘူးလား'

'ဘယ်ကန်မိမလဲကွ။ သူက အကောင်အထည်မှ မဟုတ်တာ သဏ္ဌာန်ပဲဟာကို လေပဲကန်မိတာပေါ့'

'အံ့သြစရာကြီးနော်၊ ဩော် . . . ညကလေ တစ်ရေခိုးမှာ အရီအိမ်အောက် ဆင်းကြည့်တော့ ကိုကြီးပြောသလိုပဲ နွားဟာ ကြက်အိပ်ကြကနိုးပဲဆိုတာ ဟုတ်တယ်ဆရာ သူနီးနေတယ်၊ အရီလက်နှိပ်ဓာတ်ဖိနဲ့ ထိုးကြည့်လိုက်တော့ သူ့မျက်လုံးဟာလေ စိမ်းစိမ်း

သံသရာ

ပြီး အရောင် တောက်နေလိုက်တာ ဘာကြောင့်ရယ် မသိဘူး'

'ညမြင်တဲ့ တိရစ္ဆာန်တွေရဲ့မျက်လုံးဟာဒီလိုပဲ'

'ဟင် . . . နွားက ညမြင်သလား'

'ကျွဲလဲမြင်တယ်၊ မြင်းလဲမြင်တယ်။ ကြောင်လဲမြင်တယ်။ ကြွက်လဲမြင်တယ်။ အများအားဖြင့် ခြေလေးချောင်း၊ တိရစ္ဆာန်တွေ အားလုံးလိုလို ညမြင်တယ်ထင်တာပဲကွယ်'

'ဟင် . . . အရီ သူတို့လို မြင်ချင်လိုက်တာ'

'မြင်ချင်ရင် နောက်ဘဝမှာ အဲလို တိရစ္ဆာန်ဖြစ်ရပါစေလို့ ဆုတောင်းပေါ့ကွ'

'ဟာ . . . အစ်ကိုကြီးကလဲကွာ၊ မှန်း . . . အရီ နွားကလေးတိုယ်ကို ကိုင်ကြည့်စမ်းမယ်'

'ကိုင်ကြည့်လေ . . . နွားလုပ်စာ စား၊ နွားသားလဲ စားနေပေမယ့် နွားကိုယ်ကို ကိုင်ကြည့်ဖူးတဲ့ မြို့သားက ရှားသားပဲ။ ဘယ်လိုလဲဆိုတာသိရအောင် ကဲ . . . ကိုငါ၊ ဟောဒီဘို့နားကို ကိုငါ၊ ရဲရဲသာတိုင်ပါ၊ ခင်ဗျာ ဘယ်နှယ်မှ မလုပ်ပါဘူး'

ကျွန်တော်ထင်သည့်အတိုင်းပင် တစ်ချက်ထိပြီး လက်အလေးကို ဆတ်ခနဲ ပြန်ရုပ်လိုက်တာ . . .

'အမယ်လေး . . . အမယ်လေး၊ တွန့်တုန်သွားလိုက်တာ'

'ဆတ်တဲ့နွားကိုယ်ဟာ ဒီလိုပဲ'

'သူတို့အရေပြားဟာ လှုပ်လို့ရှားလို့ရတယ်နော်'

'အရီအရေပြားကော အဲလို လှုပ်ရှားလို့ ရချင်ပြန်သလား'

'ဟာကွာ . . . ကိုကြီးကလဲ၊ ကဲ . . . ကိုကြီးသွားခဏာ၊ ထမ်းမှာ နေပူတော့မယ်၊ ဦးထုပ်လဲမပါဘူး'

သက်တမ်း

ရွာကလာတုန်းက မြို့မှာရယ်ဆိုပြီး ခမောက်မယူခဲ့မိဘူးတာ
ဒီတဘက်ကလေး ခေါင်းပေါင်းသွားရတာပေါ့။ ကဲ၊ သွားပြီး အရီ
'ဟုတ်ကဲ့ . . . ကိုကြီး၊ နို့ပြီး ဘယ်တော့ပြန်လာမလဲ'
'ဒါတော့ မသိသေးဘူးအရီ'
'ပြန်ပေါင်းထုတ်ရင် ပြန်မလာတော့ဘူးဟုတ်လား'
'ဟီး . . . ဟီး . . . အရီ ဆီတော့ လာလည်ဦးမှာပဲ'

ယခုအချိန်၌ ကျွန်တော့် စိတ်သည်သူကလေးအပေါ်တွင်
ယခင်ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာ တွေ့စဉ်တုန်းကလို မဟုတ်တော့ပြီ။
လေးစားကြည်ညိုမိကာ သန့်စင်သောချစ်မေတ္တာ စိတ်သက်ဝင်နေ၍
နေ့စဉ်တွေ့မြင်နေရာမှ ယခုခွဲခွာရမှာပင် စိတ်ထဲကဟာတာတာ။

ကျွန်တော်သည် နွားကလေးကို 'လှမ်းထိုး' မောင်းကာ မြို့ထဲ
ကျောခိုင်းခဲ့လေသည်။

ရွာကခွာခဲ့တာ ရက်သတ္တတစ်ပတ်မျှ ကြာပါပြီ။ ရွာဆီထဲ
မျက်နှာမူမိတော့ မယားနှင့် သားကလေးတွေကို ပို၍ လွမ်းလာသည်။
ယောက္ခမကြီးကို ပို၍တောက် ဟင်း

ထို့ကြောင့် ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာ (မဖြစ်ကာမှ နေရာ
အကြံကြီးတစ်ခုပေါ်လာသည်။

မြို့တွင် ဖ. ဆ. ပ. ငါ၊ ဗ. တ. လ. တ၊ စ. ပ. က. သ
မ. ယ. အ. တ(အဲဒါက မယားအတွက်ပေါ့ဗျ) စသော အစည်းအစုံ
ဆိုင်းဘုတ်တွေ အရိလေးကျေးဇူးနဲ့ လေ့လာသိရှိခဲ့ရတော့ ကျွန်တော်
ဦးနှောက်ထဲမှာ ယ၊ ထ၊ အ၊ သ ဆိုသည့် အက္ခရာ လေးလုံးပေါ်
လာပါသည်။

*

ဘုရားကြီး

အိုး . . . ကျွန်တော်ရွာကခွာခဲ့တာက မိုးဦးကျစ။ ယခုမိုးကလေး
ခပ်ဖြူဖြူရွာပြီးပြီဆိုတော့ သစ်ပင်ဥယျာဉ်တွေဟာလေ ကျွန်တော်
လာစဉ်တုန်းကလို မဟုတ်တော့ဘူး။ စိမ်းညို၊ ပိန်းမှောင်လို့။ နွေ
ကားချပ်က ဝဿန္တပန်းချီသစ်ကိုပြောင်းလဲနေတာ မြင်ရတော့
ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာ တစ်မျိုးကြီးပါပဲလေ။

ကျွန်တော်ဒီရွာမှာမွေး၊ ဒီရွာမှာပဲ ကြီးပြင်းခဲ့ပါတယ်။ နှစ်စဉ်ပဲ
ဥတုသုံးခုဟာ ဗုဒ္ဓဗတ်နေလို့ ရာသီပန်းချီကား သုံးချပ်ဟာလဲ ဒီလိုပဲ
ပြောင်းလဲနေတယ်ဆိုတာ ဘာမှ အထူးပြောစရာမလိုပါဘူး။ သို့သော်
လဲ ခါတိုင်းနှစ်တွေတုန်းကဆိုရင် ကျွန်တော်ဟာ ရွာမှာပဲ အိုးမကွာ
အိမ်မကွာဆိုတော့ နေ့စဉ်မြင်နေကျမို့ ဘာမှထူးထွေတယ်လို့ မထင်ခဲ့
ပါဘူး။ ယခုတော့ဗျာ သဘာဝ ပသာဒ သိသိသာသာကြီး ခြားနား
နေလိုက်တော့ ဟင်း . . . ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာလေ . . .

အိုး . . . ဘယ်လိုခံစားရတာကို ကျွန်တော် မဖော်ပြနိုင်
တော့ဘူး။ ကျွန်တော်ခံစားရတာကို အပ်ကျမပ်ကျသိချင်ရင်ဖြင့်
မိတ်ဆွေဟာ ကျွန်တော့်လိုပဲ မိန်းမနဲ့ရန်ဖြစ်၊ ကိုယ့်စိတ်ထဲက တကယ်
ပြတ်နိုင်ဘဲနဲ့ သူကြီးအိမ်မှာ သွားကွာခဲ့။ နို့ပြီးမိုးဦးကျကလေးမှာ
ရွာကထွက်သွား၊ မိုးလှိုင်းလှိုင်းရွာပြီးတဲ့အခါမှ ပြန်ခဲ့။ ကျွန်တော့်လိုပဲ
ကိုယ့်ရင်သွေး ကလေးတွေနဲ့ ယောက္ခမဆိုးကြီးတစ်ယောက်
ပြည့်ပြည့်ဝဝလဲ ရှိရဦးမယ်နော်။ ဒါမှ . . . ဒါမှ ယခုအချိန်မှာ
ကျွန်တော့်စိတ်ထဲဘယ်လို ဘယ်လို ခံစားနေရသလဲဆိုတာ တိတိ
ကျကျသိမှာဗျ။

ရွာထဲဝင်လိုက်ပြီဆိုရင်ပဲ ကျွန်တော့်ကိုချစ်ခင်တဲ့ တစ်ပြေ
တည်းနေ တစ်ရည်တည်းသောက်တွေကလဲ . . .

သော်လည်း

‘ဟ . . . တက်ပုကလေး ပြန်လာပလားဟ’

‘ဟုတ်ကဲ့ . . . ကိုတောက်ကြီးရေ’

ကျွန်တော်က ပန်းပဲဆရာကြီး ကိုတောက်တဲ့ကို ကိုတောက်ကြီးဟု ရင်းနှီးစွာခေါ်ပါသည်။

‘ဘာလဲ . . . မင်းဒီနွားက အိမ်ကနွားလေးနဲ့တွဲလုပ်ဖို့ ဝယ်တာလား’

‘မဟုတ်ပါဘူးဗျာ၊ ဝယ်နိုင်ပါဘူး။ ကိုမြတ်ချမ်းက မမြဲအေးတို့ကို အငှားချဖို့ အပို့လွှတ်လိုက်တာဗျ’

‘ဒါဖြင့် မင်းခု မိုးတွင်းလုပ်ဖို့ နွားတစ်ကောင်ရှာရဦးမှာပဲ။ တခြားရှာမနေပါနဲ့ကွာ၊ မင်းမိန်းမမင်းပြန်ခေါ်ပါ’

‘ကျွန်တော့်သဘောကတော့ ကိုတောက်ကြီးသိတဲ့ အတိုင်းပဲ၊ တောက် . . . ယောက္ခမကြီးကြောင့် ခက်နေတယ်’

‘အေးကွာ ဟေမိကုက္ကိုညောင်ထိုထို ဘယ်ယောက္ခမကောင်းတယ်ကို မရှိပါဘူး’

ကိုတောက်တဲ့လည်း ကျွန်တော်ကဲ့သို့ပင် ယောက္ခမနဲ့တိုက်ပွဲဆင်နေရသူဖြစ်ပါသည်။

‘အေးဗျာ ဒီမှာ ကိုတောက်တဲ့ကြီး၊ ဒီယောက္ခမတွေအတွက် ခင်ဗျားနဲ့ ကျွန်တော်မြို့က အကြံသစ်ဉာဏ်သစ်ရခဲ့တယ်’

‘အေး . . . ဒါဖြင့် လုပ်လကွာ’

‘ခု ဒီနွားလေးသွားပို့လိုက်ဦးမယ်၊ တောက် . . . ဟ’

နွားကလေးကို ကြီးဖြင့် ပုတ်လိုက်သည်။

ယခုအချိန်မှာ ဆွမ်းခံလာချိန်ဖြစ်သည်။

‘ဆွမ်းတော်ဗျို့’

ကုမ္ပဏီလီမိတက်

‘ဟဲ့ကောင်လေးတွေ၊ ဟင်းကောင်းပါရင် ငါပေးခဲ့စမ်းကွာ’

‘ခင်ဗျာကြီး ဒါကြောင့် မိန်းမနဲ့ကွဲနေတာ၊ ဆွမ်းတော်ဗျို့၊

ဟင်းပါလောင်းကြပါဗျို့၊ ဟင်းနည်းတော့ ဘုန်းကြီးနဲ့ ကိုရင်တွေချည်းစားပစ်လို့ ကျုပ်တို့ မစားရဘူးဗျို့’

‘ဟ . . . တက်ကလေး ပြန်လာပလားဟ’

ရွာရိုးလျှောက်နေတဲ့ ဘကြီးဖက်ထုပ်လေ . . . ။

‘ဟုတ်ကဲ့ ဘကြီးဖက်ထုပ်’

‘မင်းငါပြောတာတွေ တက်ခဲ့ရဲ့လား’

‘ဓာတ်စက်တော့ ကောင်းကောင်း မောင်းတတ်နေပြီ၊ ဘိုင်စကယ်တော့ သိပ်အသားမကျသေးဘူး’

‘ဟား ဓာတ်စက်မောင်းတတ်တာ ဟန်ကျပဟေ့၊ ဒီနွားက မင်းနွားလား’

‘ဤနွားအကြောင်းပြောပြီးနောက် ကျွန်တော် ခရီးဆက်သည်။ လှမ်းမေးတဲ့လူတိုင်းကိုပင် ဤနွားအကြောင်း ရှင်းရပါသည်။

တွေ့သမျှ လူတိုင်းကပင် ဤနွားအကြောင်းကို မေးကြပါသည်။ မြေအေးတို့အိမ်ရောက်မှ အေးငြိမ်းပါတော့၏။

ထိုနောက်၌ ကျွန်တော် ဦးကြီးဖြိုးဆီသွားကာ ကျွန်တော့် ယေးပြန်လည်ရရေးကို မေးမြန်းပါသည်။

‘ဟာဗျာ . . . ဦးကြီးရ၊ ခုထက်ထိ အခြေအနေမထူးသေးဘူးဆိုရင်တော့ ကြာပဲကြာလှဘီဗျ’

သူကတော့ ဆေးပေါ့လိပ်ကိုဖွာကာ အေးဆေးစွာပင် . . .

‘နီးပါပြီကွာ’

‘ဘာလဲ . . . မနေ့ကထက် တစ်ရက်နီးတာလား’

www.burmeseclassic.com

သီတာ

‘ဒါလောက်လဲ မဖြစ်စမ်းပါနဲ့ကွာ၊ ငါပြောတဲ့အတိုင်း ခြံသာပြန်နေစမ်းပါ။ အချိန်တန်တော့ ငါမင်းကိုခေါ်လိုက်မယ်’

‘ဟာ . . . ဦးကြီးအခေါ် ကျွန်တော်မစောင့်နိုင်ဘူးဗျာ၊ ကျွန်တော့်မှာ အကြိတ်တစ်ခုရှိတယ်’

‘ဘယ်လိုအကြိတ်လဲ’

‘ယ၊ တ၊ သ၊ အ ဖွဲ့ဖို့’

‘ဘာလဲ . . . အဓိပ္ပာယ်က’

‘ယောက္ခမ၊ တော်လှန်ရေး၊ သမက်များ၊ အစည်းအရုံး’

ဦးကြီးသည် သူသွား သံချေးတက်ကြီးတွေ ပေါ်အောင် ရယ်ကာ . . .

‘ငါတူ မြို့ရောက်တာနဲ့တော်တော် တိုးတက်လာတာပဲ၊ တဲဘယ်သူတွေနဲ့ ဖွဲ့မှာတဲ့’

‘ကျွန်တော့်လို ယောက္ခမနဲ့ မသင့်တဲ့ လူတွေနဲ့ပေါ့၊ ဦးကြီးဖျိုးကို ဥက္ကဋ္ဌခန့်ဖို့ ရည်ရွယ်ထားတာပဲ’

‘အမယ်လေး နေပါစေကွာ၊ မင်းတို့ဟာမင်းတို့ပဲ လုပ်ကြပါ’

‘အောင်မာ ဦးကြီးက အသင်းတစ်ခုမှာ ဥက္ကဋ္ဌဖြစ်ရင် ဘယ်လောက် စားပေါက်ရှိတယ်ဆိုတာ မသိသေးလို့’

‘ရှိပါစေကွာ ကျေးဇူးကြီးလှပါပြီ၊ နေပါဦး မင်းတို့က အသင်းဖွဲ့ပြီး ဘာလုပ်ကြမှာတုန်း’

‘ယောက္ခမတွေဆီမှာ ကိုယ်လိုလားချက် တောင်းမှာပေါ့ဗျာ၊ အသင်းအဖွဲ့တွေ လုပ်ငန်းစဉ် လုပ်ပုံကိုပုံတွေကို ကျွန်တော့်ဆရာမလေးဆီက သိခဲ့ပြီ’

‘ဘယ်သူလဲ မင်းဆရာမလေးက’

အောင်မြင်

‘ကျွန်တော် အရင်ပြောပါကောလား၊ ဦးမြတ်ချမ်းတို့နဲ့ ဥပုသ်စောင့်လိုက်လာတဲ့ အရီဆိုတဲ့ ကောင်မလေး’

‘အမယ် . . . ဒီကောင်မလေးက မင်းဆရာဖြစ်နေလား’

‘သူကလေးငယ်ပေမယ့် ဘယ်လိုမိန်းကလေးဆိုတာ ဦးကြီးနောက်တော့သိလိမ့်မယ်။ တကယ့် မိန်းကလေးနော်’

‘ရွံ့လုပ်ထားတယ်လဲ မပြောပါဘူးကွာ၊ ဒီယောက္ခမတော်လှန်ရေး အသင်းဖွဲ့ဖို့လဲ သူက အကြံဉာဏ်ပေးလိုက်တာလား’

‘မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါက ကျွန်တော့်ကိုယ်ပိုင် စိတ်ကူးပါ၊ ဦးကြီးက ကျွန်တော့်ကို ဒါလောက်အထင်မသေးပါနဲ့’

‘မသေးပါဘူးကွာ၊ ငါတူစွမ်းရည်ကြည့်ရဦးမပေါ့’

‘ကြည့်ကြည့်၊ မျက်စိဒေါက်ထောက်ကြည့်၊ ဒေါက်ပြုတ်ကျဦးလဲ မျက်ခမ်းကွဲနေဦးမယ်’

*

မန်းပဲဆရာ ကိုတောက်တဲ့မှာ ကျွန်တော်ကဲ့သို့ပင် ယောက္ခမနှင့် အပြန်အလှန် အင်မတန် သောက်မြင်ကတ်နေသူ ဖြစ်ပါသည်။

အကြောင်းခြင်းရာကား ကျွန်တော်နှင့်မတူချေ။ ကျွန်တော့်ထက် အဆင့်အတန်းမြင့်သည်ဟု ဆိုရပေမည်။ အဘယ့်ကြောင့်ဟူမူ

သူသည်သူ၏ ပထမ မယားကြီးသားသမီးသုံးလေးယောက် မွေးပြီးနောက် မီးယပ်ရောဂါနှင့် ပိန်ညော် ကြုံလို့သွားသည်၌ ၎င်းမိန်းမ

အပေါ်တွင် အပြစ်ပေါင်းများစွာတွေ့ရှိကာ လောကတစ်ဝိုက်မှာ ပျော်ကြည်ခြင်း ကင်းလေ၍ ခယ်မရင်းချာလှကညာ ဝတုတ်ပြိုကလေးကို

နှောက်နန်းအရာထားရန် ကြံစည်သည်။ ခဲအို၏လောကအဆီ

မျက်မှန်



ပညာရပ်ဖြင့် ခယ်မအိုင်က မိုက်ခနဲပါလျက် ယောက္ခမကကြားထဲ
ဖျက်သည်။ 'နင်ဒီပြင်လူဆိုရင် သူတောင်းစားယူယူ၊ ခွေးဝဲစားယူ
အစ်မလင် ကြောင်တောင်နှိုက်တာတော့ မကောင်းဘူးဟဲ့' ဆိုသည်။
အနီအကြောင်းတရားသည်ပင်လျှင် သူတို့မသင့်မြတ်ခြင်း။

ယ၊တ၊သ၊အ ကို ဖွဲ့ရန်သူနှင့် တိုင်ပင်သောအခါ
ကိုတောက်တဲ့ အကြီးအကျယ်သဘောကျလေကာ ကျွန်တော်တို့
နှစ်ယောက်သား မိမိတို့ကဲ့သို့ ယောက္ခမနှင့်မတည့်သူများကို လိုက်
ဆွယ်တရားဟောလေရာ တတိယမြောက်နေ့ ညနေအချိန်၌ ဗိုလ်ခိုခို
ထန်းတောတွင် ပထမဦးဆုံးအကြိမ် ယ၊တ၊သ၊အ သမက်ထု ညီလာခံ
သဘင်ကို ဆင်ယင်ကျင်းပရပေသည်။

အစည်းအဝေးပွဲ၌ ဧည့်ခံသည်မှာ ထန်းရည်နှင့် အရက်ဖြင့်
၏။ သောက်ရုံနဲ့ တော်တော်ရကြသောအခါ၌ ခွက်လှည့်မဖျက်စေဘဲ
အစည်းအဝေးပွဲကို စတင်ဖွင့်လှစ်ပါသည်။ မြက်ခင်းပေါ်တွင်
ဆောင့်ဆောင့်၊ တချို့ တင်ပျဉ်ခွေတစ်ဖုံ ထိုင်ချင်သလို ထိုင်နေကြ
သော လူစုထဲတွင် ကျွန်တော်သည် မတ်တတ်ရပ်လိုက်ကာ . . .

'ကဲ . . . ကဲ ရဲဘော်တို့၊ အဲ . . . အဲ ပြောထားရဦးမယ်
ကိုယ်တို့အသင်းသားချင်းဟာ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ရဲဘော်
ခေါ်ကြရမယ်။ အဟမ်း . . . ရဲဘော်တို့ ငါတို့အသင်းကြီးမှာ အဲ
အဲ . . . နေဦး၊ နောက်တစ်ခု ပြောထားရဦးမယ်။ စကားပြောတဲ့အခါ
ကိုယ်ကိုယ်ကို 'ငါတို့' ခိုပြင်လူတွေကို 'နင်တို့' လို့ ပြောရမယ်။ ဒါဟာ
ရိုင်းစိုင်းတယ်လို့ မဆိုရဘူး၊ တင်းမာပြတ်သားခြင်းဖြစ်တယ်။
ရဲဘော်တို့ ငါတို့အသင်းကြီးမှာ ပထမ ဥက္ကဋ္ဌခန့်ဖို့ လိုတယ်။ မိမိ
နှစ်သက်ရာလူကို အဆိုသွင်းကြ။ သဘောမကျရင်ကန့်ကွက်၊ အပြစ်

အဆိုင်ဖြစ်နေရင် မဲခွဲ၊ ကဲ' ဆိုပြီး ကျွန်တော်ကပြန်ထိုင်သည်။

'ဟာ . . . တက်ပု ဒီလူလေး နှစ်ယောက်တစ်ပိုင်းတာ

ရွေးမနေပါနဲ့တော့ကွာ၊ မင်းစထင်တဲ့အလုပ် မင်းပဲလုပ်ပါ'

'အားလုံး သဘောတူကြပါသလား'

'တူတယ်ကွာ . . . တူတယ်'

'ဒါဖြင့် ရဲဘော်တက်ပု တို့ဥက္ကဋ္ဌလို့အော်ကြပါ'

'ငါလူခွီးတဲ့ ရှုပ်လိုက်တာ၊ ကဲ အော်လိုက်ကြစမ်းဗျာ'

'ရဲဘော်တက်ပု တို့ဥက္ကဋ္ဌ'

'အဲ . . . ဟုတ်ပြီ၊ နို့ပြီး ဒီစကားပြောပွဲအတွက် နာယက

ရွေးရဦးမယ်'

'ဘာလဲကွ နာယက၊ တို့နားမလည်ဘူး'

'စကားပြောတာမှာ အငြင်းအခုံဖြစ်ရင် အုပ်ထိန်းဖို့ လူကြီး

ကွာ'

'ဟာ . . . ဒါဖြင့် ပလကောင်းကောင်းလူ လုပ်ခိုင်းမှပဲ၊ ဟော

ပန်းပဲဆရာ ကိုတောက်တဲ့'

'အင်း . . . ဟုတ်တယ် . . . ဟုတ်တယ်၊ တို့အထဲ သူ

အကြီးဆုံးပဲ အသန်ဆုံးပဲ'

ဤတွင် ကျွန်တော်က . . .

'ဘယ်နှယ် . . . ကိုတောက်ကြီး လုပ်မယ်မဟုတ်လား'

မျက်ခွေးမွေးထူထူ မျက်လုံးပြူးပြူးကြီးနှင့် . . .

'လုပ်မှာပေါ့ကွာ'

'အဲ . . . ဟုတ်ပြီ၊ အတွင်းရေးမှူးတို့ ပလင်းရေးမှူးတို့တော့

နောက်မှရွေးကြတာပေါ့၊ ကဲ ဒီအသင်းဖွဲ့ရတဲ့ အကြောင်းနဲ့ လုပ်ငန်း

www.burmeseclassic.com

စဉ်ကိုပြောပြပါမယ်'

'ဟေ့ . . . တက်ပု နေဦးကွ၊ မင်းအလှည့် လုပ်လိုက်ဦး'

ကျွန်တော်တို့အသင်းမှာ စည်းဝေးရင်းလည်း အသောက် မယူရဲဘူး။ အရက်နှင့် ထန်းရည်ရောထားသော ခွက်ကိုမော့ချ လိုက်ပြီး . . .

'အသင်းကို ဖွဲ့ရတဲ့ အကြောင်းကတော့ အထူးပြောစရာ တောင် လိုမယ်မထင်ပါဘူး။ လောကမှာ ယောက္ခမနဲ့ သမက် ပဋိပက္ခမှုတွေကြောင့်ပါပဲ။ ပဋိပက္ခဆိုတော့ ချိတ်ချိတ်ချင်းမို့ ချိတ်ကြ တာပါပဲ။ သို့သော်လဲ ယောက္ခမနဲ့ သမက်ဖြစ်လိုက်ရင် အများအမြင် က သားသမီးနဲ့မိဘ လူကြီးနဲ့လူငယ် သမက်ကိုချည်း အပြစ်ချတတ် ကြတယ်။ နို့ပြီးကြည့်ဦး ယောက္ခမဆိုတာက မိန်းမတွေဗျ။ သမက်နဲ့ ကျွန်ုပ်တို့ဖြစ်ပြီးလို့ ရန်ပွဲစဲသွားပေမယ့် သူတို့မှာ ကိစ္စပြီးသေးတာ မဟုတ်ဘူး။ သူတို့မိန်းမချင်းလာမေးလို့လည်ကောင်း၊ အိမ်တော် တကာ လည်၍လည်းကောင်း၊ သမက်မကောင်းကြောင်း အတင်း ပြောလိုက်ကြသေးတယ်။ ကျုပ်တို့ အယ် . . . ဟုတ်ပါဘူး။ ငါတို့ သမက်များမှာတော့ ယောက္ခမနဲ့ ရန်ဖြစ်ရတယ်ဆိုပဲ ရှက်လှလို့ ဘယ်သူမှ ဘာမှမပြောဝံ့တဲ့ပြင် မေးမယ့်လူမြင်ရင် ရှောင်တောင် နေရပါသေးတယ်'

'ယောက်ျားကိုးဗျ။ မိန်းမသားဖြစ်တဲ့ယောက္ခမနဲ့ ရန်ဖြစ်ရ တာကိုရှက်တယ်။ အရပ်ကကြားလို့မလျော်ဘူးလို့ ယူဆတယ်။ အဲဒါကြောင့်ပဲ ငါတို့သမက်ထု နှစ်နာမူဖြစ်နေတာ ငါတို့မကောင်း ကြောင်းပဲ အရပ်မှာ ပျံ့နှံ့တယ်။ သင်းတို့ဆိုးတဲ့ အချက်ကိုတော့ ငါတို့က နှုတ်ငြိမ်နေလေတော့ အရပ်ကမသိကြဘူး။ ဒီတော့ ဘာပဲ

ဖြစ်ဖြစ် သမက်ဆိုးတယ်၊ သမက်ဆိုးတယ် လူကြီးနဲ့လူငယ် ပြန် အာခံတဲ့ကောင် အဝီစိတစ်သက် လွတ်ရက်မရှိလောက်အောင် အပြောခံကြရတယ်။ နို့ပြီး ကြည့်ဦး၊ ယောက္ခမနဲ့သမက် ရန်ဖြစ်ကြ ပဟေ့ဆိုရင် သမီးက ဟော . . . ငါ့အမေဟဲ့ဆိုပြီး တကတဲ မအေ ဘက်ချက်ချင်းပါသွားရော၊ ဒါဟာ လောကထုံးစံကြီးလို့ပဲ ဖြစ်နေ တယ်။ တကယ်လို့ သမီးက မပါပြန်ရင်လဲ ၎င်းယောက္ခမဟာ သမီးကို စဲ ချမ်းသာမပေးဘူး။ 'ဟဲ့ . . . နင်က ဒီလင် ဒီလောက်မက်ရအောင် အာများ ပိုထူးလို့လဲဟဲ့၊ ဘာပဲညာပဲနဲ့ မကြားဝံ့မနာသာ အယုတ္တ အနတ္တပြောပါလေရော၊ ယောက္ခမကို ယုတ်ခမလို့ ပြောင်းပစ်ဖို့ ကောင်းတယ်'

'ဟေ့ . . . တက်ပု၊ ရော့ . . . မင်းအလှည့်လုပ်လိုက်ဦး'

အဆင်သင့်ပင် ကျွန်တော် အာခြောက်ပြေသွားကာ ဟေ့ခ နဲ့ လေတစ်ချက်တက်လိုက်ပြီး တော်တော်ထွေစပြုဖြစ်၍ စကား ဘယ်ရောက်သွားသည်မသိ။

'အင်း . . . အဲဒီတော့ရင် ဒါကြောင့် ဒီအသင်းကြီးကို ငါတို့ ဖွဲ့ရခြင်းဖြစ်တယ်။ နောင်အသင်းမှာဆိုရင်လဲ အခုငါတို့လက်ရှိ ယောက္ခမဒဏ် ခံစားနေရသူများသာ မဟုတ်ဘဲ၊ လက်ရှိသမက် အပေါင်းတို့ပါဝင်တဲ့ အသင်းကြီးဖြစ်ရမယ်၊ ဘာကြောင့်လဲဆိုရင် ခိုင်းမဆိုတာ ဆောင်းလေပမာညီဆိုတော့ ယောက္ခမဆိုတာလဲ ဆောင်းလေပမာညီပဲ။ အခုကောင်းနေပေမယ့် တော်တော်ကြာ ပြောင်းချင်ပြောင်းတဲ့ဟာမျိုးတွေ၊ ဒါကြောင့် ယောက္ခမလက်ရှိ သမက် အားလုံးတို့ဟာ ငါတို့အသင်းကြီးကို ဝင်ထားကြရမယ်၊ ဝင်အောင် ငါတို့က ဝါဒဖြန့်ကြံပမ်းရမယ်၊ ငါတို့အသင်းကြီး အခြေစိုက်မိ

သောတာပန်

တဲ့အခါမှာ ရဲဘော်တို့ကြားဖူးမှာပေါ့။ 'ကမ္ဘာ့ကုလသမဂ္ဂ' ဆိုတဲ့ အသင်းကြီးနဲ့ ဆက်သွယ်ရမယ်။ အဲဒီအသင်းကြီးနဲ့ ဆက်သွယ်မိလို့ အမေရိကန်ရဲ့ ဩဇာခံမယ်ဆိုရင် ငွေကို လိုချင်သလောက်ရသတဲ့ ဆရာတို့။ အဲဒီအခါမှာ ငါတို့သည် ခုလိုထန်းရည်မစွက်ဘဲ ချက် အရက်မီးတောက် သက်သက်ချည်းသောက်နိုင်တော့မည်။ ကဲ . . . ရဲဘော်တို့သိချင်တာရှိရင် မေးကြပါ'

ဤကား ကျွန်တော်သည် ဟိုနိုင်ငံရေး ဆရာကြီးတွေလို ကိုယ့်ကိုယ်ကို တော်လှပြီထင်၍ မေးချင်တာမေးခိုင်းသည်မဟုတ်ပါ။ ကျွန်တော် ရှေ့ဆက်ပြီးဘာဆက်ပြောရမှန်း မသိ၍ ဖြစ်ပါသည်။

ယင်း၌ တစ်ယောက်သောသူက . . .

'ကဲ . . . အသင်းဖွဲ့ အသင်းဝင်ကြတာတော့ ဟုတ်ပါပြီ အရေးအကြောင်းတစ်စုံတစ်ခုဖြစ်လာတဲ့အခါမှာ အသင်းက ဘယ်လို ဆောင်ရွက် နိုင်မှာလဲ'

ကျွန်တော့်မှာ မိမိရထားသော ဗဟုသုတဖြင့် . . .

'ဥပမာ . . . အသင်းသားတစ်ယောက်ဟာယောက္ခမနဲ့ ပဋိပက္ခဖြစ်ခဲ့ပြီဆိုပါတော့၊ အသင်းအစည်းအဝေး ဖိတ်ခေါ်ပြီး အစီရင်ခံရမယ်။ အားလုံးနဲ့ ညှိနှိုင်းပြီးကိုယ်လိုချင်တဲ့ဆန္ဒကို ၎င်း ယောက္ခမဆီမှာ အသင်းအနေနဲ့ တောင်းရမယ်။ မပေးဘူးဆိုတဲ့ အခါမှာ အသင်းသားအားလုံးဟာ ရွာထဲ စီတန်းလမ်းလျှောက်ပြီး အော်ဟစ်ကြွေးကြော်သမှုပြုရမယ်'

'ဘာတွေ ဟစ်အော်ရမှာလဲ'

'ဖြစ်ခဲ့တဲ့ကိစ္စမှာ ယောက္ခမရဲ့ ဆိုးတဲ့အချက်တွေချည်း ရွေးထုတ်ပြီးတော့ ကိုယ်လိုချင်တဲ့ဆန္ဒနဲ့ တွဲအော်ရမယ်ပေါ့'

သောတာပန်

'ဒီတော့ ဘာဖြစ်မလဲ'

'အရပ်က နားငြီးပြီးတော့ ကြားဝင်ဖျန်ဖြေရမယ်။ အဲဒီအခါ မှာကိုယ်လိုချင်တဲ့ဆန္ဒ ရတာပေါ့'

ဤတွင် ကိုပန်းရွှေဆိုသူ လူဂျပုလေးက . . .

'ဟင်၊ ဒီအတိုင်းမှန်ရင် ဟန်ကျပြီ၊ ခု . . . ကျုပ် ယောက္ခမ ဆီမှာ အမေ့ခဲ့ပေးဖို့ တောင်းထားတယ်။ ခင်ဗျားကြီး မသေခင် တိုယ့်သားသမီးလေးတွေ ချောင်ချောင်လည်လည်စားသုံးနေတာ မြင်သွားရအောင် ထိုက်သင့်သမျှ ပေးပါဆိုတာ အလကားသက်သက် ပေကတ်နေတယ်။ ဒါကို အသင်းအနေက အရေးဆိုပေးစေချင် တယ်။ ဘယ်နှယ်လဲ . . . ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား ရဲဘော်တက်ပု'

'အသင်းသားရဲ့ ကိစ္စမှန်သမျှရဲဘော်ပန်းရွှေ သိထားရဖို့က အသင်းအနေမှာ မဖြစ်နိုင်တာ မရှိရဘူး။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဖြစ်ရမယ်။ ကဲ . . . ကိုယ်တို့ကိစ္စတွေ ခုညပဲ စတင်ပြီး အရေးဆို အင်အားပြကြရ အောင်'

'ဘယ်လို အင်အားပြမှာလဲ'

'ဒီလိုလေ၊ ဥပမာ ကျုပ်ကိစ္စဆိုပါတော့ တက်ပုအရေး တို့အရေး၊ တက်ပုဆန္ဒ ယောက္ခမ ပေးဟချက်ချင်း ခုလက်ငင်း၊ အဲလို ရွာရိုးလျှောက်အော်တာပေါ့။ ကိုတောက်ကြီးကိစ္စဆိုလဲ 'တောက်ကြီး အရေး တို့အရေး၊ တောက်ကြီးဆန္ဒယောက္ခမ၊ ပေးဟချက်ချင်း ခုလက်ငင်း၊ ကိုပန်းရွှေကိစ္စဆိုလဲ ဒီလိုပါ၊ ဥစ္စာရှင် နာမည်ပြောင်းရုံပေါ့၊ နောက်အရပ်ကထွက်မေးမှ ကိစ္စကိုအကျယ်ရှင်းပြတာပေါ့။ ဟုတ်ပဲ လား'

'အဲ . . . ဟုတ်ပီ ဟုတ်ပီ'

သော်ကချေ

‘ကဲ . . . ကျန်တဲ့အရက်ကလေးကို ကုန်အောင် သောက်
လိုက်ကြဦးစို့’

‘ကိုယ်တော့ တော်တော်မူးနေပြီ’

‘အမယ်လေး . . . ကိုပန်းရွှေရာ အားလုံး အတူတူ သောက်
ကြတာ၊ မူးတဲ့လူချည်းပေါ့’

ကျန်တော်တို့သည် နောက်ဆုံး သောက်စရာကုန်သည်
ရွာရိုးကိုလျှောက်၍ အော်ကြလေသည်။

ပန်းရွှေအရေး၊ တို့အရေး

ပန်းရွှေဆန္ဒ၊ ယောက္ခမ

ပေးဟချက်ချင်း၊ ခုလက်ငင်း . . .

တောက်ကြီးအရေး၊ တို့အရေး

တောက်ကြီးခယ်မ၊ ယောက္ခမ

ပေးဟချက်ချင်း၊ ခုလက်ငင်း . . .

တက်ပုအရေး၊ တို့အရေး

တက်ပုမိန်းမ၊ ယောက္ခမ

ပေးဟချက်ချင်း၊ ခုလက်ငင်း . . .

လူတွေ မူးမူးရူးရူးနှင့် ဘယ်နှစ်ကြိမ် ဘယ်နှစ်ခါများ ရွာရိုး
လျှောက်ပြီး အသွားအပြန်အော်လိုက်ကြသည်မသိ။ နောက်ဆုံး
သူကြီးအိမ်ရောက်ကြကာ စစ်ဆေးမေးမြန်းခြင်းကို ခံရလေသည်။
ကျန်တော်မှတ်မိသမျှမှာ . . .

သူကြီး . . . ‘မင်းတို့မူးပြီး ဘာအရူးထကြတာလဲ’

‘အရူးထတာမဟုတ်ဘူး ဆန္ဒပြကြတာ’

‘ဘာဆန္ဒလဲ’

ကျွန်ုပ်တို့

‘ကျုပ်တို့ ယါတ၊သ၊အ ရဲ့ ဆန္ဒ’ .

‘ယောက္ခမတော်လှန်ရေးသမက်များ အစည်းအရုံး’

‘မင်းတို့အစည်းအရုံးကို ငါ မတရားအသင်း ကြေညာတယ်
ကွာ၊ လူတွေကို ပုဒ်မ ၅ နဲ့ ဖမ်းတယ်’

‘ဘာလဲ၊ ကျုပ်တို့ကို ၅ ယောက်စီ ၅ ယောက်စီ ပုတ်ထဲ
မသွင်းထားမှာလား’

‘အမူးစကားတွေပြောမနေပါနဲ့။ ငါ့အိမ်မှာ ပုတ်မရှိဘူး။ သွား
. . . ခုည ငါ့ပန်းကျီထဲ အိပ်ကြ၊ မနက်အမူးပြေတော့ ငါ့ကို ကျေနပ်
အောင် တောင်းပန်၊ နို့မဟုတ်ရင် မလွှတ်ဘူး၊ ထိတ်တုံးချထားမယ်
မှတ်ထား’

ဤလူစုထဲတွင် ခေါင်းအမာဆုံးကား ကျန်တော်ဖြစ်သည်။
အကြောင်းမူကား နောက်တစ်နေ့နံနက် ဘယ်သူမှ မမီးခင် အစောဆုံး
ထကာ စပါးကျီအပြင်ဘက် တံခါးပိတ်ထားသည်ကို နံရံပေါ်က
ကျော်၍ဆင်းလျက် သူကြီးကိုနှိုး၍ ရှိခိုးပြီး ဝေလီဝေလင်းမြို့သို့
သုတ်ခြေတင်ခဲ့ပါသည်။

*

‘ထက်ကမူ လမ်းမြေအကွေ့ဆီက
အခက်ဖြူ ပန်းတွေပွေ့ပြီး
မြန်းခြွေ၍ တကယ်ဆုံမည်
စံပယ်ရုံ ချုံပုတ်က

ချိုးမှုတ်လိုခေါ်စမ်း’ ဆိုတဲ့ဆိုင်းဆင့်ကလေးနဲ့ ‘တကူး ကူးကူး’
လို့ လက်နှစ်ဖက်အုပ်ပြီး ချိုးမှုတ်ခေါ်လိုက်မှဖြင့် ကျွန်တော်တို့
ရည်းစားဘဝက အခုကျွန်တော့်မယားအလှကလေး ကျွန်တော်ရှိရာ
ကို လာပါရော။

အနီအကြောင်းတွေ ပြန်ပြောင်းတွေးပြီးတော့ ဟိုတစ်နေ့က
လေ သူရေခပ်ထွက်အလာမှာ ကျွန်တော်ကဆီးချုံကွယ်ကနေပြီး
‘တကူးကူး . . . ကူး’ လို့ ချိုးမှုတ်ခေါ်လိုက်တယ်။ သူသည် အသံမှတ်
မိနေတော့ အသံလာရာ ဘက်သို့လှည့်ကြည့်ပြီး ရပ်နေတယ်။
ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်သူအနား မရွံ့မရဲနဲ့ လျှောက်သွားတော့ . . .

‘ဟဲ့ . . . သေချင်းဆိုးရဲ့ ကာလနာရဲ့၊ မြွေပွေးကိုက်ရဲ့၊ ဟိုမှာ
အမေလာနေတယ်’

သူ့အမေသာမက သားတော်မောင် ဟစ်တလုံးပါ ပါလာတော့
ကျွန်တော် တစ်ခါတည်း သုတ်ခြေတင်ခဲ့ရတော့တယ်။ ကောင်လေး
သက်ထဲမှာ ဓားမတိုကလေးနဲ့ဗျ။ နို့ပြီး ဘယ်သူတူတယ် မသိပါဘူး။
သက်ရဲဇက်ရဲကလေး။

ကျွန်တော့်မှာ ဦးမြတ်ချမ်းတို့အိမ် ပြန်ရောက်သည်၌
ဤသားနှင့် မယားကိုပဲ တတွေးတွေး တ တတနေရပါသည်။

တစ်နေ့သ၌ အရီကျွန်တော့်အနီးရောက်လာကာ သူ့
မျက်နှာလည်း တယ်မကြည်သာဘဲ . . .

‘လောကမှာ ခက်တာပါပဲကိုကြီးရာ၊ အဆင်ပြေတယ်ကို
ခွဲပါဘူး။ ကိုကြီးနဲ့ အရီအဖြစ်ဟာ ကျောချင်းကပ်ခရီးပေမယ့်
အဆုံးစွန်ရောက်တာချင်း မှာ တူနေတယ်’

ကျွန်တော်သူစကားနားမလည်ဘဲ . . .

‘ဟင် . . . ဘာပြောတာလဲ အရီ’

‘ကိုကြီးမှာ ချစ်ခင်နှစ်သက်သူနဲ့ ကွေကွင်းရခြင်း မဟုတ်
ဇာ။ အရီမှာတော့ မချစ် မနှစ်သက်သူနဲ့ ပေါင်းသင်းရတော့မယ်’

ကျွန်တော် အံ့အားသင့်ကာ . . .

‘ဟင် အရီ တကယ်ပြောနေတာလား’

‘တကယ်ပေါ့ ကိုကြီးရယ်၊ ကိုကြီးစိတ်မကောင်းဖြစ်မှာမို့
ပြောဘူးလို့ နေပေမယ့် ကျောချင်းကပ် ခရီးအဆုံးစွန်ချင်း တူနေ
တာ တွေးမိတာနဲ့’

‘ဘယ်လိုလဲ အရီ’

အမေက

‘အမေကတုတ်ပေါ့ကိုကြီးရယ်၊ အမေစိတ်ချမ်းသာအောင်
အရီကိုယ် အရီအနစ်နာခံရမှာပါ’

‘ဪ . . . ဘာလဲ ဒီလူကို အရီကမကြိုက်ဘဲနဲ့ အမေ
အတင်းသဘောတူနေတာလား’

‘အမေက သဘောတူတယ်လဲ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒီလူက
အကျပ်ကိုင်လို့ပါ’

‘ဘယ်လို အကျပ်ကိုင်တာလဲ’

‘အဆန်းတော့ မဟုတ်ပါဘူးကိုကြီးရယ်၊ မြန်မာပြည်
ဆင်းရဲသူမကလေးတွေ တွေ့လေ့ တွေ့ထရှိတဲ့အတိုင်းပါ။ အဲဒီလူက
အမေအပေါ်မှာ အကြွေးရှိတယ်လေ’

‘ဘယ်သူလဲ’

‘အစ်ကိုကြီး သိပါတယ်။ အရီတို့အိမ်ကို မကြာခဏ လာ
တဲ့ ကိုအောင်ဝင်းဆိုတဲ့ လူပေါ့’

‘ဟင် . . . ဒီလူက လူပျိုမို့လား’

‘မုဆိုးဖိုလေ’

‘အသက်ကြီးတာ မုဆိုးဖိုဖြစ်တာကို လင်တော်ဖို့ အရီ
မစိုက်ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ဒီလူကို အရီအရွံဆုံး၊ အစက်ဆုပ်ဆုံး
ဒီလူဟာရဲဘော်အရေချိခဲ့တဲ့ နိုင်ငံရေးအချောင်သမား၊ တစ်လော
အရီတို့မြို့မှာ ရဲဘော်ပြုအုပ်စိုးစဉ်အခါတုန်းက ဗိုလ်အောင်ဝင်းဆို
နာမည်နဲ့ ကြီးစိုးခဲ့တယ်၊ နောက်ပိုင်းမှာ သူ့လက်အောက်ငယ်
တွေနဲ့ ဓားပြတိုက်ခဲ့တယ်၊ လူတွေကိုပြန်ပေးလုပ်ခဲ့တယ်၊ သစ်
ထုတ်ပြီးရောင်းခဲ့တယ်၊ အဲဒီနည်းတွေနဲ့ လက်ထဲပစ္စည်းတွေ
မြို့ကို အစိုးရပြန်သိမ်းတဲ့အခါမှာ သူ့လက်နက်ချပြီး လူချမ်း

အမေက

လုပ်နေတာ၊ လူမသမာ လူယုတ်မာ သစ္စာမောက်။ တိုင်းပြည်ရဲ့
ရန်သူ။ ဒါကြောင့်ပေါ့ ကိုကြီးရာ နှိမ့်ဟုတ်ရင် မိခင်စိတ်ချမ်းသာဖို့ကို
အရီဝမ်းသာအားရကြီး ပြုလိုက်မှာပေါ့။ ယောက်ျားဟာ ယောက်ျားပဲ၊
မုဆိုးဖိုရယ် တစ်ခုလပ်ရယ် အသက်ကြီးတယ်ရယ် အရီမခွဲခြားပါဘူး။
မိန်းမပုခက်တွင်း ယောက်ျားပဉ္စင်းဆိုတဲ့ စကားလဲရှိတယ် မဟုတ်
လား’

ကျွန်တော် သူကလေးကို တွေ့တွေ့ကြီးကြည့်ကာ . . .

‘သူ့ငွေက ဘယ်လောက်ရှိနေတာမို့လဲ’

‘ငါးထောင်’

‘ဟင် . . . အများကြီးပဲ’

‘သူက ဒီယုန်မြင်ပြီး တမင်ချေးချေးနေတာလေ၊ အမေ
မရွံ့ရဲကြီးကလဲ အတိုးမပေးရဘူးဟုဆိုပြီး ယူယူပြီး ကုန်ကူးလိုက်တာ
တစ်ချီမော်တော်ကားလမ်း ဓားပြတိုက်ခံလိုက်ရတာနဲ့ ရှိသမျှလေး
တုန်သွားပါရောလား’

‘ဟင် . . . ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ’

‘ဒါဟာ သူ့စနစ်မကင်းဘူးလို့တောင် အရီထင်တယ်’

‘ဟင်း . . . ဒီအတိုင်းမှန်ရင်ဖြင့်’

ကျွန်တော်အကြိတ်မိသည်။

‘မတရားသူ . . . မင်းမူတဲ့ခေတ်ကိုး ကိုကြီးရဲ့’

‘အင်း . . . ဒါနဲ့ သူ့ငွေမပေးနိုင်မှန်းသိတော့ သမီးကို
လာတောင်းရောဆိုပါတော့’

‘ဒီငွေငါးထောင်အပြင် သူ့မှာရှိတဲ့ ငါးသောင်းခင်းကို လက်ဖွဲ့
ဝါဦးမတဲ့လေ။ ဒီတော့ အမေက ဘယ်လိုလူ ဘယ်လိုပစ္စည်းရယ်

သီဟသူ

တော့ မကြည့်ဘူး၊ ယူလိုက်ပါသမီးရယ်တဲ့။ အရီကငြင်းမယ်ဆိုလည်း သမီးစိတ်မချမ်းသာဖြစ်မှာကို အမေက အတင်းတိုက်တွန်းမယ်တော့ မဟုတ်ပါဘူး။ သို့သော်လည်း သူ့ကြွေး ငါးထောင်ကို တရားစွဲတော့ အခု အရီတို့မှာရှိတဲ့ အိမ်ကလေးခြံကလေးနဲ့ လူတောထဲ မျက်နှာမဲ့ စိတ်ဆင်းရဲရတော့မယ်၊ ဒါကြောင့် အမေအတွက် သမီးကိုယ်တိုင် အနစ်နာခံတော့မယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ချက် ချလိုက်ရတာပဲ ကိုကြီးရယ် ကျွန်တော့်ရင်မှာ လေးလံလှတာ...။

‘အင်း... ဖြစ်မှ ဖြစ်ရလေ၊ ညီမလေးရယ် ဘယ်တော့မှ လဲ ရက်ကန့်သတ်ပလား’

‘ခု ဝါမဆိုခင်တဲ့ကိုကြီး’

‘အို... နီးပါရောလား၊ သူ့ငွေငါးထောင်ပေးနိုင်ရင်ဖြင့် ဒီအိမ် အရီ ဟော့ဒီ ဦးမြတ်ချမ်းတို့အိမ် ပြောကြည့်ပါလား’

‘အို... ကိုကြီးရာ၊ ဒီလိုလူတွေဆီက ရတာမျိုးလား’

‘ဟုတ်တယ်လေ၊ အင်း... ကိုကြီးသာ တတ်နိုင်မယ်ဆိုရင်တော့ တောက်... ညီမလေးရယ်’

*

ကျွန်တော် သူကလေးအတွက် ရင်ထုမနာရှိလှပါသည်။ ကျွန်တော် ချစ်သူနှင့်ကွေ့ကွင်းရသည်ဆိုသည်မှာ လင်နှင့်မယားလျှာနှင့်သွား တစ်ခဏသာဖြစ်ပါသည်။ သူကလေးမှာတော့ မချစ်မနှစ်သက်သူ အပျိုကလေးဘဝဆုံးရှုံးရပေတော့မည်။ ဤလို ရာဇဝင်ဆိုးရှိသူနှင့် ရာဇဝင်စာတင်လှမည့် မိန်းကလေးမျိုးမှ ကြိုကောင်းကြိုရသည်။

ကျွန်တော် သူကလေးကို ချစ်ကြည်ညိုသည်။ သံယောဇဉ်

သုန္ဒရီသုခ

တွယ်ကာပြီသည်။ ကျွန်တော်သာ ဦးမြတ်ချမ်းတို့လို ချမ်းသာပါက အို... သူတို့လောက် မချမ်းသာချင် နေပါစေ၊ ဤငွေလောက်သာ တတ်နိုင်ပါက ဘုရားစူးရစေရဲ့။

ခုတော့ ကျွန်တော့်မှာ နွားတစ်ကောင်နှင့် စပါး ၁၅ တင်းမျှ ရှိသည်။ ငွေငါးထောင်နှင့်ဆိုတော့...

အို... တောင်မင်း မြောက်မင်း မကယ်နိုင်ပြီ။ ဝါမဆိုမိဆို တော့ အခုပဲ နယုန်လကုန်တော့မည်။ ကျွန်တော်သည် သူတို့မင်္ဂလာ ဆောင်၊ သူကလေးအတွက် အ မင်္ဂလာနေ့ရက်ကို မည်သို့ ရင်ဆိုင် ခါမည်နည်း။

ကြေကွဲသော မျက်နှာ၊ မသာသော နှလုံးဖြင့် လုပ်ခင်း ဆောင်တာတို့ကို ကူညီညာလုပ်ရပေတော့မည်။ ကနဗျင်းမကွပ်ထိုး ပြန်မည်။ စားပွဲကုလားထိုင်တွေ သယ်ပိုးရမည်။ ကွမ်းအစ်၊ ထွေးခံတွေ ပြင်ဆင်ရမည်။ သူကလေး ချစ်သူနှင့် ဆိုလျှင် မည်မျှလောက် ပျော်ပျော်ပါးပါးကြီးလုပ်ကိုင်လို့ ကောင်းလိုက်မည်နည်း။ ယခု သူ ချစ်မနှစ်သက်သူနှင့်ဆိုတော့... အို တွေးလိုက်တိုင်း တွေးလိုက် တိုင်း စိတ်လေးလံလှပါသည်။ ကျွန်တော်၏ကိုယ်ရေးကိုယ်တာကိုပင် မေ့သလောက်ဖြစ်သွားပါသည်။

ယင်းသို့ရှိစဉ် ရက်မကြာမီ၌ အိမ်ရှေ့တွင် မြင်းလည်းရပ်၍ ကျွန်တော်မိန်းမ၏ မောင်ကျွန်တော်ယောက်ဖကလေးဆင်းလာကာ

‘ကိုလေးတက်ပု... ကိုလေးတက်ပု’

‘ဟေး... ဘာတုန်း မောင်ကြွယ်’

‘အစ်မလေးက ခင်ဗျားကိုပြန်လာတော့တဲ့’

ကျွန်တော် မျက်လုံးပင် ဝိုင်းဝိုင်းလယ်သွားကာ...

အိမ်ထောင်ရေး

အိမ်ထောင်ရေး

‘ဟေ’

‘ပြန်လာတော့တဲ့၊ ခင်ဗျာကို အစ်မလေးကရော အမေက
ရော စိတ်ပြေပြီတဲ့’

‘ဟေ . . . စိတ်ပြေပြီ’

‘ဟုတ်တယ် . . . သူတို့အထင်မှားတာတဲ့၊ ဟိုကြက်ခိုးတာ
ပေါ်ပြီ၊ အိုအင်ဖူးရယ်ပဲတဲ့’

‘ဟင် . . . ဟုတ်လား၊ ဘယ်သူပြောတာလဲ’

‘ကိုအင်ဖူးကိုယ်တိုင်ကပဲ၊ ခင်ဗျာ ဦးကြီးဖြူးက သူ့ကို အိမ်ခေါ်
လာပြီး ဝန်ခံခိုင်းတာ’

‘အိုး . . . ဟုတ်လား’

အာဂ ဦးကြီးဖြူးပေတည်း။ သူမည်သို့ကြံဆောင်ပေးသနည်း။

‘ဟုတ်တယ်၊ သူကခိုးပြီး မပန်းစုံကိုပေးတာတဲ့၊ အစ်မလေး
ကိုရော အမေကိုရောသူတောင်းပန်တယ်၊ ဒါနဲ့သူတို့စိတ်ပြေပြီး ခင်ဗျာ
ကိုပြန်ခေါ်တာ၊ မြန်မြန်ပြန်ခဲ့ပါတဲ့၊ ဟိုသင်းလဲ သတိထားနော်တဲ့’

‘ဟေ . . . ဘာဟိုသင်းလဲ’

‘ဟာ . . . ခင်ဗျားကြီးကလဲ မသိချင်ယောင်ဆောင်ပြီးတော့
ကဲ . . . ကျွန်ုပ်သွားတော့မယ်၊ မြင်းလည်းစောင့်နေတယ်’

‘ဟေ နေပါဦး၊ ဟိုသင်းဆိုတာက ဘာတုန်း’

‘ဟာ . . . ကိုလေးတက်ပုကလဲဗျာ၊ ခင်ဗျား ကျွန်တော့်ကို
ပိုးပုဆိုးဝယ်ပေးရမယ်နော်’

‘ဖြူးစိစိကလေးနှင့်ကျောခိုင်းသွားကာ မြင်းလည်းပေါ် တက်၍
မြင်းလည်းထွက်သွားလေသည်။

သူ ‘ဟိုသင်း’ ကို ကျွန်တော် နားမရှင်းခဲ့၊ နဝေတိမ်တောင်

သောမြင်းခွာသံ လှည်းဘီးကြိတ်သံတို့ကို နာခံ၍ ကျန်ခဲ့လေသည်။

ဟင် . . . ဘာများတုန်း၊ ဟိုကျတော့ သိရပေမည်။ ကျွန်တော်
မနုဉ်းနှင့် ပြန်ပေါင်းထုတ်ရပေတော့မည်။ ကျွန်တော်ဝမ်းသာလေ
သည်။

ဦးမြတ်ချမ်းတို့ကို ပြန်တော့မည့်အကြောင်း ပြော၍ ပါလာ
သော အဝတ်အစားတွေကို ထုပ်ပိုးပြင်ဆင်သည်။ ကျွန်တော်
သား၏ မျက်နှာ၊ သားကလေးတွေ၏ မျက်နှာမြင်ယောင်လာသည်။

အငယ်ကလေးကို ပွေ့ချီနမ်းရှုပ်ရတော့မည်။ ဦးမြတ်ချမ်း
ကျွန်တော့်ကို တယ်ပြီး မပြန်စေချင်သေးပေ။

‘ဟေး . . . တက်ပုရ၊ တစ်ရက်လောက်နေပါဦးလားကွာ၊ ဟို
ထင်းတုံးကြီးနှစ်ခု ဖြတ်ပြီးသွားအောင်’

သို့သော် ကျွန်တော်မနေနိုင်ပြီ။

‘ကျွန်တော် နောက်မှ လာဖြတ်ပေးပါမယ်ဗျာ’

ဤတွင် ဒေါ်အေးဆင့်က . . .

‘နေမလားတော်၊ မယားနဲ့ကွဲလို့ လာနေတာ၊ မယားက
ခေါ်တော့ ချက်ချင်းကြွမှာပေါ့ရှင်’

‘ဟီးဟီး . . . ဟီးဟီး’

ကျွန်တော်ရယ်ချလိုက်လေသည်။ ပြီးလျှင် ကျွန်တော် သူတို့
နားတစ်လန်းပါးမျှ စားသောက်နေသည့်အတွက် ဦးမြတ်ချမ်းကို
မမ၊ ဒေါ်အေးဆင့်ကို ဒုတိယ ဦးသုံးကြိမ်စီ ချခဲ့ပါသည်။

‘အေး . . . ဘုန်းကြီးလို့ သက်ရှည်ပါစေကွာ၊ သားမယားနဲ့
အောင်မင်းအောင် ပေါင်းရပါစေကွယ်၊ ဟေ့ . . . ငါ့ငှက်ပျောခြံနဲ့
ရက်ခြံကို ဝရစိုက်လိုက်ပါကွာ နော်’

www.burmeseclassic.com

‘ဟုတ်ကဲ့၊ စိတ်ချပါခင်ဗျာ’

ကျွန်တော်အရိလေးဆီကို နှုတ်ဆက်ရအောင် သွားသော အခါ၌ကား ကျွန်တော်၏ဝမ်းသာသော မျက်နှာပြောင်းသွားလေသည်။ အကျိုးအကြောင်းကို ပြောပြပြီးသည့် သူ့မျက်နှာကလေး ပပဝင်းကာ . . .

‘အရီ အစ်ကိုကြီးအတွက် ဝမ်းသာလိုက်တာကွာ၊ နောက်ဆုံး သင့်သင့်မြတ်မြတ်နဲ့ ရန်မဖြစ်အောင်ပေါင်းနော်’

ကျွန်တော် ဘာမျှ ပြန်မပြောနိုင်ချေ။

‘အချိန်အဆင်သင့်ပါပဲ ကိုကြီးရာ၊ မိုးတွေရွာနေပြီ၊ နောက်ရင် လယ်ခွင်ဆင်းဖို့ပဲ၊ လုပ် . . . လုပ် ကိုကြီးရေ ကိုယ့်အဖေ မယားအတွက်သာ မဟုတ်ဘဲ မြန်မာပြည်တစ်ပြည်လုံးသာမက နိုင်ငံခြားသားတွေပါ စားရအောင် တို့တောသားတွေ စုလုပ်ပေးကြတယ်’ စေတနာထားပြီးလုပ် ကုသိုလ်ရမယ်သိလားကိုကြီး’

‘ရယ်စရာတွေ အများကြီးပြောတတ်တဲ့ ကိုကြီးရာ ပြန်ပါဦး၊ ဘယ်နှယ် ဖြစ်နေတာလဲ အရီအတွက် စိတ်မကောင်း ဖြစ်တယ်လား၊ မဖြစ်ပါနဲ့ ကိုကြီးရာ၊ သတ္တဝါ တစ်ခု ကံတစ်ခုပါ ကိုကြီးဘုရားဟောကို ယုံတယ်မှုတ်လား’

‘ဪ ခုကိုကြီးမြို့ရောက်လာလိုက်တာ ဟီး . . . အင်မတန် ခက်ခဲတဲ့ ဓာတ်စက်မောင်းလဲ တတ်သွားပြီ ဘိုင်စယ်က တတ်သွားပြီ၊ လူလဲ ဗိုလ်ဆံတောက်နဲ့ ဘာနဲ့ အသားတွေ ဘာတွေစားလတ်လို့၊ တော်တော်ကို သေသေသပ်သပ်ဖြစ်နေတာပဲ၊ ဒီလိုဆိုတော့ အရီတို့ကိုကြီးက လူချောဆရာ’

ဤမှ ကျွန်တော်ပြီးမိကာ . . .

‘အရီက အမြောက်တတ်လိုက်တာ’

‘အစားလဲတတ်တယ် ကိုကြီးရဲ့၊ ကဲ . . . ကိုကြီးတို့ ရွာကို အရီလာလည်တော့ ဘာကျွေးမလဲပြော’

‘ဟင် . . . အရီက ဘယ်တော့လာမှာလဲ’

‘တစ်နေ့နေ့ လာမှာပေါ့၊ ဪ . . . ကိုကြီးရေ အရီလာဖြစ်အောင် ခုကိုကြီးက အရီ ဘိုင်စက်ကယ်ကို စီးသွား၊ ဒီတော့မှ အရီက အမေ့ကို ဘိုင်စက်ကယ်ယူရအောင်လို့ပြောပြီးလာခဲ့မယ်၊ မကောင်းဘူးဘူး’

ကျွန်တော့်မှာ သူကလေးကို ရွာသို့လာစေချင်သည်ဖြစ်၍

‘ကောင်းတယ် . . . ကောင်းတယ်၊ ဒါပေမယ့် ဘိုင်စက်ကယ် ဆွဲသွားရမလားလို့ အရီအမေက ဆူနေမလား’

‘ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ အမေဒီလောက် သဘောထားမသေးပါဘူး’

ကျွန်တော်မှာ ရွာတွင် ဘိုင်စက်ကယ်တွေ ဘာတွေစီးပြချင်သည်နှင့်လည်း အဆင်သင့်ဖြစ်သွားလေသည်။

‘ကောင်းပြီ အရီ၊ ရွာထဲ ရွံ့ဉ်ကွဲတွေမဖြစ်ခင် လာခဲ့နော်၊ အရီအတော့ မြို့မှာ မစားဘူးတာကို ကျွေးမယ်’

‘ဘာလဲ . . . လင်းတသားနဲ့ ပုခိုင်းသီးလား’

‘မဟုတ်ပါဘူး အကောင်းပြောတာ၊ ဖားသား၊ ဖားသားဆိုလို့ အမေ့ကိုရွက်ချက်ကျွေးမယ် မအောက်မေ့နဲ့ဦး’

‘အမယ် . . . ကိုကြီးက ဒါတွေတောင်သိနေပြီ’

‘အမယ်ဒါလောက် ဘယ်ကမလဲ၊ ဦးမြတ်ချမ်းသားလေး အင်မတန် အံ့အံ့နေတာ။ ဖားသားဆိုတာအမေ၊ စစ်စတာဆိုတာ (နွားမ)’

သိက္ခာ

‘နမပါကိုကြီးရဲ့’

‘ဟဲ . . . ဟဲ အရိမိပဟေ၊ ကိုကြီးသိပါတယ်ကွာ၊ နှာ

ဆိုတာ ‘ကောင်း’ တဲ့၊ နို့ပြီး ဖားကိုဘာခေါ်သလဲဟင်’

‘ပရော့ခံ’

‘အေး . . . အရီကို အဲဒီဖလော့သားချက်ကျွေးမယ်၊ ခု

မိုးဦးကျမှာ ကိုကြီးတို့တောသားတွေ ရာသီစာပေါ့ကွာ’

‘ဒီပြင်အချိန်မှာတော့ မရဘူးလား’

‘ရတော့ ရနိုင်တယ်၊ ခက်ခက်ခဲခဲ တွင်းတွေဘာတွေ
တူးချိတ်ယူရတယ်’

‘ဟင် . . . အရီ ဖားကိုသေသေချာချာ လေ့လာကြည့်ဖူး
တယ်။ သူတို့ခြေတွေ လက်တွေက ဘဲခြေလိုပဲ ပျော့ဖပ်ဖပ် ရေယာ
ကြီးတွေနဲ့ တွင်းကျစ်နိုင်သလား’

‘အဲ . . . အရီသိချင်ရင် ပြောပြဦးမယ်၊ သူတို့ကဘာတွင်း
လုပ်နိုင်တာ မဟုတ်ဘူး၊ မိုးတွင်းအချိန်မှာတော့ ရေထဲမှာပဲ နေတယ်၊
မိုးနှောင်းရေခန်းတော့မယ်ဆိုတော့ သူတို့ပုစွန်တွင်းတွေထဲဝင်ရော
အထဲက တွင်းရှင်ပုစွန်ကို မျိုပစ်ပြီး အပိုင်စီးနေလိုက်တာပဲ’

‘နို့ ပုစွန်က မညှပ်ဘူးလား’

‘ညှပ်တာပေါ့၊ အဲဒီနေရာမှာ သူတို့တစ်ဆောင်း တစ်နှောင်း
အိမ်ဂေဟာ တိုက်ပွဲကြီးပေါ့၊ ပုစွန်က ကြီးရင်လဲ ဖားသေတာပဲ၊ ဖား
မျိုနိုင်ရင်လဲ ပုစွန်မှာ အသက်ရော စည်းစိမ်ရော ဆုံးတယ်ဆိုသလဲ
ပေါ့ကွာ’

‘ဒါ ဖားက မတရားတာနော်’

‘သဘာဝကိုးကွယ်၊ အဲလိုပဲ ဖားက တွင်းရပြီဆိုရင် အ

အချိန်

က အပေါက်ဝကို ရွှံ့ကိုနဖူးနဲ့ တွန်းပိတ်ပြီး တစ်ဆောင်းနဲ့ တစ်နှောင်း
မြေကြီးစားပြီး အထဲမှာနေတာပဲ၊ အဲ မိုးဦးကျ မိုးရွာလို့ သူနဖူးနဲ့
တွန်းပိတ်ထားတဲ့ မြေကြီးဟာ ရွှံ့ပြန်ဖြစ်တော့မှ သူနဖူးနဲ့တွန်းပြီး
ပြန်ဖွင့်လိုက်တယ်။ အဲ မိုးသည်းသည်း ရွာတဲ့ညကျတော့ သူတို့တွေ
အားလုံးပဲ တွင်းကိုယ်စီထဲက ထွက်လာကြပြီး တင်ခါစ လယ်ထဲက
ရေအိုင်ကလေးတွေထဲမှာ မင်္ဂလာဆောင်ကြတာပဲ၊ အုံး . . . အုံး။
အောက် . . . အောက်ဆိုတဲ့ အတီးအမှုတ်တွေနဲ့’

‘အဲဒီအတီးအမှုတ်သံကြားတော့ သူတို့မင်္ဂလာပွဲကို ဘယ်သူ
တွေလာသလဲ . . . သိလား၊ ကိုကြီးတို့လို တောသားတွေပေါ့ကွာ၊
မီးရှူးမီးတုတ်တွေနဲ့ လက်ဖွဲ့ဖို့ ပစ္စည်းကတော့ လက်ကောက်
ဝတ်လောက်ရှိတဲ့ ဝါးရင်းတုတ်ပဲ၊ အဲ . . . မင်္ဂလာတစ်ပွဲတွေ့ရင်
သတို့သမီးနဲ့ သတို့သား နှစ်ဦးစလုံးကိုပဲ ကျောကုန်းဝါးရင်းတုတ်
တစ်ချက်စီ လက်ဖွဲ့ပြီး အိတ်ထဲကောက်ထည့်၊ အိတ်လဲဖောင်းရော
အိမ်ပြန်ခဲ့ရော၊ အိမ်ရောက်တော့ သူတို့ကိုပေါင်ကိုလိမ် တင်ပျဉ်ခွေ
ထိုင်ခိုင်းပြီး တညှပ်မှာတပ်၊ သူတို့မင်္ဂလာဆောင်ရင်း အအေးမိနေ
တာကို မီးနဲ့ကင်၊ နောက်တစ်နေ့ကျတော့ သူတို့အသားအရေစစ်လို့
ခြောက်ခြောက်ကပ်ကပ်ဖြစ်သွားရော၊ အဲဒီတော့မှ ကိုကြီးတို့က
ချက်စားရော၊ ဆီများလေ ကောင်းလေပဲ အရီရေ . . . ချခါနီးမှာ
သိသာရွက်ကလေးအုပ်လိုက်မှဖြင့် အို မွေးလိုက်တဲ့ဖြစ်ခြင်း၊ ကြက်သား
ဝက်သားတွေနဲ့ ဘယ်လဲလိမ့်မတုန်း’

‘ဘာလဲ . . . ကြက်သား၊ ဝက်သားက မလဲတာမှုတ်လား’

‘အောင်မာ . . . ဘယ်ဟုတ်မလဲ အရီ၊ ပြောမယုံကြာဖူးမှ
သိမယ်လေ၊ လာသာ လာခဲ့နော် ဆက်ဆက်၊ ဖားသားဆိုပြန်ရယ်။’

ဆာ်ကသူ

မိုးဦးကျ ပေါ်ဦးစ ချဉ်ပေါင်ဟင်းရယ်၊ ပိန့်သီးစပ်စပ် ငါးပိထောင်း
လေးရယ်၊ အရိစားဖူးရင်ဖြင့် ဆွေမျိုးမကကိုယ့်နာမည်တောင်
ကိုယ်မေ့သွားလို့ လူများကခေါ်တော့ မထူးမိတာနဲ့ 'ဟင် ဒီ သူငယ်မ
တယ်နားလေးပါလား' အပြောခံရမယ်နော့'

'ကိုကြီးအပြောကလေးကဖြင့် သိပ်ပါတာ၊ ဒါကြောင့်
ရဲ့ကိုကြီးကိုရီချစ်တာကွ'

*

ဟဲ . . . ဟဲ . . . ။

ဘိုင်စကယ်ကြီးနဲ့ ဗိုလ်ကေစီးပြီး အဲ ဟုတ်ပါဘူး၊ 'ဗိုလ်ကေ
ကြီးနဲ့ ဘိုင်စကယ်စီးပြီး ရွာထဲဝင်ရတော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို အင်္ဂလိပ်
ကျောင်းသားများလား၊ ဟဲ . . . ဟဲ' အင်္ဂလိပ်ကျောင်း ကျောင်းသား
ရယ်၊ နေရှင်နယ်ကျောင်းသားရယ်၊ အေ-ဘီ-စီ-ဒီ မတတ်ဘဲနဲ့
အရပ်ထဲကိုလည် မောင်ရယ်ကြောက်တယ်လျှောက်လည်' လို့များ
ကျွန်တော့်မိန်းမ မငွေမြိုင်ကြီးက ဆီးဆိုလိုက်လေမလား၊ ဟီး . . .
ဟီး။

ဒါပေမဲ့ အင်္ဂလိပ်ကျောင်းသားနဲ့တူရအောင် ကျွန်တော့်မှာ
က စာအုပ်တွေ ဘာတွေပါတာမဟုတ်ပါဘူး။ ဘိုင်စကယ်နောက်ခံမှာ
အဝတ်ကလေးတွေ စုထုပ်ထားတဲ့ ပုဆိုးထုပ်တွေပါရဲ့။ နို့ပြီး
ဘိုင်စကယ်ကလည်း ရှေ့ကတန်းမပါဘဲ မိန်းကလေးစီးဖြစ်နေလို့
မြို့ထဲမှာတုန်းက လူပုံပတ္တလားနဲ့ ဒီဘိုင်စကယ်ကြည့်ပြီး တချို့က
ရယ်လိုက်ကြသေးတယ်။ စီးတတ်ခါစဆိုတော့ ဒါးကလည်း ခပ်
စောင်းစောင်းဗျ။ ရယ်ကြလေ ရယ်ကြ။ ကျုပ်က ရှက်ပါဘူး။ သူတို့

အနီရောင်

တဒဂ်ပဟာန် ရွှင်မြူးအောင်လုပ်ပေးရလို့ ကုသိုလ်ရတယ်တော့
အောက်မေ့ပါသေးတယ်။

ကလင်လင် . . . ကလင်လင် . . . ။

ရွာထဲအရောက်မှာ နှိပ်လိုက်ရတဲ့ ဂလိုင်ကလည်း ကိုယ့်
အဖြစ် ထူးခြားလာတာကို ကိုယ့်ရွာသားတွေ ဝိုင်းပြီးမြင်စေချင်တာ
တိုး။

ကလင်လင် . . . ကလင်လင် . . . ။

'ဟား . . . တက်ကလေး'

'ဟေး . . . ကိုတက်ပုကြီး'

'ဟဲ . . . ဖိုးတက်ပု၊ တယ်လုပ်လာလိုက်ပါလားဟဲ . . .
ဘိုကေနဲ့ ဘိုင်စကယ်နဲ့'

'ကုသိုလ်ကံထူးတဲ့ လူပဲကွာ၊ မောက်နိုင်ပေမပေါ့၊ တော်ကြာ
မော်တော်ကားတောင် ဝယ်စီးဦးမှာ'

ကလင်လင် . . . ကလင်လင် . . .

စုတ်စုတ် . . . စုတ် . . . စုတ် . . .

ကလင်လင် . . . ကလင်လင် 'ဟဲ . . . ခွေး၊ လူ နင့်အမေ
လင် မှတ်လို့လားဟ၊ အယ် . . . ဟုတ်ပါဘူး'

'တက်ပု ဝမ်းသာလုံးဆို့လာတာနဲ့ စကားတွေဘာတွေ တောင်
မှားပြီဟေ့၊ သွား . . . မင့်မိန်းမဆီ အမြန်သွားလိုက်ပါကွာ'

'ဗျို . . . ဦးကြီးဖြိုးနဲ့ ဘကြီးဖက်ထုပ်'

'ဟေး'

'ဟေး . . . ငါတို့ဆီနောက်မှလာပါကွာ၊ မင့်မိန်းမနဲ့
မင့်ယောက္ခမဆီ အရင်သွားလိုက်ပါ။ မျှော်လှပြီ'

သောတာပန်

ကျွန်တော်တို့ လင်မယားပြန်ပေါင်းထုပ်ကြသည်ကို တစ်ရွာလုံးကပဲ ဝမ်းသာဟန်တူသည်။ ဘယ်နှယ်တုန်း . . . ကွာမယ်လုပ်ကြတုန်းကဖြင့် ဘယ်သူမှ ဝင်ပြီး မဖျန်ဖြေကြဘဲနဲ့၊ လူများနည်းနည်းတော့ ဆန်းသည်။ အခုဖြင့် မြင်တဲ့လူတိုင်းကပဲ ကျွန်တော်တို့ ဝမ်းသာအားရ ဆီးပြီး နှုတ်ဆက်ကြသည်။ တချို့ အိမ်ထဲကများ ပြေးထွက်လာကြသည်။ ဘိုင်စကယ်နဲ့ ဝိုင်ကေကြောင့်ပဲလား ဒါမှမဟုတ် ကျွန်တော့်ဇာတာ ခေါင်မိုးရောက်နေတာပဲလား။

ကလင်လင် . . . ကလင်လင် . . .

ရွာတစ်ရိုးတွင် ကလိုင်သံ တည်ညံ့နှင့် ကျွန်တော့်မိန်းမရှိရာ ကျွန်တော့် ယောက္ခမအိမ်သို့ တိုက်ရိုက်သွားသည်။ ကျွန်တော် ယောက်ဖ ကြွယ်လေးသည် ကျွန်တော်လာတာမြင်လျှင်ပင် အိမ်ထဲ ပြန်ဝင်ပြေးကာ . . .

‘အစ်မလေး . . . အစ်မလေး၊ ကိုလေးတက်ပူ ပြန်လာပြီ’

ဤတွင် ကျွန်တော့်မယားက သနပ်ခါးဘဲကျားအဖွေးသားနှင့် ရင်သွေးအငယ် ပစ်မမုန်းကိုချီ၍ ထွက်လာသည်။ နောက်ထဲ ယောက္ခမနှင့် ဟစ်တလုံးပါလာသည်။ အားလုံးပင် ရွှင်ရွှင်ပြုံးပြုံးရှိကြသည်။ ဟစ်တလုံးတစ်ယောက်သာ ခပ်မုန်မုန်ပင်။ ဟိုကြက်သား သူမစားလိုက်ရသည့်အတွက် ယခုတိုင် စိတ်ပြေဟန်မတူသေးချေ။ အထူးသဖြင့်ကား ကျွန်တော့် ယောက္ခမကြီးဟာ ကျွန်တော်တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးသေးသော မျက်နှာကြီးဖြစ်နေသည်။ ကျွန်တော့် ကိုယ်တို့ ဖက်ယက်ခမန်းချို့လှသည်။

ကျွန်တော် ဘိုင်စကယ်ကိုထောင်လိုက်ပြီး ပစ်မမုန်းလေးကို လှမ်းယူလိုက်သည်၌ ကျွန်တော့်မိန်းမက ပြုံးပြုံးကြီးပေးပြီး

ဘုရားကြီး

ဘိုင်စကယ်နောက်ခိုက အဝတ်ထုပ်ကိုကြည့်လျက် . . .

‘ကိုယ့်အဝတ်တွေ အကုန်ပြန်ပါခဲ့ရဲ့လား’

ကျွန်တော်ကလေးကို ဘယ်ပြန်ညာပြန်နမ်းပြီ . . .

‘ပါ ပါတယ်’

ဤတွင် ယောက္ခမကြီးက သူ့သားအား . . .

‘ဟဲ့ . . . ငါ့ကြွယ် နင့်အစ်ကို အဝတ်ထုပ်ကို ဘိုင်စကယ် တ ကြိုးဖြေပြီး အိမ်ပေါ်ယူသွားလေ’

အင်း . . . ယောက္ခမတော့ ထူးခြားလှသည်။ ပစ္စည်းလေး အနည်းအကျဉ်းရှိတဲ့ ကျွန်တော့်အဖေအသည်းအသန် မမာနေတယ် ချား သူတို့ကြားရောသလား။

နောက် အားလုံး အိမ်ထဲရောက်ကြသည်၌ ကျွန်တော့် မိန်းမက ကျွန်တော့်ကိုယ်နားပွတ်သီးပွတ်သပ် ကပ်ပြီး . . .

‘ဘယ်မလဲ ဟိုသင်းကော’

အဲ . . . အဲ . . . ‘ဟိုသင်း’ ပြန်ပဟေ၊ မြို့ကိုသူမောင် သာတုန်းကလည်း ‘ဟိုသင်းသတိထားနော်’ လို့ မှာလိုက်သတဲ့။ ခက်တော့တာပဲ၊ ကျွန်တော် ဘာမှန်းလည်း မသိဘူး။

‘နေပါဦးကွ၊ ဘာ ‘ဟိုသင်း’ လဲ’

ဤတွင် ကျွန်တော့်မိန်းမက မျက်စောင်းကလေးထိုးကာ . . .

‘ဟင်းနော် . . . အဲ့ကြောင်ကြောင်တော့ မလုပ်နဲ့ဆရာ’

‘ဟ . . . ဘာများတုန်း’

‘အမယ် . . . ဟန်ကောင်းလိုက်တာ၊ လူများ မသိတော့ဘူး အောက်မေ့နေလား၊ ဟင်း . . . ဒါပဲ’

‘အို . . . ခက်ရချည့် ဘာများတုန်းဆိုတာလဲ ပွင့်ပွင့်

သီတာသံ

လင်းလင်းပြောပါဦး

ကျွန်တော့်ကျောကိုထုကာ . . .

‘ကဲ . . . စိတ်ကို မရှည်နိုင်တော့ဘူး၊ ထိလက်မှတ်ရှင်း
ထိလက်မှတ်’

ဤမှ ကျွန်တော် ဟိုထိတစ်စောင် ထိုးခဲ့သည်ကို သတိ
က . . .

‘အေး အဲဒါရှိသားပဲ၊ ဒါ ဘာဖြစ်သလဲ’

‘ကြည့်လေနော်၊ သူ့ခုထက်ထိပဲ၊ ဒီက မသိတော့ဘူး
အောက်မေ့နေသလား၊ ဟောဒီမှာရှင့် လက်ဆုပ်လက်ကိုင်နဲ့’

ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် သူ့အိတ်ထဲမှ ထိပေါက်စဉ်ကို ထုတ်ပြီး
ဖြန့်ပြပါသည်။

ကျွန်ထော့်မှာ ရုတ်တရက်မြင်ရသော အရာကိုပင် မထင်
နိုင်ဘဲ မျက်စိတွေ ထုံမွန်ထိုင်းမှိုင်း၍ပင် သွားပါသည်။ ရင်ထဲ
တဒိတ်ဒိတ်ဖြစ်ကာ မျက်စိကိုတတ်နိုင်သလောက် မမှိတ်ဘဲပင်
ကြည့်နေမိပါသည်။

နှစ်သောင်းဆု (ခ) ၇၅၇၅၇၅ မောင်တက်ပု၊ လှည်းဝင်နီ
ပင်ရွာစုစပ်မြို့။

ကျွန်တော်နောက်ဆုံး၌ တစ်ခွန်းတည်း အော်လိုက်မိသေး
သည်။

‘ဟား’

‘ဟင် . . . ရှင်ပေါက်မှန်း တကယ်မသိခဲ့သေးဘူး’

‘အိုး . . . ဘုရားစူးရစေရဲ့၊ ထိဖွင့်ပြီဆိုတာတော့ ကြားသိ
တယ်၊ ဒီလက်မှတ်တိုက်ဖို့ သတိတောင် မရသေးဘူး’

သီတာသံ

‘ရွာကတော့ ဦးဖက်ထုပ် ထိပေါက်စဉ်တွေ ယူလာတတည်း

က အားလုံးသိနေကြပြီရှင့်’

‘အင်း ဒါကြောင့် တစ်ရွာလုံးက ငါ့ကို ဂရုစိုက်ကြတာကိုး’

‘နို့ . . . ထိလက်မှတ်ကော’

‘ရှိပါတယ်၊ ဟို ပုဆိုးထုပ်ထဲမှာ လက်ကိုင်ပဝါနဲ့ ချည်ထား
တယ်’

ကျွန်တော့် မိန်းမသည် ကသောကမျောပင် အထုပ်တို့
ဖြေကာ ထိလက်မှတ်ကိုယူ၍ ဖြန့်ကြည့်လေသည်။ သူ့လက်များ
ဆတ်ဆတ် တုန်နေသည်။ ကျွန်တော့်မှာလည်း ရင်တဒုန်းဒုန်းနှင့်
ဖြစ်နေသည်။ ပေါက်စဉ်နှင့် တစ်လုံးမလွဲကိုက်သည်။

အင်း လူကုသိုလ်ကံများ ဆန်းပါဘိခြင်း၊ တောက်ပတို့တော့
သူဌေးကလေးဖြစ်သွားချေပြီတကား ဘုရား၊ တရား၊ ရတနာသုံးပါး
ဂုဏ်ကျေးဇူးပါပေပဲ။ ဆရာမိဘဂုဏ်ကျေးဇူးလည်းပါပေမည်။
အနန္တော အနန္တင်းပါးရှိခိုးပါသည်။ အင်း . . . ငွေလေးကြေးလေး
ရှိတယ်ဆိုရင်ပဲ ဘုရားသံ တရားသံတွေ ရွတ်မိပေပြီ။

‘ဟော . . . ဟော . . . ဟိုမှာ ဧည့်သည်တွေ လာကြတယ်
ဟေ့၊ မနော်ခေါ်ပါ’

ဦးကြီးဖြိုး ခေါင်းဆောင်လာသည်။ ဦးဖက်ထုပ်လည်းပါ
သည်။ ဦးဂန်ဂျားလည်းပါသည်။ ဗိုလ်ခိုလည်းပါသည်။ အင်ဖူး
လည်းပါသည်။ မှီနီရိုးလည်းပါသည်။ မိန်းမပိုင်းက အဆီချစ်စုနှင့်
မဖွားသက်ကလေးလည်း ပါလာသည်။

‘လာကြဗျို့ . . . လာကြ’

‘အေးကွာ . . . သူဌေးအိမ်ဆိုတော့ တို့ခေါ်မှပဲ ဝင်ခွင့်တော့

သက်တော

မှာ

‘ဒီလို မပြောကြပါနဲ့ဗျာ’

‘တို့ . . . ဘာလို့လားလဲ သိလား၊ မင်းတို့ပြန်ပေါင်းထုပ်
မင်္ဂလာမှာ ခဲဖိုးတောင်းရအောင်လာတာကွ’‘ဟာ . . . အခု ငွေမထုတ်ရသေးတာပဲဗျာ၊ နောက်တော့
သဘောရှိ ကလေးဟိကြပါ’‘နောက်တော့လဲ နောက်ယောက်ရားပေါ့ကွာ၊ ခုလဲ ခုပေါ့
အေး . . . မရရင်တော့မင်းတို့အိမ် တစ်ညလုံး တခုနီးခနီးကျပြီ မှတ်
တော့။ ဘယ်နှယ်လဲ ကိုယ့်လူတို့’

‘အို . . . ဆော်မယ်’

‘တွယ်မယ်’

‘နှိပ်မယ်’

‘နှံ့မယ်’

အင်ဖူး၊ မှိုနီရိုး၊ ဗိုလ်ခို၊ ကိုဆတ်ကလေးတို့က တစ်ယောက်
တစ်ပေါက်ပြောကြသည်၌ ကျွန်တော်ခေါင်းကုတ်ကာ . . .

‘ခုမှ . . . လက်ထဲငွေမရှိသေးတာ ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲဗျာ’

ဦးဖက်ထုပ်က . . .

‘မင့်ယောက္ခမဆီ ချေးပေါ့ကွာ၊ ဘယ်နှယ်မအကြီးက
ကိုယ့်သမက် နှစ်သောင်းခင်း သေချာနေပြီဟာ အနည်းအကျဉ်း
မချေးနိုင်ဘူးလား’ကျွန်တော့် ယောက္ခမကို လှမ်း၍ ပြောလိုက်သည်၌ ဆေး
ပေါလိပ်ကြီးကို ပြုံးပြုံးကြီးဖွာနေရာမှ . . .

‘လို့ရင်လဲ ချေးရတာပေါ့တော်’

ကုမ္ပဏီ

‘အား . . . ဟုတ်ပဟေ့’

ကျွန်တော့် ယောက္ခမမှာ ရွာတွင် ငွေကြေးချောင်လည်သူ
ဖြစ်ပါသည်။

‘ဘယ်လောက်လိုချင်သလဲ’

‘တို့လူစုကြည့်လေ၊ ငါးဆယ်တော့လုပ်ဟာ’

‘မများဘူးလားတော် . . . အစိတ်ဆို တော်ရောပေါ့’

‘နင့်အဖို့ များချင်များပေမယ့် သူဌေးအဖို့တော့ မများဘူးဟာ၊
နင့်ဟာ နှစ်ဆသုံးဆတိုးနဲ့ ပြန်ရမှာပဲဟာ၊ ဆစ်ဆက်မနေစမ်းပါနဲ့’
ဤတွင် ကျွန်တော့်ယောက္ခမက ကျန်တော်တို့လင်မယား
မျက်နှာကိုကြည့်ရာ သမီးက . . .

‘ပေးလိုက်ပါ အမေရယ်’

‘အဲ . . . သူဌေးကတော်ဆို အဲလိုမှပေါ့ကွ’

မကြာမီ၌ သူတို့လက်ထဲတွင် ငွေငါးဆယ် ရောက်သွား
လေသည်။ ဤတွင် အရီးချစ်စုနှင့် မဖွားသက်ကလေးက . . .‘ဟေး . . . ဟေး . . . တို့တော့ ယောက်ျားတွေ သောက်
တာ စားတာထဲ မပါဘူး၊ တို့အတွက်ခွဲပေးရမယ်’

ယင်း၌ ငွေကိုသူ ဦးကြီးဖြူးက . . .

‘ဟုတ်တယ်၊ ရော့ . . . ချစ်စုငါးကျပ်။ ဖွားသက်ကလေး
သုံးကျပ်’

မဖွားသက်ကလေးက . . .

‘အမယ် . . . အမယ် . . . ကိုရင်ဖြူးက ဒီလိုတော့ မျက်နှာ
မလိုက်ပါနဲ့။ အတူတူလာတဲ့လူချင်း ညီတူမျှတူပေးပါ’

‘အလကား နင့်ကစားတာပါဟယ်၊ ရော့ . . . ငါးကျပ်ပါပဲ’

သောတာပန်

မဖွားသက်ကလေး ဝမ်းသာသည်ကို ကျွန်တော်မှာကြည့်
ပီတိဖြစ်နေမိသည်။

ငွေပေးပြီးသောအခါ ဦးကြီးဖြိုး . . .

'ကဲ ကြက်တို့ အရက်တို့ကို မင်းတို့လူငယ်တွေက စီမံကြ
ကွာ၊ သတို့သားတက်ပုတို့အိမ်မှာပဲ ခုညစာပျော်ပွဲစားကြတာမို့
ဟော အင်ဖူးရေ သူတို့ ကြက်ခိုးမိတာ တက်ပုကိုလဲ တောင်ယာ
လိုက်ပါကွာ၊ မင်းအတွက်ကြောင့် သူတို့သားတစ်ကွဲ မယားတစ်ကွဲ
ဖြစ်သွားကြရတာတယ်'.

အင်ဖူးက . . .

'ကျွန်တော် အများကြီးစိတ်မကောင်းပါဘူး ကိုလေး တက်ပု
ရာ၊ ကျွန်တော့်ကိုအပြစ်လွှတ်ပါ၊ ရှိခိုးဆို ကျွန်တော်ခိုးပါမယ်'

ဒါ ငွေရှိန်ကြေးရှိန်ကိုးဗျ။

'အို . . . မလိုပါဘူး အင်ဖူးရာ၊ ဒါထက် မင်းနဲ့ငါတို့
ကြက်ခိုးဝိဇ္ဇာအချင်းချင်း ငါ့ကိုများ ဘယ်လိုလှည့်လိုက်တာလဲ ဆိုတာ
တော့ သိချင်တယ်ကွာ'

'စိတ်မဆိုးနဲ့နော် ကျွန်တော်ပြောပြမယ်'

'အို . . . မင်းကို ငါအပြစ်လွှတ်ထားပြီဆိုမှပဲ'

'ဒီလို ကိုလေးတက်ပုရဲ့ ခွေးဟောင်သံကြားတော့ ကိုလေး
တက်ပု ဆင်းလိုက်မယ်ဆိုတာသိလို့ ကျွန်တော်က လူနဲ့တစ်ပါတည်း
ယူမဖြစ်မှန်းသိတော့ ကြက်ကိုမအော်နိုင်အောင် နှုတ်သီးမျှောကြီး
ကလေးနဲ့စည်း၊ မထနိုင်အောင် အတောင်ပံလိမ်ပြီး သရက်ပင်ကြီး
ဒီဘက်နားက ချိုင်ပက်ကလေးထဲမှာ ဝှက်ပစ်ခဲ့တယ်၊ နောက် ကိုလေး
တက်ပု ကျွန်တော်တို့ဆီလိုက်လာပြီး ပြန်သွားတော့မှ ကျွန်တော်က

သုန္ဒရီ

မင်းစုံဆီဝင်ပြီးဝှက်ထားတဲ့နေရာကိုပြောခဲ့တာ၊ ကိုလေးတက်ပုပန်းစုံနဲ့
တွေ့တော့ ကြက်ကသူ့ခေါင်းပေါ်က ခံတောင်းထဲမှာရှိတယ်'

ကျွန်တော်မှာ ကြက်သူ့ခိုးပညာသည်အချင်းချင်း ကိုယ့်
သက်သာသွားသည်ကို အတော်ကလေးခံပြင်းပါသည်။

ဤတွင် ကျွန်တော့်မိန်းမက . . .

'ဟင် . . . ဒါဖြင့် သူပန်းစုံကို ဖက်နမ်းတယ် ဆိုတာတော့
အဟုတ်ပဲပေါ့၊ ဟင်ဟုတ်လား ကိုတက်ပု၊ ဟုတ်ရင် ဟုတ်တယ်
ပြောစမ်း'

ကျွန်တော့်မှာ မိမိဖွင့်ဟထားသော ဦးကြီးဖြိုး၊ ဦးဂန်ဂျားနှင့်
အခြားလူပေါင်းစုံရှေ့တွင် ရှက်အမ်းအမ်းကြီးဖြစ်နေရာ . . . အလဲ့
သူ့အမေ ကျွန်တော်ယောက္ခမကြီးက . . .

'အမယ်လေးအေ မေးမနေပါနဲ့တော့ညည်းနယ်၊ ယောက်ျားပဲ
ဒါမျိုးအချောင်ရရင် သူ့မောင်ကိုယ့်မောင် ကင်းမလားအေ၊ ပေး
ညည်းကလေး၊ ညည်းတို့အိမ်ပြန်မှာဖြင့် ပြင်ကြဆင်ကြ' ဆိုပြီး သူ့သား
အလေးဘက်လှည့်၍ 'ဟဲ့ . . . ငကြွယ်၊ သူတို့နွားလေးဆွဲပြီး အိမ်သွား
ခွဲလိုက်'

ဤတွင် ဦးကြီးဖြိုးကလည်း . . .

'ဟုတ်သဟေ့ . . . သွားချစ်စရာ အိမ်ပြန်ပြီး နင့်သား စံနဂုတ်
သဲ ဟိုနွားတစ်ကောင် ပို့ဖို့ပြောလိုက်စမ်း၊ နွားနှစ်ကောင်လဲ တစ်မြက်
စင်ထဲ ပြန်ပြီးမျက်နှာချင်းဆိုင်ကြပေါ့ကွာ၊ မင်းတို့ လင်မယားလဲ
အဟား . . . ဟားဟား . . . ဟားဟား'

*

ထိုနေ့ညနေ၌ ကျွန်တော်တို့အိမ်မှာ ဟိုးယခင်ကျွန်တော်တို့ မင်္ဂလာ
ဆောင်စဉ်တုန်းက ကဲ့သို့ပင် စည်ပင်လှပါသည်။ သတင်းကောင်း
လာရောက်မေးမြန်းကြသူတွေကို (ကျွန်တော့်တွင် ငွေမရှိသေးလင့်
ကစား) ကျွန်တော့်ယောက္ခမ အလိမ္မာမကြီးက ကမကထပြန်
လက်ဖက်၊ ဂျင်းသုပ်၊ လက်ဖက်ရည်ကြမ်းဖြင့် နေ့ခင်းပါသည်။

ကျွန်တော်ကလည်း အကောင်းဆုံးအဝတ်ကို ဝတ်လို့
ကျွန်တော့်မယားကလည်း အလှဆုံးပြင်ဆင်လို့ပေါ့။ ဘယ်လောက်
စံပယ်တင့်တယ်နေမယ်ဆိုတာကို မိတ်ဆွေစဉ်းစားကြည့်တော့။

ကလေးထိန်းပေးမယ့်၊ ကလေးချီပေးမယ့်လူကလည်းမရွာ
ညဦးပိုင်းတွင် ဦးကြီးဖြိုးဦးစီးသော ကာလသားတစ်စု
အရက်များ၊ ကြက်များနှင့်သောက်စားပျော်ပါးကြသည်။ သူငယ်အိမ်
ဆိတ် ဟစ်တလုံးတို့ ပြစ်မမုန်းတို့ အိပ်ပျော်ချိန် ကျလတ်သော
ကျွန်တော်မည်သော အသစ်တစ်ဖန် သတို့သားကြီးကို အခန်းအလှူ
သူတို့ပြန်ကြလေသည်။

လူမျိုးအပျို မင်္ဂလာညတုန်းကလိုမဟုတ်၊ ရှောက်တိရှောက်
ကြက်ကလေးတွေမဖြစ်။ ယခု ကျွန်တော်တို့မှာ ဘဝင်မတုန်း၊ ရင်
မခုန်ဘဲ စက်လည်းပျော်ပါနိုင်၊ စကားတွေတော်တော်ပြောနေကြ
သေးသည်။

‘ကျွန်မတို့ထိပေါက်ရတာ အဆန်းကြီးနော်’

‘ဟုတ်တယ်၊ ကိုယ်တို့လင်မယားကဲ့သွားလို့ အဲဒီနေ့ အဲဒီ
အချိန်မှာ အဲဒီနံပါတ်ထိုးမိတာ’

‘ဒါဖြင့် လင်မယားရန်ဖြစ်အောင် ကြက်ခိုးသွားတဲ့ အင်ဖူးပဲ
ကျေးဇူးတင်ရဦးတော့မလို့’

‘ပန်းစုံကောကွ . . . ပန်းစုံ’

‘တော်ပါ သူ့ပန်းစုံကြီး၊ နောက် ဒါမျိုးကြားရရင်နော် . . .
ဟင်း’

‘ကုန်တာမျိုးမှတ်လို့ကွာ’

‘ဟင်းနော် . . . ဟင်းနော် . . . ဟင်းနော်’

‘ဟ . . . မနော်ရ . . . နာတယ်ကွ’

‘နာအောင်လုပ်တာပဲ သူ့အကောင်းစကားမပြောဘူး ဒီမှာ
ကိုတက်ပု၊ ရန်ကုန်ငွေထုတ်သွားရင် ကျွန်မရော အမေရော လိုက်
မယ်နော်’

‘လိုက်ပေါ့ကွာ’

‘ရွှေတိဂုံဘုရားကြီး ဖူးချင်နေတာကြာလှပြီ၊ ဟင်း ခုမှပဲ’

‘အမယ် . . . ခုကမ္ဘာအေးဆိုတဲ့ဘုရားက ရွှေတိဂုံဘုရားကြီး
ထက် ခေတ်စားနေသတဲ့ဆရာ’

‘ဟုတ်လား . . . ဒါဖြင့် အဲဒီဘုရားလဲ သွားဖူးလို့’

သောတာပန်

‘ရောက်မှဖြင့် ဘုရားကုန် လျှောက်ဖူးကြတာပေါ့ကွာ၊ ဆူးလေဘုရားရော၊ ဗိုလ်တထောင် ဘုရားရော၊ ၉ ထပ်ကြီးရော၊ ၁၀ ထပ်ကြီးရော၊ ၁၅ ထပ်ကြီးရော’

‘ဟင် . . . ရန်ကုန်မှာ ဖူးစရာဘုရားတွေ အများကြီးပဲနော်’
‘နောက်ဆိုင်ရင် ဒီထက်ပိုများဦးမတဲ့’

‘သင်္ဂါယနာတင်တယ်ဆိုတာ ဘာလဲဟင်’

‘မသိဘူးကွ၊ သာသနာရေးမှာ ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် ကောင်းမှု ကြီးတစ်ခု ဖြစ်မှာပေါ့ကွာ၊ ငွေတော့ ကုဋေတွေအများကြီး ကုန်တာ ပဲတဲ့၊ ဦးမြတ်ချမ်းကပြောတယ်’

‘ကျွန်မတို့လဲ သူလိုဘုရားမတည်နိုင်၊ သင်္ဂါယနာမတင် နိုင်ပေမယ့် ပဉ္စင်းဒကာ၊ ပဉ္စင်းအစ်မလောက်ဖြစ်ရင်ကောင်းမယ်နော်’

‘တို့ ဒီလော့က ငွေရှိနေမှ ဖြစ်ချင်ဖြစ်နိုင်တာပေါ့ကွာ၊ ဘုရားဒကာဖြစ်ချင်တောင် သဲပုံစေတီလေး ခပ်ငယ်ငယ် တစ်ဆူ လောက် ကြိတ်လိုက်ဖြစ်တာကွာ’

‘ဒီလို ရခဲတဲ့ဒုလ္လဘ လူ့ဘဝကြီး ဘုရားဒကာ ဘုရားအစ်မ ရယ်လို့ ဖြစ်ရမယ်ဆိုရင်၊ အိုး . . . အဟင့် . . . ကိုတက်ပုသိပ်ကဲ တာပဲကွယ်’

နံနက်ချိန်ကျိုး ကြက်ဦးတွန်၍ အိပ်ရာမှ နိုးသည်တွင် ကျွန်တော့် စိတ်သည် အရိကလေးဆီသို့ရောက်သွားလေသည်။ ယခု ကျွန်တော့်မှာ ငွေနှစ်သောင်းရှိနေချေပြီ။ ငါးထောင်သော ငွေကို သူကလေးအတွက် ရက်ရက်ရောရော ပေးကမ်းကာ သူကလေး၏ ဘဝကို ဟိုလူမသမာလက်ထဲမှ ဆွဲထုတ်မည်။ သူကလေးမည်သူ ဝမ်းသာချမ်းမည်နည်း။ နံဘေးလူတွေကတော့ အံ့သြကြချေမည်။

ဘုရားရှင်

သို့သော် ကျွန်တော်တို့၏ သန့်စင်သော မေတ္တာနှင့် သစ္စာကို သူတို့ သိကြစေသတည်း။

ထို့ကြောင့် နံနက်မိုးသောက်လျှင်ပင် ထီပေါက်စဉ်ကို အိတ်ထဲထည့်ကာ မိန်းမအား ‘ဒီဘိုင်စကယ်ကို ပြန်ပေးမယ် ပြောခဲ့လို့ ကွာ’ ဟုဆိုပြီး သူကလေးထံ သတင်းကောင်းပါးရန် အမြန်လစ်ခဲ့ လေ၏။

ကျွန်တော် ဦးမြတ်ချမ်းတို့အိမ်သို့ပင်မသွားဘဲ သူကလေး ဆီ တိုက်ရိုက်ဝင်ကာ အိမ်အောက်မှ . . .

ကလင်လင် . . . ကလင်လင် . . .

‘ဟေ့ . . . အရီ . . . အရီ’

အပြေးကလေး ဆင်းလာကာ . . .

‘ဟင် . . . ဘယ်နှယ်အစ်ကိုကြီး . . . စောစောစီးစီး’

‘အရီ စောစောစီးစီး ဝမ်းသာရအောင်လို့ကွ’

‘ဘာ . . . အရီဝမ်းသာဖို့’

‘ဟုတ်တယ် . . . လာ . . . လာ . . . အိမ်ပေါ်ကို၊ အရီ အမေဈေးသွားပလား’

‘သွားပြီ’

ကျွန်တော်တို့ အိမ်ပေါ်ရောက်၍ ထိုင်မိကြသည် . . .

‘အရီတို့ မင်္ဂလာဆောင်ရက်ကန့်သတ်ပလား’

‘ဝါဆိုလဆန်းတဲ့’

‘ဖျက်ပစ်လိုက်’

‘ဘာ . . . ကိုကြီး’

‘အရီ ဒီလူကို မလိုချင်ဘူး မဟုတ်လား’

မာတာယျ

'ကြည့်တောင် မကြည့်ချင်ပါဘူးရှင်'
 'ဒါဖြင့် . . . ကျောခိုင်းလိုက်တော့'
 'အစ်ကိုကြီး ဘာပြောတာလဲ'
 'အရီ ငွေငါးထောင်အတွက် မဟုတ်ဘူး'
 သူခေါင်းညိတ်သည်။
 'ဒီငါးထောင် အရီကို ပေးမယ့်လူရှိပြီ'
 'ဘယ်သူလဲ'
 'အခု အရီနဲ့ စကားပြောနေတဲ့လူပဲ'
 'ဟင် . . . အစ်ကိုကြီး'
 'ယုံဖို့တော့ တော်တော်ခက်မှာပဲ၊ သို့သော် ဒီမှာကြည့်'
 ထိပေါက်စဉ်ကို ထုတ်ပြီးဖြန့်၍ ကျွန်တော့်နာမည်နှင့် နှိပ်
 ကိုပြလိုက်သည်။
 'ဟင် . . . အစ်ကိုကြီးထိပေါက်တယ်'
 'နှစ်သောင်းခင်ဗျ'
 'အား'
 သူ့မျက်လုံးကလေးသည် ပြူး၍ ဝိုင်း၍ သွားလေသည်။
 'ဒါကြောင့် ငါ့ညီမအတွက်ငွေငါးထောင် ပေးနိုင်တာပေါ့'
 'ဟာ . . . အစ်ကိုကြီးရယ်'
 'ဘာမှ . . . အားမနာနဲ့ ငါ့ညီမ၊ အလကားရတဲ့ငွေ၊ နှိပ်
 မနွေကလဲ အစ်ကိုကြီးမှာ ဒီလောက်ငွေသာရှိမယ်ဆိုရင် ပြောသွား
 တယ်မဟုတ်လား၊ ကြည့်စမ်း . . . အခု အစ်ကိုကြီးစေတနာ အ
 ကုသိုလ်ပဲ၊ အရီဝမ်းသာသားလား၊ ဝမ်းသာလိုက်စမ်းပါ ညီမလေးရယ်
 'ဝမ်းသာပြီလား . . . ကိုကြီးရယ်၊ ဒါပေမယ့် ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား

မာတာယျ

ကိုကြီး၊
 'ဘာလို့ မဖြစ်နိုင်ရမှာတုန်း'
 'အစ်ကိုကြီး မိန်းမက'
 'အိုးဟိုး . . . အမှန်က ဒီငွေ သူနဲ့တောင်ဘာမှမဆိုင်ဘူး'
 တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက်ကွာထားတုန်းမှာ ကိုကြီးဟာ ကိုကြီးထိုး
 လို့ပေါက်တာပဲ၊ ဒီအတွက် ဘာမှမပူနဲ့ ငါ့ညီမ၊ ကိုကြီး သဘောတစ်ခု
 ပဲ'
 'နို့ပြီး ကိုကြီးငွေ အရီ ဘယ်နှယ်လုပ် ပြန်ဆပ်ပါမလဲ'
 'အမယ်လေး . . . အမယ်လေး အရီ၊ မရွေးရီ ဘယ်လို
 စကားပြောလိုက်တာလဲ။ ကိုကြီးက အရီကို ငွေချေးရအောင်များ
 လာပြောနေတယ် မှတ်သလား၊ အရီဒီလိုပြောတာပဲ လွန်လှပြီကွယ်'
 'ဟင်း . . . ကိုကြီး'
 သူ့မျက်နှာကို လက်ဝါးကလေးနှစ်ဖက်ဖြင့် အုပ်လိုက်သည်။
 'ဘာဖြစ်တာလဲ အရီ'
 'ကိုကြီးစေတနာ သိရတော့ အရီစိတ်ထဲ ထိခိုက်လိုက်တာ
 ကိုကြီးရယ်'
 'အို . . . ဘာထိခိုက်စရာလဲ ညီမလေးရယ်၊ တို့မောင်နှမ
 တစ်ယောက် တစ်ယောက်စောင်မနိုင်လို့ စောင်မရတာပဲ'
 'ကိုကြီးကိုသိပ်အားနာတာပဲ၊ ဒီငွေမပေးဖို့ တောင်းပန်ချင်
 တယ်ကိုကြီး'
 'ဟိုး . . . ဒီမှာ ညီမလေး၊ အရင်တုန်းက အရီမှာ မွေးချင်း
 ချိုလို့ အစ်ကိုကြီးလို အစ်ကိုကြီးတစ်ယောက်ရချင်တယ် ပြောတယ်
 မဟုတ်လား၊ တကယ်တမ်းသာ ကိုကြီးကို အစ်ကိုအရင်းလို သဘော

သောသော

ထားရိုးမှန်ရင် နောက်ထပ် ဒီစကားမျိုးမပြောနဲ့တော့။ အစ်ကိုကြီးက အရီကို ညီမလေးအရင်းလို ချစ်လေတော့ ငါ့နှမကို ဒီကောင်မို့ လက်ထဲ အရောက်မခံနိုင်ဘူးကွာ၊ အရီက ဒီလူ ယူချင်ပါတယ်။ တားမရဘူးဆိုရင်တောင် ကိုယ့်နှမကိုယ် ရိုက်ရလိမ့်မယ်။ ကဲ... ငါ့ညီမနားလည်ပြီမဟုတ်လား၊ အို... ဘာလို့မျက်ရည်တွေ ဝိုင်းလာ သလဲကွာ'

‘ဝမ်းသာလွန်းလို့ ကိုကြီး... ဝမ်းသာလွန်းလို့’

‘ကဲ... ဝမ်းသာရင် ကိုကြီးစားဖို့ တစ်ခုခုပေး။ ကိုကြီး အစောကြီး အိမ်ကထွက်လာခဲ့တာ ဘာမှ မစားခဲ့ရသေးဘူး၊ ဆာတယ် ထမင်းကြမ်းရှိသလား၊ အဖန်ရည်အိုးတည်ကွာ’

‘ဘယ်နှယ်... ထမင်းကြမ်းနဲ့ အဖန်ရည်လဲ ကိုကြီးရဲ့ အရီကော်ဖီဖျော်လိုက်မယ်၊ ပေါင်မုန့်နဲ့ ထောပတ်သုတ်နဲ့ သောက်’

‘အေး... လုပ်လဟယ်၊ ကိုယ်လဲ နှစ်သောင်းခင်းလောက် ချမ်းသာမယ့်လူပဲ၊ ဒါမျိုးတွေ စားကြည့်ရတာပေါ့’

သူကလေး မီးဖိုဆောင်သို့ သွားနေစဉ် ကျွန်တော့်မှာ ပက်လက်ကုလားထိုင်ပေါ် ထိုင်ကာ လောကကြီးကို ကြည့်နူးသာယာ လျက်ရှိလေသည်။ မနေ့ကပင် သူကလေးကို ကျွန်တော် ကယ်ဆယ် ချင်စိတ်ပေါ်သည်။ ယခု ပြည့်ဝရသည်။ လိုတရ ဆိုသည်အတိုင်း ဖြစ်နေပြီ။ အဘယ်သူ့ မကြည်နူးဘဲ ရှိပါအံ့နည်း။ နို့ပြီး ကျွန်တော့်မှာ လူ့ဘဝတွင် ချမ်းချမ်းသာသာကြီးနေနိုင်ပြီ။ လယ်ခွင်ကိုယ်တိုင် မဆင်းရဲတော့ပြီ။ သူရင်းငှားနှင့် ထားနိုင်သည်။ ဦးမြတ်ချမ်းတို့လို မြို့က လာနေချင်လျှင်လည်း နေနိုင်ပြီ။ သားကလေးတွေ မြို့က အင်္ဂလိပ်ကျောင်းထားနိုင်မည်။ ကောင်းကောင်းကြီး လျှင်နိုင်တန်

၂၆၉

နိုင်ပြီ။ ဟီး ဟီး ဘုန်းကြီးကြီး မည်သို့မိန့်တော်မူဦးမည်နည်း။ သည်လောက်ရှိတဲ့တက်ပု၊ ကျောင်းမလာကောင်းလား၊ မျှော်လှဆော် မယ်ထင်။ နေဦး ကိုယ်တော်ကြီး... လျှမယ်... လျှမယ် ငိုက်ပြီ နေအောင် လျှမယ်၊ ဟင်း... ဟို ဥပသနဲ့က ဦးမြတ်ချမ်းတို့ရှေ့မှာ ပြောလိုက်တာတော့ မကျေသေးဘူးပေါ့ကွာ။

မကြာမီ၌ အရီက ပေါင်မုန့်၊ ကော်ဖီ လင်ပန်းနှင့် လာသည်။
‘ကဲ... ကိုကြီး သုံးဆောင်’

ကျွန်တော် ခန့်ခန့်ကြီး သုံးဆောင်လိုက်လေသည်။ ပေါင်မုန့် နှစ်ယှက်နှင့် ကော်ဖီတစ်ခွက်ကို ကုန်သွားလေပြီ။

‘ဟင်း... ငါ့လခွီးတဲ့ စားလို့ တော့ ကောင်းပါရဲ့ ထမင်း ကြမ်း တစ်ပန်းကန်နဲ့လက်ဖက်ရည်ကြမ်း တစ်အိုးလောက် သောက် နေတဲ့ဗိုက် ဘာမှမဖြစ်သေးဘူးကွာ’

‘ကဲ... ဒါဖြင့် ကိုကြီး ဝအောင်ကြိတ်စမ်း၊ အရီယူပေး မယ်’
‘အေး... လုပ်စမ်းလဟယ်၊ ကိုယ်ချမ်းသာတော့မယ့်လူပဲ၊

ငါ့ဗိုက်ဘယ်လောက်စားနိုင်မလဲ သိရအောင်’

အရီသည် ပေါင်မုန့် လှီးလက်စအလုံးနှင့် ထောပတ်ဘူးကို ယူလာကာ ပေါင်မုန့်ကို လှီးလှီးပြီးထောပတ်သုတ်၍ သုတ်၍ပေး သည်။ ကော်ဖီကို ထပ်ဖျော်ပေးသည်။ နောက်ထပ်ပေါင်မုန့် ငါးယှက် နှင့် ကော်ဖီနှစ်ခွက်ကုန်မှ...
‘အင်း... ခုမှ တော်ကာကျတော့တယ်ဟေ့၊ ထပ်သွင်း ဝင်သေးတယ်ကွာ၊ ဒါပေမယ့် တော်ပါပြီကွာ၊ ကန်ဆေးလွန်ဘေးတူး နေပါဦး ဒီပေါင်မုန့် တစ်လုံးဘယ်လောက်ပေးရသလဲ’

‘ငါးစူး’

သောတာပန်

‘ဒီထောပတ်ဘူးကကော’

‘လေးကျပ်ခွဲ’

‘အဲဒီက နို့ဆီဖိုး သကြားဖိုးနဲ့ ငါတို့အိမ်သားတွေ နေ့တိုင်း ဒီလိုသာ စားကြမယ်ဆိုရင် ထိပေါက်ထားတဲ့ငွေကလေးတော့ တယ်ပြီ ကြာကြာခဲမယ် မထင်ဘူးဟေ့၊ ဦးမြတ်ချမ်းတို့တောင် ဒီလိုမစားကြဘူး’

‘အရီတို့လဲ အမြဲစားနေတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါ အမေအိပ်ရာဝင်ခါနီးမှာ စားတာ’

‘ဟာ . . . ဒါဖြင့် အရီအမေတော့ ခုည ငတ်ရောဟေ့’

‘ကိစ္စမရှိပါဘူးကိုကြီး၊ ပေါင်မုန့်က ခုသွားဝယ် ခုရပါတယ်’

‘အေး . . . နောက်တော့ ကိုကြီး ဒါမျိုးတွေ အများကြီး ဝယ်ပေးမယ်ပေါ့ကွာ၊ အရီရေ တို့ပျော်ပျော်ပါးပါးနေရအောင် ဦးမြတ်ချမ်းတို့အိမ်သွားပြီး ကိုကြီးက ဓာတ်စက်မောင်းမယ်၊ အရီက က၊ဩာ . . . အရီက ဆုန်ညောင်ရေသွန်းပွဲတုန်းက မြို့ပိုင်သမီး အငြိမ့်စင်ပေါ်တက်ကတာ ဘာအကခေါ်တယ်’

‘ဟာဝေယံအက’

‘အစ်ကိုကြီးကတော့ အဲဒီ နာမည်မသိတာနဲ့ သူက ပုံကနည်းပဲကြည့်ပြီး ‘နိဗ္ဗာန ပစ္စယောအက’ လို့ခေါ်ထားတယ်၊ အရီ အဲဒီအကမျိုးကတတ်လား’

‘တော်ပါ၊ အစ်ကိုကြီးပြောတာနဲ့ကို’

သူမျက်စောင်းကလေး ထိုးလိုက်သည်ကိုပင် နိဗ္ဗာန ပစ္စယောထိုးကလေးဟု ဆိုလိုက်ချင်ပါသည်။ ဟာ . . . ဘွာဘွာ ကျပ်တို့ မောင်နှမလို့ ဆိုထားပါလား။

အိမ်မှာ

ယင်းအခိုက်ဝယ် အိမ်ရှေ့မှ ဦးမြတ်ချမ်းမြေးတလေး တစ်ယောက်၏အသံ။

‘ဒီအိမ်မှာ ကိုတက်ပု ရှိသလားဗျို၊ ကျွန်တော်ပြတင်းပေါက်မှ ခေါင်းပြုကာ . . .

‘အေး . . . ရှိတယ်ကွ၊ ဘာလို့လဲ’

‘အိမ်မှာ ခင်ဗျားဦးကြီးဖြိုး ရောက်နေတယ်၊ ခင်ဗျာ တွေ့ချင်လို့တဲ့’

‘အေး . . . လာမယ်ပြောလိုက်’

‘မြန်မြန်လာတဲ့ဗျ’

‘အေးပါကွ’

ကျွန်တော် ခေါင်းပြန်လှည့်ပြီး . . .

‘ဘာကိစ္စများပါလိမ့်၊ လာ . . . အရီသွားကြမယ်’

‘ဟင်းအင်း . . . အစ်ကိုကြီး၊ အရီမအားသေးဘူး၊ အမေ အချိန်မီပို့ဖို့ ထမင်းဟင်းချက်ရဦးမယ်’

‘ဒါဖြင့် ကိုကြီးသွားမယ်နော်’

‘ဟုတ်ကဲ့’

‘ငါ့ညီမ စိတ်ချမ်းသာပါတော့ကွယ်’

ကျွန်တော်အရီတို့အိမ်ပေါ်မှဆင်းခဲ့တာ စိတ်ထဲ မကနွှဲတွက်ရသည်မှာ ‘ဟင်း . . . ဦးကြီးဖြိုးတော့ ငါမြို့သွားတယ်ဆိုတာနဲ့ လိုက်လာတာ၊ ငါထိပေါက်ကြောင်း ဦးမြတ်ချမ်းတို့ကိုပြော၊ သူတို့ဆီ ဖိုက်ဆံချေးခိုင်းပြီး၊ တရုတ်ဆိုင်မှာ တိုက်ခိုင်းဦးမှာပဲ’ အကြောင်းမှာ ဦးကြီးဖြိုးသည် အသောက်အစား အလွန်ဝါသနာပါသူဖြစ်၍ မြို့ရောက်လျှင် ခေါက်ဆွဲနှင့် ဦးရေကိုအင်မတန်ကြိုက်သူဖြစ်၏။

အိမ်ထောင်ရေး

ခေါက်ဆွဲသုံးခွက်နှင့် ဦးရေသုံးပုလင်းကို ပြောင်အောင် ရှင်းနိုင် သူဖြစ်ပါသည်။

‘အင်း . . . ကိုယ်ချမ်းသာတော့ ကိုယ့်ဆွေမျိုးသားချင်း ကြိုက်တာကလေးတွေ ပြုစုရတာပေါ့လေ။ နို့ပြီး သူ့ကြောင့်ပဲ ဒီထိပေါက်တာပဲ မဟုတ်လား၊ သောက်ပစေ . . . စားပစေ၊ သဘော ရှိကလောဟိ နိဗ္ဗာနပစ္စယောပေါ့’ အနီလိုပဲ စိတ်ထဲက ရေရွတ်လိုက် ပါသည်။

သို့ရာတွင် ဦးမြတ်ချမ်းတို့ရှေ့မှာ သူနှင့်ကျွန်တော် မျက်နှာ ချင်းဆိုင်မိကြသော အခါ၌ကားသူ့အသံမှာ ခက်ထန်လျက် . . .

‘မင်း . . . အခုမိုးမလင်းခင် ရွာကထွက်လာပြီးတော့ ဟိုကောင်မလေးအိမ်မှာ ဘာသွားလုပ်နေတာလဲ၊ မင်းဟာ ကဲထို ကဲတယ်’

‘မင်းတို့ မရိုးတာ မဆန်းတာ နံဘေးထားပါဦး၊ မင်းကိုယ် မင်း တကယ်ထိပေါက်တယ်များ အောက်မေ့နေသလား’

ဤသည်၌ကားကျွန်တော့်ကိုယ်မှာ ငယ်ထိပ်ကို တင်းပုတ် နှင့်ထုလိုက်သကဲ့သို့ ပုဝင်သွားသည်ဟု ထင်ရကာ . . .

‘ဗျာ’

‘မင်းကိုယ်မင်း တကယ်ထိပေါက်တယ် ထင်နေသလား’

‘နို့ ပေါက်စဉ်တွေထဲမှာ ပါနေတာပဲ’

‘ဒီပေါက်စဉ်တွေက တို့ရွာအတွက်တင် ငါနဲ့ ဦးဖက်ထုပ်ထ ပုံနှိပ်တိုက်မှာ သွားလုပ်ထားတာဟေ့’

အောင်မယ်လေးဗျ . . .

ဤစကားလုံး နှုတ်မှထွက်မသွားသော်လည်း စိတ်ထဲတွင်

အိမ်ထောင်ရေး

အသံမြည်၍သွားကာ လူမှာ ပျော့ခွေ၍ လဲကျသွားသည်ဟု ထင်လိုက် မိပါသည်။

‘မယားနဲ့ ယောက္ခမက ပြန်ခေါ်အောင်လို့ ငါတ ကြရတာ ဒီကိစ္စဟာငါနဲ့ဦးဖက်ထုပ်ကလွဲလို့ ရွာမှာ ဘယ်သူမှမသိကြသေးဘူး၊ မင်းကို ငါက ခုမနက်မှ ပြောထားမယ်လို့ အိမ်လာတော့ ကိုယ်တော် မြတ်က မရှိဘူး၊ စောစောစီးစီး အိမ်က ထွက်သွားလေတော့ တကယ် ပေါက်တာပဲ မှတ်ပြီးတွေ့ကရာတွေ လျှောက်လုပ်နေမှာမို့လို့ ငါလိုက် လာရတာဟေ့’

*

ကျွန်တော် ခွေးဖြစ်ပါပြီ၊ ခွေးမှ ခွေးလုံးလုံး ဖြစ်ပါပြီ၊ ခွေးလုံးလုံးမှ ‘ခွေးဝဲစားဖြစ်ပါသည်။ အရီလေးဆီကိုပြန်၍ မျက်နှာမပြဝံ့တော့ပြီ။

ဘယ်နှယ်တုန်း . . . သူဌေးကြီးစတိုင်နဲ့ သူ့အိမ် အကျအန သွားပြီး ငွေငါးထောင်ပေးမည်ဟု ပြောသည်။ သူ့အမေ အိပ်ရာဝင်ခါ နီးစားသည့် ပေါင်မုန့် ခုနစ်ယှက် ခုနစ်ရက်စာကို ကျွန်တော် တစ်ထိုင် တည်းနှင့် တွယ်ခဲ့သည်။ နို့ပြီး စည်းစိမ်ရှင်ကြီးစတိုင်နှင့် မျက်စိအရ သာခံချင်လို့ သူကလေးကို ဟာဝေယံအက ခေါ်တဲ့နိဗ္ဗာန ပစ္စယောက ကခိုင်းသေးသည်။

ကဲ . . . သည်တော့ သည်သောက်ခွက် ပြန်ပြလိုကောင်း ပါဦးမတဲ့လား အရပ်ကတို့ရယ်။

ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်မှာ ‘ရှေ့မျက်နှာ နောက်ထား’ ဆို သည့်စကားနှင့် တစ်သဝေမလွဲ ဦးမြတ်ချမ်းတို့ အိမ်ကအထွက်၌ သူတို့ဘက်ကျောခိုင်း၍ မျက်နှာကို သမင်လည်ပြန်လှည့်ကာ ‘အရီ

သီတာချီ

လေးများလာရင် အဲဒီအကြောင်းပြောပြလိုက်ပါဗျာ' ဟုမှာပြီး တစ်ဟုန်ထိုး လစ်ခဲ့ရပါတော့၏။

ဦးကြီးပြီးနယ်ဗျာ၊ ဒီငွေနှစ်သောင်းထိပေါက်တာမဟုတ်ဘဲ ရွှေဒင်္ဂါးတွေ ၇၅ ကုဋေရတဲ့နည်းလုပ်လိုက် အကောင်းသား၊ ဒါမှ ကျွန်တော်ရော၊ မယားရော ယောက်ျားမရော ဝမ်းသာလုံးဆို့ သေသွားလို့ အားလုံးအေးကြရော။

ခုတော့ မတင်မကျ၊ မိန်းမဆီပြန်ရတာတော့ ဟုတ်ပါရဲ့ ယောက်ျားမက ကြွေးပူတယ်ဗျ။ ဟိုနေ့က ကာလသားတွေ ပြန်ပေါင်းခဲ့ဖူးပေးရတာက ၅၀ ကျပ်၊ နောက်ထပ်ညမှာ အိမ်လာတဲ့ ဧည့်သည်တွေ ဧည့်ခံရတာနဲ့ ဘာနဲ့က အစိတ်တဲဗျ။ ပေါင်း ၇၅ ကျပ်တဲ့။

အင်း . . . ဒီ . . . ၇၅ . . . ၇၅ . . . ၇၅ ကျွန်တော့် ညဦးဆဲတာပါပဲဗျာ။

ကျွန်တော့် သဘောကတော့ ဒီယောက်ျားမကြွေး၊ အပျောက် ရှင်းဖို့ပါပဲဗျာ၊ ဒါပေမယ့် သူ့အမေသမီးက 'အမေ့ကြွေးပေးမှပေါ့' တဲ့။

ဒီတော့ ကျွန်တော်က 'စပါးပေါ်မှပေးနိုင်မယ်' ပေါ့။

လုပ်တဲ့ . . .

လယ်ခွင် ဆင်းခဲ့ရပါပြီ။

တစ်မိုးတွင်းလုံး နွားနှင့် ရုန်းရတော့မည်။

နွေဦးပေါက်လို့ စပါးပေါ်တော့ . . .

တောက် . . . ဒီတော့လဲ ကျုပ်တို့ လယ်သမားတွေမှာ မသက်သာသေးဘူးဗျို့၊ ခုခေတ် စပါးရောင်းရတဲ့ကိစ္စ အက်စေ အင်ဘီ ဆိုတာနဲ့ 'ဗတလစ' နှစ်ခုကြားမှာ မိုးတွင်းတုန်းက နွားတစ်

အောင်မြင်ရန်

ဆုံးနဲ့ ဖက်ရုန်းရတာထက် စိတ်ပင်ပန်းသေးသဗျာ။

ဘာကြောင့်နည်း . . .

ကျုပ်တို့ တောသူတောင်သားတွေ ခံစားချက်ကိုခင်ဗျားတို့ ဦးကြီးခံ သုတေသီတို့ သိရှိရန် အရင်းတိုင်းကို ပြောပြမည်။

လယ်သမားတွေ စပါးကို အက်စေအင်ဘီနှင့် ဗတလစက မိမ့်နေသည်။ လယ်သမား စပါးရောင်းချင်လျှင် ဗတလစဆီက ရောင်းခွင့်အမိန့်စာရအောင်ယူရသည်။ ဤအမိန့်စာပါမှ အက်စေ အင်ဘီက ဝယ်သည်။ ၎င်းအမိန့်စာဖြတ်ပိုင်းများသည် သူကြီး ဆီမှာရှိသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် သူကြီးသည် ၎င်းပိုင်ရွာများ၌ ဗတလစ ဗမာတောင်သူလယ်သမား အစည်းအရုံး (ဗမာတောသား သူလည်များ အစည်းအရုံးဟုလည်း ဆိုကြသည်) ၏ ဥက္ကဋ္ဌဖြစ်သည်။ သူကြီးအောက်၌ ကျေးရွာကော်မတီများရှိသေးသည်။

မြို့နယ်ဆိုင်ရာ ဗတလစအဖွဲ့ချုပ်က 'သူကြီးငမေပိုင် လယ်သမားဦးရေ ဘယ်လောက်ရှိ၊ ဘယ်ရွာက (ဤအရပ်တွင်) လယ်တစ်တုံးလုပ် ဘယ်နှစ်တင်း၊ လယ်ကူလီ ဘယ်နှစ်တင်းနှင့် စပါး ဆင်းရေ မည်မျှကို ဘယ်နေ့အရောက် ဘယ်ခိုင်းတွင်ချရမည်' ဟု အမိန့်ကျလာသည်။

သည်တော့ သူကြီးက စပါးရောင်းချင်သူများကို ဆင့်ခေါ် ခြီးငြှူ ဘယ်နှစ်တင်း၊ ငညို ဘယ်နှစ်တင်းဟု အမိန့်စာဖြတ်ပိုင်း ဆေးသည်ကိုလယ်သမားက ၎င်းဖြတ်ပိုင်းနှင့် စပါးကို နွားနှင့် ရုန်းစေ အာ အက်စေအင်ဘီ စပါးခိုင်းသို့သွားရသည်။

ဟုတ်ပြီ။

ဤကား မြန်မာပြည်ကောက်ပဲသီးနှံ ရောင်းဝယ်ရေးအဖွဲ့၏

သံသယ

အစီအမံ။

၎င်းအစီအမံ၏ အတွင်းတွင် ကိုယ်ကျိုးရှာသူတို့ ယုတ်အနေကြပုံကို ဖော်ပြမည်။

သူကြီး (မှတ်ချက်။ ယုတ်မာသောသူကြီး ပြောတာနော်၊ ကောင်းသောသူကြီးက အေးအေးနေစမ်း) သူသည် သူ့ရွာကော်မတီများနှင့် စားဖော်စားဖက်ဖြစ်၏။ သူတို့လူစုလက်ထဲတွင် အရေးတကြီး ရောင်းရသော လယ်သမားဆီက လျော့ချေးနှင့် ဝယ်ထားသောစပါးမပြတ်ရှိ၏။ အထက်အဖွဲ့ချုပ်က ဤရွာမှ စပါးရောင်းဖို့ အမိန့်ကျတိုင်း ကျတိုင်း သူတို့ စပါးတွေကို ပထမစာရင်းသွင်း၏။ သူပိုင်ရွာက ဘယ်သူဘယ်ဝါဆိုတဲ့ နာမည်တွေနဲ့ပေါ့။

ကဲ . . . သည်လို ထွင်စားတာထားဦး၊ သူတို့မှာ သည်ထက် ကောင်းသော တစ်နည်းရှိသေး၏။

ရောင်းဖို့ အမိန့်ကျလာသောအခါ၌ ခရီးအလွမ်းကွာသော ရွာများကို အချိန်ကပ်၍ ပြော၏။ ဤအမိန့်ကိုကြားရသော လယ်သမားသည် ဖုတ်ပူမီးတိုက်နှင့် စပါးတွေလှည်းနှင့်တင်၍လာ၏။ သို့သော် ရောက်သောအခါတွင် စပါးခိုင်မှာ အဝယ်ပိတ်နေပြီ။ သည်တော့ သူကြီးက မာန်၏။

‘ခင်ဗျားတို့တွေဟာ ဘယ်တော့မှ အချိန်မီမလာဘူး၊ ကျွန်မှာ အထက်က အမိန့်ကျတဲ့ စပါးတင်းရေမပြည့်လို့ ခင်ဗျားတို့စောင့်ရင်း ခေါင်းမီးတောက်နေတာပဲ။ နောက်ဆုံးမတက်နိုင်တော့ အနားအနားရှိတဲ့ စပါးကလေးတွေပဲ ဖြည့်ချလိုက်ရတာပေါ့။ ကဲသွား . . . ပြန်ကြ၊ နောက်တစ်ရက်မှ စောစောလာကြ’

သူကြီး ထွက်ခွာသွားသောအခါ၌ သူကြီး၏ စားဖော်များ

အစီအမံ

ရောက်လာ၏။

‘ခက်တာပဲ ခင်ဗျားတို့ ဒီစပါးတွေ အိမ်ပြန်ယူသွားမလား၊ နောက်တစ်ရက် စောင့်ဦးမလား၊ တော်တော်နဲ့တော့ လာမှာ မဟုတ်ဘူး၊ ခုရောင်းခဲချင်ရင်တော့ ဘယ်ဈေးနဲ့ ဝယ်မယ့်လူတော့ ရှိလေရဲ့၊ ကျုပ်တို့ ကြည့်လုပ်ပေးမယ်၊ ဝါ ခင်ဗျားတို့သနားလို့’

အစိုးရက ၂၈၅ ကျပ်ဈေး ကန့်သတ်ထားသည်ကို ထိုလူများသနားသဖြင့် အများဆုံး ၂၅၀ ကျပ်ဈေးလောက်နှင့် ကျန်ခဲ့တော့၏။

ကောင်းပါပြီ၊ ဝယ်ချိန်မီ ရောက်လာသော လယ်သမား ဒီငနဲကို ဘယ်လိုနဲ့ကြဦးမည်နည်း၊ ရှဦးလော့။

အက်စေအင်ဘီက စပါးချိန်သည်မှာ နောက်လူနောက်အရင်လူအရင် အစီအစဉ်အတိုင်းစပါးများကို ပုံစေ၍ နံပါတ် ၁၊ ၂၊ ၃၊ ၄ လျှောက်တပ်ထား၏။ စပါးပုံတွေက (ဥပမာဆိုစို့) နံပါတ် ၇၅ ရောက်နေပြီဆိုပါတော့။ သည့်နောက် ရောက်လာသော ရပ်ငေးလယ်သမားများမှာ မျက်လုံးပြုံးရလေပြီ။ သူ့စပါးပုံ ၇၆ ဖြစ်ပြီဆိုပါတာ နက်ဖြန်ညနေတောင်မှ ချိန်နိုင်တော့မည် မဟုတ်ချေ။ သည်တော့ အိုးနဲ့အိမ်ကို ရပ်ဝေးကြီးမှာ (ခုနယ်သူနီးစားပြကလဲ ပူသနဲ့) သည်လို တစ်ရက်နှစ်ရက်ကြီး ပစ်ထားနိုင်။

အဲလို ၎င်းလယ်သမားမှာ ပွပေါက်တိုးနေတုန်း၊ လူတစ်ယောက်နှစ်ယောက်က သူ့အနား ရောက်လာ၏။ ခင်ဗျာ စပါးစောစောချိန်ရအောင် လုပ်ပေးမယ်၊ ကျုပ်တို့ ဘယ်လောက်ပေးမလဲ၊ ဘယ်၍ ဘယ်မျှပေးဗျာ။

ကဲ . . . ပေးပါမယ်ဗျာ . . . ။

သီဟသူ

ဤသို့ လာပြောသူမှာ အက်စေအင်ဘီက စပါးချိန်သူနှင့် အပေါက်အလမ်းတည့်နေသော သူကြီး၏ လူများဖြစ်၍ သူတို့တွင် နှစ်ဆယ် အစိတ်စီပုံထားသော နံပါတ် ၃၊ ၄၊ ၅၊ ၆၊ ၇၊ ၈၊ ၉၊ ၁၀၊ ၁၁၊ ၁၂၊ ၁၃၊ ၁၄၊ ၁၅၊ ၁၆၊ ၁၇၊ ၁၈၊ ၁၉၊ ၂၀ သို့ပြောင်းလိုက်ပြီး ဟိုလူအား ၄ နံပါတ်ကိုချစေ၏။ ရှင်းပါရဲ့ လားခင်ဗျား။ အောက်ခြေကစားပုံကလေးတွေ။ အထက်က စားပြ တာတော့ ကျွန်တော်တော့သား ငတက်ပု ဘယ်သိမလဲဗျား။ အက်စေ အင်ဘီက ဆန်ဝန်ထောက်နဲ့ သူကြီးနဲ့တော့ သိပ်တည့်တာပဲ။

ကဲ . . . ထိုနေ့သည် စပါးရောင်းရပါပြီ။ သို့သော် ဧည့် ပတ္တမြား ရောနဂါးမဟုတ်။ အက်စေအင်ဘီက ငွေကိုချက်ချင်း မပေး သေး။ ၃ ရက်၊ ၄ ရက်၊ ၅ ရက်၊ ၆ ရက်၊ ၇ ရက်၊ အိုး . . . ကြာချင် သလိုကြာမည်။

အဲသည်တော့ သည်ရက်တွေ မစောင့်နိုင်တဲ့လယ်သမား အလုပ်တစ်ဖက်နဲ့ ငွေတောင်းရအောင် ခဏခဏမလာနိုင်တဲ့ လယ်သမား၊ မယားက စပါးရောင်းအပြန် ဘာတွေညာတွေ ဝယ်ခဲ့ ပါမှာလိုက်တဲ့ လယ်သမား၊ ၎င်းလယ်သမားတွေဆီက ငွေထုတ် လက်မှတ်ကို လျှော့ဈေးနှင့် ဝယ်သူသည် အသင့်ရှိ၏။

စပါးအစိတ်ဖိုး တစ်ရာလျှင် အစိုးရကန့်သတ်သော ၂၈၅ ဈေးနှင့် သင့်ငွေ ၇၀၊ ၄ ပဲကို အနည်းဆုံး ဈေးနှင့်ဝယ်သည်။

ကဲ . . . သည်တော့ ခုခေတ်မှာ တောသူတောင်သား လယ် သမား ကျောမွဲတွေ ဘယ်လောက်ဝက်ဝက်ကွဲနေသလဲဆိုတာ စဉ်းစား ကြတော့ဗျား။ သည်အထဲ ဓားပြက လာလာရိုက်လို့ ကျောမွဲနေပြီး ကျောကွဲ ကျောပြုဖြစ်ကြတဲ့လူတွေလဲ ရှိသေးသဗျ။ ဝမ်းသာစရာကြီး နော်။

ကုမ္ပဏီ

အနီသို့လျှင် ကျွန်တော်က ကျွန်တော်တို့ တောသူ တောင် သားလယ်သမားတွေ 'ဖြစ်ပုံ ပျက်ပုံ၊ ကင်ပွန်းချုံ ငပုံနှမကားရား ခွဲ'ဆိုတာတွေ ပြောပြတော့ မိတ်ဆွေက ကျွန်တော်နဲ့ ရင်းနှီးနေသူမို့ 'ဪ . . . ငတက်ပုကလေးလဲ ဒီလို နှစ်နာချက်တွေ ခံစားနေရမှာပဲ' လို့ ကျွန်တော့်ကို သနားကရုဏာစိတ်ပေါ်ကောင်းပေါ်ကြလိမ့်မယ်။ သို့သော် ကျွန်တော့်တော့ မသနားကြနဲ့ဗျ။ ကျွန်တော်က ဗတလစဝင် ထားတဲ့ တောသားလူလည်ပဲ။ ကိုယ်ကမခံရတဲ့အပြင် တိုယ့်ထက် ဝနေကြတဲ့ လူတွေကို ဆီးဆီးနှိပ်လိုက်သေးတယ်။

ဘယ်လိုလဲဆိုရင် ကျွန်တော်က ကိုယ်စားရရင် သူကြီးလဲ ရှယ်ယာပေးတယ်။ အက်စေအင်ဘီက စပါးခိုက်က လူတွေလဲကြတ် ပေး အရက်ပေးလုပ်ထားတော့ စပါးပုံခွဲ ၃၊ ၄၊ ၅ တွေဘာတွေရတယ် ဗျ။ နို့ပြီး ကျွန်တော့်ယောက္ခမကိုလဲ ငွေထုတ်လက်မှတ် အချောင်ရ အောင် ဆွယ်ဆွယ်ပေးသေးတယ်ဗျ။

အေးလေ စပါးပေါ်ချိန်ကျမှ အဲသည် ကလိမ်ကျတဲ့ နည်းတွေ နဲ့ပဲ ယောက္ခမငွေ ၇၅ ကျပ် ဆပ်ရတော့မှာပဲ။

ကဲ . . . ခုတော့ ကျွန်တော် လယ်ထဲ သွားလိုက်ဦးမယ်ဗျာ။ ပျိုးခင်းလေး ထွန်နေရပြီဗျ။

'ဟေ . . . လူကလေးရေ ဟစ်တလုံး'

'ဘာတုန်း'

'အဖေ လွန်ထယ်သွားမယ်ဟေ၊ ပဇောက်ကွန်ရဲအောင် လိုက်ခဲ့'

'မနှိုက်ချင်ဘူး၊ ခညားကြီးဟာ ခညားကြီး ကောက်ခဲ့'

'ဟ . . . ငါလယ်ထွန်ရင်း တန်လန်းပုစွန်ဖမ်း နေနိုင်ပါလား'

သီတာသွေး

ကွဲ

‘ကျွန်းသားမနေနဲ့၊ အပြန် ဘဝွန်ပါရင်ပါ မပါရင် ခင်ညားကြီး အသိပဲ’

‘အေး . . . ကောင်းပါပြီမောင်ရာ၊ ခွေးမသားလေး’

‘ရှင်သားရှင် ဆဲချင်ရင် ခွေးထီးသားလို့ ဆဲရှင်’

‘ဟော . . . သူ့အမေက ကြားသွားတာကိုး’

‘ဟ . . . ခွေးထီးသားလို့ဆဲရိုးထုံးစံမှ မရှိတာဘဲ မိန်းမရ ဒါနဲ့စကားမစပ် မင်းအခု ပဉ္စင်းအစ်မ၊ ဘုရားအစ်မဖြစ်ချင်စိတ်များရှိသေးလား’

‘တော်စမ်း . . . သေချင်းဆိုး၊ ကာလနာ၊ မြွေပွေးကိုက်’

‘ဟဲ့ . . . မြွေပွေးကိုက်လို့တော့ မပြောစမ်းပါနဲ့ အခု လယ်ထဲသွားမလို့’

‘ရှင်သေရင်ကောင်းမယ်’

‘ဒါလောက်ဘဲ ချစ်တယ်လား’

‘ရှင်အခု ကျွန်မချစ်တယ်များ အောက်မေ့နေလား’

‘ဟို ထိပေါက်တာသာ အမှန်ဖြစ်ရင် ချစ်လိုက်မယ့်အဖို့ မိုးထိုးနေမှာပဲနော်၊ တကတည်း လက်ထဲငွေမရောက်သေးဘူး ပဉ္စင်းအစ်မ ဖြစ်ချင်လိုက်တာနဲ့ ဘုရားအစ်မဖြစ်ချင်လိုက်တာနဲ့’

‘တော်စမ်း ကာလနာ၊ ရှင်ငြီးကြီးပြီးတော့ ကျုပ်အမေက သတိရတိုင်း ကျိန်ဆဲနေတာပဲ’

‘ဪကွာ သူ့ခမျာ တို့လင်မယား ပြန်ပေါင်းရအောင်ကြံရတာ’

‘ကြုံပုံကလဲတော် အရပ်ထဲ အရှက်ကွဲရအောင်ပဲ’

ကွဲကြီး

‘မင့်အမေ ငွေမက်မှန်းသိတာကိုး’

‘တော် . . . ကျုပ်အမေကို ငွေမက်တယ်မပြောနဲ့’

‘မပြောပါဘူးဗျာ . . . မပြောပါဘူး၊ ကဲ . . . ငါ လယ်ထဲသွားမလို့၊ ခမောက်မှာ ဆေးပေါလိပ်ထိုးလိုက်ပါကွာ’

‘အဆင်သင့်ပဲတော့ အဆင်သင့်ပဲ၊ တော်မျိုးဖို့ ဆို့ဖို့’

‘မိန်းနှံခါ ပျိုးကြနိုင်မယ်ဟေ့၊ ကောက်စိုက်ချိန်းတော့’

ပျိုးကြရက် တစ်လပြည့်သော နေ့ကိုတွက်၍ ကြိုကြိုတင်တင် ကောက်စိုက်သင်းကို ရက်တောင်းထားရပါသည်။

‘ဘယ်အသင်းချိန်းမလဲ’

‘ကိုယ့်အနီးအနား မမြတ်ကွန်းတို့အသင်းပဲ ချိန်းပေါ့ကွာ’

‘အောင်မာ . . . ဘာလဲ၊ တော်က ပန်းစုံပါတဲ့ အသင်းတို့လား’

‘အဟီး . . . ဟီး’

‘ကာလနာကြီးနော် ဘာရမလဲ၊ ဒေါ်ရွှေအသင်းချိန်းမယ်’

‘မင့်သဘောပါပဲကွာ’

‘သေနာဟာ ကမြင်းကြောထချင်တဲ့စိတ်ကို မပျောက်သေးဘူး . . . ဟင်း’

‘ဒါတော့ မင်းအထင်လွဲတာပါကွာ’

‘အောင်မယ် တော်မဟုတ်ဘူးလား’

‘ဟုတ်သားပဲ’

‘သေနာ . . . သွား . . . သွား လယ်ထဲ မြန်မြန်သွားလေ၊ နွေးကျောတော့ ပြောတင်မိတော့မယ်’

ကျွန်တော် တင်းကုပ်ထဲရောက်ခဲ့ပါပြီ။



ဆရာမ

ဪ... ဒီနားတော့ ခက်ပါတယ်။ ဒီကောင်ကို ချစ်ချင်တယ်။ နွေတုန်းက ခွာနာ လျှာနာ ဖြစ်သည်။ ယခုကလေးမူ စွဲပြန်ပြီ။ 'ကလေး' ဆိုသည်မှာ နွားနားရွက်ထဲ၌ ဖြစ်သော ဝေဒနာကိုခေါ်သည်။ ဤနေရာစွဲလျှင် နားရွက်ရောင်ရမ်းကာ အောက်သို့ကုပ်နေပြီး တဖျပ်ဖျပ်ခါ၍ နေသည်။ လူတွေနားကိုက်တာနှင့် တူလိမ့်မည်။

'ဟေ့... မနော်ရေ ဒီနေ့ ငါးပိရည် ပိုပိုလှလှ ကျိုထားဦးဟေ့။ လယ်ထွန်အဖြုတ်မှာ ဒီနွားနားရွက်ထဲ လောင်းထည့်ဦးမှပဲ' ကုလားမူစွဲလျှင် ငါးပိရည် လောင်းထည့်ရသည်။

'ဒီနွားကိုပဲ ချစ်ချာပါတယ်တော် မိုးနှောင်းတော့ သူရောင်းပစ်ပြီး နွားပြောင်းမှပဲ'

'အေးဟာ... ငါလဲ ဒီလိုစိတ်ကူးထားတာပဲ' အင်း... တင်းကုပ်ထဲထားတဲ့ ထွန်သွား ငါးချောင်းဟာ နှစ်ချောင်း မရှိပြန်ဘူး။

'ဟ... ကောင်လေး၊ ထွန်သွားတွေ ယူဆော့ပြန်သလားဟ၊ မအေးကြီးရေ... မင့်သားမေးစမ်းပါဦး'

'ဟော့ဒီမှာ နှစ်ချောင်း ကိုတက်ပု၊ သူ နွားလုပ်ဆွဲပြီးပစ်ထားတာ'

'အင်း... ဒီကောင်လုပ်ပုံနဲ့ တစ်နေ့နေတော့ ပျောက်ဦးမယ်၊ လယ်ထဲထားခဲ့ရင် သူများချွတ်ယူမှာစိုးလို့၊ အိမ်ယူလာတာမှ ခက်တော့တာပဲ'

အကြောင်းမှာ ကျွန်တော်သည် ထွန်ကို လယ်ထဲ၌ အမြဲတမ်းထားခဲ့၍ ထွန်သွားကိုသာ လူဦးမှာစိုး၍ ချွတ်ချွတ်ယူခဲ့ပါသည်။ ကျွန်တော်ထွန်ကိုကား မည်သူမှ မခိုးချေ။ ကျွန်တော်ထွန်နာမည်

'ရန်ကင်း' ဟု ခေါ်၏။ အကြောင်းမှာ ကျွန်တော်သည် ထွန်ကို ထွန်ကိုင်ကို လူများနည်းတူ ဘယ်တော့မှ သေသေသပ်သပ် လေ့စေချေ။ ဖြစ်ကတတ်ဆန်း အကြမ်းသာ တွယ်ထား၏။ ကျွန်တော့် ထွန်ကိုမြင်လျှင် လူတွေက 'ဟင်' ကြ၏။ ကဲ့ရဲ့ကြ၊ ရယ်မောကြ၏။

အမှန်က ကျွန်တော်ပျင်းလို့ဖြစ်၏။ သို့သော် လူများတွေက 'တက်ပု မင့်ထွန်ကလဲကွာ' ပြောလျှင်...

'အို... ခင်ဗျားတို့ ဘာနားလည်လို့လဲ၊ ကျုပ်ထွန်ကို မိုးဦးတစပြီး မိုးနှောင်းအထိ လယ်ထဲမှာ ထားတယ်၊ ဘာမှ အန္တရာယ် မရှိဘူး။ ခင်ဗျားတို့ထွန်ကောင်း ထွန်လှတော့ ဟင်... တစ်ရက် မထားခဲ့ဘူး။ တကတည်း ရွာရိုးစုံပြီး အသွားအပြန်၌ ဗွက်ထဲ မောင်းမောင်းနေရတယ်၊ ဟော... ကျုပ်ကတော့ နွားချည်းဆိုတော့ ရွာနောက် လူသွားလမ်းက ဖြတ်ဝင်လိုက်ရုံပဲ၊ ဘယ်လောက် သက်သာသလဲဟင်၊ ဒါကြောင့်ကျုပ်ထွန်ကို ရန်ကင်းလို့ခေါ်တာပျ'

မိတ်ဆွေမှတ်ထား၊ လူပျင်းတာဟာ နာမည်သာ ဆိုးတယ်။ သက်သာတယ်ဆိုတာတော့ တကယ်ပျ။ ယခုကြည့်လေ၊ ကျွန်တော် လယ်ထွန်သွားတယ် ဆိုတာတောင် အိမ်က ထွန်ကြီးတပ်သွားရတာ မဟုတ်ဘူး၊ ထွန်သွား ငါးချောင်းပြုကို နွားတစ်ကောင် လည်ပင်းမှာ ချည်ပြီးရှေ့တစ်ကောင်၊ နောက်တစ်ကောင် မောင်းထွက်ခဲ့ရုံပဲ။

'တောက်... ဟ... နွား'

'ကိုတက်ပုရေ'

'ဟေး'

'ရှင်ပြန်ရင် ကန်စွန်းရွက် ခူးခဲ့ဦးနော်၊ ဘာမှ ငါးပိရည် တို့စရာ မရှိဘူး'

သံတေး

အနုပညာ

‘အေး... အေး’

‘ကျွန်တော့်ကို ပဉ္စန်လုံးလဲပဲဗျ’

‘အေး... အေး’

*

၁၈

ထိမ်းမြားမင်္ဂလာ ဖိတ်ကြားစာ
သင်္ခရည်ဒီစကြိတ် စုစပ်မြို့၊ လည်လုံးပတ်တန်းနေ
ပွဲစားကြီး ဦးကာ-ဒေါ်ရန်လုံတို့၏သား
မင်းတိုင်ပင်အမတ်
ဦးသာခို၏ အစ်ကို
မောင်အောင်ဝင်း (ခေါ်) ဗိုလ်အောင်ဝင်းကို
၎င်းမြို့၊ ဈေးလမ်းနေ ကွယ်လွန်သူ စာရေးကြီး
ဦးအေးမော်-ဒေါ်သက်ရွှေတို့၏ တစ်ဦးတည်းသောသမီး
အရီ (ခေါ်) မခင်နီနှင့်
ထိမ်းမြားမင်္ဂလာ ပြုလိုပါ၍ ၁၃၁၅ ခုနှစ်
ပထမပါဆုလဆုတ် ၉ ရက် (၅. ၇. ၅၃) နေ့တွင် နံနက်
၈ နာရီမှ
၁၁ နာရီအထိ ဖော်ပြပါ ဒေါ်သက်ရွှေ၏ နေအိမ်သို့
ကြွရောက်ရန်လေးမြတ်စွာ ဖိတ်ကြားပါ၏။

ရီသေစွာ အစီရင်ခံပါသည် အစ်ကိုကြီးရှင် . . .

အစ်ကိုကြီး ထိပေါက်တာမဟုတ်ကြောင်းဟိုနေကပဲ ကြီးကြီး
တို့ဆီက အကြောင်းစုံသိရပါသည်။ အစ်ကိုကြီး အရီကို ပြောခဲ့သော
စကားတွေအတွက် မည်သို့မှ စိတ်မကောင်းမဖြစ်ပါနှင့် အရီမှာ
ဤငွေကို အကယ်မရသော်လည်း အစ်ကိုကြီးရဲ့ စေတနာကို သိရ၍
တကယ်ရသည်နှင့်မခြား ကျေးဇူးတင်လှပါသည်။ အစ်ကိုကြီးရဲ့
မေတ္တာစစ်၊ မေတ္တာမှန်ကို သိရ၍လည်း ဝမ်းသာလှပါသည်။
သွေးမစပ်ဘဲလျက် ဒီလို အစ်ကိုမျိုးရတာကိုလည်း ဂုဏ်ယူမိပါသည်။
တကယ်တော့ လောကတွင် သွေးနှင့်မဆိုင် ခင်ရာသာ ဆွေမျိုးဖြစ်သူ
၏။

အရီတော့ ဘဝက မန်တီးလာသည့် အတိုင်းပင် အရီ
ကိုယ်ကိုဟိုလူထက်ထဲ ဝကွက်၍ အပ်ရတော့မည်။ ဝမ်းမနည်းပါနှင့်
ကိုကြီးရာအရီကုသိုလ်ပေါ့။

ဒီမင်္ဂလာဆောင် ဆိုတာကို အစ်ကိုကြီးလာချင်လည်းလာ
မလာချင်လည်းနေပါ။ နောက်နောင်ကိုတော့ အရီအိမ်ကိုစားအိမ်
သောက်အိမ်ထားပြီး ဝင်ပါထွက်ပါ။ အစ်ကိုကြီး အလိုရှိသမျှ
တတ်နိုင်သလောက် အကူအညီပေးပါမည်။ အစ်ကိုကြီးတို့ အိမ်သာ
အားလုံး ကျန်းမာပျော်ရွှင်ကြပါစေ။

အစ်ကိုကြီးကို ရာသက်ပန်ချစ်မယ့် . . .

ညီမလေး အရီ

ဖိတ်စာနှင့် ဤစာတစ်တွဲတည်း ကျွန်တော့် ဆီလူကြိုက်
ရောက်လာပါသည်။

ကျွန်တော်ဖတ်ပြီး ရင်ဆို့သည်။ မျက်ရည်လည်လာသည်။

ကျွန်တော့်စိတ်ထဲ ဘယ်လိုခံစားရသည်ကို အထူးဖော်ပြစရာလိုတော့
မည် မထင်ပါ။ မိမိ၏နှမရင်းချာကိုကိုယ်က မနှစ်သက်ဘဲ ညီမလေး
ကလည်း အလိုမတူဘဲ အတင်းပေးစားခြင်းခံရသော အစ်ကို
တစ်ယောက်၏ ခံစားမှုထက်ယုတ်လျော့လိမ့်မည် မဟုတ်ပါ။ ပို
ကောင်း ပိုဦးမည်။ အကြောင်းမှာ ကျွန်တော်သည် အရီကလေးကို
ညီမလေးလို ချစ်တာမျှမက တယ်ပြီး အသိဉာဏ်ကြီးတဲ့ မိန်းကလေး
ပါလားဟူ၍လည်း ကြည်ညိုနေသူဖြစ်ပါသည်။

ရုပ်ဆင်းအင်္ဂါလည်း ရက်ရက်စက်စက်လှပသည်။ သည်လို
ရတနာကလေးမှ လူမသမာ အသက်ချင်းလည်းကွာလှသည့် မုဆိုးမို့
လက်ထဲရောက်ရသည်။ ငွေ၊ ငွေ၊ ငွေစကားပြောနေသော ခေတ်၌
ကြွေးနှင့် အသိမ်းခံရသည်။

ကျွန်တော်မချီ၊ ကျွန်တော်မချီ။

ကျွန်တော်၏ တစ်သက်တာတွင် စိတ်နှလုံး အထိခိုက်ဆုံး
သော အကြောင်းအရာ တစ်ခုဖြစ်ဘိသည်။

သူတို့မင်္ဂလာဆောင်ကိုလည်းသွားရ ကောင်းမလား၊ မသွား
ရကောင်းမလား၊ ချီတုံ ချီတုံနှင့် နောက်ဆုံးတွင် လယ်အလုပ်တွေ
ကလည်း ပူလာသည် တစ်ကြောင်းကြောင့် မသွားဖြစ်တော့ချေ။

ကျွန်တော်ပို၍ ခံစားရသည်မှာ မင်္ဂလာဆောင်ပြီးသော
ညဖြစ်သည်။ ဟိုလူ ကိုအောင်ဝင်း(အဲဒီညမှာတော့ သူ့လင်ဖြစ်ပြီ
ပေါ့ခင်ဗျာ)၏ ရုပ်ပုံသဏ္ဌာန်ပေါ်လာသည်။ အသက် ၃၅ နှင့် ၄၀
ကြား ကြီးမားကြမ်းတမ်းသော ကိုယ်ခန္ဓာရှိသည်။ အသားညိုညစ်
သည်။ မျက်နှာတွင် ဝက်ခြံ မဲ့ခြောက်ထူပြော၍ အဖုအထစ်များ
သည်။ အရပ်ပုအိုက်၍ လည်ကုပ်တိုသည်။

ပြီးချင်းဖော်ရွေခြင်း ပြုမူသည်၏ နောက်ကွယ်၍ ရက်စက်ခက်ထရော်သော မျက်နှာရှိသည်။ လူထု၏ ရဲဘော်အရေခြံကာ ဓားပြတိုက်ခြင်း ပြန်ဖမ်းပေးခြင်းဖြင့် စီးပွားစုခဲ့သူဖြစ်သည်။ သူ့ကိုယ်ကိုယ် သော်လည်းကောင်း၊ အမိန့်အာဏာနှင့်လည်းကောင်း၊ လူမည်မျှ သတ်ခဲ့သည်ကို ယမမင်း၏ ခုံရုံးကျမှ အတိအကျသိရပေမည်။

အရီ . . .

တစ်ခါသော် ကျွန်တော်သတိပြုခဲ့သည်။ သူ့လက်မောင်းပေါ် ပုရွက်ဆိတ်ကလေး တက်နေသည်ကို လက်နှင့်ပွတ်မချဘဲ မြေကြီးနှင့် ကပ်ကာ လေဖြင့်မှုတ်၍ မှုတ်၍ချသည်။ ခြင်္သေ့ကိုမှ ရိုက်တတ်သူ မဟုတ်ချေ။

ဟိုညက ဟိုနွားကလေးကိုသူတို့အိမ်အောက် ယူအိပ်စေသည်ကို သတိရလာသည်။ သူကလေးနှင့် ကျွန်တော်နွားအိပ်ရာရအောင် ဟိုသင်း သည်သင်းတွေ ရွှေ့ပြောင်းခဲ့ရပုံတွေ မျက်စိထဲမြင်ယောင်လာသည်။

သူ့ကျွန်တော်ကိုဘိုင်စကယ်စီး သင်ပေးသည်။ စာအုပ်တွေ ဖတ်ခိုင်းသည်။ နိုင်ငံရေးနှင့်တောသူ တောင်သားတွေ သနားစရာကောင်းကြောင်းများ ပြောခဲ့သည်။

တစ်ခါတရံ၌ သူနှင့်ကျွန်တော်ရယ်မောစရာများ အပြန်အလှန်ပြောခဲ့သည်။ သူ့ရေတွင်းနံဘေး မြက်ခင်းပေါ်၌ တင်ပျဉ်ခွေကြီးထိုင်ကာ ပေါင်နှစ်လုံးပေါ် တံတောင်ဆစ်တင်၍ လက်ဖဝါးနှစ်ခု ထဲ မေးစေ့ထည့်ကာ လောကကြီးမှာ တွေးစရာချည်းပေါ့ကိုကြီးရယ် ဆိုသံကလေးကို ကျွန်တော်နားထဲ ကြားယောင်လာသည်။

ထို့ကြောင့် ထိုည၌ကျွန်တော် တော်တော်နှင့် အိပ်မပျော်နိုင်။ သန်းခေါင်ကျော်လောက် ကျမှသာနေ့တွင် နွားနှင့် ဖက်ရုန်းခဲ့ရသော ခန္ဓာကိုယ်၏ဆန္ဒကို မလွန်ဆန်နိုင်၍ အတွေးအဆွေးက ပျောက်သွားသည်။ ဤသည် အိပ်မက်ထဲတွင် သူကလေးအတွက် ဖမ်းချုပ်မရသော သောကဝေဒနာကို ခံစားရသေးသည်။

နံနက်မိုးသောက်၍ ကျွန်တော် အိပ်ရာမှ နိုးလတ်သော် ချက်ချင်းသူကလေးကိုပဲ သတိရ၍ ဟင်းခနဲ သက်ပြင်းကြီး ချလိုက်လေသည်။

ဘာတတ်နိုင်မည်နည်း။

ဘာတတ်နိုင်တော့သနည်း။

သို့သော် . . . သို့သော် . . .

လူကသည် ဆန်းကြယ်၏။ လောက၌ အမှန်တရားသည် ရှိ၏။

*

အများသိစေရန်

သစ္စာဖောက် အောင်ဝင်းကို ငါတို့စီရင်သည်။ တလောက
တော်လှန်ရေးသမား အရေကိုမြီကာ လက်နက်ကိုင် နောက်လိုက်လူစု
နှင့် ဓားပြတိုက် ပြန်ပေးဆွဲနှင့် စီးပွားစုခဲ့သည်ကို အများတကာ သိကြ
သည်မဟုတ်လား။

ဖဆပလ အစိုးရအောက် လက်နက်ချဝင်သည်နှင့် သူ့ ပြစ်မှု
တွေ ငြိမ်းအေးပြီဟု သူထင်နေသည်။ ငါတို့ကား ဤသစ္စာဖောက်
မျိုးတွေကို (အနှေးနှင့်အမြန်) စီရင်ရန် တာဝန်ယူထားပေရာ၊ ယခုမှ
သူသည် သူနှင့်မထိုက်တန်သော အမျိုးသမီးကလေးကိုပင် ငွေနှင့်
ပေါက်၍ ယူသည်ဖြစ်သောကြောင့် အချိန်မီ စီရင်လိုက်ရတော့
ကြောင်း။

ကမ္ဘာတွင်သစ္စာဖောက်တွေ ကွယ်ပျောက်ရမည်။

အရေးတော်ပုံ အောင်ရမည်။

လူထုရဲဘော်များ

ကျွန်တော်သည် ဤစာကိုကျေကျေနပ်နပ်ကြီးဖတ်ပြီး . . .

‘ပုလိပ်က အမှုလိုက်သေးလား . . . ဟင်’

‘ထုံးစံအတိုင်း အမှုဖွင့်တာပေါ့’

‘သူပစ်သတ်တော့ အိမ်ထဲမှာလား၊ အိမ်ပြင်မှာလား’

‘အိမ်ပြင်မှာ၊ သူ့ဧည့်သည်တွေလိုက်ပို့ပြီး နှုတ်ဆက်နေတုန်း
ဟိုက မှောင်ရိပ်က လွှစ်ကားနဲ့စောင့်နေတာပဲ၊ ဒိုင်ခနဲ တစ်ချက်တည်း
ပစ်ပြီး မောင်းပြေးတာပဲ’

‘ကောင်းလိုက်တာ အရီရာ၊ မသာတွေ အမျိုးမျိုးကြုံရပြီ၊
ဒီမသာ ငါဝမ်းအသာဆုံးပဲ၊ မသာချရင်တော့ လိုက်ပို့ဦးမလဲ၊ အရီကော

ဇာတ်သိမ်း

‘ဘယ်အချိန်လဲဟင်၊ အရီတို့အိပ်ရာဝင်ပြီးတော့မှ လား’

‘အစ်ကိုကြီးမေးတာ အရီနားလည်ပါတယ်၊ အရီကိုယ်တို့
သူလက်ဖျားနဲ့မှ မထိရသေးဘူး’

‘အမယ်လေး . . . ဝမ်းသာလိုက်တာ အရီရယ်၊ ဝမ်းသာ
လိုက်တာ၊ ယေရှခရစ်တွေလိုပြောရရင် ဘုရားစီမံတာပေါ့၊ ဘယ်သူ
တွေများပါလိမ့်၊ မနက်ကျတော့ ဝင်းထဲရံမှာ စာတွေ သေးဆိုး အဲဒီစာ
ဂါတ်ကိုယူသွားရောလား’

‘အရီ ကူးယူထားလိုက်သေးတယ်၊ ဟောဒီမှာ’



သံသရာ

ငိုချင်ယောင်ကလေး ဘာလေး ဆောင်ဦးမလား'

'ဘာလို့ဆောင်ရမလဲ ကိုကြီးရာ'

'မျက်ခမ်း ကြက်သွန်လေးဘာလေးတိုက်ပြီး နည်းနည်း ပါးပါးတော့ လုပ်ဦးလေ၊ တော်ကြာသူ့ဘက်ကဆွေမျိုးတွေက ပြောနေ ဦးမယ်'

'ခုပဲ ပြောနေကြပြီ'

'ဘယ်လိုပြောကြသလဲ၊ မငိုကောင်းလားတဲ့'

'မဟုတ်ဘူး၊ အရီရဲ့ ရဲဘော်တွေကိုခေါ်ပြီး သတ်ခိုင်းတာ တဲ့'

'ဟုတ်များကော ဟုတ်လားကွာ'

'မဟုတ်ရပါဘူးကိုကြီးရာ။ အရီစိတ်ထဲမှာကလေး အခြေ အနေက ဖန်တီးလာတဲ့အတိုင်းပဲဆိုပြီး သူ့အပေါ် ဘယ်လိုမှ မစ္စရိယ စိတ်မရှိတော့ပါဘူး။ ကိုယ်လင်ရယ်လို့ဖြစ်လာမှ ဟိုတုန်းက ဘယ်လိုပဲ ဆိုးခဲ့ဆိုးခဲ့ကိုယ့်လက်ထဲမှာ လူကောင်းဖြစ်အောင် ပြုပြင်တော့မယ်လို့ စေတနာထားရိုးအမှန်ပါ။ အရီကျမ်းကျိန်ပြောရဲပါတယ်'

'မကျိန်ပါနဲ့အရီရာ၊ ကိုကြီးကတော့ ယုံပါတယ်'

'အဲဒါလေ သူ့ဘက်က ဆွေမျိုးတွေက အရီက ပစ္စည်းလို ချင်လို့ လက်ထပ်ပြီးရဲသက်သက်ကလေး လုပ်တာတဲ့၊ အရီ စိတ် ပေါက်ပေါက်ရှိပြီး ဒီလို မသမာတဲ့နည်းနဲ့ ရခဲ့တဲ့ ပစ္စည်းတွေ ဘာလုပ် ဖို့လဲဆိုပြီး တစ်ရွေးမကျန် ပြန်ပေးပစ်လိုက်မယ်လို့ စိတ်ကူးပါသေး တယ်။ နောက် စဉ်းစားလိုက်တော့ ဒီပစ္စည်းတွေဟာ တကယ်တော့ လူထုရဲ့ပစ္စည်းပဲ၊ သူ့မိဘပြန်ပေးလိုက်လို့ ဘယ်တရားနည်းလမ်းတူ မလဲ၊ လူထုပစ္စည်းဟာ လူထုဆီ အကျိုးရှိတဲ့နည်းနဲ့ ပြန်ရောက်မှသာ အမှန်တရားဖြစ်တော့မယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ချက် ချလိုက်တယ်။ အရီ

သုန္ဒရီ

ဒီပစ္စည်းတွေနဲ့ ဘာက စလုပ်မယ်ဆိုတာ အစ်ကိုကြီးကြည့်၊ နောက်လဲ ဆင်းရဲသားတွေအတွက် သုံးမှာပဲ'

*

လူထုသွားတိုက်ကြလော့

'လာကြ . . . လာကြ . . . လာပါယူပါ အလကား ပလာ တာ၊ စမူဆာဝယ်စား၊ လာကြ လာကြ တစ်ယောက်စီလာ အရမ်းမတိုး ကြနဲ့၊ တစ်ရွာလုံး သွားရှိသူမှန်သမျှ တစ်ယောက်မကျန်ရမှာပဲ၊ ဖြည်းဖြည်း ဖြည်းဖြည်း၊ ဟေး . . . မှိုနီရိုး အရမ်းမတိုးနဲ့၊ ရော့ . . . မရမ်းဘဲကြီး ရော့ သမီးတော်ဖွတ်ကြီးနှင့်တကယ်သွားတိုက်နော်၊ ဒီသွားပွတ်တံမှာ ချည်ထားတဲ့ ပိုက်ဆံယူပြီး လွတ်ပစ်ဖို့ မဟုတ်ဘူး' အကြောင်းမှာ သူဌေးမလေး မရွှေရီက သွားပွတ်တံတစ်ခု ငွေတစ်ကျပ်စီချည်၍ ရွာလုံးကျွတ်စေသည်။ ကျွန်တော့်အိမ်ရှေ့မှာ ဝါးလုံးတန်းနှစ်ခုစိတ်၍ တစ်ယောက်စီဝင်ပြီးယူစေသည်။ ကျွန်တော် က ဤတံခါးလယ်မှ အခန့်သားထိုင်ကာ သွားပွတ်တံတွေ တောင်း ကြီးထဲထည့်၍ ဝေငှနေသည်။

မရွှေရီ အပျိုချောကတော့ ကျွန်တော့်အိမ်ရှေ့ဝရန်တာမှာ ကျွန်တော့် မယားနှင့်သားကလေးတွေနှင့်အတူ ထိုင်လို့၊ လာကြတဲ့ လူတွေကို အားရနှစ်သိမ့်စွာ ကြည့်နေသည်။ ကျွန်တော်ခဏခဏ သူ့ကို လှည့်၍ လှည့်၍ ကြည့်သည်။

တောက် . . . လှကိုလှတဲ့ ကောင်မလေး။

အောင်မာ . . . သည်လိုပြင်လိုက် ဆင်လိုက်တော့ ကျွန်တော့် အံ့မာဒါနီမငွေမြိုင်ကြီးကလဲ မခေပါဘူးဗျ၊ ဟင်း . . . သနပ်ခါး ဘဲကျားနဲ့ စံပယ်ပန်းတွေပန်လို့။



ကျွန်တော်သားလေးတွေဆိုလဲ ဝတ်စားထားလိုက်တာ အနိပ်
ဗျ။ မရွေးရိုကဝယ်ပေးတာ နေဗီဆုဆိုလား၊ ဆေးလားဆု ဆိုလား
ရေတပ်မတော်သား အဝတ်တဲ့ဗျာ။

‘ယူ . . . ယူ . . . ယူ . . . ယူပြီး သွားတိုက်ကြနော်၊ သွား
တိုက်ကြဆိုလို့လဲ ဓားပြတိုက်ခိုင်းတယ် မအောက်မေ့ကြနဲ့ဦး၊ မီးသွေးနဲ့
ဆားနဲ့ထောင်းပြီး ဒီသွားပွတ်တံနဲ့ ပါးစပ်ထဲက သွားကိုတိုက်ဖို့
ပြောတာ၊ ခင်ဗျားတို့ဟာ နွားတော့ သွားဖြိုကြည့်ကြပြီးတော့
ကိုယ့်သွားတော့ ကိုယ်ဂရုမစိုက်ကြဘူးတဲ့၊ သူဌေးမလေးက ပြောတယ်
မဟုတ်လား’

အကြောင်းမှာ အရီသည် သူတို့အား သွားတိုက်ဖို့တရားကို
ပြောပြီးလေပြီ။

‘အင်း . . . လူထုတစ်ဝက် မကျသေးဘူး၊ ပေးရတာ လတ်
ညောင်းလှပြီ၊ လာကြ . . . ယူကြ၊ အောင်မာ . . . မရွေးကလေးက
နင့်ကလေးပါပေးရအောင် ကလေးသွားပေါက်ပလား၊ မှန်းစမ်း အဲ
အဲ နှစ်ချောင်းပေါက်နေပြီ ရော့ . . . ရော့၊ ဟိုး . . . ဟိုး ဒီအဘွား
ကြီးက ခင်ဗျာသွားရှိသေးလို့လား၊ မှန်း ပါးစပ်ဟာ စမ်းပါဦး’

‘ဟဲ့ . . . သုံးလေးချောင်း ရှိပါသေးတယ်၊ စောက်စာ
ကောင်ရဲ့ ပေးပါဟ’

‘ဟင်း . . . မျက်ခုံးမွှေးတော့ မဆွဲနဲ့နော်၊ ရော့ . . . လာ
လာ ဒေါ်ဇာနု၊ ကွမ်းစားတဲ့ခင်ဗျားသွားမဟူရာကြီးတွေ တိုက်စမ်း
အောင်မာ . . . နောက်က စုံထောက်ကြီး ဦးဂန်ဂျားကြီးကိုး၊ ရော့
ဟာ ဘကြီးဖက်ထုပ် ခင်ဗျားက နှစ်ပတ်ပြန်ကျော့တာ ထင်တယ်
‘မဟုတ်ရပါဘူး တက်ပုရာ’

‘လာ . . . မဖွားသက်ကလေးရော၊ မမြစ်ကလေး . . .

ဗိုလ်ခိုကို ညနေ ထန်းရည်ကောင်းကောင်းထဲက ထားလိုက်လို့ပြော
လိုက်စမ်းဗျာ၊ အောင်မာ အရီးချစ်စုက ဘယ်နှယ်ဆွေမျိုးရယ်လို့
နှစ်ချောင်းပေးရမလဲဗျ၊ ဂတိမလိုက်စားရဘူးတဲ့၊ နောက်မှ အိမ်
တိတ်တိတ်လာခဲ့ရောပေါ့၊ ဒါတွေ ပိုဦးမှာ ဘာဖြစ်လို့လဲဆို ကျွန်တော်
သူဌေးမလေးကို ရွာမှာ ရှိတဲ့ လူဦးရေထက် ပိုပြောထားတာ၊ ဟဲ
ဟဲ . . . ပန်းစုံ နင့်တော့ ငါပိုပေးချင်သားဟယ်’

အမယ်လေးပြောရင်းဆိုရင်း နောက်ပြန်လှည့်လိုက်ရသည်။

ကျွန်တော့်မိန်းမ၏ မျက်စောင်း။

အရိုကလေး၏ အပြုံး။

ဟစ်တလုံးလက်ထဲက ဓားဆိုးမ။

‘ကိုလေးတက်ပုပေးပါဗျ၊ ဘယ်နှယ် နောက်ပြန် ကြည့်နေ
တာတုန်း’

‘အောင်မာ . . . ခွေးမသား အင်ဖူး၊ ပန်းစုံနောက်က ကပ်ပါ
လာတာကိုး ရော့ . . . မအေပေး ကြက်သူခိုး၊ တစ်နေ့တော့ နင့်ကြက်
ငါရအောင် ပြန်ခိုးမယ် မှတ်ထား’

ဤတွင် ‘ဘွဲ့နွှောကြက်သူခိုး’ ဝတ္ထုကြီး ပြီးပါပြီ ခင်ဗျား။
သိပ်ကောင်းတာပဲနော်. . . ။

သော်တာဆွေ

၁၉၅၃ ခုနှစ်